

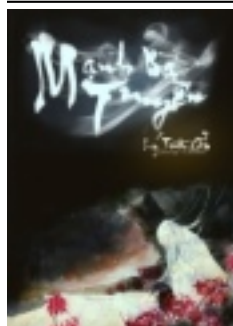
Mạnh Bà Truyền

Contents

Mạnh Bà Truyền	2
1. Q.1 - Chương 1	2
2. Q.1 - Chương 2	5
3. Q.1 - Chương 3	8
4. Q.1 - Chương 4	13
5. Q.1 - Chương 5	15
6. Q.1 - Chương 6	18
7. Q.1 - Chương 7	22
8. Q.1 - Chương 8	25
9. Q.2 - Chương 9	29
10. Q.2 - Chương 10	31
11. Q.2 - Chương 11	35
12. Q.2 - Chương 12	38
13. Q.2 - Chương 13	40
14. Q.2 - Chương 14	43
15. Q.2 - Chương 15	46
16. Q.2 - Chương 16	49
17. Q.2 - Chương 17	53
18. Q.3 - Chương 18	57
19. Q.3 - Chương 19	61
20. Q.3 - Chương 20	64
21. Q.3 - Chương 21	67
22. Q.3 - Chương 22	70
23. Q.3 - Chương 23	74
24. Q.3 - Chương 24	77
25. Q.3 - Chương 25	80
26. Q.3 - Chương 26	83
27. Q.4 - Chương 27	86
28. Q.4 - Chương 28	90
29. Q.4 - Chương 29	93
30. Q.4 - Chương 30	96
31. Q.4 - Chương 31	99
32. Q.4 - Chương 32	102
33. Q.4 - Chương 33	106
34. Q.4 - Chương 34	109
35. Q.5 - Chương 35: Chương 35	112
36. Q.5 - Chương 36: Chương 36	115
37. Q.5 - Chương 37	118
38. Q.5 - Chương 38	121
39. Q.5 - Chương 39	125
40. Q.5 - Chương 40	128
41. Q.5 - Chương 41	130

42. Q.5 - Chương 42	133
43. Q.5 - Chương 43	136
44. Q.5 - Chương 44	139
45. Q.6 - Chương 45	143
46. Q.6 - Chương 46	146
47. Q.6 - Chương 47	149
48. Q.6 - Chương 48	152
49. Q.6 - Chương 49	155
50. Q.6 - Chương 50	159
51. Q.6 - Chương 51	162
52. Q.6 - Chương 52	165
53. Q.6 - Chương 53	167
54. Q.6 - Chương 54: Ngoại Truyện 1	170
55. Q.6 - Chương 55: Ngoại Truyện 2	173

Mạnh Bà Truyền

Giới thiệu

Rất nhiều rất nhiều năm về sau, nàng ở cầu Nại Hà giữ những linh hồn lạc lối, vì họ nấu một chén c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-ba-truyen>

1. Q.1 - Chương 1

Mạnh Bà Trang.

Ngoài trang có một nữ tử đang đứng, khuôn mặt thanh thoát, một thân áo trắng, tóc búi đơn giản, song giữa mái tóc đen đã sớm có sợi bạc, bên khóe mắt đã có chút nếp nhăn. Một đôi mắt, không có nửa điểm gợn sóng, như là không có hỉ ộ ái ố, bình tĩnh nhìn cuộc sống muôn vẻ, chỉ như một hồi lại một hồi kịch. Lạnh lạnh thanh thanh (tịch tịch hoang vắng). Mà nàng, chính mình vẫn cảm thấy dù bản thân đặt trong hồng trần xem người diễn, những chuyện trong hồng trần, nàng một chút cũng không cảm thụ được.

Mạnh Bà thoát nhìn như thiếu phụ gần ba mươi, nhưng rất nhiều người đều biết, Mạnh bà chính mình cũng biết, năm nàng chết, mới có hai thập niên. Về phần vì sao tóc hai màu hoa râm, Mạnh Bà chưa bao giờ suy nghĩ nhiều. Bởi vì Mạnh bà biết, nhưng nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra kết quả, nàng sớm đã quên hết chuyện kiếp trước. Một điểm cũng nghĩ không ra.

Kỳ thật Mạnh Bà không gọi Mạnh Bà, nhưng nàng thật sự đã quên chính mình trước kia tên gọi là gì, chỉ nhớ rõ mình họ Mạnh. Sau Diêm Vương liền cho nàng một cái tên - Mạnh Bà.

Cái tên Mạnh Bà này rất đơn giản, bởi vì Mạnh Bà có họ không có tên, Diêm Vương liền quyết định tìm trên sách sinh tử, theo họ này một cái tên. Thuận miệng nói một câu: “Trang ba trăm năm mươi hai, hàng

thứ bảy, tên thứ sáu.” Một phán quan tìm được, đem sách sinh tử đưa tới.

Diêm Vương mắt lạnh nhìn một cái qua lỗ hổng phía dưới, thản nhiên nói: “Nếu như vậy, cứ gọi người là Mạnh Bà đi.”

Nữ tử đứng ở dưới kia, tựa hồ không nghe thấy Diêm Vương nói gì, càng không cự tuyệt cái tên khó nghe này, chỉ thất thần nhìn địa phủ trống rỗng, vô số Quỷ Hồn phiêu đảng, hí hí cười trộm, thanh xanh trắng bạch. Nàng mê man chuyển ánh mắt, thật lâu sau mới bình tĩnh hỏi: “Nơi này là địa phủ sao?”

“Phải.”

“Ta đây đã chết sao?”

“Đã chết.”

Nữ tử đột nhiên cười cười, trong mắt không có ánh sáng, “Đã chết a, đã chết thật tốt”. Kỳ thật, nàng cũng không biết vì sao mình muốn cười, chỉ là cảm thấy, chết, kỳ thật cũng rất tốt.

***

Bên cạnh Mạnh Bà có một cái lò lửa lớn. Ánh lửa trong lò không phải màu da cam, mà biến hóa kỳ lạ thành màu xanh nhạt, lúc nhanh lúc chậm thiêu trên lò một cái đỉnh rất lớn. Phía bên phải đỉnh có khắc ba chữ màu đỏ thật sâu - Vong Xuyên Đỉnh. Xung quanh Vong Xuyên đỉnh khắc đầy cảnh tượng trăm quỷ chịu khổ, có núi đao biển lửa, nồi chảo luyện ngục... Hỏa diệm nướng cả trăm quỷ, xuyên qua ánh lửa, tựa hồ có thể thấy bộ dáng giãy dụa kêu khóc của chúng nó.

Trên Vong Xuyên đỉnh bắt đầu toát ra từng đợt từng đợt khói đen, quán quanh trên đỉnh, tản mát không tan, trong đó tựa hồ còn có vô số thống khổ rên rỉ. Mạnh Bà lại giống như không nghe thấy, lấy trong tay một cái quạt lá cọ nhẹ nhàng quạt, khói đen không sạch sẽ kia liền chậm rãi biến mất.

Kỳ thật khói kia là do oán hồn oán khí nhận hết tra tấn trong sông Vong Xuyên ngàn năm qua ngưng tụ thành, cũng là nguyên nhân mà nước sông Vong Xuyên vì sao lại hắc ám như vậy. Dùng Minh hỏa của địa phủ để thiêu thể này mới có thể xua tan oán khí, mới có thể làm cho quỷ hồn uống xong đi đầu thai.

Mạnh Bà thấy nước trong đỉnh không còn nhiều, vừa định kêu Mạnh Dung lấy ít nước lại, yết hầu còn chưa phát ra thanh âm, bên cạnh liền có một nữ tử xinh đẹp đi đến, váy đỏ áo xanh, trong tay còn cổ hết sức mang theo một thùng hắc thủy.

Mạnh Bà chỉ thấy một mình Mạnh Khương, liền sáng tỏ mới nói: “Mạnh Dung lại ở sông Vong Xuyên không chịu trở về?” Thuận tay đem thùng nước đổ vào Vong Xuyên đỉnh.

“Không phải không chịu, là ta không muốn quay rầy.”

“Vừa khóc?”

Mạnh Khương gật gật đầu.

“Nàng khóc mấy trăm năm rồi?”

“Hơn năm trăm năm.”

Mạnh Bà buông thùng nước rỗng, lại xoay người đi hãm canh.

“Hóa ra đã hơn năm trăm năm.”

Mạnh Dung lúc đầu cũng không gọi Mạnh Dung, tên nàng là Cẩm Dung, lớn lên ở thanh lâu, mười ba tuổi đã phải tiếp khách, sống nhiều năm như vậy, cũng đã sớm nhìn thấu sự đời. Nhưng năm nàng mười tám tuổi, trời cổ tình trên cột, làm cho nàng yêu thương một thư sinh khốn cùng, thư sinh kia cũng không ghét bỏ nàng xuất thân thanh lâu, hai người đau khổ mền nhau.

Sau đó, nàng đem toàn bộ tài sản giao cho thư sinh kia, cho hắn làm lộ phí đi thi. Thư sinh kia cũng thật sự đỗ đạt Trạng Nguyên trở về, thay Cẩm Dung chuộc thân. Nhưng nữ nhi của đương triều Tể tướng lại coi trọng Trạng Nguyên, Tể tướng cũng muốn hắn làm con rể, thư sinh kia thực không có biện pháp, liền từ quan, về quê nhà, cưới Cẩm Dung, nghèo khó qua ngày.

Nhưng những ngày an ổn chưa được một năm, trong thôn ôn dịch lan tràn, thư sinh kia cũng nhiễm bệnh. Trong nhà thật sự không tìm đâu ra bạc, Cầm Dung liền vụng trộm trở về thanh lâu... Thư sinh kia cũng nghe được một ít lời ra tiếng vào, tự hỏi những thứ thuốc đắt tiền kia ở đâu mà có. Thân mình đứng không vững vì bệnh nặng, đi thanh lâu một chuyến, liền thấy Cầm Dung đang ca hát chịu đựng mấy tên hạ lưu làm nhục, kiếm chút ít ngân lượng. Cầm Dung cũng thấy hấn, sắc mặt tức thì tái nhợt. Hai người trầm mặc trở về nhà.

Vừa về nhà, thư sinh liền ôm Cầm Dung khóc rống lên, khóc gào thật lâu, cái gì cũng không nói. Đến cuối cùng, chỉ nói “Không cần đi nữa.”

Từ ngày đó, Cầm Dung không đi thanh lâu nữa, vẫn theo chăm sóc bên người thư sinh. Phần về thư sinh, bệnh lâu không trị, ngày qua ngày lại nặng thêm, đến cuối cùng bị tra tấn không thành ra hình người, làn da nhợt nhạt như sáp vàng, gầy chỉ còn một lớp da, xương cốt cũng nhìn thấy rõ ràng.

Lúc sắp chết, cũng không nuốt xuống khẩu khí, lôi kéo tay Cầm Dung không buông. Khi đó hấn đã vì ốm đau mà không nói được, chỉ có đôi mắt không ngừng rơi lệ, da mặt vàng vọt cũng nhìn không ra một chút tức giận. Bàn tay như xương khô, run run cầm bút bình thường vẫn viết viết xuống hai chữ - “Chờ nàng”. Thời điểm vừa viết xong cũng trút hơi thở cuối cùng, bị quỷ soa tha đi mất.

Đến địa phủ, lại không muốn quên nàng, không chịu uống canh Mạnh Bà, kích động thả người rơi vào giữa sông Vong Xuyên mệnh môn bát ngát.

Thời điểm thư sinh chết, Cầm Dung đã có bầu ba tháng. Bảy tháng sau, nàng sinh ra một cô con gái, đem con gái cho người khác chiếu cố. Ngày ấy, Cầm Dung vì chính mình một lần, tô son, điểm phấn, mặc hỉ phục đỏ thắm, đi đến trước mộ phần thư sinh, chỉ nói một câu: “Chờ ta”, liền đâm đầu vào mộ thư sinh mà chết. Sau đó, đi theo quỷ soa đến cầu Nại Hà, ánh mắt đều luôn nhìn dòng Vong Xuyên dưới cầu, nhưng cái gì cũng không thấy, chỉ thấy một mảnh hắc trầm tĩnh mịch...

Mạnh Bà đưa cho nàng một chén canh, Cầm Dung lại chậm chạp không chịu uống, nước mắt một giọt lại một giọt rơi vào trong chén.

Mạnh Bà nhìn về phía đá Tam Sinh, trên Tam Sinh thạch ghi lại đời nàng ba đời ba kiếp, nhất thời hiểu được. Nàng cùng người thư sinh kia sinh tình đã quấn quanh mấy đời, nhưng không kiếp nào có kết quả tốt. Mạnh Bà không muốn lại thấy một vong hồn nữa nhảy xuống dòng Vong Xuyên, liền nói dối: “Hắn đã uống xong canh Mạnh Bà, đã đi rồi, cô cũng nên đi.”

Cầm Dung lắc lắc đầu, cái gì cũng không nói, chỉ nói: “Chàng không uống. Chàng nhất định ở trong này.” Nàng nhìn dòng sông đen thẫm, rõ ràng cái gì cũng đều không thấy, lại gất gao nhìn, giống như nàng thật sự thấy được dưới sông cũng có nam tử đồng dạng thâm tình nhìn nàng.

Mạnh Bà liếc mắt nhìn Cầm Dung một cái: “Cô thấy được hắn? Bình thường quỷ hồn là nhìn không thấy oan hồn trong sông Vong Xuyên.”

“Nhìn không thấy, nhưng ta cảm giác được, chàng gọi tên của ta.”

Mạnh Bà lắc đầu, “Cô cũng không chịu uống canh Mạnh Bà này sao?”

Cầm Dung quay đầu nhìn Mạnh Bà, lại đột nhiên quỳ xuống, “Cô nương, cô cũng là nữ nhân, cầu cô không nên ép ta uống canh này, ta không muốn quên chàng, để cho chàng ở trong dòng Vong Xuyên nhìn ta thể thể luân hồi, nhận hết dày vò.”

Mạnh Bà cúi mắt xuống. Hàng năm những người dữ dội không chịu uống canh Mạnh Bà rất nhiều, bọn họ đều đối với thế gian còn nhiều cảm tình, nhưng cũng chỉ có thể đối lại đau khổ mà thôi.

“Ta tuy là nữ nhân, nhưng thực tế ta chưa từng yêu, nhân gian cũng chưa bao giờ làm ta lưu luyến chuyện gì. Ta chỉ biết sau khi ta chết, liền ở địa phủ làm Mạnh Bà, cũng không biết đã qua bao nhiêu năm, những chuyện nhân gian đã sớm quên sạch sẽ. Cô xem, ta hiện cũng rất khá, rất tự tại. Ta khuyên cô nên uống canh này đi, cũng bớt thống khổ hơn.”

“Quên đi chàng, sẽ chỉ làm ta cùng chàng càng thống khổ.”

“Cho dù cô không uống, thì sẽ thế nào, hắc hiện tại đang ở trong lòng Vong Xuyên, cô lại ở trên cầu Nại Hà. Hắc ngàn năm mới có thể luân hồi. Ngàn năm sau, hắc còn có thể nhớ kỹ cô sao? Quỷ hồn hàng năm nhảy vào Vong Xuyên có rất nhiều, đi ra lại có mấy ai? Cho dù cô hiện tại nhảy được xuống sông, cũng không nhất định có thể chịu được dày vò bên trong.”

“Chàng ở trong Vong Xuyên ngàn năm, ta liền ở cầu Nại Hà chờ chàng ngàn năm.”

“Cầu Nại Hà không phải nơi quỷ hồn có thể lưu lại. Cô đứng lên đi, uống chén canh Mạnh Bà này, lên đường cho tốt. Kiếp sau, cô là hoàng phi, hưởng hết vinh hoa, còn có hoàng đế đặc biệt sủng ái cô. Tương lai cô còn có thể sinh hạ long tử, sau hắc thống nhất thiên hạ, cũng phi thường hiếu thuận với cô. Cuối cùng cô an tĩnh qua đời ở hoàng cung, lưu danh sử sách.”

Mạnh Bà cầm tay Cẩm Dung lên, đem chén canh đặt vào tay nàng lần nữa, thản nhiên nói: “Không phải ai cũng có cơ hội này.”

Nhưng không thể tưởng tượng được, Cẩm Dung lại giống như phát điên, đem chén canh quăng đi, nước trong chén hắt vào bùn đen, nổi lên ngọn lửa nhỏ màu xanh nhạt. Nàng khóc nói to: “Ta không muốn cái gì hoàng phi long tử, ta chỉ muốn một thư sinh! Ta lưu danh sử sách, thì chàng đâu? Ai có thể nhớ kỹ chàng!?” Cẩm Dung ánh mắt sáng quắc nhìn Mạnh Bà, trong mắt đều là quyết tuyệt, nàng cười khinh nói: “Ta tình nguyện nhảy xuống Vong Xuyên giữa sông cùng chàng gặp nhau.” Nói xong, liền xoay người hướng sông Vong Xuyên chạy tới.

Tâm Mạnh Bà, hơi hơi chững một chút. Lời Cẩm Dung nói, bất quá cũng là câu nói thực bình thường, hơn nữa, tại đây trăm ngàn năm qua, cũng không biết bao lần nghe nhiều lời so với câu này càng cảm động hơn. Nhưng câu này, nghe qua cũng có chút khó chịu.

2. Q.1 - Chương 2

Mạnh Bà nhìn bóng dáng quyết tuyệt của Cẩm Dung, nghĩ đến từng hồn phách nhảy vào sông Vong Xuyên đều có dáng vẻ như vậy, chỉ là có thể từ trong Vong Xuyên đi lên, thật sự quá ít.

Đột nhiên không muốn nhìn thấy nàng ở trong dòng Vong Xuyên nhận hết dày vò, rốt cuộc không nghĩ đến, đơn giản là vì câu nói kia của nàng. Thôi, quên đi. Thở dài một hơi, khi Cẩm Dung còn chưa nhảy xuống sông, Mạnh Bà đã mở miệng: “Cô nguyện ý ở lại nơi này sao?”

Cẩm Dung dừng bước, xoay người, lẳng lặng nhìn Mạnh Bà, không rõ là có ý gì.

“Ta là nói, cô ở lại cạnh ta, giúp ta hầm canh. Ngàn năm sau, cô và thư sinh kia cùng nhau đi đầu thai. Cô nguyện ý không?”

Cẩm Dung nước mắt tràn mi, không dám tin nhìn nữ tử trước mắt, thật lâu cũng không thể phản ứng, ngay cả nói cũng nói không nên lời.

“Không muốn sao?”

Cẩm Dung lúc này mới lắc mạnh đầu, vừa khóc, lại vừa cười. Nhìn dòng Vong Xuyên sâu không thấy đáy, mới hướng Mạnh Bà quỳ xuống, nặng nề mà dập đầu ba cái thật vang, khi ngẩng đầu lên, trán đã sưng đỏ một mảng. Nàng lại giống như không đau, cười: “Cô là cho ta... Cảm ơn cô.”

“Không cần cảm tạ ta vội, việc này ta còn phải cùng Diêm Vương thương lượng, không biết ông ấy có chịu không.” Nói xong, Mạnh Bà liền xoay người đi, mới đi hai bước, lại quay đầu, chỉ vào sông Vong Xuyên, nói: “Cô thật sự nghe thấy thanh âm của hắc?”

“Chỉ cần có tâm, có thể nghe thấy.”

“Chỉ cần có tâm, có thể nghe thấy...” Mạnh Bà thì thầm nhớ kỹ, lộ ra thần sắc mê man, lại lắc lắc đầu, “Không hiểu.”

Mạnh Bà biết tính tình Diêm Vương, việc này không dễ xong như vậy. Quả nhiên, sau khi nàng đề cập với Diêm Vương chuyện này, Diêm Vương liền xụ mặt, nói cái gì cũng không chịu.

“Quy củ chính là quy củ, có thể tùy ý sửa đổi, thì còn gọi là quy củ sao?” Diêm Vương nói với Mạnh Bà.

Mạnh Bà đột nhiên cười cười, sau đó nói với Diêm Vương: “Ta có đôi khi thực chán ghét quy củ.” Nói xong, nàng liền xoay người rời đi.

Diêm Vương nghĩ sự tình phía sau hẳn không đơn giản như vậy, nhưng là... không thấy Mạnh Bà đâu nữa.

Diêm Vương biết, nhất định là nàng cố ý. Bởi vì nàng chỉ ly khai sáu canh giờ, nửa ngày thôi, nhưng chỉ vài canh giờ ngắn ngủi, địa phủ liền náo loạn. Vô số vong hồn qua cầu Nại Hà, nhưng không có canh Mạnh Bà để uống, không thể đầu thai, đều chen chúc tại cầu Nại Hà. Quỷ rống quỷ kêu, khóc la sụt sùi.

Diêm Vương đã lệnh quỷ soa đến nhân gian tìm nàng, nhưng còn chưa tìm thấy, nàng đã trở về.

Thời điểm Mạnh Bà không chút biểu cảm xuất hiện ở Diêm Vương điện, Diêm Vương đã tức giận đến xanh mặt, “Người không cảm thấy người nên giải thích chuyện hôm nay sao?”

“Cần giải thích sao?”

“Không cần sao?”

“Cần sao? Chưa từng có người quy định ta không thể rời đi.”

Diêm Vương ách ngôn. Quả thật không có người quy định như vậy, chính là hơn trăm ngàn năm qua, Mạnh Bà đều an an ổn ổn làm chuyện của nàng, chưa bao giờ rời đi như vậy, cho nên cũng chưa từng có ai gông xiềng nàng làm gì.

“Diêm Vương đại nhân, ta chỉ là quá mệt mỏi. Trăm ngàn năm qua cũng chỉ có mình ta làm. Nay, ta chỉ đi nhân gian tản bộ một chút, cũng không có gì quá lắm. Huống hồ, ta không phải đã trở lại sao?” Thời điểm Mạnh Bà nói lời này, mặt vẫn thản nhiên như cũ, không có biểu tình gì.

“Người...”

“Bất quá, về sau lúc ta mệt mỏi, vẫn sẽ tới nhân gian đi dạo, nhưng ta cũng không biết lần sau sẽ đi bao lâu. Có thể là một ngày, cũng có thể một tháng, hoặc là lâu hơn.”

Mặt mày Diêm Vương đã hoàn toàn xanh mét, lại không thể làm gì Mạnh Bà, trong lòng ghen lửa giận, thật lâu về sau mới có thể mở miệng: “Người rốt cuộc muốn thế nào?”

Mạnh Bà cười cười: “Ta chẳng muốn thế nào, chỉ là mệt mỏi, muốn tìm người đến chiếu cố giúp đỡ ta. Yêu cầu này cũng làm Diêm Vương đại nhân khó xử đi.”

Diêm Vương nhấn nhĩ nói: “Tốt, người muốn lưu bao nhiêu oan hồn liền lưu bấy nhiêu. Ta cũng không cản trở người, bất quá, việc này chính là người khởi xướng trách nhiệm, về sau không được xuất hiện tình huống hôm nay nữa!”

“Đương nhiên.”

Diêm Vương nghe được Mạnh Bà trả lời, liền phát mạnh tay áo, xoay người rời đi.

“Đúng rồi, Diêm Vương đại nhân.” Mạnh Bà đột nhiên nói theo bóng Diêm Vương.

Diêm Vương xoay người, “Còn có chuyện gì?”

“Không có gì, chính là hôm nay ta đi nhân gian dạo chơi, phát hiện nơi đó thật sự rất đẹp, đẹp đến mức ta không nghĩ sẽ trở lại địa phủ.”

Diêm Vương nghe xong lời này, sắc mặt lại trầm xuống, nói: “Cho dù là đẹp, cũng không phải nơi dành cho người. Đừng quên, người hiện tại là hồn, là thần, cũng là Mạnh Bà, người có việc người nên làm, đừng quên bổn phận. Nhân gian, sớm đã không phải nơi dành cho người.” Dứt lời, Diêm Vương bước đi.

Mạnh Bà nhắm nuốt lời Diêm Vương lưu lại, cười cười. Không rõ trên đời nhiều vong hồn như vậy, duy một mình mình nên là “Mạnh Bà”, mà không thể là ai khác? Nhưng Mạnh Bà hiểu được, có một số việc thủy chung đều không có đáp án. Suy nghĩ cũng vô dụng, liền không suy nghĩ nữa.

Nhân gian có một nơi gọi là núi Bạch Phách. Nơi đó, phong cảnh rất đẹp. Khắp núi, có đủ loại cây đào, toàn thân đều là hoa. Gió Đông thổi qua, hoa bay đầy trời, sáng lạn rực rỡ, từng cánh dịu dàng.

Nơi đó còn có rất nhiều tiểu yêu tiểu quái đùa giỡn náo nhiệt, bộ dáng vô ưu vô lo. Mạnh Bà lúc ấy ngồi ở trên cây, một bên vụng trộm nhìn chúng nó, đến lúc mặt trời xuống núi, mới nghĩ đến phải về. Nàng ở địa phủ âm u ngầy ngốc lâu rồi, đã muốn quên ánh mặt trời có bộ dáng gì.

Nếu có thể, nàng thật muốn ở lại đó, không bao giờ trở về nữa, chính là Mạnh Bà cũng biết, nàng đã đáp ứng Diêm Vương, sẽ không sai phạm. Lần này là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng nàng đến nhân gian xem phong cảnh xinh đẹp. Sau này, hẳn là không còn có cơ hội.

Ngày hôm sau, Cầm Dung ở lại địa phủ, mỗi ngày giúp Mạnh Bà đến sông Vong Xuyên múc nước, canh lửa, hầm canh. Duy nhất không đổi, chính là mỗi ngày khi Quỷ Môn Quan còn chưa mở, một mình nàng đi đến bờ Vong Xuyên nhìn ra xa xa, cứ như vậy vài canh giờ. Khi cười khi khóc, có khi còn có thể với dòng sông nói mấy câu.

Mà Mạnh Bà, cũng không có rời địa phủ nữa.

Sau Cầm Dung nói là muốn báo đáp Mạnh Bà, mà chính mình lại không có gì có thể báo đáp, liền đổi họ, cùng họ Mạnh với Mạnh Bà, gọi là Mạnh Dung. Nói như vậy để về sau cho dù đời đời kiếp kiếp, cũng là người của Mạnh Bà, tùy nàng sai phái. Mạnh Bà vốn không thích, nhưng Cầm Dung cố ý như thế, cũng mặc nàng, dù sao cũng là một cái tên mà thôi.

Cầm Dung ở nơi này hai mươi năm, lại vài năm sau, nhân gian chiến loạn không ngừng. Càng ngày càng nhiều oan hồn tiến vào địa phủ. Không ít quỷ hồn vì chết oan, hóa thành lệ quỷ, đại náo địa phủ, ngay cả Mạnh Bà cũng sốt đầu mẻ trán. Khi đó, Mạnh Dung cũng hy vọng có nhiều người hơn đến hỗ trợ.

Cho đến khi Mạnh Khương xuất hiện.

Ngày ấy Mạnh Khương theo quỷ soa qua Quỷ Môn quan, bước qua đường Hoàng Tuyền, đến cầu Nại Hà, Mạnh Bà bưng chén canh đặt vào tay nàng, nói: “Uống hết đi, kiếp sau cô nhất định đầu thai đến một gia đình tốt.” Mạnh Bà sau khi nói xong, liền ngẩng đầu nhìn nàng một cái, chỉ cảm thấy có điểm nhìn quen mắt, lại nhất thời không nhớ nổi đã gặp qua ở đâu, không khỏi nhìn lại vài lần.

Nàng kia bưng canh, nhưng một chút cũng không chạm vào, lại nhìn đá Tam Sinh ở một bên. Đáng tiếc, nàng cái gì cũng đều không thể thấy.

Mạnh Bà nói: “Cô chính là quỷ hồn bình thường, không thể nhìn được Tam Sinh thạch.”

Mạnh Khương cảm thấy nữ tử trước mắt rất là quái dị, rõ ràng hình dáng còn trẻ, hai bên tóc lại có pha vài sợi bạc, trong mắt so với mấy người chết còn tang thương hơn. Nhất thời lại có cảm giác đáng thương.

“Cô là ai?”

“Ta là Mạnh Bà ở địa phủ, nhưng điều này cũng không quan trọng, quan trọng là cô muốn đọc cái gì ở Tam Sinh thạch?”

Mạnh Khương kinh ngạc nghe Mạnh Bà nói, mới nhớ tới mục đích của mình. “Cô có thể thấy Tam Sinh thạch viết gì sao?”

Mạnh Bà gật gật đầu.

Mạnh Khương vội nắm tay Mạnh Bà, gấp gấp nói: “Vậy cô có thể giúp ta nhìn xem, cha mẹ thân sinh của ta là ai?”

“Vì sao muốn xem? Có cần phải tất yếu để ý như vậy sao?”

“Ta chưa từng thấy qua bọn họ, cũng không biết bọn họ vì sao đem ta vứt bỏ. Cha mẹ nuôi cái gì cũng không nói cho ta nghe, chỉ nói bọn họ là người tốt. Ta cả đời này muốn biết nhất chính là thân sinh cha mẹ

của ta là ai, là người như thế nào. Đến ngày ta bệnh chết, ta vẫn suy nghĩ, ta thật sự không muốn mang tiếc nuối đi đầu thai.”

Mạnh Bà lắc lắc đầu. “Mọi người đã chết, có cái gì hay để xem, cho dù đã biết thì thế nào? Uống hết chén canh, đều quên hết thấy.”

Mạnh Khương không nói lời nào, cũng không uống canh Mạnh Bà, liền đứng ở đó, thẳng tắp nhìn nàng, nhất định phải đợi có đáp án.

Qua một hồi lâu, Mạnh Bà thở dài một hơi, liền đi tới Tam Sinh thạch, đưa tay phóng tới đỉnh thạch, chỉ chốc lát, phía trên đá Tam Sinh liền xuất hiện những chữ nhỏ màu đỏ rậm rạp, ghi lại đầy đủ ba đời ba kiếp của Mạnh Khương. Đương nhiên, những chữ này cũng chỉ có Mạnh Bà thấy được.

Mạnh Bà xem xong, cũng có chút giật mình. Nguyên lai nàng là con gái của thư sinh cùng Mạnh Dung. Hơn nữa, không phải chỉ có kiếp này, hợp với ba đời ba kiếp đều là con gái bọn họ, mỗi một kiếp đều không thể chết già.

Mạnh Bà nghĩ nghĩ, nói: “Cô có muốn thấy mẫu thân của cô?”

“Có thể sao?”

“Có thể.” Dứt lời, Mạnh Bà liền chỉ một quỷ hồn đứng cạnh Mạnh Bà là Mạnh Dung nói: “Người nọ chính là mẫu thân của cô. Bây giờ nhìn kỹ một chút, các người hai gương mặt này thật sự rất giống nhau, đều là mỹ nhân.”

Mạnh Khương lẳng lặng nhìn Mạnh Dung ở một bên bận việc, không chú ý tới mình, trong lòng có một nỗi cảm tình ấm áp, ê ẩm, không nói nên lời.

Mạnh Dung chết năm ấy, so với tuổi Mạnh Khương không có sai biệt lắm, hai người thoát nhìn như tỷ muội bình thường, nhưng Mạnh Khương không có chút cảm giác quái dị nào. Có lẽ đây là trời sinh thân tình.

Hốc mắt Mạnh Khương ửng đỏ, nhìn Mạnh Dung một hồi lâu sau, mới hỏi: “Còn cha ta đâu?”

Mạnh Bà chỉ dòng Vong Xuyên hắc ám quỷ dị, nói: “Hắn ở bên trong này. Năm đó phụ thân cô không chịu uống canh Mạnh Bà quên mẫu thân cô, liền nhảy xuống sông, chịu khổ rồi chịu khổ, ngàn năm mới có thể luân hồi. Mẫu thân cô vốn cũng muốn cùng nhau nhảy xuống, nhưng bị ta ngăn cản, cho nàng lưu lại nơi này, chờ phụ thân cô.”

“Vậy, cô có thể cho ta biết chuyện xưa của bọn họ không?”

Mạnh Bà nghĩ nghĩ nói: “Bọn họ a...”

3. Q.1 - Chương 3

Ngọn lửa xanh nhạt dưới Vong Xuyên đỉnh đã dần tắt. Hôm nay không có nhiều vong hồn lắm, Mạnh Dung cũng trở về từ bên bờ Vong Xuyên, nhìn vào trong, nói nhỏ gì đó. Địa phủ to như vậy chỉ còn vong hồn Mạnh Khương ở lại cạnh Mạnh Bà, nghe Mạnh Bà kể chuyện xưa. Mạnh Bà nhàn nhạt nói xong, Mạnh Khương sớm đã khóc đỏ hai mắt.

Tận khi chuyện cũ đã kể hết, Mạnh Khương vẫn còn ngồi đó khóc. Một hồi lâu sau, Mạnh Bà mới mở miệng: “Chuyện xưa nói hết rồi, cô cũng nên đi thôi.”

“Ta muốn ở lại nơi này.”

“Cô nói cái gì?”

“Ta muốn ở lại nơi này, dù có thế nào đi nữa!” Mạnh Khương ngẩng đầu, kiên định nhìn Mạnh Bà.

“Được.” Mạnh Bà ngay cả một chút do dự cũng đều không có.

Mạnh Khương chưa từng nghĩ tới Mạnh Bà dễ dàng đáp ứng như vậy, nàng ngược lại đã quên nên phản ứng thế nào.

“Đừng lo lắng, ta mang cô đi làm quen địa phủ một chút, có một số nơi cô không thể đi. Tùy tiện đi vào, bị dọa bị thương, ta mặc kệ.” Nói xong, Mạnh Bà liền xoay người rời đi.

Mạnh Khương đứng dậy chạy đuổi theo: “Vì sao cho ta ở lại nơi này?”

Mạnh Bà dừng bước, xoay người, nhìn nàng nói: “Cô không phải muốn ở lại đây sao?”

“Ta muốn, nhưng không phải cô nên ngăn cản mới đúng sao?”

Mạnh Bà thản nhiên cười cười: “Ta vì sao muốn ngăn cản?”

Mạnh Khương không thêm nhắc lại, không phải vì nàng không biết trả lời thế nào, mà nàng cảm thấy cho dù Mạnh Bà có cười rộ lên, ý cười cũng vĩnh viễn không chạm tới đáy mắt, hình như ở nơi sâu thẳm nhất, đều là những bi thương người khác không thể chạm đến.

Nữ tử này đến tột cùng là bị điều gì tổn thương?

“Quá khứ của cô?” Mạnh Khương đột nhiên hỏi Mạnh Bà.

“Quá khứ của ta?”

“Ừ, ta muốn nghe chuyện xưa của cô.”

Mạnh Bà cười nhẹ: “Ngay cả ta chính mình cũng không biết, làm thế nào nói cho cô?”

“Cô làm sao có thể không biết?”

“Bởi vì ta đã quên.”

“Đã quên?”

“Ừ. Đã quên.” Dứt lời, Mạnh Bà xoay người bước đi, không hề để ý tới Mạnh Khương.

Mạnh Khương đi theo, cũng không thêm nhắc lại.

“Bình thường không được đi lung tung, có rất nhiều nơi đều không phải nơi chúng ta có thể tới.” Mạnh Bà tới trước một cửa động u ám thì ngừng lại, trên đỉnh thạch động còn có khắc vài chữ đỏ tươi như máu - Thập Bát Nê Lê (mười tám tầng địa ngục) [1]. Bên ngoài có chút ánh sáng, mơ hồ còn có thể thấy một cầu thang đá vào sâu tận bên trong, rất sâu không thấy điểm cuối, bên trong cũng tối đen, cái gì cũng không thấy được.

Chỉ nghe vô số thanh âm kêu khóc từ bên dưới vang ra, càng vào sâu bên trong, càng hắc ám vang vọng, âm thanh tê tâm liệt phế, chọc thủng màng nhĩ, vụn phần thê lương. Mạnh Khương nghe được, trong lòng phát lạnh.

“Phía dưới là mười tám tầng địa ngục, là nơi giam giữ và trừng trị ác quỷ. Hình phạt không giống nhau, nơi giam giữ cũng không giống nhau, càng đi sâu vào trong, càng thống khổ không chịu nổi. Chúng nó lúc còn sống làm hết chuyện xấu xa, chết rồi khó tránh khỏi chịu tội. Cái này gọi là nhân quả báo ứng.” Mạnh Bà nghe thấy thanh âm kêu gào, mặt không đổi sắc, thoảng như không nghe thấy.

“Vì sao cô có thể bình tĩnh như vậy? Cô không thấy âm thanh đó thực làm cho người ta khó chịu sao?” Mạnh Khương nhìn Mạnh Bà, hỏi.

Mạnh Bà thản nhiên nói: “Chờ người ở địa phủ gây ngốc mấy ngàn năm rồi, ngày ngày đêm đêm đều nghe thấy, vô luận là thanh âm gì, cuối cùng đều trở thành thói quen.”

Mạnh Bà lại dẫn Mạnh Khương đến đường luân hồi, rồi nói với nàng: “Bình thường, người thường đều đi qua đường Hoàng Tuyền, đến cầu Nại Hà, uống canh Mạnh Bà. Nhưng những hồn phách nghiệp chướng nặng nề, đều là do quỷ soa trực tiếp kéo đến Diêm Vương điện, để Diêm Vương thẩm vấn, lại nghe Phán Quan định tội, cuối cùng đưa vào mười tám tầng địa ngục chịu phạt. Một số ít bị phán làm súc sinh, cũng không uống Mạnh Bà canh, mà Ngưu Đầu Mã Diện trực tiếp đẩy vào súc sinh đạo, chính là để họ nhớ kỹ chính mình mắc tội nghiệt. Trừ phi kiếp sau được làm người, mới cần uống canh Mạnh Bà. Bình thường cô

cho vong hồn uống canh Mạnh Bà xong, thì đưa họ đến nơi này, cho bọn họ nhập nhân đạo. Cô phải mười phần cẩn thận, lỡ như trượt chân rơi vào vòng luân hồi, ta cũng không thể nào cứu được.”

Mạnh Khương gật gật đầu.

Mạnh Bà tiếp tục đi tới phía trước, đi một lúc lâu, đến trước đại điện màu son liền ngừng lại, nói với Mạnh Khương: “Nơi này là cửa điện Diêm Vương, bình thường ông ấy đều ở bên trong, ngẫu nhiên mới đi tuần tra. Không có việc gì cần bẩm báo, cũng đừng đến nơi này. Không phải vì có quy định gì, mà là Diêm Vương phi thường hình sự, thật có chút dọa người.” Dứt lời lại chỉ phía trước: “Bên kia là chỗ ở của Phán Quan, không có việc gì, cũng đừng đến chỗ đó, hấn không thích bị người khác quấy rầy. Ngay cả ta mấy ngàn năm rồi, cũng chỉ gặp Phán Quan có vài lần mà thôi.”

Mạnh Khương nhất nhất đáp ứng.

Chỉ chốc lát, Mạnh Bà lại xoay người đi sâu vào trong địa phủ. Mạnh Khương đi theo phía sau. Hai người đi thật lâu, ngay cả quỷ hồn thỉnh thoảng phiêu đảng bay qua cũng không thấy đâu, thiên địa tựa hồ hoàn toàn tĩnh mịch, không có một chút tiếng vang, địa phủ to như vậy thoát nhìn tựa như chỉ có hai người nàng cùng Mạnh Bà, thật sự hoang vắng.

Cũng không biết bao lâu sau, ngay lúc Mạnh Khương muốn mở miệng hỏi Mạnh Bà muốn đi đâu, Mạnh Bà đã dừng lại, phía trước dường như không còn đường đi, chỉ thấy tối đen sâu không tận cùng.

Mạnh Bà nhìn bóng đêm vô tận phía trước. Loại tối tăm này, cùng địa phủ âm trầm hoàn toàn bất đồng. Địa phủ tuy âm u, nhưng ít ra còn có thể thấy được, nghe được. Mà vùng đất phía trước, hoàn toàn là bóng đen, tựa như bị người dùng búa đem địa phủ bổ ra hai nửa, hoàn toàn tách biệt thành hai thế giới. Mạnh Bà không biết bên trong là gì, bởi vì không biết, nên có chút sợ hãi. Nàng từng thử đưa tay vào, chỉ thấy phần tay còn ở bên ngoài, còn bàn tay ở trong bóng tối, cách nào cũng không nhìn thấy.

“Đây là nơi nào?”

“Đại khái là cuối địa phủ.”

“Vì sao lại tối đen như thế? Bên trong có cái gì?”

“Không biết, có lẽ là vực sâu vạn trượng. Cũng có lẽ là không có gì cả.”

Mạnh Bà trả lời Mạnh Khương xong, lại vẫn như cũ đứng tại chỗ, hình như cũng không muốn đi. Nàng đột nhiên nhắm hai mắt, cẩn thận lắng nghe tiếng vang nho nhỏ truyền đến bên tai, là thanh âm từ trong bóng đêm. Thanh âm vi vu rất nhỏ, có chút giống tiếng gió, hoặc nghe như có tiếng người nói chuyện, lại bị gió thổi tan đi mất. Mất hút không thể nghe thấy. Mạnh Bà nghe đã mấy ngàn lần, mỗi năm ngày này, cũng đều nghe thấy. Vô luận nàng ở đây, hay vẫn ở Mạnh Bà trang, hoặc trên cầu Nại Hà, vẫn luôn nghe thấy. Rất nhiều lần, Mạnh Bà muốn đi nghe cho rõ, nhưng cuối cùng cũng cảm thấy nghe không được rõ ràng.

Thanh âm kia, rất đáng thương.

Mạnh Bà cảm thấy như vậy.

Mạnh Bà nghĩ cho dù là thanh âm gì, chỉ cần nghe trong mấy ngàn năm, đều đã thành thói quen. Nhưng âm thanh này, lại chưa từng trở thành thói quen của nàng. Có đôi khi, Mạnh Bà thật muốn xông vào trong bóng đêm này, nhìn xem ai phát ra thanh âm. Nhưng chung quy vẫn không làm được.

“Cô ở đây làm gì?” Mạnh Khương thấy Mạnh Bà hai mắt vẫn nhắm, nhin không được hỏi.

Mạnh Bà mở mắt. “Cô có nghe thấy thanh âm gì không?”

“Thanh âm?” Mạnh Khương cũng tĩnh tâm lắng nghe, song cái gì cũng không nghe được, đành phải lắc lắc đầu.

“Xem ra, chỉ có ta nghe thấy.”

“Cái gì?”

“Không có việc gì, trở về đi.” Dứt lời, Mạnh Bà xoay người bước đi, thanh âm đáng thương vẫn vẳng vẳng bên tai.

Sau khi trở lại Mạnh Bà trang, Mạnh Khương thỉnh cầu Mạnh Bà một chuyện.

Chính là xin Mạnh Bà đừng cho Mạnh Dung biết nàng là con gái của Mạnh Dung. Dù sao Mạnh Khương vẫn chưa được Mạnh Dung nuôi nấng ngày nào, mối quan hệ nương nấp này, tốt hơn vẫn đừng nên cho nàng biết.

Mạnh Bà liền đáp ứng.

Mạnh Khương cứ như vậy ở lại địa phủ, sau cũng không có rời đi.

Vài năm qua đi, lại có một người đến đây, gọi là Mạnh Qua.

Ngày ấy, lúc Mạnh Dung và Mạnh Khương đang mang canh ột đám quỷ hồn, thì Mạnh Qua đang ở trong đám quỷ hồn này. Mạnh Bà nhìn nàng một cái, rồi cầm chén canh đưa tới trước mặt nàng.

Mạnh Qua nhìn người trước mắt sững sốt hồi lâu, rồi nói: “Nguyên lai là cô ở đây?”

Mạnh Bà mới nhướng mắt, nhìn nữ tử xinh đẹp mỹ lệ trước mặt, hỏi: “Cô nương biết ta?”

Mạnh Qua nhìn kỹ gương mặt Mạnh Bà, một lúc lâu mới nở nụ cười, nói: “Nhận sai người, ta cứ nghĩ là gặp cô nhân.” Dứt lời, liền tiếp nhận chén canh trong tay Mạnh Bà, nhìn nước Vong Xuyên trong suốt thấy cả đáy, có chút hốt hoảng, lẩm bẩm nói: “Năm đó tiên đan của Thái Thượng Lão Quân cũng không thể làm ta quên điều gì, chén canh nho nhỏ này có thể làm ta quên hết thấy được sao? Nực cười.” Dứt lời, một hơi liền uống cạn. Đem chén trả lại cho người trước mặt, còn nói: “Nước rất trong, vừa vặn ta đang khát.”

Mạnh Bà cũng không nghe không ra nàng đang nói gì, chỉ là nhìn nàng, lại phát hiện ánh mắt nàng không giống ánh mắt thanh minh của quỷ hồn sau khi uống canh. Cho tới cùng cũng không thấy chút thay đổi nào.

Mạnh Bà chợt nhíu mi, nói: “Cô không phải quỷ hồn bình thường.”

Mạnh Qua cười cười: “Ta chưa từng nói qua ta là quỷ hồn bình thường.”

“Không nên?”

“Người không phải đã đoán được sao?”

“Không sợ bị bắt trở về sao?”

Mạnh Qua hơi cười cười, bắt quá lần này nụ cười có chút càn rỡ. “Ta nếu đã xuống đây, không phải đã chuẩn bị bị bắt sao?”

“Không sợ bị phạt sao?”

“Sợ a, nhưng sợ ta cũng sẽ làm.” Mạnh Qua cười cười, đột nhiên hai tay chống thành cầu, nhẹ nhàng nhảy về phía trước, ngồi lên thành cầu Nại Hà. Hai chân còn đung đưa đưa, phía sau lưng nàng, là sông Vong Xuyên sâu không thấy đáy.

Mạnh Bà vốn không phải người tò mò, cũng không nhin được hỏi: “Vì cái gì?”

“Chẳng vì sao cả, chỉ cảm thấy trên đó ngầy ngốc lâu rồi, mệt mỏi, muốn xuống dưới này một chút. Thuận tiện tìm hiểu này nọ.”

“Tìm một người, hoặc là nói, tìm một đáp án.”

“Tìm được rồi sao?”

“Vẫn chưa.”

“Hiện tại cô không sợ sao?”

“Sợ cái gì?”

“Nếu bây giờ ta tố cáo với thiên đình, khiến cho thiên binh truy bắt cô, cô không sợ sao?”

Mạnh Qua nhìn ánh mắt Mạnh Bà, khẳng định nói: “Cô sẽ không.”

“Sao cô xác định như vậy?”

“Bởi vì cô không phải loại người thích xen vào chuyện người khác.”

Mạnh Bà nhìn nàng một hồi, liền chỉ vào đường luân hồi, rồi nói: “Đường ở kia, cô tự đi thôi.”

Nhưng Mạnh Qua cũng không có động tĩnh, chỉ nhìn đường luân hồi rồi nói, trong mắt có chút đau thương. “Thực không nghĩ lại đi đầu thai như vậy, rất không cam lòng.”

“Đừng quên, cô hiện tại chỉ là một hồn phách mà thôi, nếu cô muốn dùng bộ dáng này đi đến thế gian, quỷ soa liền bắt cô trở về, lại bầm bóa thiên đình.”

“Ta nói là nói thế thôi.” Dứt lời, Mạnh Qua liền theo cầu Nại Hà, hướng đường luân hồi mà đi tới.

Mạnh Bà nhìn bóng dáng của nàng, nhin không được hỏi: “Bất quá cuộc đời con người ngắn ngủi vài chục năm, cho dù cô mang theo trí nhớ luân hồi, nhưng mỗi một kiếp chính là một lần bắt đầu, kiếp trước cũng không thể làm gì cho kiếp này, đều là uổng phí. Rốt cuộc cũng phải bắt đầu từ đầu, cô cảm thấy đáng giá sao?”

Mạnh Qua đứng ở đó nghe Mạnh Bà nói, một hồi lâu, mới quay đầu lại: “Ta cũng không biết, nếu nói không làm như vậy, ta cũng không biết làm thế nào mới là tốt.” Nàng đau khổ cười.

Mạnh Bà nhìn nữ tử đang hướng đầu đường luân hồi mà tiến tới, không biết vì sao, Mạnh Bà cảm thấy bóng lưng kia thật cô đơn, là người cô đơn nhất mà nàng đã từng gặp, như là nỗi cô đơn đã có đến mấy ngàn năm.

Mạnh Bà xoay người, không hề nhìn nàng. Nhưng thật lâu sau, lúc nàng quay đầu lại chuẩn bị rời khỏi, lại phát hiện Mạnh Qua vẫn bất động đứng đó, so với ban nãy không hề thay đổi. Gió địa phủ thổi qua, cuốn nhẹ gấu váy nàng.

Mạnh Bà đi qua, đứng bên cạnh nàng, nhưng chỉ thấy nàng thất thần nhìn xa xa, lệ rơi đầy mặt. Tuy rằng Mạnh Bà cùng nữ tử này vừa mới gặp qua, nhưng nàng cảm thấy được rằng nàng ta thực kiên cường, không phải người dễ dàng rơi lệ.

“Vì sao không đi? Vì sao lại khóc?” Mạnh Bà hỏi.

Qua thật lâu, Mạnh Qua mới chậm rãi quay đầu nhìn Mạnh Bà, nói: “Ta... vừa mới, thấy hắc, thật sự thấy hắc.” Sau khi nói xong, Mạnh Qua lấy tay bưng kín mặt. Nước mắt theo kẽ hở trên tay nàng từ giọt rơi xuống, đọng trên mặt bùn đen, rồi tan đi mất. Nàng nghẹn ngào: “Nguyên lai hắc ở đây, khó trách ta không đợi được hắc, ta vẫn không đợi được hắc...”

Mạnh Bà không biết nên nói gì, nhưng vẫn đứng cạnh nàng. Thật lâu sau đó, Mạnh Qua mới đưa tay lau khô toàn bộ nước mắt, đột nhiên lại cười rạng rỡ với Mạnh Bà, giống như nước mắt vừa nãy cũng không phải của nàng.

“Ta sau này cũng ở lại địa phủ cùng ngươi.”

Mạnh Bà chợt sửng sốt, rồi lập tức liền không sao, nói: “Vậy tùy cô. Bất quá, ít nhất cũng nói ta biết tên cô.”

“Các nàng tên là gì?” Mạnh Qua chỉ vào hai người đang ở bên kia nhóm lửa nấu nước.

“Mạnh Dung, Mạnh Khương.”

“Vậy được rồi. Gọi ta là Mạnh Qua.”

Rất nhiều năm về sau, Mạnh Bà mới biết được, Mạnh Qua kỳ thật không gọi là Mạnh Qua.

4. Q.1 - Chương 4

Vừa đến giờ, cửa Quỷ Môn Quan mở lớn.

Hơn mười vong hồn mặt không biểu tình, đã thôi than thở, cũng hết khóc lóc, đi cuối cùng còn có hai quỷ soa, trong đó có một quỷ soa cầm roi trên tay, chỉ dùng để giáo huấn những vong hồn có hạnh kiểm xấu.

Tay các vong hồn bị xích vào nhau, kẻ trước nối tiếp kẻ sau, một đầu xích bị Bạch Vô Thường giữ trên tay ở tuốt phía trước. Hắn tỏ ra kinh nghiệm cầm sợi xích đứng đó lắc lư, miệng kêu: “Mau mau, mau mau, không cần lưu luyến, qua cầu sớm một chút, sớm một chút siêu sinh.” Nơi đây chỉ có tiếng chúc của hắn là lớn nhất, xiềng xích kia cũng vang lên mấy tiếng “loảng xoảng loảng xoảng” hoảng hốt.

Bạch Vô Thường mặc áo trắng, mang một cái mặt nạ. Mặt nạ đó, Hắc Vô Thường cũng có một cái. Tóc hai người đều rối tung, hắn cùng Hắc Vô Thường chỉ khác nhau ở chỗ kẻ mặc áo trắng, người mặc áo đen. Hai người tuy cùng chức vụ, nhưng ít khi nào đi chung. Bạch Vô Thường bình thường lui tới dương gian vào ban ngày, dẫn độ vong hồn. Còn Hắc Vô Thường chỉ đi ban đêm, chuyên tróc ác quỷ.

Bọn họ bao giờ cũng mang mặt nạ, chưa từng gỡ ra. Không ai biết rốt cuộc gương mặt họ ra sao. Ít nhất, Mạnh Bà chưa bao giờ thấy. Cũng có người nói, Hắc Bạch Vô Thường đều là quỷ không mặt, mới vĩnh viễn đeo mặt nạ như vậy, nhưng ai biết được lời nói này là thật hay giả.

Hai người tính tình hoàn toàn trái ngược. Bạch Vô Thường tính sang sảng, đối với ai cũng đều nói nhiều cười nhiều, cả ngày râm rĩ không ngừng. Cho dù hắn có đeo mặt nạ, có khi cũng có thể cảm giác được hắn đang híp mắt cười.

Mà Hắc Vô Thường, Mạnh Bà vẫn chưa quen biết nhiều. Mỗi ngày vội vàng đến, vội vàng đi, cũng chưa từng cùng ai thân cận, chỉ ngẫu nhiên đứng chung với Bạch Vô Thường, nghe Bạch Vô Thường ở kia nói huyền thuyên. Thường là Bạch Vô Thường kéo hắn, nói chuyện cho hắn nghe, mà Hắc Vô Thường chỉ nghe chứ không mở miệng. Kỳ thật cũng không phải Hắc Vô Thường không thường nói chuyện, mà là hắn sẽ không nói. Hắc Vô Thường là kẻ câm điếc. Mấy ngàn năm qua, chưa có ai nghe hắn nói câu nào.

Bạch Vô Thường lời kéo xiềng xích, kêu gọi xong lại bắt đầu hát, hát tới hát lui chỉ hát cùng một bài, làn điệu kia lại lộn xộn bất thành âm, thật sự nghe không rõ là hắn đang hát gì. Rất nhiều quỷ soa đều cảm thấy, không phải ca khúc có vấn đề, mà là Bạch Vô Thường căn bản ngũ âm[1] không được đầy đủ, phá hỏng cả khúc ca hay.

Bên người Bạch Vô Thường còn có Mã Diện đi theo, Mã Diện cầm trên tay một ngọn đèn nhỏ, gọi là “Dẫn Lộ Đăng”. Đèn đó dùng để dẫn đường cho vong hồn, nếu không có đèn này, vong hồn sẽ không ra khỏi được đường Hoàng Tuyền, đời đời kiếp kiếp chỉ có thể quẩn quanh tại đây.

“Dẫn Lộ Đăng” dài sáu tấc[2], thoát nhìn như ngọn đèn bình thường, chỉ khác ánh lửa đỏ thẫm. Mới nhìn tựa hồ rất sáng, nhưng ngọn lửa chỉ chiếu sáng được chín thước phía trước, không nhiều không ít, còn lại đều là một khoảng tối tăm, không có chút ánh sáng. Ngọn lửa bị gió thổi lắc lư, lại không bao giờ tắt.

Hồng quang mơ hồ chiếu trên bùn đen, cũng rọi sáng hoa Bỉ Ngạn hai bên đường Hoàng Tuyền, một dải đỏ rực, bất tận không thấy cuối cùng. Chỉ có đóa hoa sắc lửa đỏ thẫm, không có lá, độc một màu yêu diễm huyết sắc. Âm phong thổi qua, ánh lửa đỏ cũng tùy theo lắc lư, mê hoặc lòng người.

Khoảng nửa canh giờ trôi qua, mới thấy phía trước có một tấm bia đá, mặt trên có khắc “Hoàng Tuyền Tận”. Vừa vượt qua tấm bia này một bước, tựa như bước vào không gian khác, trước mắt quang cảnh lạ lùng, mơ màng thâm trầm, khó mà nhìn rõ. Nhưng so với vừa rồi, cũng làm cho người ta an tâm nhiều lắm.

Dẫn Lộ Đăng trên tay Mã Diện cũng không biết biến mất khi nào.

Xoay người nhìn lại, làm gì còn tấm bia đá nọ, cũng không còn Bỉ Ngạn hoa, chỉ có bóng đêm vô tận.

Bước tới vài bước, liền thấy một cây cầu bằng đá, là cầu Nại Hà. Từng phiến đá thanh lịch làm nên thành cầu, mặt bên có khắc hai chữ to màu đỏ — Nại Hà.

Bên dưới cầu Nại Hà là bùn nước sông Vong Xuyên. Trong lòng sông, vô số oan hồn chịu dày vò, kêu khóc thê lương. Một đôi xương bàn tay lộ trên mặt sông, chỉ hận không thể kéo người trên cầu xuống dưới. Thế

nhưng vong hồn trên cầu Nại Hà lại không nghe được, không thấy được những cảnh tượng đáng sợ này, bọn họ chỉ thấy dưới cầu một màu nước đen phẳng lặng.

Hơn mười vong hồn lặng lẽ đi về phía giữa cầu, rất nhiều người nước mắt đã sớm rơi như mưa.

“Bỉ Ngạn hoa khai khai bỉ ngạn, Nại Hà kiều thượng thán nại hà” [3]. Một thanh âm ôn nhuận vang lên giữa không gian yên tĩnh, như hòa với tình hình chung, lạnh lẽo thê lương.

Người vừa nói là một nam tử chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt tuấn tú, mang theo một chút tang thương, một thân trường bào xanh lục, có chút giống tú tài, nhìn lâu, lại cảm thấy không giống.

Vừa qua cầu Nại Hà, liền thấy một cái thổ đài nho nhỏ, chính là Vọng Hương Đài — hướng quê hương, quên cố hương.

“Lên xem đi, ít nhất cũng liếc mắt một cái, qua rồi sẽ không còn cơ hội nữa.” Một quỷ soa nói.

Các vong hồn lần lượt lên đài, chỉ duy có một người không lên Vọng Hương Đài, là nam tử vừa nãy. Quỷ soa thấy nam tử kia không buồn bước lên, thuận miệng liền hỏi: “Người không muốn nhìn một chút sao?”

Nam tử nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Có chút lưu luyến thì từ trăm ngàn năm trước đã không thấy tăm hơi, hiện tại đã không lưu luyến gì nữa, nhìn để làm gì.”

Mấy vong hồn đứng trên Vọng Hương Đài, cả cuộc đời đã qua lại chỉ hiện lướt trong nháy mắt, lại làm cho bọn họ khóc vang.

Bạch Vô Thường cũng thấy nhưng không thể trách, nhàm chán gấp đôi, lại cùng Mã Diện bắt chuyện. Sau thấy họ khóc cũng đủ rồi, mới nói: “Xem cũng xem xong rồi, khóc cũng khóc đủ rồi, phải đi thôi.” Dứt lời liền lôi xiềng xích, xoay người dẫn bọn họ đi đến Mạnh Bà Trang, miệng lại ngâm nga giai điệu chẳng phải bài hát kia.

Từ rất xa đã thấy bốn nữ tử trên tay cầm chén. Bạch Vô Thường nhìn thấy các nàng, liền giao xiềng xích cho Mã Diện, bản thân lại vui vẻ hướng Mạnh Bà chạy tới.

Bạch Vô Thường vừa đứng trước mặt Mạnh Bà, liền liền thoáng không ngừng miệng. “Mạnh Bà, lần này ta ở nhân gian thấy không ít chuyện thú vị, lại còn học được hai khúc ca, để ta hát cho cô nghe.”

Mạnh Bà cười nhẹ, nhìn Bạch Vô Thường như nhìn đứa trẻ, nói: “Người hát tới hát lui đều hát có một bài.”

“Lần này thật sự không giống đâu.” Dứt lời, Bạch Vô Thường liền bắt được tay Mạnh Bà, kéo nàng vào trong trang. “Hôm nay vong hồn không nhiều lắm, để cho họ làm việc đi. Đến đây đến đây, ta kể cho cô nghe mấy chuyện vui ta gặp.”

Mạnh Bà cứ thế để Bạch Vô Thường kéo mình vào trong trang.

Bạch Vô Thường còn quen thuộc Mạnh Bà Trang hơn nàng, không cần chờ chủ nhân đồng ý, liền tự tay rót trà, tựa vào ghế nằm bên cạnh hưởng thụ.

“Ta thấy, vẫn là nơi này của cô tốt, rất thanh tĩnh. Mấy chỗ khác không thoải mái bằng chỗ này, ta không thích tới.”

Mạnh Bà liếc nhìn hắn, rồi nói: “Chứ không phải vì người nói nhiều, chọc Ngưu Đầu Mã Diện, Diêm Vương, Phán Quan đều đuổi người ra ngoài, cũng không cho người bước vào phủ đệ của họ một bước?”

Bạch Vô Thường cười hắc hắc, giơ chén trà lên trước mặt, nói: “Trà này ngon thật.”

Mạnh Bà cũng không để ý tới hắn. Một lát sau, Bạch Vô Thường mới thả chén trà xuống, nói: “Không nói chuyện này, không nói chuyện này. Lần này ở nhân gian, ta thấy một việc rất thú vị. Ta kể cô nghe. Có một nhà nọ, không cày ruộng, cũng không buôn bán, nghề gì cũng không làm, rốt cuộc vẫn nhà cửa phú quý, cơm canh thịt cá, cô có biết vì sao không?”

Mạnh Bà lắc lắc đầu.

”Bởi vì, mỗi lần bọn họ xài tiền, tiền đều tự mình trở về. Thần kỳ thật, nhưng cũng chính là nhờ chút thuật bùa môn tả đạo. Theo truyền thuyết, có một loại thanh phù trùng[4], nếu bắt trứng nó của nó về

đây, thanh phù mẹ liền nhất định bay theo, mặc kệ có cách bao nhiêu xa. Cho dù có đem trứng giấu đi, thanh phù mẹ nhất định cũng biết được trứng bị giấu ở đâu. Có người biết được điều đó, bắt thanh phù mẹ cùng thanh phù con, lấy máu của chúng, rồi đem máu thanh phù mẹ bôi lên một vài đồng tiền, lại đem máu thanh phù con bôi lên mấy đồng khác. Lấy tiền có bôi máu thanh phù mẹ tiêu xài, đem tiền có máu thanh phù con đặt ở nhà. Vô luận là sử dụng bao nhiêu lần, tiền đều tự bay về nhà, cứ thế lặp đi lặp lại. Nhà này vì vậy mới giàu lên.

“Như thế là vợ vết của cải, thế nào lại không bị báo ứng?”

“Cũng không phải không. Ta xem vài người trong gia đình họ, cũng sống không thọ, là báo ứng.” Nói xong, Bạch Vô thường liền uống ngụm trà, cẩn thận nhìn Mạnh Bà một chút, rồi mới nhẹ nhàng hỏi: “Nếu, ta nói là nếu, ta với người kia, đem máu thanh phù mẹ bôi lên người hắn, lại đem máu thanh phù con bôi lên người mình, có phải hắn dù đi rất xa, vẫn là tự mình trở về không?” Không đợi Mạnh Bà trả lời, tự mình lại cười rộ lên. “Ta thực ngốc đúng không? Đến giờ đã mấy ngàn năm, ngay cả bóng dáng hắn còn không thấy đâu, lại còn suy nghĩ cái gì có với không có.” Sau khi nói xong, Bạch Vô Thường liền im lặng trầm mặc, ngay cả trà cũng không uống nữa, vẫn cầm ở tay, tới lúc nguội lạnh.

Thật lâu sau, Mạnh Bà mới mở miệng, hỏi: “Đã bao nhiêu năm?”

“Bốn ngàn ba trăm hai mươi tám năm bảy tháng lẻ bốn ngày. Qua hôm nay, chính là bốn ngàn ba trăm hai mươi tám năm bảy tháng lẻ năm ngày. Ta mỗi ngày đều ghi sổ. Phật Tổ rõ ràng nói với ta, chỉ cần chờ ở địa phủ, nhất định có thể gặp hắn. Vì sao lâu như vậy, ta còn chưa tìm thấy? Hồn phách qua lại, không có ai là hắn. Ta sợ ta chờ trăm ngàn năm, đến cuối cùng cũng là công dã tràng... Ta chỉ muốn nói với hắn một câu, một câu là được rồi.” Nói xong, Bạch Vô Thường vô lực tựa đầu trên cạnh bàn, thực tuyệt vọng.

Mạnh Bà an ủi vỗ vỗ tay Bạch Vô Thường, “Phật Tổ nếu nói như vậy, là có ý của người. Bốn ngàn năm dài như vậy đã ở đây, còn sợ cái gì? Cho dù là bao nhiêu năm, với chúng ta mà nói, cũng không quá một cái chớp mắt mà thôi.”

Đạo lý này Bạch Vô Thường đương nhiên hiểu được, chỉ là hắn chờ thật sự lâu lắm, lâu lắm rồi. Qua một hồi, mới ngẩng đầu dậy, cười cười với Mạnh Bà, nói: “Ta hát cho cô nghe ca khúc mới. Vừa học.”

Kết quả, Bạch Vô Thường vẫn là ngâm nga giai điệu vĩnh viễn không thành bài hát kia.

Toàn bộ địa phủ, cũng chỉ có Mạnh Bà nguyện ý nghe, nghe cũng đã mấy ngàn năm.

Bạch Vô Thường lại hát ca khúc kia, một lần lại một lần, đến lúc Mạnh Bà lẳng lặng đi rồi, hắn vẫn còn ngồi đó hát. Mạnh Bà cũng chưa bao giờ hỏi qua Bạch Vô Thường, ca khúc kia là nói về điều gì.

Có lẽ chính là quá khứ của Bạch Vô Thường.

Mạnh Bà ra cửa, ở cạnh cửa lại gặp Hắc Vô Thường đang bắt một tên ác quỷ, nhìn hắn hơi hơi gật đầu, liền đi.

Mỗi người, đều có chuyện xưa của chính mình.

Mạnh Dung có, Mạnh Qua có, Bạch Vô Thường cũng có, có lẽ Hắc Vô thường cũng có.

Mạnh Bà... có. Chỉ là nàng đã tự mình đem chuyện xưa quên đi, quên không còn chút gì.

5. Q.1 - Chương 5

Mạnh Bà đi đến ngoài trang, thì không còn nghe Bạch Vô Thường hát gì nữa. Lát sau thấy Mạnh Dung và các nàng ở bên kia vẫn đang bận rộn. Mỗi người đều cầm một chén canh, đưa cho từng vong hồn. Vong hồn đi đường dài như vậy, lại vừa khóc than thảm thiết, đã khát khô từ lâu. Gặp chén nước phi thường trong suốt, lại tỏa mùi thơm ngát, liền từng ngụm từng ngụm uống cạn.

Uống xong chén canh, ánh mắt các vong hồn trở nên trong suốt không chút vẩn đục, sáng ngời như hải đồng vừa sinh ra. Hẳn là thần trí bọn họ bắt đầu trở nên mờ mịt, đã quên thân nhân, quên bằng hữu, quên cuộc đời vừa qua, cuối cùng quên cả bản thân là ai.

Uống xong canh Mạnh Bà, vong hồn được đưa vào vòng luân hồi. Hoặc thành tiên, hoặc làm người, hoặc trở thành súc sinh. Vòng luân hồi như vực sâu không đáy, cũng không biết kiếp sau sẽ ra sao.

Quỷ soa mang những vong hồn đã uống canh Mạnh Bà nhẹ nhàng đẩy vào vòng luân hồi, hoàn thành nhiệm vụ. Cuộc sống về sau thế nào, bây giờ bọn họ mới chính thức bước vào.

Mạnh Bà lấy chén canh, đưa cho vong hồn còn lại. Bận rộn một lúc, vong hồn đều uống xong canh, đã đi vào luân hồi, Mạnh Dung và các nàng cũng tản đi. Mạnh Bà cầm chén trong tay, lại nhìn thấy ở góc xa xa vẫn còn một nam tử đứng đó. Bởi vì góc tối, lại không có chút ánh sáng, nên Mạnh Bà vẫn không phát hiện còn một vong hồn ở kia.

Nam tử nọ toàn thân ẩn trong bóng tối, gió địa phủ thổi bay tóc cùng y bào, hẳn cũng không nhúc nhích, vẫn đứng ở kia, tựa như đã đứng mấy ngàn năm.

Mạnh Bà không thấy rõ dung mạo của hắn, chỉ là trong ánh mắt hắn, có rất nhiều tâm sự, nhưng Mạnh Bà nhìn cũng không hiểu. Ngây người một chút, liền cầm cái chén, rót nước canh, đưa tới trước mặt nam tử, nói: “Canh không còn nhiều, uống hết đi, rồi lên đường cho tốt.” Nhưng nam tử kia không tiếp nhận, vẫn nhìn gương mặt Mạnh Bà, ánh mắt sáng quắc.

Mạnh Bà cũng nhìn hắn, gương mặt hắn trong một khắc làm nàng cảm quen thuộc, nhưng rốt cuộc cũng không nhớ được là ai.

Thật lâu sau, nam tử kia chậm rãi vươn tay, hướng về mặt Mạnh Bà, khoanh khắc ngón tay hắn chạm vào, một giọt nước từ trong mắt hắn ngã nhào rơi ra, rót xuống mặt bùn đen rồi từ từ tan biến. Hắn thất thần nói: “Thì ra là muối ở đây.”

Mạnh Bà ngây ngẩn cả người, kim lòng không đậu vươn tay ra, muốn lau đi giọt lệ trên mặt hắn, nhưng liền hồi phục tinh thần, vội vàng buông tay xuống. Cuối cùng chỉ thản nhiên nói một câu: “Ta không biết người.”

Nam tử nghe Mạnh Bà nói xong, ánh mắt có chút dao động, yên lặng nhìn Mạnh Bà muốn nói gì đó, một hồi lâu sau mới bình tĩnh lại, chậm rãi nói: “Ta nghĩ, ta nhận lầm người.”

Mạnh Bà cũng không nói gì, chỉ cầm cái chén trong tay bước tới trước mặt nam tử, bảo: “Uống hết đi.”

Nam tử nhận chén canh, nhưng chưa uống, chỉ nhìn nước canh trong chén nói một câu: “Uống xong rồi, có thật ta sẽ quên hết thấy không? Một chút vướng bận cũng không có?”

“Đúng, sạch sẽ, không chút vướng bận.”

“Còn cô, cô có vướng bận sao?”

Đột nhiên bị nam tử hỏi như vậy, Mạnh Bà có chút sửng sốt, nhưng nàng vẫn là nghĩ cũng không nghĩ đã nói: “Không có.”

Nam tử hơi cười cười, nói: “Vô khiên vô quái (không vướng mắc, không lo nghĩ), thật tốt.” Trong mắt có chút cô đơn, lát sau hắn lại nói với Mạnh Bà: “Ta kể chuyện cho cô nghe được không?”

Mạnh Bà gật gật đầu.

Nam tử tay cầm chén, đi theo Mạnh Bà ngồi cạnh cầu Nại Hà.

Hôm nay sông Vong Xuyên cũng thật yên tĩnh, mặt nước phẳng lặng.

Nam tử đứng yên thật lâu, Mạnh Bà cũng không nói gì, hai người cùng trầm mặc. Cuối cùng nam tử mới chậm rãi mở miệng, thanh âm thật nhẹ nhàng, giống như truyền tới từ một nơi rất xa.

“Rất nhiều rất nhiều năm trước, ta mới mười bốn tuổi. Một năm nọ, chiến hỏa phân tranh, rất nhiều người đều trôi dạt khắp nơi. Gia nhân của ta sớm đã chết hết, ta một mình lưu lạc bên ngoài. Khi đó ta vẫn ở trong một ngôi miếu đổ nát, ban ngày ra ngoài lang thang tìm thức ăn, tối đến lại trở về ngủ. Có một đêm,

lúc ta vừa trở về, phát hiện trong miếu có một bé gái, xem ra mới tám chín tuổi, còn nhỏ hơn ta. Thật ra nàng đã mười một tuổi, chỉ là rất nhỏ gầy. Khi đó nàng ngồi ở góc tường, vùi đầu trong cánh tay, ta không nhìn thấy mặt nàng, nhưng lại thấy cả người nàng đầy máu. Ta gọi nàng vài tiếng, nàng vẫn không nhúc nhích, ta nghĩ nàng chết rồi. Đến lúc ta nâng nàng lên, lại thấy nàng trợn tròn mắt, rõ ràng là còn sống, nhưng lúc nhìn đến người nàng, ta còn hoảng sợ, bởi vì ánh mắt nàng thật giống mắt người chết, rất lạnh rất lạnh. Tuy nhiên dáng vẻ nàng rất đẹp, là người đẹp nhất ta đã từng gặp. Nàng không nói gì, ta cũng quên buông tay nàng ra...

“Bắt đầu từ đó, ta ban ngày tìm được gì đều chia cho nàng một nửa. Nàng ăn, nhưng cũng không cùng ta nói chuyện, cũng không có biểu tình gì khác, cả người dường như mất hồn. Ta cảm thấy khi đó nàng ngoại trừ có thể cử động, thì cùng với người chết không có gì khác nhau, chỉ là ta vẫn tình nguyện tìm thức ăn cho nàng. Sau đó, ta mang theo nàng bắt đầu lưu lạc. Thời điểm ta nắm tay nàng, nàng không đáp ứng, cũng không phản kháng, để mặc ta kéo đi. Ven đường có rất nhiều người chết hoặc sắp chết, bộ dáng thực dọa người. Ta nghĩ chắc nàng sẽ cảm thấy sợ hãi, nhưng nàng lại không, nàng luôn có thể thật bình tĩnh nhìn những người đó chết trước mặt nàng. Một chút sợ hãi, một chút cảm thông cũng đều không có.” Nam tử đột nhiên quay đầu, nhìn Mạnh Bà hỏi: “Cô cảm thấy, là nàng máu lạnh hay là lòng nàng lạnh?”

Mạnh Bà không trả lời.

“Ta vẫn nghĩ, nếu khi đó ta không mang nàng đi cùng, cuộc đời ta có phải đã khác đi không. Nhưng ta cũng biết rõ, trên đời này không có nếu như. Có rất nhiều chuyện, số mệnh đã định, làm thế nào cũng trốn không thoát. Sau đó lại gặp một lão đạo sĩ, ông ấy thu nhận chúng ta làm đồ đệ. Ta học đạo thuật, nàng học trăm yêu trừ ma. Những năm này ở cùng với nàng, ta cảm thấy chuyện vui nhất thế gian cũng không còn gì hơn chuyện này, những ngày vui ngắn chẳng tày gang. Nàng bỏ đi. Nàng không nói nàng muốn đi đâu, chỉ nói nếu nàng còn có thể còn sống, sẽ trở về...” Nói đến đây, ngữ khí nam tử đã có chút nghẹn ngào. “Sau đó ta tìm được nàng, nàng lại nhất định không nguyện đi theo ta. Cuối cùng, lại chết trước mặt ta...” Sau khi nói xong, nam tử gặt gao nhắm hai mắt lại, tựa như lại thấy cảnh nàng chết trước mặt hắn, tay run nhè nhẹ, cũng không mở miệng nói gì. Dòng Vong Xuyên cũng thật im lặng, thật làm người ta cảm thấy áp lực.

“Nàng chết thế nào?” Mạnh Bà đột nhiên mở miệng hỏi.

Nam tử lắc đầu, không trả lời vấn đề của Mạnh Bà, chỉ nói: “Sau đó ta cũng chết, liền tìm nàng khắp nơi. Tìm thật lâu, bao nhiêu kiếp trôi qua, đều không tìm được. Cô nói, nếu hiện tại có một cơ hội để ta có thể gặp nàng, chỉ cần nàng nguyện ý theo ta, chúng ta có thể quên hết chuyện kiếp trước, một lần nữa bắt đầu. Kiếp này trời đất đều không ảnh hưởng được chúng ta, cũng không chịu sinh tử trôi buộc, ngay cả thần tiên cũng phải hâm mộ. Nếu cô là nàng, cô có đi theo ta không?”

“Sẽ không.” Mạnh Bà một chút do dự cũng không có, trực tiếp mở miệng.

Nam tử có chút không dám tin hỏi: “Vì sao?”

Mạnh Bà không trả lời vấn đề của nam tử, chỉ nói: “Ta không biết nữ tử trong câu chuyện của ngươi sẽ đi hay không, ta chỉ biết nếu ta là nàng, ta sẽ không.”

Nam tử nhìn Mạnh Bà, nhìn hồi lâu, tựa hồ cảm giác được chút gì đó, nhưng đến cùng cũng không biết rõ. Một lúc lâu sau, nam tử đột nhiên không ngừng phá lên cười. Tiếng cười kia vang khắp địa phủ, như đang cười chính mình đã làm chuyện ngu xuẩn tận mấy ngàn năm, lại cười mấy ngàn năm bị ai. Cười đến chảy cả nước mắt, vừa cười vừa nói: “Phật Tổ ơi Phật Tổ, người quả là có đại trí tuệ, ta quả nhiên so ra vẫn kém người a...”

Qua thật lâu, nam tử chậm rãi ngừng lại, không cười nữa, trên mặt còn vương nước mắt, hắn bị ai nhìn Mạnh Bà nói: “Ta nghĩ muội sẽ nói ‘Muội đi’, chỉ không ngờ là mấy ngàn năm liền, vẫn là mấy ngàn năm sau, muội đều là ‘Sẽ không’. Muội không thay đổi, một chút cũng không thay đổi.” Nam tử nhẹ nhàng xoa mặt Mạnh Bà. “Ta cảm thấy, ta cùng hắn, đều sai ở chỗ không hiểu hết được muội.”

Mạnh Bà không có tránh tay nam tử, trong lòng có một tia rung động, “Ngươi đang nói cái gì?”

Nam tử lắc đầu, nói: “Không có gì, cũng không có gì. Thật ra, chuyện vừa nãy, ta cũng không kể toàn bộ. Bất quá, ta cũng không muốn kể hết, cứ như vậy đi. Nay ở tại hoàng tuyền, trời đất làm chứng, từ nay về sau, ta cùng với muội, không liên quan gì, không chút vướng bận.” Dứt lời, nam tử liền hô lớn với cả địa

phủ: “Bạch Hoa, tất cả đều như ngươi mong muốn! Nếu còn nghe được lời ta nói, thì như bây giờ, là nên khóc, hay nên cười?” Nói xong, nam tử liền cười rồi uống hết Vong Xuyên thủy, ánh mắt vẫn nhìn Mạnh Bà, tựa như muốn đem hình dáng của nàng ghi tạc trong đầu, vĩnh viễn không bao giờ quên.

Mạnh Bà nghe được tên người kia từ miệng nam tử, liền sững sờ ở đó, bất động nhìn nam tử đem toàn bộ Vong Xuyên thủy uống cạn. Ngược lại như bị ai thít chặt, muốn gọi, gọi không được, muốn nói, nói không ra. Trăm ngàn năm qua, lần đầu tiên cảm thấy khó chịu như vậy. Nàng vốn tưởng rằng, tâm tình mình đã đặt ngoài hồng trần, trái tim nàng, sớm đã mất hết cảm giác mới đúng. Vì sao còn có thể như vậy?

Ánh mắt nam tử đã trở nên thanh minh, hẳn rồi cuộc cũng không có biện pháp nhớ kỹ gương mặt nàng, cũng không nhớ được ai, càng không vướng bận điều gì.

Mạnh Bà muốn nói gì đó, lại không biết nói gì, chỉ có thể lẳng lặng nhìn hắn đi theo quỹ soa đi vào luân hồi, chờ bị đẩy vào nhân đạo. Nhưng quỹ soa lại không đưa hắn đến cửa nhân đạo, mà lại ngừng trên súc sinh đạo.

Mạnh Bà vội vàng đi qua, lên tiếng ngăn lại: “Ngươi đang làm gì? Vì sao lại đẩy hắn vào súc sinh đạo?”

“Chuyện này... là Phán Quan dẫn dò làm như vậy, ta cũng không rõ ràng lắm!” Quỹ soa bị Mạnh Bà làm cho hoảng sợ, lắp bắp nói. Từ đó giờ hắn chưa bao giờ thấy qua Mạnh Bà như vậy.

“Phán Quan?”

“Đúng vậy. Là Phán Quan phân phó, ta chỉ phụng mệnh làm việc mà thôi.” Quỹ soa thoáng thấy Phán Quan đang đi tới hướng này, vội vàng nói với Mạnh Bà: “Phán Quan đến rồi, cô tự hồi ngại đi.” Không delay đưa, quỹ soa liền biến mất.

Phán Quan trong tay cầm bút lông cùng sổ sinh tử. Lộ ra khuôn mặt lạnh đạm, không chút thay đổi, bất cầu ngôn tiếu.

“Vì sao lại đẩy hắn vào súc sinh đạo?”

Phán Qua nhìn thoáng qua nam tử đã trở nên ngây ngô kia, mặt không chút thay đổi nói: “Hắn vốn đời kiếp kiếp đều phải làm súc sinh, đến bây giờ cũng được một ngàn đời. Nếu không phải kiếp trước hắn là con nhện ở trước phật đàn, ngày ngày đêm đêm đều nghe tụng kinh Phật, hưởng hết hương khói, có chút Phật tính. Đến kiếp này, mới có cơ hội làm người, nhưng cũng chỉ kiếp này mà thôi. Về sau, hắn vẫn là đời kiếp kiếp đều phải làm súc sinh.”

Mạnh Bà bối rối, nàng không nghĩ là hình phạt nặng như vậy. “Vì sao? Hắn đã phạm tội gì?”

“Đây là ý chỉ của thiên đình. Ta cũng chỉ làm theo mà thôi.” Phán Quan nhìn Mạnh Bà, liếc mắt một cái. “Về phần hắn phạm tội gì, ta không thể nói, cũng không liên hệ gì tới cô.” Nói xong, Phán Quan thừa dịp Mạnh Bà không chú ý, bước tới sau lưng nam tử nhẹ nhàng đẩy, nam tử liền rơi xuống súc sinh đạo. Nam tử đã vào luân hồi, Phán Quan cũng không để ý tới Mạnh Bà, xoay người liền đi.

Mạnh Bà vẫn còn sững sờ tại chỗ. Xa xa truyền đến thanh âm đều đều của Phán Quan: “Quá khứ, chính là quá khứ. Đã quên, chính là đã quên. Đừng chấp nhất nữa. Cho dù cô nhớ lại thì thế nào, cô cũng không thể thay đổi quá khứ. Cô là Mạnh Bà, cô có việc cô nên làm, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Mạnh Bà nghe thấy lời Phán Quan nói, vẫn đứng bất động ở đó, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì, thật lâu sau, mới xoay người rời đi.

Không biết từ khi nào, bên tai lại vang lên thanh âm vi vu kia, như là tiếng gió, như là ai nhỏ giọng nỉ non, nhẹ nhàng, bi ai.

6. Q.1 - Chương 6

Sau ngày hôm đó, lại qua hai trăm năm.

Mạnh Bà vẫn là Mạnh Bà. Nàng vẫn như cũ ở cạnh cầu Nại Hà, vì vong hồn nấu canh. Những thứ khác vẫn cứ như vậy, cho dù qua bao nhiêu ngàn năm, dù bụi bặm phủ mờ, vẫn luôn ở đó.

Năm ấy, địa phủ phát sinh đại sự, tai ương ngập tràn.

Có một con yêu hầu xông vào địa phủ, đả thương chúng quỷ soa, đá đổ canh Mạnh Bà, xé sổ sinh tử, sửa chữa vận mệnh vô số người, không ai có thể khống chế hắn, cũng không ai có biện pháp trừng trị hắn. Đối phó hắn, cho dù dùng núi đao biển lửa vây quanh cũng vô dụng, thậm chí khiến hắn càng điên tiết đả thương địa phủ quỷ soa. Một số xông vào ngăn cản, nhưng năng lực yếu kém, đều bị đánh cho hồn phi phách tán.

Diêm Vương không còn cách nào, đành lên thiên đình bẩm báo Ngọc Hoàng Đại Đế. Hiện tại, không có ai cai quản địa phủ.

Yêu hầu điên cuồng đá cho nồi cháo ngã nghiêng, lại dùng biển lửa thiêu cháy toàn bộ địa phủ. Lửa cháy ngập trời, lửa kia, lại là Tam Muội Chân Hỏa [1], không thể dập tắt. Ánh lửa chiếu đến tận trời, rọi sáng ánh mắt cuồng vọng của yêu hầu đang cuồng sát bừa bãi. Lửa lớn lan tràn, từng chút từng chút nuốt chửng địa phủ. Vô số hồn phách giấy dựa trong biển lửa. La lối, kêu khóc, nhưng không ai cứu được chúng nó, chỉ có thể giương mắt nhìn chúng hóa thành tro tàn.

Yêu hầu kia tự xưng là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, ngồi ở cầu Nại Hà xoay xoay Kim Cô Bổng trong tay, nói lớn: “Xem các ngươi còn dám bắt lão Tôn không! Ta còn không thiêu cháy cả địa phủ!”

Lửa cháy lớn một ngày một đêm. Trăm quỷ cũng tê tâm liệt phế kêu khóc một ngày một đêm, hóa thành vô số tro tàn. Tôn Ngộ Không náo loạn, toàn bộ địa phủ cơ hồ vỡ nát, nhưng vẫn chưa ngừng lại.

Cuối cùng, ngay cả Địa Tạng Bồ Tát [2] cũng không thể không xuất hiện.

Mạnh Bà ở địa phủ mấy ngàn năm, cũng chưa từng thấy qua Địa Tạng Bồ Tát. Chỉ nghe nói ngài vô sắc vô tướng, không ở nơi nào, thân giấu trong khôn cùng vô tận bóng đêm. Người cảm thấy ngài tồn tại, thì ngài tồn tại. Người cảm thấy ngài không có, thì ngài cũng là hư vô. Không thể tưởng tượng được chỉ một con yêu hầu lại có thể bức Địa Tạng Bồ Tát xuất hiện.

Thật ra, Tôn Ngộ Không cũng không nhìn thấy mặt Địa Tạng Bồ Tát. Bởi vì lúc hắn còn mải vui đùa âm ỉ trên bàn Diêm Vương, thì lửa lớn chớp mắt bị triệt tiêu, toàn bộ địa phủ cũng đột nhiên vắng lặng, không có chút âm thanh nào. Ngay cả âm thanh kêu rên không ngừng kia cũng không còn nữa, hoàn toàn tĩnh mịch. Chỉ có bóng tối vô biên vô hạn.

Sự thay đổi bất ngờ này làm cho Tôn Ngộ Không có chút kinh ngạc, tức giận nghiến răng. Hắn chẳng nhìn thấy gì, thậm chí đem cả người đầy lông lá phóng tới trước cũng không nhìn thấy. Tôn Ngộ Không buồn bực rống to: “Là ai! Đi ra cho ta!”

Không ai trả lời hắn, cũng không có tiếng vang vọng. Thanh âm tựa như bị bóng đêm nuốt chửng, trống rỗng không thể lấp đầy.

“Nếu không ra thì đừng trách lão Tôn!”

Vẫn như cũ không ai trả lời hắn.

Tôn Ngộ Không tức giận đập mạnh một gậy, đáng tiếc không đánh trúng cái gì, thậm chí một chút lực phản hồi cũng không có.

Hắn bắt đầu vội vàng chạy loạn, chạy lung tung, nhưng chạy thật lâu, hắn vẫn như cũ không ra khỏi được bóng đêm. Lông khỉ trên mặt hắn dựng đứng, la hét: “Có bản lĩnh thì đánh chết ta! Bằng không lão Tôn thoát ra được thì địa phủ các ngươi ngay một mẩu vụn ta cũng không thừa! Ai cũng tin tưởng Tôn Ngộ Không dám nói dám làm, cũng có năng lực làm như vậy.”

Lúc này, trong bóng đêm truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhàng.

“Là ai?” Tôn Ngộ Không kêu to.

“Ta là Địa Tạng Bồ Tát.”

“Lão Tôn bắt kẻ ngươi là ai! Đi ra cho ta!”

“Ta vẫn ở đây.”

“Lão Tôn không nhìn thấy người!”

“Bởi vì ta căn bản vô tướng, người làm sao thấy được?”

“Thả lão Tôn ra!”

“Vây khốn người, là dục vọng của người. Dục vọng người lớn bao nhiêu, thì bóng đêm rộng bấy nhiêu. Ngay cả người cũng trốn không thoát, ta làm sao có biện pháp thả người ra ngoài?”

“Chết tiệt! Lão Tôn muốn đi ra ngoài!”

Không có tiếng trả lời. Giống như thanh âm vừa nãy là hấn tướng tượng ra. Tôn Ngộ Không lại bắt đầu la hét ầm ĩ. Cổ tình trả lời hấn, lại là bóng đêm vô biên vô tận.

Hấn không tin, không tin chính mình không thoát khỏi cái nơi quỷ quái này. Tôn Ngộ Không chạy tới phía trước, nhưng chạy lâu thật lâu, có thể là một ngày, cũng có thể là vài ngày. Mãi tới lúc hấn mệt là nằm xuống cũng không thể thoát được.

“Người muốn cái gì?” Thanh âm kia rốt cục cũng xuất hiện.

“Lão Tôn muốn đi ra ngoài!”

“Ta là nói, người đến địa phủ là muốn gì?”

Tôn Ngộ Không đứng dậy, rồi xếp bằng ngồi xuống, suy nghĩ một chút. “Ta muốn trường sinh bất tử.”

“Vây người làm được không?”

“Ta làm được.”

“Vây người còn cái gì chưa đủ?”

Tôn Ngộ Không suy nghĩ một chút, nói: “Thời điểm ta phát hiện mình vĩnh viễn sẽ không chết, hầu tử hầu tôn của ta đều đã chết.”

“Sinh lão bệnh tử. Đây là quy luật của vạn vật trong trời đất, không có gì không đúng.”

“Không đúng! Ta muốn hầu tử hầu tôn của ta đều còn sống! Ta muốn chúng nó đều giống như ta được trường sinh bất tử!”

“Bất tử rồi thì thế nào?”

“Không biết.”

“Vì sao không biết?”

“Lão Tôn ta cũng không biết! Chuyện này để sau hẵng nói, hiện tại có nghĩ cũng vô dụng!”

“Trên đời có thể trường sinh bất tử, chỉ có tiên hoặc yêu. Người muốn hầu tử hầu tôn của người cũng biến thành yêu quái sao? Người muốn chúng nó biến thành kẻ chỉ biết ăn thịt người, làm yêu quái bị người người cắn hận sao?”

“Không muốn.”

“Nếu không muốn, vì sao còn muốn trường sinh bất tử? Người như vậy không phải là hại chúng nó sao? Vạn vật đều có quy luật, sinh lão bệnh tử, chỉ có như vậy, mới có thể sinh sôi mãi mãi.”

“Chúng nó có thể giống với lão Tôn.”

“Vây người chính là yêu. Có thể người tu luyện thêm mấy trăm năm nữa cũng có thể thành tiên. Nhưng hiện tại, người chính là yêu.”

“Lão Tôn không ăn thịt người!”

“Nhưng người thiêu chết nhiều quỷ hồn như vậy, chúng nó đầu thai rồi cũng là người. Như vậy với việc người giết người, có gì khác nhau? Người quả là nghiệp chướng nặng nề!”

“Lão Tôn không có tội!” Tôn Ngộ Không kêu to, sau đó lại đứng lên, lắc lắc đầu, khăn trương nói lớn: “Không đúng không đúng! Sai rồi sai rồi!”

“Thế nào là sai rồi?”

“Lão Tôn nói sai rồi thì tức là sai rồi!”

“Sai thế nào?”

“Không biết! Đừng hỏi lão Tôn! Ta muốn ra ngoài!” Tôn Ngộ Không bắt đầu táo bạo cầm gậy đánh loạn xạ, nhưng chỉ đánh vào bóng đêm vô hình.

Cho đến khi có một thanh âm lạnh lùng vang lên: “Tôn Ngộ Không, ngươi muốn ra ngoài sao?” Không phải là Địa Tạng Bồ Tát, mà là thanh âm của một nữ tử.

“Mau thả lão Tôn ra ngoài!”

“Tôn Ngộ Không, đừng bấn loạn. Càng bấn loạn càng không ra được. Ngươi ngồi xuống, nhắm mắt lại, nhớ lại khi nào là lúc ngươi vui vẻ nhất.”

Tôn Ngộ Không do dự một chút, cuối cùng cũng ngồi xuống, nhắm mắt lại, nghĩ tới Hoa Quả Sơn cùng bọn hầu tử hầu tôn. Hắn nhìn chúng nó vui đùa âm ỉ, bắt chấy rận, lại gọi mình Đại Vương. Hắn thấy mình nằm ngủ trên cành một cái cây cổ thụ, có con sóc ở nơi nào chạy tới chạy lui. Gió rất nhẹ, thật dễ chịu. Lá cây rớt xuống quẹt qua mũi hắn, nhịn không được hắt xì. Nhưng không biết là ngủ bao lâu, thời điểm hắn mở mắt, lá cây cổ thụ đã rụng hết, sóc cũng không thấy, hầu tử hầu tôn của hắn cũng đã chết...

“Tôn Ngộ Không, ngươi nhìn thấy gì?” Âm thanh kia lại vang lên.

“Lá cây rụng hết, cũng không thấy sóc, hầu tử hầu tôn của ta đều đã chết...”

“Vậy Tôn Ngộ Không, ngươi muốn làm gì?”

“Ta nghe người ta nói, chỉ cần đem sổ sinh tử xé đi, hầu tử hầu tôn của ta sẽ không phải chết.”

“Vậy hiện tại ngươi đang ở đâu?”

Tôn Ngộ Không bưng tỉnh. “Ta ở địa phủ.”

“Vậy ngươi mở to mắt đi.”

Tôn Ngộ Không mở to mắt, phát hiện mình đã không còn ở trong bóng đêm vô tận. Hắn hiện tại đang đứng cạnh cầu Nại Hà, bên dưới là mênh mông cuộn cuộn bùn nước sông Vong Xuyên.

Biển lửa đã tắt, mặt đất cháy đen, chỉ còn khói không ngừng bốc lên, mùi khét phiêu đảng nơi nơi, quỷ hồn dữ tợn không ngừng khóc thét. Quả thực không khác gì Tu La địa ngục.

“Tôn Ngộ Không.”

Tôn Ngộ Không nghe được là thanh âm của nữ tử kia. Quay đầu đi lại, liền thấy hai người con gái. Một người ngồi trên cầu Nại Hà, hai chân đung đưa. Một người khác đang nâng dậy Vong Xuyên Đỉnh đã bị hắn đá ngã lẩn. Người vừa nói là nữ tử đang ngồi trên cầu.

“Ngươi là ai?”

“Ta tên là Mạnh Qua.”

“Là người cứu lão Tôn?”

“Không phải, ta chỉ giúp ngươi một phen mà thôi. Ngươi biết chính mình ở đâu, thì ngươi ở đó. Ngươi đã biết mình đang ở địa phủ, vậy tự nhiên ngươi cũng trở lại địa phủ. Ngươi nói ngươi muốn hầu tử hầu tôn của ngươi đều trở nên trường sinh bất tử sao?”

“Nhưng ta không muốn chúng thành yêu quái.”

“Không thành yêu, thành tiên là được rồi.”

“Chẳng lẽ ngươi có cách?”

“Trên Cửu Trùng Thiên, có một vườn đào rất lớn. Trên cây có trái bàn đào, người đem bàn đào hái được cho đám hầu tử hầu tôn của người ăn, chúng nó cũng có thể thành tiên. Còn có lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, nếu ăn được tiên đan bên trong, cũng có thể trường sinh bất tử. Chỉ là...” Mạnh Qua cố ý kéo dài thanh âm, khiêu khích nhìn Tôn Ngộ Không, nói: “Người dám đi lấy sao?”

“Lão Tôn vì sao không dám! Lên trời xuống đất, không có gì lão tôn không làm được! Không phải chỉ mấy trái đào cùng tiên đan sao? Lão Tôn nhắm mắt cũng có thể lấy được!”

“Thần tiên trên thiên đình, đều rất thông minh. Ta sợ người đâu không lại họ, đến cuối cùng có thể lại bị họ biến thành khỉ mang ra đùa giỡn. Người không sợ sao?”

“Hừ! Lão Tôn trước giờ chưa từng sợ bất kỳ điều gì! Thần tiên gì, dám đùa giỡn lão Tôn, ta nhất định một gậy đánh chết bọn họ!” Tôn Ngộ Không không chút sợ hãi.

Mạnh Qua bật cười. “Tôn Ngộ Không, người là yêu quái dũng cảm nhất ta từng thấy. Chúc người thành công.”

“Lão Tôn bây giờ đi thiên đình lấy bàn đào cùng tiên đan!”

Nói xong, Tôn Ngộ Không liền cầm Kim Cô Bổng, bay vọt lên thiên đình, bỏ lại địa phủ vỡ nát tan hoang.

Mạnh Qua quay lại nhìn địa phủ, lại nhìn theo bóng dáng chẳng chút sợ hãi của Tôn Ngộ Không, thở dài một hơi. “Tôn Ngộ Không, người rất mạnh. Hy vọng người sẽ không bị họ khuất phục.”

“Vì sao phải làm như vậy? Người lại mang phiền toái cho thiên đình.” Là thanh âm của Địa Tạng Bồ Tát.

Mạnh Qua cười cười nói: “Nghe nói Ngọc Hoàng Đại Đế và thần tiên trên trời gần đây rất buồn chán, cho họ chút việc để làm không tốt sao? Hơn nữa, Bồ Tát, ngài có bản lĩnh thu phục Tôn Ngộ Không sao? Vẫn chờ xem thì hay hơn.”

Không có trả lời, chỉ nghe một tiếng thở dài.

Sau khi nâng đỉnh lên, Mạnh Bà lướt mắt nhìn Mạnh Qua một cái. Rốt cuộc cũng không nói gì, mà cũng chẳng hỏi thêm.

7. Q.1 - Chương 7

Từ lúc Tôn Ngộ Không đại náo địa phủ, đã qua hơn hai trăm năm. Hai trăm năm này, địa phủ trôi qua trong bình an vô sự. Chỉ là nghe nói sau khi Tôn Ngộ Không bá đạo cái gì cũng không để vào mắt kia đại náo thiên đình, bị Như Lai Phật Tổ nhốt dưới Ngũ Hành Sơn.

Mạnh Qua nghe xong, chỉ lắc lắc đầu, không nói gì.

Sau đó, Mạnh Bà cũng dần dần quên đi con khỉ Tôn Ngộ Không này. Con yêu hầu đã cuồng vọng nói với chính mình là Tề Thiên Đại Thánh.

Không biết là năm nào, Mạnh Dung ra đi.

Khi đó, Mạnh Bà mới ý thức được, từ lúc Mạnh Dung bắt đầu ở đây, cũng đã một ngàn năm.

Mạnh Bà chỉ nhớ rõ một ngày nọ, Mạnh Dung không còn khuôn mặt u sầu, khóe mắt lấp lánh giọt lệ, cười vô cùng sáng lạn, như hoa đào rực rỡ. Một ngàn năm qua, Mạnh Dung chưa từng vui vẻ như vậy.

Nụ cười của nàng, làm cho Mạnh Bà đột nhiên xuất hiện cảm giác “Còn sống”. Mấy ngàn năm nhìn sinh ly tử biệt, nhìn mặt lệ sầu bi, lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười như ánh nắng. Mạnh Bà chết đã lâu lắm, lâu đến ngay cả chính nàng cũng không biết mình chết thể nào, khi nào thì chết. Cảm giác lúc còn sống, đã quên từ lâu lắm rồi. Vì vậy Mạnh Bà thật hy vọng Mạnh Dung có thể sống thật tốt.

Nước sông ngẫu đục giữa dòng Vong Xuyên đã sớm biến hóa, vô số vong hồn khóc thét bên trong, hết như tiếng tru đau đớn của dã thú. Mùi hôi thối cũng từ từ bốc lên. Chỉ thấy một người như bộ xương khô lão đảo bước về phía trước, không ngừng cào loạn, tựa như muốn bắt cái gì đó, nhưng cái gì cũng không bắt được.

Thư sinh kia đã từ giữa sông chậm rãi đi vào bờ. Bùn nước đen trong lòng sông cũng không làm dơ quần áo hần, vẫn trắng nõn như lúc ban đầu, giống như một gốc Bạch Liên (sen trắng) giữa bùn lầy. Về mặt hần tái nhợt, như bị bệnh đã lâu, lại vẫn anh tuấn như xưa. Một giọt lệ lưu chuyển trong đáy mắt, tới khi nhìn thấy Mạnh Dung đứng trên bờ, mới lặng lẽ rơi xuống. Hần nhìn nàng, mỉm cười. Nhớ lại ngàn năm, chớ, chính là giờ phút này. Mạnh Dung, nước mắt đã rơi như mưa từ lâu.

Sau đó, Mạnh Dung cùng thư sinh nắm tay nhau đi rồi, Mạnh Khương ở lại, vẫn như cũ ở cạnh Mạnh Bà, vì vong hồn qua cầu Nại Hà mà giữ lửa hầm canh.

Lại mấy trăm năm qua sau khi Mạnh Dung đi, chỉ có duy nhất một sự kiện phát sinh chính là Tôn Ngộ Không từ dưới Ngũ Hành Sơn được giải thoát, rồi đi theo Đường Tam Tạng sang Tây Thiên thỉnh kinh. Trải qua nhiều kiếp nạn, thỉnh được kinh, Tôn Ngộ Không còn được độ Phật, trở thành Đấu Chiến Thắng Phật. Ngoài ra, cũng không còn chuyện gì xảy ra.

Mạnh Qua sau khi nghe tin tức này, cười khổ lắc lắc đầu.

Ngày ngày cứ như vậy trôi qua, không có gì thay đổi, chỉ thiếu một người tên Mạnh Dung, trong đầu lại có thêm cái tên Bạch Hoa. Năm này qua năm nọ đều phẳng phất bên tai thanh âm nhàn nhạt bi ai kia.

Cho đến một ngày, mọi thứ đều thay đổi.

Ngày đó, Mạnh Bà đang đứng ở trong trang, đột nhiên nghe được ngoài đường Hoàng Tuyền truyền đến một tiếng quát to. Âm thanh tê tâm liệt phế, còn mang theo tiếng khóc tuyệt vọng, xoáy vòng trên không trung, thật lâu vẫn không tiêu tan.

Đó là tiếng khóc của Bạch Vô Thường.

Mạnh Bà vội vàng chạy đến bên đường Hoàng Tuyền. Hai bên bờ sông, từng đóa hoa đỏ thắm huyết sắc lay động trong gió. Chỉ thấy Bạch Vô Thường quỳ gối giữa biển hoa, trong tay nắm chặt một nắm bùn đen. Phía dưới mặt nạ, là âm thanh nức nở, có lẽ lệ đã rơi đầy mặt.

“Người ở đâu? Người rốt cuộc ở đâu? Ta tìm không thấy người! Ta dù tìm thế nào cũng không thấy người!” Bạch Vô Thường thống khổ gọi to, lại càng không ngừng gọi to, giống như đem mấy ngàn năm bi thương toàn bộ đều phát tiết ra ngoài.

Mạnh Bà nhìn bóng dáng màu trắng của hần, tràn đầy vẻ bi ai, vô lực. Đi ra phía trước, nàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Bạch Vô Thường nghe giọng nói của Mạnh Bà, xoay người lại, nhìn Mạnh Bà, sau đó liền ôm chặt nàng, khóc nói: “Ta tìm không thấy hần! Ta tìm không thấy hần! Ta đã không kiên trì nổi nữa... Bốn ngàn năm rồi... Ta thật sự chờ không được... Mỗi ngày mỗi ngày, cuối cùng ta cũng chỉ có thể nhìn thấy cảnh hần chết trước mặt ta... Thật sự chịu không nổi... Mạnh Bà, ta rất nhớ hần, ta rất muốn gặp hần, nhưng ta chờ quá vất vả, thật sự vất vả...” Bạch Vô Thường mấy ngàn năm qua, lần đầu tiên mang hết tình cảm bản thân bộc lộ ra ngoài. Hần đã muốn gỡ cái mặt nạ làm bộ vui vẻ bao nhiêu năm.

Mặc dù Mạnh Bà vô tâm, cũng có thể cảm nhận được nỗi thống khổ tê tâm liệt phế của Bạch Vô Thường. Nàng hơi do dự, nâng tay lên, nhẹ nhàng vỗ lưng Bạch Vô Thường nói: “Bạch Vô Thường mà ta biết, cho tới bây giờ chưa từng khóc. Hần rất thích cười, cho dù bao nhiêu năm, khuôn mặt dưới mặt nạ kia, vẫn đều là cười. Cho dù làm hồng bút Phán Quan, hủy ghế dựa của Diêm Vương, bị mắng bị đánh, hần cũng vẫn cười. Phật Tổ bảo người chờ năm ngàn năm, hần là có lý do của người. Rất nhanh sẽ qua thôi, người nhất định sẽ tìm được hần, nhất định như vậy.”

Bạch Vô Thường lắc lắc đầu. “Tìm không thấy! Thật sự tìm không thấy... Nhiều năm như vậy, một chút tin tức của hần cũng không có... Thiên thượng nhân gian đều không thấy dấu vết nào của hần. Nếu hần có luân hồi, ta nhất định có thể cảm giác được, nhưng không có, một chút cũng đều không có... Có lẽ hần đã sớm hồi yên phi diệt...” Bạch Vô Thường nói xong bốn chữ cuối cùng, giống như thông suốt điều gì, đột nhiên đẩy Mạnh Bà ra, thống khổ kêu lớn: “Phật Tổ gạt ta! Kỳ thật hần đã không còn! Đã không còn!” Bạch Vô Thường đột nhiên lại cười lớn. “Nếu trên đời này đã không có hần, ta tồn tại cũng vô dụng! Không bằng ta đi cùng hần...”

Mạnh Bà cả kinh, sợ Bạch Vô Thường tự hủy hồn phách, tự làm mình hôi yếm phi diệt, định ra tay ngăn cản, chợt nghe có tiếng nói: “Cận Thân, người còn nhớ hoa hồng ở Hồng Hoa trấn không?” Thanh âm kia, như truyền đến từ một nơi rất xa.

Bạch Vô Thường nghe câu nói ấy, như bị chấn động, không thể động đậy. Hắn chậm rãi quay đầu, vẻ mặt ngờ ngàng, cứng đờ nhìn Mạnh Qua không biết xuất hiện từ khi nào, muốn nói nhưng phát không ra tiếng. “Cô làm sao... làm sao biết tên của ta? Ngay cả ta cũng quên tên mình là gì, cô làm sao biết...” Bạch Vô Thường thì thào nói, sau đó lại dùng sức lắc lắc đầu. “Không... Không phải, cô làm sao có thể là...”

“Ta quả thật không phải.”

“Vậy hắn đâu? Hắn ở đâu?... Tại sao...?”

“Vẫn tồn tại, vẫn luôn tồn tại, người nhất định sẽ gặp hắn.”

Bạch Vô Thường đột nhiên nắm chặt vai Mạnh Qua, âm thanh có chút cầu xin nói: “Vậy hắn ở đâu? Hắn ở đâu? Nói cho ta biết hắn ở đâu?”

Mạnh Qua nhìn Bạch Vô Thường: “Ta không thể nói.”

“Mạnh Qua, ta van xin người, van xin người nói cho ta biết hắn ở đâu đi. Ta rất muốn gặp hắn... Ta chỉ muốn nói với hắn một câu, chỉ một câu mà thôi...” Bạch Vô Thường gần như vừa khóc vừa nói ra những lời này.

Mạnh Qua bất đắc dĩ đẩy tay Bạch Vô Thường ra, nói: “Ta thật sự không thể nói, cho dù ta nói người biết, cũng chỉ làm các người càng thống khổ mà thôi. Không cần hủy nguyên thần chính mình, bằng không thương tâm nhất chính là hắn. Tin tưởng ta, hắn vẫn ở bên cạnh người, vẫn ở bên.”

Sau đó, Bạch Vô Thường cũng đi.

Cho dù hắn đeo mặt nạ, Mạnh Bà cũng biết, dưới mặt nạ kia thật có bao nhiêu bi thương. Hắn thật sự đã chờ quá lâu rồi.

Bạch Vô Thường đi rồi, Mạnh Bà lướt qua Mạnh Bà, đến chỗ Bạch Vô Thường vừa đứng, ngồi xuống, lấy tay mở ra một đóa Mạn Châu Sa Hoa đang nở đỏ thắm, một mùi hương nồng đậm tỏa ra. Chỉ thấy giữa biển hoa lộ ra một đóa Bỉ Ngạn màu trắng, lay động trong gió. Thật sự là màu trắng, trên đóa hoa còn giấy giọt nước trong suốt. Từng giọt chảy xuống, đọng trên mặt bùn đen, liền tan biến. Trên mỗi cánh hoa đều có lam quang (ánh sáng xanh) quanh quẩn ẩn hiện, như thật như ảo.

Mạnh Qua xuất thần nhìn đóa hoa này. Nàng vươn tay vuốt ve thật cẩn thận đóa Mạn Châu Sa Hoa màu trắng, như là vuốt ve bảo vật quý giá trên đời.

Mạnh Qua vẫn ngồi xõm ở đó, nhìn hoa, không hề động tĩnh. Thật lâu sau, lúc Mạnh Bà vừa mở miệng định gọi nàng, lại đột nhiên phát hiện Mạnh Qua khóc. Nước mắt như từng hạt châu bị đứt dây, không ngừng rơi ra. Quen biết Mạnh Qua mấy trăm năm, ngoài lần đầu tiên gặp mặt, chưa từng thấy nàng khóc, chưa từng thấy nàng thương tâm như vậy.

Mạnh Bà dừng động tác, im lặng đứng một bên, không quấy rầy nàng. Ánh mắt cũng dần dần bị đóa hoa kia hấp dẫn. Ánh sáng trên đóa hoa, giống như có ma lực hấp dẫn ánh mắt nàng. Không biết vì sao, ngực Mạnh Bà đột nhiên rất khó chịu, đau như bị kim châm.

Mạnh Bà dời mắt đi, mới dễ chịu một chút.

Có lẽ vừa rồi là Bạch Vô Thường, bây giờ là Mạnh Qua, đều là vì... đóa hoa này mới có thể đột nhiên rơi lệ. Lúc Mạnh Bà đang nghĩ như vậy, Mạnh Qua bất ngờ đưa tay nhỏ đóa hoa từ bùn đen ra. Đóa Bỉ Ngạn màu trắng lập tức héo rũ, khô vàng cúi đầu, hào quang biến mất.

Lúc này, Mạnh Qua đã đứng lên, lau khô nước mắt, thần sắc trở lại bình thường. Giống như người vừa mới khóc thương thâm kìa căn bản không phải nàng.

“Cô biết đây là cái gì không?” Mạnh Qua nhìn Mạnh Bà, chỉ vào đóa hoa đã héo rũ, hỏi.

Mạnh Bà lắc đầu.

Mạnh Qua nhìn hoa trong tay nói: “Ta từng xem qua một quyển sách ở Thiên giới về kỳ trân dị bảo vạn năm khó gặp trong tam giới, trong có có đóa Mạn Châu Sa Hoa màu trắng, gọi là Mạn Đà La Hoa. Truyền thuyết nói rằng khi Phật Tổ thành Phật, vì chặt đứt hết thấy phàm niệm, người đã mang mọi hỉ nộ ái ố của hóa thành đóa Mạn Đà La Hoa này, tự tay đặt trên đường Hoàng Tuyền. Nhưng chưa từng có ai nhìn thấy, vốn chỉ nghĩ là truyền thuyết, không ngờ được là có thật.”

“Nó có ích gì?”

“Tuy nói là kỳ trân, nhưng cũng không tính là bảo vật. Nó vốn là phàm niệm của Phật Tổ với trần thế đủ loại vui buồn biến ảo mà thành, chỉ có thể làm cho người ta nhớ lại rất nhiều rất nhiều chuyện, đau khổ, hạnh phúc, rõ ràng rành mạch. Cho dù có qua bao lần luân hồi, cho dù có ăn tiên đan của Thái Thượng Lão Quân mà quên đi, đều có thể nhớ lại.” Mạnh Qua nhìn lướt qua Mạnh Bà, rồi nhẹ nhàng hỏi: “Cô muốn nhớ lại chuyện trước không? Ta có thể giúp cô.”

Mạnh Bà sững sốt một chút, liền lắc đầu, nói: “Không muốn, ta hiện tại rất tốt, không cần nhớ lại gì cả.”

“Cô thật sự không muốn?”

Mạnh Bà nhìn Mạnh Qua nói: “Ta là Mạnh Bà, là Mạnh Bà ở địa phủ. Đời đời kiếp kiếp, cho dù là mấy ngàn mấy vạn năm, ta đều ở đây, vì vong hồn đi qua Hoàng Tuyền mà nấu canh. Cho dù ta nhớ lại chuyện trước kia, thì thế nào?”

“Mạnh Bà, cô đang sợ, đúng không?”

8. Q.1 - Chương 8

Mạnh Bà không phủ nhận, nàng quả thật đang sợ. Nàng sợ hãi cảm giác hít thở không thông khi vừa nhìn đóa hoa kia. Sợ sẽ nhớ lại chuyện nàng không có khả năng thừa nhận. Sợ hãi chuyện đã xảy ra lại như chưa phát sinh. Vốn Mạnh Bà nghĩ chính mình đang ở ngoài hồng trần, chỉ xem người qua lại, cái gì cũng không sợ, hiện tại mới biết được, nàng cũng có sợ hãi.

“Chẳng lẽ cô không muốn biết cô là ai?”

Mạnh Bà lắc đầu.

“Chẳng lẽ cô không muốn biết cô chết thế nào?”

Mạnh Bà lắc đầu.

“Chẳng lẽ cô không muốn biết vì sao cô đã quên hết mọi chuyện?”

Mạnh Bà vẫn lắc đầu.

“Chẳng lẽ cô không muốn biết Bạch Hoa là ai?”

Mạnh Bà sững sờ, không lắc đầu nữa.

“Cô có muốn biết?” Mạnh Qua tiếp tục hỏi.

Mạnh Bà đột nhiên nhìn Mạnh Qua, hỏi: “Cô rốt cuộc là ai?”

Sau đó, Mạnh Qua cũng không có nói Mạnh Bà biết nàng là ai, nhưng Mạnh Bà vẫn lựa chọn nhớ lại chuyện cũ. Bởi vì nàng nghĩ, nàng muốn biết, muốn biết cái người gọi là Bạch Hoa kia, muốn biết vì sao vừa nghe đến tên của hắn, liền nhin không được khó chịu. Hắn rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là ai?

***

Khi Mạnh Qua đưa đến trước mặt nàng chén nước xanh biếc, Mạnh Bà nhận lấy, nhưng cũng chỉ cầm trên tay, hơi do dự, không có uống hết.

“Nó không có độc. Chỉ cần cô uống hết, sẽ nhớ lại tất cả chuyện cũ. Biết bản thân cô là ai, cô chết thế nào, lại biết vì sao cô đã quên hết tất cả, biết... người tên Bạch Hoa kia là ai.”

Mạnh Bà còn hơi do dự, lại nghe được câu nói cuối cùng, liền dứt khoát bưng chén nước xanh biếc một hơi uống hết. Ngay cả nó có vị gì cũng chưa cảm giác được.

Rất nhanh, Mạnh Bà đột nhiên bất động. Chén trên tay cũng rớt xuống, vỡ thành từng mảnh trên mặt bùn đen.

Vô số cảnh tượng xẹt qua trước mắt, có tĩnh, có động, có khóc, có cười... Lờ mờ. Chậm rãi xuyên qua mây chực vạn ngày đêm, từng chút từng chút đâm vào ngực, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng đau đớn. Ngực như bị bóp nghẹt, quả thật làm cho người ta không tỉnh dậy nổi.

Mạnh Bà nhớ rõ, từng chi tiết đều rõ ràng, rành mạch. Cảm giác tê tâm liệt phế bị thống nhân lên không biết bao nhiêu lần, từng chút từng chút rõ ràng. Thế nào cũng không thoát được.

Mạnh Bà thấy, thấy người đứng ở xa xa. Hoa đào sau lưng hắt nở rộ, cánh hoa bay đầy trời, trông về nơi xa xăm vô tận. Hắt đứng dưới tàng cây, mái tóc bạc trắng như tuyết, có cánh hoa rơi trên đó. Hắt có đôi mắt màu vàng, trong mắt là ánh sáng tĩnh lặng, mang theo nét ôn hòa, khóe miệng hơi cong lên. Người đó đang cười, dịu dàng vô cùng.

Sau đó, đột nhiên không thấy người ấy đâu nữa.

Hai mắt Mạnh Bà, một chút gợn sóng cũng không có. Thắt thần, nòng mồi mịt nhìn địa phủ trống rỗng, âm âm u ám. Hai bên đường Hoàng Tuyền, từng cành Bỉ Ngạn hoa huyết sắc đỏ thắm không ngừng lay động. Ngực như bị ai đó xé thành hai nửa, đau đớn máu chảy đầm đìa. Lại như bị tắc nghẽn, kêu không ra tiếng.

Mạnh Bà đột nhiên nở nụ cười, cười thê thảm. Nhưng nòng không khóc, một nửa giọt lệ cũng không rơi. Sau đó, nụ cười lặng đi, Mạnh Bà mất hồn vô vô khóe mắt và hai bên tóc mai đã bạc màu, lại xoa xoa búi tóc mình, từ phía trên rút trâm cài ra, đâm thẳng vào ngực.

Nàng nghĩ, như thế nơi đó sẽ không đau dữ dội như vậy nữa.

Nhưng mà, nàng đã chết từ lâu, đã không còn máu để chảy, chỉ có đau. Bất quá cái đau này cũng không phải cảm giác tê tâm như ban nãy.

Mạnh Bà ôm ngực, liễu mạng chịu đựng. Lại nghĩ chuyện mấy ngàn năm trước, con người mấy ngàn năm trước, dù cho chỉ là một ánh mắt, một câu nói. Có chút giống Giang Nam chín tháng mưa phùn, không có mưa to, nhưng cứ từng chút từng chút một thấm vào vật áo, xâm nhập da thịt, lại tiến vào cốt tủy. Đến khi phát hiện ra, đã không thể vãn hồi.

Chân bước lảo đảo, liền ngã vào giữa biển hoa Bỉ Ngạn. Tay áo như mây, ngã vào biển hoa đỏ tươi, thật sự chói mắt. Từng đóa từng đóa Bỉ Ngạn, huyết sắc như lửa đỏ, như chảy ra từ người Mạnh Bà, nhiễm đỏ Hoàng Tuyền lộ, lại không sưởi ấm được người.

Mạnh Bà trong miệng vẫn không ngừng thì thào, không biết nói gì. Mạnh Qua một hồi lâu sau mới nghe rõ nàng nói là “Bạch Hoa”. Thanh âm khê khàng, bi ai.

Mạnh Qua ngồi xổm bên người Mạnh Bà, bàn tay thương tiếc vuốt mặt nàng, lại hỏi: “Cô hối hận không?” Hối hận đã nhớ lại không?”

Mạnh Bà mở to đôi mắt vô thần, như không nghe thấy tiếng Mạnh Qua. Thật lâu sau, nàng mới lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Không hối hận.” Rồi chậm rãi quay đầu, nhìn Mạnh Qua, hỏi: “Chàng ở đâu? Ta muốn tìm chàng.”

“Ta không biết. Năm ấy hắt đã thương phần đông thiên binh thiên tướng, bản thân cũng mang trọng thương, chạy trốn tới nhân gian.” Mạnh Qua nói đến đây, liền ngừng lại, tựa như có gì khó nói.

“Sau đó thì sao?”

Mạnh Qua do dự một chút, quyết định đem những lời này nuốt ngược vào lòng. Chỉ nói với Mạnh Bà: “Nghe nói bị thiên binh bắt. Về phần nốt ở đâu, ta không biết.”

“Biết như vậy, là đủ rồi.”

“Cô muốn làm gì?”

“Đến Thiên đình, hỏi xem chàng ở đâu.”

Mạnh Qua nhìn Mạnh Bà, đột nhiên cười cười, nói: “Đây mới là Mạnh Bà mà ta biết. Ngày mai chính là hội bàn đào năm trăm năm một lần. Cùng nhau đi thôi, ta cũng cần phải trở về.”

“Ngày mai, vừa vặn là ngày ta chết đi khi còn sinh tiền.” Mạnh Bà từ trong biển hoa chậm rãi ngồi dậy. Lấy tay vuốt nếp nhăn nơi khóe mắt, động tác chậm rãi, không có chút giận. Nàng ngẩng đầu, hỏi Mạnh Qua: “Ta có phải đã già nua xấu xí rồi không?”

Mạnh Qua nhẹ nhàng lắc đầu. “Không, người vẫn còn đẹp lắm.”

Mạnh Bà nở nụ cười nhẹ, nói: “Cám ơn.”

Hôm sau, Mạnh Qua giúp Mạnh Bà chải đầu, tô son, làm cho gương mặt tái nhợt từ lâu có chút hồng hào.

“Lần này đi, cô cần phải chuẩn bị sẵn sàng, có khả năng sẽ không về được nữa.” Mạnh Qua ở phía sau Mạnh Bà nhẹ nhàng nói.

“Không sợ. Nhưng phải đi chỗ này trước, ta còn muốn tìm một người.”

“Ai?”

“Phán Quan.”

***

Phán Quan nghe thấy có người gõ cửa, liền đứng dậy mở. Phát hiện Mạnh Bà đứng ngoài, có chút kinh ngạc. Hắn và Mạnh Bà, đều là người lãnh đạm, không khi nào nói chuyện, cũng không có việc gì phải tìm. Hiện tại Mạnh Bà chủ động đến gõ cửa chỗ hắn, thật sự có chút bất ngờ.

Có điều Phán Quan nhìn Mạnh Bà hiện tại, lại cảm thấy có chút không giống. Rõ ràng vẫn là cùng khuôn mặt, cùng một biểu cảm, chỉ có ánh mắt bất đồng. Trước kia, ánh mắt Mạnh Bà so với mắt người chết còn lạnh hơn, đối xử mọi chuyện đều như nhau. Mà hiện tại, trong ánh mắt như thêm mấy ngàn năm đau xót, như thành một người khác.

“Phán Quan, ta có việc muốn cầu xin người.”

Phán Quan hơi sững sốt, lập tức trấn tĩnh, hỏi: “Chuyện gì?”

“Trong sổ sinh tử, người tên là Tử Trúc bị phán ‘Đời đời kiếp kiếp đều phải làm súc sinh’, có thể đưa hắn trở lại không?”

Phán Quan giật mình nhìn Mạnh Bà, rốt cuộc đã biết vì sao ánh mắt nàng không giống như trước. Thật lâu sau mới mở miệng hỏi: “Người nhớ lại hết rồi à?”

Mạnh Bà không trả lời Phán Quan, chỉ tiếp tục hỏi: “Có thể không?”

Phán Quan thở dài, đáp án đã rõ ràng, hắn nói: “Không thể.”

Mạnh Bà đột nhiên hướng Phán Quan quỳ xuống, nói: “Hắn vì ta mới phải đời đời kiếp kiếp làm súc sinh, là ta nợ hắn. Ta đời đời kiếp kiếp cũng không an lòng. Phán Quan, ta cầu xin người.”

Phán Quan nhìn Mạnh Bà quỳ trên mặt đất, vẫn như cũ lắc lắc đầu, nói: “Ta không thể.”

Mạnh Bà nhắm hai mắt lại, một lúc sau mới mở ra. Nàng đứng lên, nói: “Người là Phán Quan, người có chức trách của người, ta cũng cũng ép được. Tuy rằng chúng ta không có giao tình gì, nhưng ta vẫn muốn cáo biệt người một tiếng.”

“Cô phải đi?”

Mạnh Bà gật đầu.

“Đi đâu?”

“Thiên đình.”

“Để làm gì?”

“Tìm người.” Mạnh Bà nhìn Phán Quan. “Lần này ta đi, có khả năng không về được nữa. Nếu thật như vậy, phiền người giúp ta chiếu cố Mạnh Khương, ở lại cầu Nại Hà, bây giờ chỉ còn có mình nàng.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Địa phủ to như vậy, rền vang rung chuyển. Mạnh Bà càng chạy càng xa, chỉ lưu lại một chút bóng dáng. Phán Quan nhìn bóng dáng Mạnh Bà, thầm nghĩ, lần này đi, không biết năm nào tháng nào mới có thể gặp lại. Cho dù thiết diện vô tư, cũng không làm được gì.

“Cô đợi một chút.”

Mạnh Bà quay đầu lại, lại thấy Phán Quan đột nhiên dùng sức tự đánh một chưởng vào ngực mình. Hai chân lão đảo, miệng phun ra máu tươi. Phán Quan chịu đựng đau đớn, cố gắng đứng thẳng, hai tay hợp lại, khi mở ra thì thấy sổ sinh tử đã ở trong tay.

Chỉ thấy hần mở sổ sinh tử ra, xé đi một tờ. Trang giấy mỏng manh trong tay Phán Quan, đột nhiên bị một ngọn minh hỏa xanh đen đốt cháy, từng chút từng chút thiêu thành tro bụi.

Phán Quan nhìn trang giấy đã cháy sạch, mới bình tĩnh nói: “Một ác hồn đột nhiên xâm nhập địa phủ, thừa dịp nơi này không phòng bị, đã thương Phán Quan, cướp sổ sinh tử, có một trang bị phá hủy. Sau đó bị chúng quỷ soa thu phục, đã bị nhốt vào mười tám tầng địa ngục, muôn đời không thể siêu sinh.” Nói xong liền nhìn Mạnh Bà, một lúc sau, mới giật giật môi, nói: “Bảo trọng.” Rồi lập tức xoay người rời đi.

Mạnh Bà nhìn cánh cửa đóng lại sau lưng Phán Quan, mới nhẹ giọng nói: “Cám ơn”. Rồi lập tức xoay người rời đi.

Lúc nàng đến điện Diêm Vương, Mạnh Qua và Diêm Vương đã ở đó.

Mạnh Qua đứng dựa vào cột, khoe môi khê cười, mắt không phải nhìn Mạnh Bà, mà nhìn Diêm Vương chấp tay đứng sau lưng nàng không xa. Diêm Vương đứng ngược chiều gió. Gió địa phủ cuốn lấy áo choàng của hắn, hắn lại vẫn đứng vững như thái sơn, vẫn không nhúc nhích, làm cho người khác cảm thấy một thân chính khí. Mạnh Bà nhìn không rõ thần sắc Diêm Vương, nhưng cũng biết, có một số việc đã thay đổi.

Đại khái là có liên quan đến đóa hoa kia.

Mạnh Bà hướng bọn họ đi tới. Ngay lúc nàng đi đến, Diêm Vương quay đầu, nói với Mạnh Bà: “Đã lâu không gặp.”

Mạnh Bà có hơi sững sốt, lập tức mỉm cười, nói: “Đại nhân, đã lâu không gặp. Người cũng đi cùng chúng ta sao?”

“Nếu là hội bàn đào, làm sao có thể thiếu ta?” Diêm Vương nói xong, liền quay đầu nói với Mạnh Qua: “Đúng không, Thanh Đăng?”

Mạnh Qua gật đầu, lại nói với Mạnh Bà: “Tên thật của ta là Thanh Đăng.”

Mạnh Bà cũng không kinh ngạc, nàng nói: “Ta biết, ta nhớ rõ ta ở trước mặt Phật Tổ có gặp người, khi đó hình dáng người cũng không phải thế này.”

Mạnh Qua, không, phải là Thanh Đăng, nàng mỉm cười, nói: “Trí nhớ thật tốt. Xem ra cô nhớ lại, không chỉ chuyện kiếp trước.”

“Đến giờ rồi, chúng ta đi thôi.” Diêm Vương mở miệng nói.

Mạnh Bà xoay người nhìn lại địa phủ lạnh lùng tĩnh mịch. Bên tai lại nghe thanh âm vi vu bị gió thổi tan, khê khằng, bi ai. Không biết là ai nói gì ở đó, có lẽ là cái gì cũng chưa nói đi.

9. Q.2 - Chương 9

Không rõ là mấy ngàn năm trước, khi đó phương Bắc loạn lạc, mất mùa. Bầu trời nơi ấy bị khói đen dày đặc bao phủ, tro bụi mù mịt, nhìn không thấy mặt trời. Bên vệ đường người bệnh, người chết đói la liệt. Những người còn sống thì trôi dạt khắp nơi. Không có tiền, không có thức ăn, vì mạng sống, đến cả tử thi cũng đem ăn, còn xương cốt thì bỏ lại ven đường. Dọc theo đường đi, cứ cách một đoạn, lại có thể thấy xương cốt chất đống.

Mỗi ngày, đều có người chết đi. Nói đây là địa ngục trần gian cũng không quá.

Lúc đó Tần Tử Trúc mới mười bốn tuổi. Thân hình gầy nhỏ, quần áo rách nát tả tơi. Khuôn mặt vốn dễ nhìn cũng dính đầy bùn đất, đã không còn thấy được dáng vẻ ban đầu. Tóc tai rối tung, còn dính cả rễ cây, rơm rạ. Điểm duy nhất làm người ta chú ý, chính là đôi mắt tỏa sáng, trắng đen rõ ràng trong suốt, hệt như nước suối trong dưới ánh mặt trời.

Nhà của nó sớm đã không còn, người nhà cũng chết đói hết. Mười một tuổi, nó lang bạt khắp nơi cùng đám người tha phương cầu thực, nghe nói là muốn đi về phía Nam, lại không biết phải đi đường nào. Đi lâu như vậy, vẫn không ra khỏi địa phương đầy người chết này. Đến giờ, nó đã quên mất quê nhà mình ở đâu.

Tử Trúc hiện ở tạm trong một ngôi miếu nhỏ đổ nát. Trong miếu chỉ có bàn thờ mất chân, hư hỏng cùng tượng phật thiếu mất nửa bên mặt. Cho dù đã bị tàn phá, nhưng bức tượng vẫn cao cao tại thượng ngồi đó, đáng vẻ phở phở độ chúng sinh.

Ngôi miếu đổ nát ở chân núi này, đại khái đã bị bỏ hoang vài chục năm nay. Nóc nhà có chỗ thủng to, xung quanh cỏ dại mọc um tùm. Cỏ dại sinh trưởng tốt đến mức dường như che lấp cả cái miếu nhỏ. Điểm này làm cho Tử Trúc thật vừa lòng, bởi vì sẽ không ai phát hiện mà tranh giành nơi che gió che mưa này với nó.

Có nơi ở, thì phải tìm thức ăn. Tử Trúc để ý cách nơi này một hai dặm có một gian nhà lớn, cũng ở vị trí rất hẻo lánh. Tử Trúc cũng chỉ nhìn thấy vài người hầu đi ra đi vào, không biết chút gì về người chủ bên trong. Dù sao có thể ở trong ngôi nhà lớn như vậy, khẳng định là người có chức vị. Mà trong mắt Tử Trúc, người có chức vị không có người nào tốt, bằng không cũng sẽ không có nhiều người chết đói ngoài đường như vậy.

Ngoài bờ tường ở hậu viện có một tán hòe già, hẳn là cây đã vài chục năm tuổi, rất tươi tốt, mấy cành to xòe bóng vào hậu viện. Tử Trúc leo lên cây, sau đó trổn trên nhánh cao, dùng lá che thân mình, đợi lúc không có ai, liền bay qua tường, phi thân thẳng đến phòng bếp, lấy trộm ít thức ăn, lại chạy trở về. Cứ như vậy, trộm được vài lần, nói chung cũng không đến mức chết đói đầu đường. Chính vì lý do này, Tử Trúc vẫn chưa đi theo dòng người, mà còn trú lại trong ngôi miếu đổ nát.

Cho dù nó chỉ có một mình, cho dù ban đêm nó thật sợ hãi vì chỉ có mình nó trong ngôi miếu hoang tàn, luôn cảm thấy chung quanh lỏng lẻo quỷ ảnh, cho dù chính nó cũng không biết rốt cuộc vì sao mình còn sống, nhưng tất cả những điều này vẫn còn tốt hơn so với việc có thể chết đói ở đầu đường xó chợ bất cứ lúc nào, rồi lại làm thức ăn cho kẻ khác.

Đêm nay, khoảng canh hai (khoảng 9h đến 11h tối), Tử Trúc mới từ gian phòng kia trộm bánh trở về, trong tay ôm vài cái màn thầu cùng bánh bao. Mặc dù mấy ngày nay chỉ có bánh bao với màn thầu, nhưng mấy cái bánh trong tay cũng đủ để nó no cả ngày, đã làm Tử Trúc thấy thật thỏa mãn.

Không biết có phải là ngày rằm, đêm nay trăng thật tròn, ánh trăng cũng một màu sáng bạc. Gió rất lạnh, bầu trời đêm không một gợn mây, cả ngọn núi đều bị ánh trăng bàng bạc bao phủ, ngay cả từng ngọn từng ngọn cỏ dại cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Tuy nhiên Tử Trúc lại thấy có điểm bất thường, suy nghĩ thật lâu mới phát hiện âm thanh xung quanh mình không giống so với ngày thường.

Mỗi khi đêm về, trong bụi cỏ đều là tiếng ếch nhái và côn trùng kêu vang, so với tiếng khua chiêng gõ trống còn vang hơn. Nhưng hiện tại không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào, giống như không gian cô tịch nơi tử địa. Tử Trúc sợ hãi, tim đập “thình thịch” trong ngực, không khỏi tăng tốc bước nhanh hơn. Nó sợ sẽ gặp quỷ, nó sợ chết. Khắp ngọn núi chỉ nghe tiếng cỏ lau lay động, thổi mạnh quần áo Tử Trúc bay phấp phất, nên rốt cuộc cũng không nghe thấy âm thanh gì khác.

Cuối cùng Tử Trúc điên cuồng bỏ chạy, không ngừng nghỉ chạy về trong miếu. Lúc gần tới, lại vấp phải cạnh cửa, đụng đầu té thật đau. Tử Trúc chật vật bò dậy, nhìn thoáng vào trong miếu, lại bị dọa đến té ngã trên mặt đất, bánh bao, màn thầu, đều rớt xuống đất, đã bị dơ hết.

Ánh trăng sáng bạc từ nóc nhà chiếu qua lỗ thủng, rọi sáng rõ ràng gần nửa quang cảnh ngôi miếu. Dưới chân Tử Trúc là vệt máu kéo dài, phía cuối vệt máu là một thân ảnh nhỏ gầy đang ôm đầu gối nôi nép vào bờ tường.

Khuôn mặt Tử Trúc trắng bệch, không phải vì ở góc tường đột nhiên xuất hiện một người, mà là người nọ trên người đều là máu. Trên quần áo, trên tay, trên chân, thậm chí cả trên tóc rối bù cũng toàn là máu đen.

Nhìn thân ảnh bé nhỏ gầy guộc kia, chắc chỉ là một cô bé tám chín tuổi. Đầu cô bé gầy như chôn hết vào đầu gối, cũng không nhúc nhích. Tử Trúc không nhìn thấy mặt nàng, càng không biết nàng còn sống hay đã chết. Vừa mới ngã trên mặt đất, tiếng động to như vậy, nàng vẫn không nhúc nhích ngồi ở đó. Chắc là đã chết rồi, Tử Trúc nghĩ vậy.

Những năm này thấy người chết là chuyện rất bình thường, nhưng ở đây hoang vu, trong ngôi miếu đổ nát lại có thêm một người chết, Tử Trúc thấy rất sợ, nhất là ở đây hay đồn đãi là có ma quỷ. Tử Trúc không phải kẻ lớn gan, nói cho cùng nó cũng chỉ là đứa bé mười bốn tuổi.

Cũng mặc kệ cô bé chết hay chưa, Tử Trúc vẫn đi qua xem. Lỡ như nàng thật sự đã chết, Tử Trúc cũng không muốn ở chung với một thi thể đột nhiên xuất hiện.

Tử Trúc run run chậm chậm bước lại gần thân ảnh nhỏ bé gầy guộc, trong lòng vẫn nghĩ, cô bé dù sao nhìn cũng nhỏ hơn mình, mặc kệ là người hay là quỷ, đều không cần sợ, không cần sợ.

Chỉ trong một ý nghĩ, Tử Trúc đã từ từ di chuyển tới phía trước cô bé, nuốt nước miếng một cái, mới bạo gan la to vài câu: “Người là người, hay là quỷ đó!” Gọi xong rồi, thân ảnh kia vẫn không hề nhúc nhích. Tử Trúc nhìn chằm chằm vào cô bé, rồi chậm chậm ngồi xổm xuống, hít một hơi sâu, mới cẩn thận hướng về phía cô bé, ngực căng như dây đàn.

Lúc vừa chạm vào tay nàng, tim Tử Trúc đập nhanh tới mức muốn nhảy ra ngoài, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, sự căng thẳng đã mất hơn phân nửa. Một là vì thân ảnh kia vẫn không nhúc nhích, không có hành động thương tổn như trong tưởng tượng của nó. Hai là vì lúc Tử Trúc chạm vào tay cô bé, liền biết là nàng chưa chết, vẫn còn sống. Tuy rằng tay có chút lạnh lẽo, nhưng Tử Trúc vẫn cảm thấy có chút hơi ấm, người chết không thể nào có được. Chỉ cần là người còn sống, thì không có gì phải sợ.

Tử Trúc chậm rãi giơ tay nâng mặt cô bé từ đầu gối lên. Ánh trăng bàng bạc, làm cho Tử Trúc có thể nhìn rõ ràng, cũng sợ tới mức không nhúc nhích được.

Hai mắt cô bé vẫn mở to, không có lấy một cái nháy mắt. Ánh mắt trống rỗng, lạnh lẽo, rất giống với mắt người chết mà Tử Trúc đã thấy qua. Cho dù thân thể vẫn còn ấm, nhưng cũng không khác gì đã chết, không sao tìm thấy chút cảm giác “còn sống” nào từ cô bé, hoàn toàn là cái xác không hồn.

Vì sao toàn thân đều là máu? Vì sao lại ở nơi này? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tử Trúc đột nhiên nhớ tới trước kia có một cụ già đã từng nói qua, trong các ngọn núi lớn có rất nhiều ma quỷ, ban đêm tìm cách ra ngoài ăn hồn phách con người. Người bị hút hồn sẽ bị mất thần trí, trở nên điên loạn. Không biết có phải cô bé đã bị hút mất hồn phách rồi không?

Tử Trúc trong lòng có chút thương cảm, chút sợ hãi còn lại liền bay mất, bắt đầu cẩn thận ngắm nghía khuôn mặt cô bé. Nàng rất đẹp. Tử Trúc lớn như vậy mới nhìn thấy người đẹp như nàng, giống như tiên nữ. Trong một khắc, trong lòng Tử Trúc lại có ý nghĩ — ta nhất định đã gặp nàng ở đâu, có lẽ là trong mộng, có lẽ là tiền kiếp, nhất định đã gặp qua. Cảm giác ngày càng mãnh liệt dồn dập dâng lên trong lòng Tử Trúc.

“Ta có phải đã gặp cô ở đâu không?” Tử Trúc không tự chủ được lên tiếng hỏi. Có chút mê man nhìn ánh mắt trống rỗng của bé, nhìn chăm chú. Không biết là làm sao, giống như bị mê hoặc, không kiềm được đưa tay chạm vào cô bé đã giống như xác chết này, lưu luyến cạnh khóe mắt. Nó không muốn nhìn thấy ánh mắt như vậy từ người cô bé, lúc ấy Tử Trúc nghĩ thế. Có thể bởi vì động tác của Tử Trúc, cô bé thoáng có

chút tri giác, chậm chậm khê đảo mắt, động tác rất nhỏ, nhưng Tử Trúc vẫn chú ý tới. Nó mừng rỡ như điên.

“Ta là Tần Tử Trúc, cô là ai? Vì sao lại ở nơi này? Có chuyện gì xảy ra?” Tử Trúc lắc mạnh tay bé, hy vọng có thể đem thần trí hồn phách của bé gọi trở về, nhưng tựa như không có hiệu quả. Ngoại trừ cô bé có hơi đảo mắt một chút vừa nãy, cũng không có động tĩnh gì nữa.

Tử Trúc thấy cô bé lại bất động, liền hỏi: “Cô có phải không nghe không thấy được không? Hay là không nói được?”

Cô bé vẫn không hề động đậy, ngay cả tròng mắt cũng không di chuyển.

“Cô có đói bụng không?” Tử Trúc hỏi xong, cũng không để ý cô bé không hề chú ý đến, liền xoay người chạy đến cạnh cửa miếu, chỗ đó còn mấy cái bánh bao và màn thầu rơi trên đất.

Tử Trúc nhặt chúng trở về, lại ngồi xổm trước mặt cô bé, mang bánh bao bẻ thành hai nửa, rồi moi phần bánh trắng sạch sẽ phía trong, đưa đến miệng nàng. Nhưng nàng vẫn bất động, hai mắt tròn tròn, trống rỗng nhìn Tử Trúc.

Tử Trúc nghĩ nghĩ một lát, mới cẩn thận cạy miệng cô bé ra, bón một ít bánh bao vào. Một hồi lâu, miệng nàng mới bắt đầu chậm chậm động đậy, vô ý thức nuốt vào từng chút từng chút một, khả năng là nàng còn không biết mình đang ăn gì. Chỉ có vậy thôi, Tử Trúc cũng cực kỳ vui vẻ, tiếp tục mang bánh bao bón cho nàng ăn.

Cảm thấy cô bé sẽ không đói nữa, Tử Trúc mới ăn phần bánh bao bản còn lại. Sau đó không biết đi đâu kiếm được nước và ít vải rách, mới từ từ chùi vết máu trên người nàng, cho đến lúc nước trở màu đục ngầu. Tử Trúc thấy trên người nàng toàn là vết roi, giằng khắp nơi, đều là vết thương cũ, trên người cũng không có da thịt bị rách. Chỉ có mười đầu ngón tay đều dính đất, có móng tay cái còn rớt ra, lộ thịt đỏ tươi, máu đen dàn giụa, dập nát làm cho người ta nhìn không ra được hình thù gì.

Vì sao nàng ở nơi này? Nàng gặp chuyện gì? Tử Trúc đau lòng. Vừa nhẹ nhàng tẩy rửa cát bụi dính ở da thịt trên ngón tay, vừa nghĩ. Nhưng cô bé không nói, nó cũng không biết. Cô bé vẫn không nhúc nhích, tựa như cũng không đau, để mặc Tử Trúc loay hoay. Cuối cùng Tử Trúc còn xả sạch mảnh vải, đem tay nàng cẩn thận băng lại từng vòng từng vòng một.

Xong hết thấy, Tử Trúc mới đem toàn bộ tài sản của hắn —— một cái chăn rách, ôm lấy, lại đắp trên người nàng. Hai người cùng nhau dựa vào tường, đắp chung một cái chăn. Tử Trúc vỗ lưng cô bé như dỗ trẻ con, ở bên tai nàng nói nhỏ: “Nhắm mắt lại.” Thật lâu sau, cô bé giống như mới nghe thấy được tiếng Tử Trúc, chậm rãi nhắm hai mắt lại, lúc này Tử Trúc mới dựa vào nàng mà ngủ.

Tử Trúc lâu như vậy rồi, lần đầu tiên không phải một thân một mình, cũng là lần đầu tiên được ngủ mà không có cảm giác sợ hãi. Bên người có cảm giác ấm áp, là khát vọng từ lâu mà nó không có được. Bây giờ có được rồi, Tử Trúc nghĩ, nó biết chính mình vì sao còn sống. Nghĩ như vậy, Tử Trúc không tự chủ được nghiêng người dựa vào cô bé, cảm nhận một chút ấm áp, khoe miệng khê cười. Lâu lắm rồi nó không có được cảm giác này.

Ánh trăng mềm mại rủ xuống, xuyên thấu lỗ thủng trên mái nhà, chiếu sáng hai thân ảnh gầy guộc tựa vào nhau, vô cùng bình an. Nhưng sau lưng ánh trăng, đã có cặp mắt lén lút nhìn họ.

10. Q.2 - Chương 10

Ngày hôm sau lúc Tử Trúc tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao. Nó mở to mắt, nhìn ánh nắng xuyên qua mái nhà, thật ấm áp, đã lâu không được ngủ ngon như vậy.

Tử Trúc bỗng nhớ lại chuyện tối qua, quay mạnh đầu nhìn bên cạnh, thật may mắn, cô bé còn ở đây. Hai mắt cô bé mở to, nhưng vẫn trống rỗng vô thần, không biết tỉnh lại bao lâu rồi.

“Muội có đói bụng không?” Tử Trúc nhìn cô bé hỏi, nhưng nàng vẫn như cũ, không có chút phản ứng.

Tử Trúc nói: “Ta đi tìm thức ăn, muối đừng đi lung tung, biết không?” Kỳ thật Tử Trúc biết mình cũng không cần phải dặn dò, tình trạng cô bé hiện tại, làm sao còn có thể chạy lung tung, chỉ là Tử Trúc vẫn không nhịn được muốn nói.

Tới lúc Tử Trúc mang một ít cơm và thức ăn đã nguội lạnh cùng một bộ quần áo trở về, đã gần hai canh giờ sau. Vào trong miếu, thấy cô bé vẫn ngồi ở đó, hai canh giờ qua cũng chưa hề động dậy.

Khi Tử Trúc dở dành cô bé ăn xong, thì đã qua nửa canh giờ, kiên trì như vậy làm nó có chút mệt. Thấy nàng ăn xong, Tử Trúc lấy miếng vải rách, đi đến bờ sông cách miếu rất xa nhúng nước, rồi trở về, cẩn thận lau người cho nàng, thoát nhìn, bây giờ cô bé cũng có chút sạch sẽ. Có trời biết, chính nó cũng chưa từng sạch sẽ như vậy bao giờ.

Máu trên quần áo nàng rửa mãi không sạch, từng mảng từng mảng dính ở mặt trên, thoát nhìn thật ghê rợn. Tử Trúc mới cởi áo khoác của nàng, lại mặc cho nàng bộ quần áo vừa trộm được từ gian phòng lớn kia. Tuy có chút rách rưới, nhưng so với bộ quần áo đầy máu đang mặc thì vẫn tốt hơn.

Chăm sóc cô bé lâu, Tử Trúc cũng biết chút bí quyết. Nàng không phải không cử động, chỉ là tâm tình ở tận đầu đầu, chỉ cần thật kiên nhẫn ở bên tai cô bé không ngừng lặp đi lặp lại nàng phải làm gì, nàng sẽ có chút phản ứng. Có điều không phải tinh thần nàng đã trở lại, chỉ là sẽ động dậy một chút theo bản năng.

Tử Trúc sợ cô bé ngồi lâu sẽ không tốt, mới dìu nàng đứng dậy, luôn luôn nói bên tai nàng: “Ngoan, nhắc chân, nâng ột chút thôi, sau đó nhẹ nhàng bước đi.” Cảm giác như đang dạy dỗ trẻ con hai tuổi tập đi.

Song, cô bé quả thật làm theo, vô ý thức để Tử Trúc dìu đi hơn mười trượng (khoảng 33m, 1 trượng = 3.3m). Có đôi khi, ánh mắt nàng có chút di động, vô thần nhìn Tử Trúc. Chỉ cần như thế, cũng làm cho Tử Trúc phấn khởi cả buổi.

“Ta tên là Tần Tử Trúc, muối tên là gì?”

“Muội từ đâu tới đây?”

“Muội vì sao lại ở chỗ này?”

Tử Trúc vừa dìu nàng, vừa tiếp tục hỏi. Mấy vấn đề này, mỗi ngày nó đều hỏi đi hỏi lại rất nhiều lần, cũng không thấy chán, cứ chờ ngày nào đó cô bé có thể mở miệng trả lời.

Được khoảng nửa tháng, Tử Trúc vẫn chưa hề nghe nàng mở miệng nói lấy nửa câu, nhưng mỗi ngày mỗi ngày, nó vẫn ra ngoài tìm thức ăn cho nàng, cùng nàng nói chuyện, buổi tối dựa vào nhau sưởi ấm. Nhất là bây giờ mùa đông đã sắp đến, một chút ấm áp kia đối với Tử Trúc mà nói, có thể là luyện tiết khó buông tay.

Nếu muốn hỏi Tử Trúc vì sao ngay cả bản thân mình chỉ là một cậu bé, còn có khả năng bị chết đói, lại muốn nuôi dưỡng một bé gái không nói được, không ý thức được, so với mình còn nhỏ hơn, Tử Trúc cũng không đáp được vì sao. Chỉ là nó tình nguyện làm như vậy, tình nguyện bản thân chịu đói, cũng không muốn nàng chịu đói. Không muốn nàng bơ vơ một mình, cũng không muốn bản thân cô đơn một mình. Nó thích cô bé, Tử Trúc biết thế, về phần vì sao, có thể là bởi vì mỗi đêm lại có thêm một người bên cạnh, có thêm chút ấm áp, sẽ không bao giờ... sợ hãi nữa, đã cho Tử Trúc một lý do để sống sót — giúp nàng sống sót.

Đây vẫn là ý nghĩ của một Tử Trúc mười bốn tuổi, và về sau sẽ không thay đổi. Nếu buộc phải có một lý do vì sao, Tử Trúc cảm thấy đây chính là duyên tiền định. Trước kia nghe người lớn nói, kiếp này chính là nhân quả của kiếp trước. Kiếp trước thiếu chỗ nào, kiếp này bù chỗ đó. Kiếp trước thừa cái gì, kiếp này phải hoàn trả lại cái đó.

Tử Trúc tin như vậy.

Có lẽ là cô bé bị câm điếc, Tử Trúc nghĩ. Đã hơn ba tháng, mùa đông cũng đến, Tử Trúc còn tìm được hai cái áo bông cũ cho nàng. Ngón tay cô bé đã hồi phục, tuy rằng móng tay mới mọc không được đẹp, nhưng vẫn tốt hơn lúc trước nhiều. Bây giờ cũng không suốt ngày thất thần như trước, đã hiểu được tự mình cảm thụ một thứ gì đó. Lúc Tử Trúc dứt cơm cho nàng, cũng không ở bên tai nàng nói đi nói lại, tự nàng sẽ chậm chậm nhai rồi nuốt xuống. Lúc Tử Trúc giúp cô bé đứng lên đi lại trong miếu, cô bé cũng sẽ vịn vào

mà đi theo bước của Tử Trúc, từng bước một đi ra ngoài. Cô bé cũng có nhìn Tử Trúc, chỉ có điều ánh mắt vẫn vô thần như cũ. Nhưng nàng không nói, lâu như vậy, đến bây giờ Tử Trúc cũng không hề nghe nàng mở miệng nói tiếng nào.

Có lẽ cô bé thật sự bị cảm điếc. Cứ nghĩ đến cả đời nàng không thể nói chuyện, Tử Trúc có chút khó chịu.

Hôm nay, bầu trời u ám, xám xịt một màu, gió thổi vù vù, chắc là tuyết sắp rơi. Tử Trúc đi ra ngoài lâu rồi. Đi từ lúc sáng sớm, bây giờ trời đã sập tối, cũng không thấy nó trở về.

Cô bé vẫn ngồi lẳng lặng ở góc tường, trên người mặc áo bông Tử Trúc trộm về. Thẩn thẩn nhìn ra ngoài cửa miếu từng dải từng dải cỏ lau khô vàng, bị gió lạnh thổi cong cong, ánh mặt trời đỏ lửa nhuộm đầy phía chân trời, cũng sắp lặn mất rồi.

Sâu trong miếu có cái góc âm u, trong góc phòng có người đang cười trộm, âm thanh trầm thấp. Tượng phật cao cao tại thượng dường như không nghe thấy, cô bé dường như cũng không nghe thấy, vẫn không nhúc nhích ngồi ở đó, trước mắt toàn là cỏ lau lung lay trong gió cùng ánh mặt trời đỏ thẫm.

***

Tử Trúc há miệng thở phì phò. Khí nóng vừa ra khỏi miệng, hóa thành sương trắng, hai tay cũng bị đông lạnh cứng. Tròng mắt nó đỏ ngầu, ngồi ở ven đường, không đi được. Tóc vừa rối vừa bấn che khuất gương mặt, nhưng vẫn thấy được diện mạo. Khóe miệng bị rách, có máu chảy ra, nhưng rất nhanh đóng thành băng màu đỏ. Trên mặt bên phải cũng sưng một khối to, dấu bị tát tay nổi rõ, khóe mắt cũng bầm xanh.

Trên người ít nhất bị người ta đá hơn hai mươi mấy cái, toàn thân xương cốt đều nhức nhối.

Tử Trúc không phải bị người ta bắt quả tang sau khi ăn trộm, mà là tự mình bị té từ trên cây xuống, mới bị phát hiện.

Nó đã từ trong nhà bếp trộm được nửa con vịt quay, Tử Trúc thật vui vẻ, nghĩ hôm nay có thể cho cô bé ăn một bữa ngon. Đem vịt quay giấu vào trong lòng, nhanh nhẹn leo lên tường, đu lấy thân cây, lúc sắp trèo lên được, Tử Trúc đột nhiên bị hoa mắt rớt từ trên cây xuống. Cứ ngã làm nó choáng váng, nhất thời chưa kịp hồi phục tinh thần.

Có vài lần, mấy ngày đều bị như thế này. Cho dù ban đêm ngủ rất nhiều, nhưng ban ngày vẫn không có chút sức lực nào, cả người uể oải, giống cọng cỏ dại héo rũ. Có khi còn đột nhiên bị hoa mắt, choáng váng. Cũng không biết vì sao.

Tử Trúc nghĩ không ra tại sao đột nhiên bị hoa mắt. Chống tay xuống đất định đứng lên, còn chưa đứng vững, đã nghe rầm rập tiếng người chạy lại đây. Năm sáu người, có nam có nữ, thấy Tử Trúc té trên mặt đất, trong lòng vẫn còn ôm vịt quay, biết ngay là chuyện gì xảy ra.

Một phụ nữ mập mạp từ trong đám bước ra, thất lưng mang một cái tạp dề, thoạt nhìn giống như một nữ đầu bếp. Bà ta sắc mặt giận dữ, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Tử Trúc chửi ầm lên: “Thì ra nhiều ngày như vậy đồ ăn biến mất là do thằng nhóc vô lại này trộm! Còn hại ta nghĩ là do chồn tiên bò ra, mỗi ngày đều lo lắng hải hùng, cầu Thần bái Phật. Không thể tưởng tượng được thì ra là một thằng nhóc con khôn kiếp ở đây tác quái! Xem ta còn không dạy bảo ngươi cho tốt!”

Người phụ nữ nói xong, liền túm Tử Trúc từ dưới mặt đất lên, hướng tới mặt nó hung hăng tát một cái. Đánh xong còn chưa hết giận, lại hung hăng đánh thêm mấy cái bạt tai, đến khi thấy tay đau mới ngừng lại, thả Tử Trúc xuống đất.

Tử Trúc bị đánh cho thất điên bát đảo, trên mặt chỗ nào cũng nóng đau sưng đỏ, nhưng tay vẫn ôm chặt nửa con vịt quay trong lòng. Những người khác thấy, giật lại vịt quay của nó, nhưng Tử Trúc không buông, liều mạng ôm chặt. Trong lòng đều nghĩ tới trong miếu còn một cô bé không nói được chữ nó mang thức ăn về. Nàng đã một ngày chưa ăn gì. Chỉ nghĩ như vậy, Tử Trúc lại không chịu buông tay. Bị những người đó hung hăng đánh, đá, đến lúc rốt cuộc không được buông vịt quay ra, nhưng những người đó vẫn không chịu dừng tay, tiếp tục đánh, giống như muốn đánh chết Tử Trúc mới thôi.

Sau đó, là một vị đạo sĩ đã cứu Tử Trúc.

“Chỉ là một đứa bé, sao lại xuống tay nặng như vậy?” Người nói chuyện là một ông lão mặc đạo bào, khoảng chừng bảy mươi tuổi, mái tóc bạc phơ, gương mặt hiền lành, nhìn qua lại có chút tiên phong đạo cốt (phong cách của người tu tiên).

Người phụ nữ đánh Tử Trúc đầu tiên đến trước mặt ông lão, nói: “Đạo trưởng, người không biết, thằng nhóc này mỗi ngày đều đến trộm thức ăn. Hôm nay vừa vụng bắt được, đương nhiên phải dạy bảo một chút.”

“Đứa bé này trộm cũng chỉ vì cái ăn, nếu thể đạo không phải thế này, cũng sẽ không lưu lạc thành như vậy. Dù sao chỉ là một đứa bé, tha cho nó đi.”

“Này... nếu đạo trưởng đã nói như vậy, thì tha cho nó.” Người phụ nữ xoay người đối diện với Tử Trúc đang quỳ rạp trên mặt đất hung hăng nói: “Còn không mau cút đi! Lần sau còn dám đến nữa, ta đánh chết người!”

Tử Trúc chịu đau, gian đan đứng lên, nửa khuôn mặt còn dính đầy đất cát, khóe miệng cũng toàn là máu, lạnh như băng. Quay người nhỏ ra một ngum máu loãng, Tử Trúc mới từ từ đi tới trước, đi thật lâu mới ra khỏi cửa lớn của gian nhà. Ra khỏi cửa, mới đi vài bước, Tử Trúc liền chịu không nổi ngồi bệt trên bậc thềm, hai mắt đỏ hoe.

Tay lơ đãng chạm vào cổ, Tử Trúc mới phát hiện bùa hộ mệnh mình vẫn đeo không thấy đâu nữa, chắc là lúc bị kéo bị đánh rơi mất. Tử Trúc rất muốn đi tìm nó về, nhưng toàn thân đau kịch liệt, làm nó không có can đảm trở lại. Trong ấn tượng của nó, bùa hộ mệnh đó là mẹ nó ở trong miếu cầu về cho nó, từ lúc còn nhỏ vẫn mang trên người, chưa từng cởi ra. Cho dù nó đã quên quê nhà mình ở đâu, quên hình dáng mẹ nó trông thế nào, cũng không muốn đem vật cuối cùng mà mẹ nó để lại đánh mất.

Trong lúc Tử Trúc còn đang khổ sở, trước mắt xuất hiện một đôi giày vải màu đen cũ nát. Tử Trúc ngẩng đầu nhìn lên, là đạo sĩ khi nãy.

Ông ngồi xổm trước mặt Tử Trúc, nói: “Để cho ta xem thương thế của con.” Dứt lời, liền nhẹ nhàng xốc quần áo Tử Trúc lên, chỉ thấy thân hình gầy guộc đầy vết thương to nhỏ. “May là không tổn thương đến xương cốt.”

Sau đó, ông lão lại từ trong hành lý của mình lấy ra hai cái bánh, đặt vào tay Tử Trúc, hỏi: “Người nhà con đâu?”

Tử Trúc cầm chặt cái bánh, trong lòng có chút phòng bị với vị đạo sĩ cũng biến mất. Nó lắc đầu, nói: “Không biết, chắc là đã chết hết rồi.”

“Vậy chỉ còn một mình con sao?”

Tử Trúc vừa định gật đầu, lại lắc lắc đầu. “Bây giờ không phải chỉ có mình con.”

“Vậy còn ai nữa?”

Có lẽ vì vị đạo sĩ đã cứu nó, cho nó bánh ăn, lại còn tươi cười hiền lành, Tử Trúc đã nhận định ông ấy là người tốt. “Là một bé gái còn nhỏ hơn con. Tối hôm đó con gặp được nàng, cả người đều là máu, không cử động, cũng không nói được, giống như là chết rồi vậy. Nhưng hiện tại đã tốt hơn rất nhiều, nghe hiểu được lời nói của con, cũng có thể cử động chậm chậm. Bây giờ nàng còn chờ con trở về.”

Vị đạo sĩ khẽ mở miệng, trầm ngâm một chút mới hỏi: “Các con bây giờ đang ở đâu?”

“Phía sau sườn núi kia, trong một ngôi miếu đổ nát.”

“Cậu bé, mau rời khỏi chỗ đó đi.”

Tử Trúc ngây ngẩn cả người. “Vì sao?”

“Sắc mặt con biến thành màu đen, là ma quỷ quần thân, nếu không nghe lời rời khỏi, con sẽ chết.”

“Ma quỷ quần thân? Con sẽ chết?” Tử Trúc run run, lập tức kinh sợ,

Vị đạo sĩ gật đầu, nói: “Trong núi vốn rất nhiều yêu ma quỷ quái, cô bé mà con nói, chỉ sợ... là quỷ.”

11. Q.2 - Chương 11

Tử Trúc ôm hai cái bánh, ra sức chạy nhanh băng qua rừng núi. Khắp núi toàn một màu cỏ dại khô vàng, còn cao hơn người nó. Mặc dù bây giờ chúng không còn xanh, nhưng ở đầu từng phiến lá nhỏ dài lại có mũi nhọn. Vốn quần áo Tử Trúc đã cũ nát lắm rồi, qua mấy ngã rẽ nữa, trên mặt và trên tay xuất hiện rất nhiều vết cắt mảnh chảy máu. Nhưng Tử Trúc không hề để ý tới vết thương, chạy nhanh hơn nữa. Nó thầm nghĩ phải nhanh trở về, trở lại ngôi miếu đổ nát, trở về cạnh cô bé.

Thời điểm vị đạo sĩ nói nàng là quỷ, Tử Trúc đầu tiên là mở to hai mắt nhìn, rồi sắc mặt trắng bệch, cuối cùng hô lớn: “Ta không tin! Nàng không phải quỷ! Người nàng rất ấm! Ông gạt người! Ta không tin ông!” Vừa dứt câu, Tử Trúc liền bỏ chạy, ra sức chạy, thầm nghĩ phải thật nhanh trở về. Mặc cho vị đạo sĩ ở phía sau gọi, nó cũng không quay đầu lại.

Lúc ánh tịch dương (ánh sáng lúc mặt trời lặn) phía trước dần tan biến, Tử Trúc chạy về tới miếu, vừa vào cửa, liền thấy cô bé im lặng ngồi cạnh bờ tường. Ánh mặt trời ngả bóng phủ đầy gương mặt nàng, ánh mắt của nàng, là hướng về phía cửa. Tử Trúc ngừng chạy, lẳng lặng đứng ở đó nhìn nàng. Nó nhìn ánh mắt nàng mà lý giải rằng... Cô bé đang chờ nó. Cho dù ban đầu có sợ hãi, bây giờ cũng tiêu tán không còn nữa.

Cô bé người như thế, làm sao có thể là quỷ?

Nó không tin.

Tử Trúc đi đến trước mặt cô bé, ngồi xuống rồi nói với cô: “Ta đã trở về.”

Cô bé một lúc sau mới nghe được tiếng nó, thật lâu mới chậm rãi quay đầu, nhìn Tử Trúc, và cứ nhìn như vậy.

Tử Trúc sờ sờ vết thương trên mặt, cười khổ nói: “Hôm nay thật xui, bị bắt quả tang, nên bị đánh một chút, nhưng cũng không sao đâu. Không đau, thật sự không đau.” Nói xong, Tử Trúc liền lấy cái bánh từ trong túi ra. “Cả ngày muội chưa ăn gì, chắc là đói bụng rồi.” Nói xong lời này, Tử Trúc không hề nghĩ chính mình một ngày rồi cũng chưa có gì vào bụng.

Tử Trúc bẻ cái bánh thành từng miếng nhỏ, thấm dấm nước, từng chút từng chút dút vào miệng nàng.

Sau khi ăn xong, trời đã tối hẳn. Bên ngoài chỉ còn vài chú côn trùng rúc vào đồng cỏ khô ngẫu nhiên kêu lên vài tiếng, so với thường ngày còn im lặng hơn. Trời đang rất lạnh.

Hôm nay trăng khuyết, hôm trước rõ ràng còn tròn vành vạnh như cái bánh nướng, hôm nay chỉ còn lại mảnh khuyết như bị ai cắn mất. Ánh trăng ảm đạm. Tử Trúc nhìn thẳng cô bé, nói: “Ta hôm nay bị bắt, về sau không thể tới đó trộm thức ăn được nữa, nhưng không có thức ăn, chúng ta sẽ chết đói, cho nên chúng ta phải rời khỏi nơi này, đến chỗ khác có thể tìm kế sinh nhai, muội... có bằng lòng đi theo ta không?”

Cô bé không phản ứng gì.

Tử Trúc đành phải nói: “Nếu ta đếm tới ba, muội vẫn không nói gì, ta coi như muội đồng ý. Một, hai,...” Rõ ràng chỉ có vài con số ngắn ngủn, nhưng Tử Trúc vẫn cảm thấy thật khổ sở. Nó thật sự sợ cô bé sẽ đột nhiên phản ứng, cự tuyệt nó.

Lúc Tử Trúc còn chưa đếm tới ba, cô bé đột nhiên quay đầu, không chút cảm xúc nhìn Tử Trúc. Tử Trúc bị hành động đột ngột của nàng làm cho bất ngờ, không dám đếm tiếng thứ ba.

Tử Trúc vẫn nghĩ cô bé là người câm điếc, nhưng hiện tại nó mới biết, nàng không phải.

Bởi vì cô bé nhìn Tử Trúc, thật lâu sau mới nói hai chữ: “Có quỷ.” Thanh âm rất nhẹ, nhưng quả thật nàng vừa nói.

Tử Trúc bị lời nói của nàng làm cho sợ tới mức không dám nhúc nhích, sắc mặt trắng bệch, hai tay đang nắm góc áo cũng toát mồ hôi, trên lưng thoáng chốc cũng túa đầy mồ hôi lạnh.

Thật lâu sau, Tử Trúc mới nuốt nước miếng, giống như đã hạ quyết tâm, gian nan quay đầu lại.

Không có gì cả.

Phía sau vẫn là nửa bức tường đổ nát, kế bên là bàn thờ què chân, và tượng phật bị mất nửa bên mặt. Không có thêm thứ gì, cũng không thiếu thứ gì. Nhìn xuyên ra ngoài chỉ có cỏ lau nhuộm một màu đen đang lay động trong gió, từng đợt từng đợt, càng nhìn càng cảm thấy như thật có ma quỷ ẩn nấp. Gió lạnh xuyên qua núi rừng. Âm thanh “Vù vù” ầm ầm vang lên, như rất nhiều rất nhiều người đang khóc.

Tử Trúc áp chế sợ hãi trong lòng, quay đầu nhìn cô bé, nói: “Không có, cái gì cũng không có a.”

Nhưng ngoại trừ câu “Có quỷ” vừa này, cô bé cũng không hề mở miệng nói gì nữa, trên mặt vẫn là vẻ thẫn thờ vô cảm như cũ.

Tử Trúc lắc lắc đầu, ánh mắt hướng gian miếu đổ nát xem xét xung quanh. Mặc dù không có gì cả, nhưng càng nhìn càng cảm thấy thâm trầm, nhất là chỗ góc tối âm u, như có gì đó làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, có thể bước ra hại người bất cứ lúc nào.

Tử Trúc cầm lấy tay cô bé, hơi run rẩy, lấy chăn phủ kín cả hai, dựa sát vào người nàng, nói: “Trời rất lạnh, chúng ta ngủ nhanh thôi, sáng mai đi sớm.”

Tử Trúc nắm tay nàng, mười ngón đan vào nhau. Nó nhắm chặt mắt lại, không dám mở ra, hai tai luôn chú ý lắng nghe tiếng động. Chỉ cần có chút tiếng động lạ, tay lại càng nắm chặt hơn. Nó sợ, thật sự rất sợ.

Không biết qua bao lâu, khoảng nửa đêm, Tử Trúc gần như đã ngủ. Nhưng nó không phát hiện, người bên cạnh nó, cả đêm đều mở to mắt, vô thần nhìn góc tối âm u đó, cứ nhìn như thế.

Ngày hôm sau lúc Tử Trúc tỉnh lại, không có gì bất thường xảy ra. Mặt trời ló dạng, một bóng ma cũng không thấy, nỗi sợ hôm qua, chỉ là tự mình dọa mình mà thôi.

Tử Trúc tìm rất nhiều cỏ khô dài và mảnh, rồi bện chúng thành một sợi dây thừng, buộc cái chần lại rồi mang lên. Cho dù cái chần bần ơ là bần, rách tứ tung nhưng Tử Trúc cũng không thể bỏ đi. Thời tiết càng ngày càng lạnh, nếu Tử Trúc không đem nó theo, bọn họ có khả năng là bị cóng chết.

Mang cái chần đã được buộc lên vai, Tử Trúc cất ít bánh hôm qua ăn còn thừa vào túi. Chuẩn bị xong xuôi, Tử Trúc nắm chặt tay cô bé, nói với nàng: “Chúng ta đi.”

Mà nàng, tay bị Tử Trúc nắm, từng bước một đi theo.

Trời rất lạnh, không khí như đóng băng, lạnh lẽo và nặng nề.

Tử Trúc đem hết những gì có thể giữ ấm mà nó có mặc lên người nàng, còn bản thân thì lạnh cóng đến mức mười ngón tay không thể gấp lại được. Mặt mày tái mét, vết thương trên mặt hôm qua lại trở đau. Mỗi lần miệng thở ra hơi ấm, đều nhanh chóng tụ thành sương trắng.

Dưới cái rét lạnh này, người chết càng nhiều hơn. Hai bên đường người chết, hoặc sắp chết nằm la liệt. Những người đã chết, đa số đều thành thức ăn, chỉ còn lại đồng xương cốt, chồng chất ở một chỗ. Những người sắp chết, đều gầy trơ xương, rên rỉ chút hơi tàn. Bọn họ, rất nhanh rồi cũng sẽ biến thành một đồng xương trắng.

Tử Trúc không muốn bản thân cũng biến thành như vậy. Nó không muốn bị chết đói, không muốn chết ở đầu đường, bị người phanh thây xẻ thịt, cuối cùng lại biến thành một đồng xương khô. Lại càng không muốn nàng cũng chết như thế. Nó muốn được sống sót, khát khao sống sót, và muốn nàng cũng có thể sống sót.

Tử Trúc một tay càng dùng sức nắm lấy tay cô bé, một tay vẫn bịt kín mắt nàng. Nó không muốn cho nàng thấy những thi thể đáng sợ kia, không muốn để nàng thấy cảnh địa ngục trần gian, sẽ làm nàng sợ.

Đi thật lâu đến tận hoàng hôn, Tử Trúc mới tìm được gian nhà tranh không người ở trên một mảnh ruộng hoang vu. Nói là nhà tranh, thật ra chỉ còn mái cỏ lợp lúp xúp, còn bị sụp một nửa, gió lạnh vẫn tràn vào trong nhà.

Có lẽ là người làm ruộng trước đây tùy ý dựng lên vào vụ thu hoạch, ban đêm có thể ngủ ngay tại đây, phòng ngừa lúa thóc bị trộm.

Nhưng hiện tại nơi này đã sớm bị bỏ hoang vu, gian nhà tranh cũng xiêu vẹo theo thời gian.

Tử Trúc sắp xếp lại rơm rạ rơi tán loạn trong nhà, che bớt gió lạnh tràn vào. Nó trải cỏ ra một góc khô ráo, kéo nạng lại nghỉ ngơi, mang cái chăn đắp lên người nạng.

Tử Trúc sau khi chuẩn bị xong, lại ngồi xuống trước mặt nạng, mở miệng muốn nói, lại ngậm vào, chần chờ một hồi, mới nhìn không được hỏi: “Muội có thể nói?”

Đợi thật lâu, cô bé vẫn không có phản ứng, giống như đêm qua nạng mở miệng nói chuyện chỉ là ảo giác của Tử Trúc.

Tử Trúc lại hỏi: “Muội tên gì? Họ là gì?”

Nhưng nạng vẫn không mở miệng, Tử Trúc có chút nóng nảy, nó hỏi: “Vì sao không nói? Ta biết muội nói được. Đêm qua muội đã mở miệng, vì sao vẫn không cùng ta nói chuyện? Vì sao không?... Vì sao không? Nói xong lời cuối cùng, như không phải hỏi nạng, mà là tự hỏi mình, mang theo tràn đầy bi thương.

Cô bé chậm rãi di chuyển ánh mắt, nhìn Tử Trúc. Thật lâu sau, mới vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào vết thương trên mặt nó. Tử Trúc ngẩn người, đã lâu như vậy rồi, nạng chưa bao giờ chủ động làm gì, nếu Tử Trúc không ở bên tai nạng lập đi lập lại hướng dẫn, nạng ngay cả nâng tay cũng không động. Nhưng hiện tại, nạng như biết Tử Trúc đang đau, vuốt ve miệng vết thương của nó.

Tử Trúc thật lâu mới hồi phục tinh thần. Xúc động không thể kiềm chế, nhanh chóng khóc òa.

Nó nói: “Không đau, một chút cũng không đau.”

Một lát sau, cô bé thả tay xuống, nói: “Có quý.” Thanh âm vẫn nhẹ nhàng như cũ.

Giống như lúc ở trong miếu, gương mặt Tử Trúc lập tức trắng bệch, không tự chủ được nắm lấy tay nạng, hoảng sợ nắm thật chặt. Nó từ từ quay đầu lại, không gian ngưng đọng, nháy mắt cả bốn phía đều thật yên tĩnh, tựa như chỉ nghe thấy tiếng tim đập. Tử Trúc rất sợ phía sau đột nhiên xuất hiện cái gì đó. Nói cho cùng, nó cũng chỉ là một đứa bé. Hai mắt nhắm chặt, lấy hết sức bình sinh, mới xoay đầu ra sau, toàn thân phát run. Tử Trúc không dám mở to mắt nhìn, đến khi cảm nhận được trên tay truyền đến độ ấm từ nạng, mới nghĩ rằng không được sợ, không được sợ. Mở mạnh hai mắt, lại phát hiện phía sau không có gì cả. Bóng tối vẫn là bóng tối, cỏ khô vẫn là cỏ khô.

Tử Trúc hung hăng thở dài nhẹ nhõm một hơi, mới quay đầu về, nhìn nạng nói: “Không có, không có gì cả.”

Nạng không nói gì.

Bị dọa một phen, Tử Trúc cũng quên vấn đề phải tiếp tục hỏi nạng. Có điều, đáp án, dường như cũng không quan trọng.

Một trận gió lạnh tràn qua khe hở của đồng rơm rạ, mang theo giá rét, thổi vào người run run từng trận. Tử Trúc rúc vào trong chăn, ngồi sát vào nạng, không chừa kẽ hở nào, miệng thì thầm: “Không phải sợ, không có quý, không có quý.” Lời này là nói với nạng, cũng là nói với chính mình. Nhưng cho dù không thấy gì bất thường, Tử Trúc vẫn nhắm mắt, cảnh giác đồng tai, cẩn thận lắng nghe tiếng động xung quanh. Nhưng thật lâu, cũng không thấy chuyện kinh thiên động địa gì xảy ra, cuối cùng không chống đỡ được cơn buồn ngủ mà thiếp đi.

Bầu trời đêm đen kịt, giống như bức màn sân khấu thật to, nặng trĩu. Không có lấy một ngôi sao, ngay cả vầng trăng non cũng không biết trốn đi đâu. Thật lâu sau, đột nhiên có vô số điểm trắng xuất hiện giữa bức màn đen, chậm rãi bay lất phất. Là tuyết rơi.

Tử Trúc đã sớm ngủ say, nhưng tuyết vừa rơi, lập tức cảm giác lạnh hơn, thân thể cũng không ngừng run rẩy. Hai mắt vẫn nhắm nghiền, không có tỉnh lại, cũng không biết bên cạnh nạng vẫn như cũ, ngồi trong bóng tối mở to đôi mắt không chút ánh sáng. Xuyên qua khe hở của rơm rạ, từ trên tấm màn đen, sắc trắng vẫn không ngừng rơi từng chút từng chút, chậm chạp đem trời đất chôn vùi.

Đến tận bình minh.

12. Q.2 - Chương 12

Sáng sớm hôm sau, lúc Tử Trúc chui ra khỏi đồng cỏ khô, liền thấy một phong cảnh hoàn toàn khác. Hôm qua toàn một màu đất vàng cháy ngút tầm mắt, bây giờ đã là tuyết trắng mênh mông. Phóng mắt nhìn ra xa, những nơi mắt có thể thấy, đều bị tuyết phủ trắng xóa, mênh mông vô bờ. Thật đẹp mắt. Trên trời còn lác đác hoa tuyết, từng hoa từng hoa bay phiêu phiêu, rơi trên mặt Tử Trúc thì tan thành nước.

Nếu không phải hiện tại thân thể Tử Trúc lạnh phát run, chắc nó đã ngồi trên đồng cỏ khô mà thưởng thức phong cảnh xinh đẹp. Nhưng bây giờ, vừa lạnh vừa đói, so với cảnh tuyết xinh đẹp trắng lè, nó càng hy vọng có vệt quay nóng hổi hơn. Cho dù trong túi vẫn còn nửa cái bánh, nhưng nó không dám ăn, ai biết bây giờ ăn rồi, ngày mai ngày kia phải làm sao?

Tử Trúc xoay người bước vào gian nhà tranh, nâng cô bé đang còn đang ngồi trong góc dậy, đem cỏ khô nhét vào quần áo nàng, nói: “Tuyết rơi, trời lạnh, kẹp cỏ khô trong quần áo có thể giữ ấm, sẽ bớt lạnh. Phải mau chóng kiếm nơi ở mới, kiếm chút thức ăn, bằng không, chúng ta sẽ chết.” Nói xong, Tử Trúc liền nắm tay nàng đi tiếp.

Tuyết rơi, người chết càng nhiều. Nhìn đâu cũng thấy, cũng không bị tuyết che lấp. Tử Trúc dùng đai lưng vải buộc một vòng quanh mắt cô bé, một tay cẩn thận nắm tay nàng, tay kia cầm một cây dù hồng rách rưới không biết nhặt được ở đâu. Tám nan dù đã gãy hết ba, xiêu xiêu vẹo vẹo, tám phiến giấy dầu màu hồng phía trên cũng chỉ còn ba phiến nguyên vẹn, những phiến khác đã rơi rớt mất dạng. Nhìn xa xa, giữa một vùng trắng xóa lại điểm thêm một chấm nhỏ màu hồng.

Tử Trúc che phần dù còn lành lặn trên đầu cô bé, bông tuyết rơi không chạm vào người nàng. Nhưng thật ra bản thân nó, trên vai, trên đầu đã tích đầy tuyết trắng, run người một cái liền rơi lả tả.

Tử Trúc che mắt cô bé, lại sợ nàng không nhìn thấy gì, sẽ buồn, cả đoạn đường đều nói huyền thoại không ngừng, cũng bất kể nàng có nghe hay không.

Nó nói: “Chúng ta đi về phía Nam đi. Trước đây ta nghe người ta nói, nơi đó không có chiến tranh, không có người chết. Ai cũng có ăn có mặc. Mặt trời mọc đi làm, mặt trời lặn về nghỉ ngơi, mỗi ngày đều có thể tươi cười. Bọn họ còn nói, nơi đó bốn mùa đều như mùa xuân, hoa nở chim hót, không có tuyết rơi, cả hoàng đế cũng ở đó.”

“Ở đâu?” Cô bé đột nhiên mở miệng hỏi.

Tử Trúc vừa nghe tiếng nàng, liền nghi hoặc quay đầu nhìn. “Muội vừa mới nói chuyện sao?”

“Cái nơi đó, ở đâu?” Nàng lại hỏi lần nữa, thanh âm vẫn rất nhẹ.

Tử Trúc căn bản không nghĩ tới cô bé lại mở miệng hỏi mình, nhìn thấy miệng nàng quả thật có động đậy, trong lòng mới dám xác định. Không cần phải nói cũng biết nó vô cùng hứng thú, lập tức cười tiếp lời nàng: “Ở phía nam, chỉ cần đi về phía nam, là có thể đến. Chỉ cần chúng ta có thể đến nơi đó, cái gì cũng không sợ.” Tử Trúc đi tới, buộc chính mình không nhìn tới người chết bên vệ đường, ngẩng đầu trông về nơi xa xôi, giống như đã thấy được nơi bốn mùa đều là mùa xuân kia. “Chúng ta có thể tìm một gian phòng nhỏ ở bờ sông, ở lại đó. Có chăn, có quần áo, có ghế dựa, có bàn, có thức ăn, cái gì cũng có, cái gì cũng không cần sợ. Đúng rồi, lúc chúng ta rảnh rỗi, có thể lên sườn núi chơi, có rất nhiều, rất nhiều loại hoa. Đợi khi mùa xuân đến, hoa nở khắp núi đồi, nhất định rất đẹp. Muội có chịu không?”

Cô bé cũng không trả lời nó, mà dừng bước. Tử Trúc đi ở phía trước cảm giác được nàng không đi nữa, liền quay đầu lại, mới phát hiện băng vải che mắt nàng đã sớm rớt. Cô bé nhìn một người chết dưới tàng cây. Người nọ hình như chết đã lâu, trên người phủ một tầng tuyết trắng, nhưng vẫn nhìn ra được da thịt ở nhiều nơi đã bị thối rữa, không có cả nửa bên mặt, tư thế cực kỳ khó coi. Ngay cả Tử Trúc cũng không dám nhìn lâu, mà nàng thật là bình tĩnh, trong ánh mắt không có sợ hãi, cũng không có thương cảm, nàng chỉ nhìn thì thào nói: “Đã chết.” Sau đó lại tiếp tục nói: “Không có nơi đó.” Ánh mắt vô hồn, hình như có cả tuyệt vọng.

Tử Trúc không biết vì sao, đột nhiên nó thấy sợ, sợ thấy cô bé như vậy. Nóng ruột ném xuống cây dù đang cầm trong tay, bước vội qua, gắt gao che hai mắt nàng, nói: “Đừng nhìn! Trăm ngàn đừng nhìn!” Vội vàng mang mảnh vải rút trên cổ nàng buộc trở lại, kích động nói: “Sẽ có nơi đó! Sẽ có nơi đó! Chúng ta cùng đi tìm, nhất định có thể tìm được!”

Cô bé không nói gì, thậm chí động đậy cũng không.

Tử Trúc nhặt cây dù rách ở dưới đất lên, vội vàng kéo nàng rời khỏi chỗ này.

Phía trước ánh tịch dương hoàn toàn tan biến, Tử Trúc tìm được một gian nhà hoang. Có lẽ đã rất nhiều năm không có ai ở đây, bờ tường dài đầy cỏ dại, cao hơn đầu người. Bởi vì trời rất lạnh, nên đều khô vàng, ủ rũ phủ đầy tuyết trắng. Trong phòng mạng nhện và bụi đất giăng đầy, cánh cửa gỗ đã bị một đục khoét tả tơi, sợ là chỉ cần chạm nhẹ một cái liền ngã. Toàn bộ căn phòng tràn ngập không khí hư hỏng, ẩm thấp.

Tử Trúc dẫn cô bé vào phòng trong, dọn sạch một chỗ rồi đỡ nàng ngồi xuống, gỡ miếng vải bịt mắt ra, nói với nàng: “Lạnh không?”

Cô bé tròn mắt nhìn nó, không trả lời.

Tử Trúc cười cười, lại đi nhặt rất nhiều nhánh cây, nhóm một đồng lửa trong phòng, chỉ một lúc đã ấm lên không ít. Ngay cả bông tuyết bay vào cửa sổ cũng lập tức tan ra.

Tử Trúc kéo hai bàn tay đã trở nên xanh tím vì lạnh của nàng, vừa hà hơi vừa dùng sức xoa xoa, đến khi ấm lên mới buông. Lúc này Tử Trúc mới thấy ở góc phòng có một đóa hoa, chỉ là một đóa hoa nho nhỏ, năm cánh màu lam nhạt, không biết là hoa gì, cô đơn sinh trưởng ở góc tường. Có thể vì phòng trong ẩm ướt, lại không bị gió tuyết thổi vào, nó mới có thể bình yên mọc ở đây. Tử Trúc suy nghĩ một chút, rồi bước lại hái đóa hoa, cẩn thận phất bụi, cầm trong tay. Nó dùng tay vuốt mớ tóc rối của cô bé, rồi đem đóa hoa tỉ mỉ cài lên tóc nàng.

Tử Trúc cười nói: “Nhìn thật là đẹp.”

Lúc này cô bé mới chậm rãi nhướn mắt, nhìn lướt qua Tử Trúc, nhưng cũng chỉ là nhìn lướt một cái, không có biểu hiện gì khác.

“Muội đói không?” Tử Trúc hỏi xong, cũng không đợi cô bé có phản ứng, liền lấy bánh trong túi ra, cắn ở đầu nhánh cây, hươu qua nướng trên đồng lửa. Cái bánh nóng lên nó mới lấy ra, đút cho nàng ăn. Còn nó chỉ cắn một cái, phần còn lại lại cất vào túi.

Ráng chiều đã xuống thấp, có thể là vì tuyết rơi, bầu trời ảm đạm, xám xịt. Gió tuyết cũng dần dần mạnh hơn, trời đất mịt mù.

Đột nhiên một trận gió lạnh quét vào, thổi cánh cửa xiêu vẹo kia ngã xuống đất, phát ra tiếng vang thật lớn. Không có cửa gỗ che chắn, gió lạnh mang theo bông tuyết không ngừng tràn vào trong nhà, khiến tàn lửa bị thổi bay tứ tán.

Tử Trúc lật đật đứng dậy đỡ lại cánh cửa, chặn gió tuyết ở bên ngoài. Nó lại dùng chân gom gom đồng lửa về một chỗ, cho thêm mấy nhánh cây, căn phòng mới một lần nữa ấm lên.

“Có quỷ.”

Tử Trúc đột nhiên nghe tiếng nói như thế, liền quay đầu lại nhìn cô bé ngồi dưới đất. “Muội nói là có quỷ sao?”

“Có quỷ.” Cô bé nói lại lần nữa, ánh mắt hơi ngược nhìn Tử Trúc, nói: “Người tin không?”

Tử Trúc trong lòng có chút sợ hãi, nhưng đã hai lần bị dọa, xoay người nhìn xung quanh không thấy có gì bất thường, mới hơi hơi yên lòng. Hơn nữa bây giờ trời còn chưa tối, phòng trong vẫn có chút ánh sáng, sợ hãi trong lòng Tử Trúc cũng nhỏ lại. Mấy lần cô bé nói có quỷ, nhưng không lần nào thấy bóng dáng ma quỷ đâu, hơn nữa cho tới nay cũng chưa phát sinh chuyện gì. Tử Trúc có chút không tin.

Tử Trúc nhìn cô bé, hơi do dự, chậm rãi lắc lắc đầu, nói: “Là muội suy nghĩ nhiều thôi, không có quỷ.”

Cô bé nghe Tử Trúc trả lời xong, trên mặt không chút biểu tình, chỉ hơi hơi nhếch miệng, nói một câu: “Người không tin.” Sau đó im lặng.

Nếu lúc ấy Tử Trúc có thể nói một câu “Ta tin”, như vậy có khả năng rất nhiều chuyện sau này sẽ thay đổi, nhưng Tử Trúc không nói. Cho nên sau đó khi ma quỷ thật sự xuất hiện, Tử Trúc mới hoàn toàn tin tưởng, cô bé không có nói sai, quả thật có quỷ.

Nửa đêm, Tử Trúc tỉnh giấc, đồng lửa trong phòng đã sắp tàn, chỉ còn lại ngọn lửa nhỏ leo lét, khói bốc lên, lộ ra ánh lửa hồng hồng. Bên ngoài gió tuyết cũng không biết dữ dội thế nào, xuyên qua kẽ hở trên cánh cửa, chỉ thấy trời đêm một màu trắng xóa. Gió lạnh dội vào phòng trong thổi bay không khí ẩm áp, khiến người lạnh phát run.

Tử Trúc chịu đựng rét lạnh cùng đói khát, chui ra khỏi chăn, kéo tấm chăn rách choàng qua cô bé đang ngủ bên cạnh, rồi đi nhanh tới cạnh cửa, lấy ít cỏ khô và nhánh cây nhét vào khe hở. Che được khe hở, gió cũng không thổi vào nữa. Lại đi đến đồng lửa bên cạnh, thêm mấy nhánh cây, lại khều đồng than vài cái. Không có gió, nhánh cây bén lửa, im lặng cháy.

Nhưng không lâu sau, chính là chỉ trong nháy mắt, ngọn lửa đột nhiên cháy bùng, làm cho căn phòng lúc sáng lúc tối. Lúc đó Tử Trúc chỉ cảm thấy sau gáy truyền đến một trận gió lạnh, tấp vào mặt mũi quần áo nó. Nhưng mà Tử Trúc nhớ rất rõ, nó đã chèn kỹ khe hở chỗ cánh cửa, gió đã sớm không thể lọt vào. Hơn nữa, sau lưng nó không phải cửa, mà là bức tường nguyên vẹn.

Gió này từ đâu đến? Tử Trúc lại nghĩ tới câu nói “Có quỷ” của cô bé, sau lưng lập tức toát mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch. Giống như có ai đang ra sức kê sát vào lưng nó, thổi khí vào cổ.

Tử Trúc không dám quay đầu lại nhìn, nó hướng đồng lửa sắp tàn thêm không ít nhánh cây, lại không ngừng khều loạn, chỉ mong ngọn lửa nhanh chóng cháy lớn.

Nhưng đồng lửa như bị dội nước, làm thế nào cũng không cháy được. Đợi đến lúc ngọn lửa thật vắt vả cháy lên, Tử Trúc đã cảm thấy có bàn tay lạnh như băng đang bóp cổ nó, lạnh đến tận xương tủy.

Thân thể gầy yếu của Tử Trúc run rẩy không ngừng. Nó nhắm chặt hai mắt, cố gắng xoay đầu lại, chỉ hy vọng giống như trước đây, mở mắt ra sẽ không thấy gì. Tử Trúc không dám mở mắt, ráng sức cảm nhận bằng các giác quan khác. Nó đóng hai tai, cẩn thận lắng nghe âm thanh xung quanh. Đến khi xác định chỉ có tiếng gió tuyết gào thét bên ngoài, Tử Trúc mới dám từ từ hé mắt nhìn. Hai bàn tay cuộn chặt bên người, mồ hôi lạnh ướt đầm.

Lúc mắt hoàn toàn mở ra, Tử Trúc thấy trước mặt có gì đó đang tiến lại gần, máu huyết toàn thân đông cứng, sợ hãi mở to miệng, nhưng không phát ra được âm thanh nào.

13. Q.2 - Chương 13

Đó là một gương mặt không có biểu cảm. Có lẽ cũng không thể gọi là mặt, ngũ quan không rõ ràng, thoát nhìn như bị người ta lấy đá đập nát. Hai con mắt nhìn cũng không giống mắt, chỉ giống hai lỗ thủng không tròng. Ánh lửa lập lòe chiếu vào, trông vô cùng kinh khủng. Toàn thân nó ẩm ướt, như vừa lao ra từ trong nước. Tóc cũng ướt rượt bết vào bên mặt trắng bệch, chất lỏng màu đen không ngừng chảy xuống, bốc mùi hôi thối.

Tử Trúc đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ tới mức toàn thân lạnh như băng, đầu ong ong như ai khua chiêng gõ trống, sắc mặt trắng bệch có thể so sánh với tên quỷ kia. Nó sợ hãi nhìn con quái vật cách nó ngày càng gần. Tử Trúc muốn chạy, nhưng hai chân run lẩy bẩy, một chút khí lực đứng vững cũng không có.

Thế nhưng cô bé chỉ quay đầu lại, nhìn bọn họ, nói với Tử Trúc một câu: “Người không tin.” Sau đó lại im lặng.

Tử Trúc nhặt nhánh cây trên mặt đất, vừa sợ hãi kêu to vừa không ngừng quất vào con quái vật. Nhưng nó chẳng lấy gì làm sợ hãi, vẻ mặt vẫn vô tình như cũ, từ từ lại gần Tử Trúc. Tử Trúc hoảng sợ không ngừng lui về phía sau, thế nhưng rất nhanh, gương mặt kinh khủng kia đã tiến sát mặt Tử Trúc. Tử Trúc hầu như có thể cảm giác được nó đang cười, cười thật âm trầm.

“Ăn người...” Miệng con quỷ giật giật, thanh âm như phi đao phóng thẳng vào tảng đá, tạo ra âm thanh chói tai sồn tọc gáy.

Tử Trúc kinh hoàng nhìn cái lưỡi đỏ như máu thè ra từ trong miệng con quái vật, ầm ướt trơn bóng như một con rắn đẹp, chậm rãi liếm trên mặt mình, lạnh thấu xương.

Gương mặt Tử Trúc cứng đờ nghiêng một bên, vừa vặn thấy nàng ngồi ở góc tường đã tỉnh dậy, mắt mở to, không biểu tình nhìn Tử Trúc sắp bị con quỷ kia ăn thịt. Không có kinh hoàng, cũng không sợ hãi, giống như nhìn xem một việc chẳng quan hệ gì tới nàng.

Tử Trúc mới nhớ trong phòng còn có nàng. Nàng sẽ không dây dụa, không la hét, nhất định sẽ bị ăn thịt rất nhanh! Tử Trúc hầu như quên mất đến mạng mình còn không giữ được, lại một lòng lo lắng cho an nguy của nàng.

Nó nghĩ phải chạy thật nhanh, mang cả nàng theo. Tử Trúc không biết lấy sức lực từ đâu ra, cả người hung hăng đánh thật mạnh vào con quỷ, không ngờ cũng đẩy được nó ra xa hơn nửa trượng.

Tử Trúc vội vàng nhổm dậy từ dưới đất, chạy đến bên người nàng, muốn lôi nàng chạy theo. Thế nhưng tay Tử Trúc vừa chạm vào tóc nàng, đã bị con quái vật dùng tay tóm lấy cổ, nhấn vào tường. Âm thanh chói tai sồn tọc gáy kia lại vang lên không ngừng: “Ăn người! Ăn người! Ta sẽ xé xác người!”

Có thể thấy được, nó thật sự bị Tử Trúc chọc giận. Vừa rồi còn đang muốn vờn mồi, nhưng bây giờ là muốn đem Tử Trúc xé làm hai, một hơi nuốt sạch sẽ.

Tử Trúc chỉ chụp được đóa hoa cài trên tóc nàng. Cho dù hiện tại chỉ cách nàng hai bước chân, nhưng không thể nào nhúc nhích. Cổ nó như bị vòng sắt kẹp chặt, hít thở không thông, gương mặt rất nhanh đã tím tái vì sung huyết.

Tử Trúc giãy dụa điên cuồng, cũng không ích gì. Nó thậm chí có thể cảm giác được con quỷ đang dùng móng tay bén nhọn vẽ vờn trên ngực nó, như đang tìm một chỗ thích hợp rồi dùng tay xé nó làm đôi.

Tử Trúc nghiêng đầu, nhìn nàng bất động không có chút phản ứng, thống khổ vươn tay ra, vừa chỉ chỉ nàng vừa gian nan nói: “Chạy mau... chạy mau...” Bởi vì không hít thở được, Tử Trúc cảm thấy ngực mình như nứt ra, cực kỳ khó chịu. Không còn hơi sức để giãy dụa, nó gần như tuyệt vọng nhìn nàng, đóa hoa bắt được trong tay vô lực rớt xuống, vừa vặn rơi bên chân nàng.

Nàng như lại nghe được tiếng thiếu niên tên Bạch Thảo kia kêu nàng chạy đi, giống như lại thấy ánh sáng trong mắt hần dần tắt đi, giống như lại thấy hần bị ăn chỉ còn xương cốt, từ từ chết đi...

Nàng cúi đầu nhìn đóa hoa, lại liếc mắt nhìn Tử Trúc dần dần mất đi sinh mạng. Nhớ tới cậu bé mang hoa cài lên tóc mình, bộ dáng cười nói thật là đẹp. Nhưng một gương mặt khác cũng đồng thời hiện ra, là hình ảnh thiếu niên, thiếu niên tên là Bạch Thảo. Chàng có một đôi mắt rất sáng, lấp lánh ánh quang bên trong, thế nhưng, chàng đã chết. Bây giờ thiếu niên đang bị con quỷ này bóp cổ, cũng sắp chết.

Cô bé chậm rãi cúi người nhặt đóa hoa lên, nắm chặt trong tay, nàng rớt cuộc cũng mở miệng, nói: “Người thả hần đi.”

Con quỷ nghe được thanh âm của nàng, bàn tay bóp cổ Tử Trúc cũng hơi hơi thả lỏng. Sau đó di chuyển gương mặt vừa bành vừa đẹp, cái đầu duỗi dài hướng tới trước mặt nàng, hai lỗ thủng như cặp mắt nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, nói: “Tại sao?”

“Thả hần đi, người đã giết quá nhiều người.”

Con quỷ lắc đầu, như đứa trẻ giận dỗi, nói: “Người cuối cùng, đây là người cuối cùng. Ăn nó, ta có thể thành tinh, không phải sợ ai nữa. Cũng không ai có cơ hội khi dễ chúng ta. Được không?”

Cô bé lắc lắc đầu. “Ta không thể để người thành tinh, để người thành tinh, người càng giết nhiều người hơn. Thả hấn, bằng không ta giết người.”

Gương mặt con quỷ càng trở nên âm trầm, nó lạnh lùng nói: “Đừng cản trở ta, bằng không ta sẽ ăn người luôn.” Nguyên lai ước nguyện ban đầu, đã sớm thay đổi.

Nàng chậm rãi đứng lên, gương mặt vừa đẹp vừa bệnh cũng di động theo nàng. Nàng vẫn không nhúc nhích nhìn gương mặt khủng bố trước mắt, trước giờ vẫn là ánh mắt vô hồn trống rỗng, giờ phút này lại tỏ ra sắc bén, nàng nói từng chữ một. “Thả hấn, bằng không, ta tiêu diệt người.”

Con quỷ đột nhiên nở nụ cười, âm thanh như phi đao phóng vào đá tảng càng chói tai. “Người sẽ không, cũng không dám, càng không thể.”

Nàng nhớ tới đêm đó, bây giờ từ trong lời nói của con yêu quái, ngực như có một nơi, đau đến không nói nên lời. Sau đó, nàng ngẩng đầu, nhìn con quỷ, trong mắt không chút gợn sóng, tựa như hoàn toàn biến thành người khác.

Nàng nói: “Ta có thể.” Rồi chậm rãi nâng tay lên. Nếu như nhìn kỹ, không khó phát hiện, tay nàng hơi run rẩy. Nàng liếc nhìn tay mình một cái, lại liếc mắt nhìn con quỷ kia. Trong lúc con quỷ còn chần chờ vì động tác của nàng, nó đã giống như Tử Trúc, bị nàng tóm lấy cổ bóp chặt.

Không giống như Tử Trúc bị bóp cổ ngay cả nói cũng không nên lời, con quỷ kia vừa bị nàng đụng vào đã thê lương kêu lớn lên, tay đang bóp cổ Tử Trúc cũng nói lỏng rồi buông ra. Tử Trúc té trên mặt đất, trên cổ đau như bị hỏa thiêu, không ngừng ho khan, cả người không có khí lực, chỉ có thể dựa vào tường, mê man nhìn một màn trước mắt. Lúc đó Tử Trúc vẫn chưa tỉnh táo, chỉ cảm thấy bản thân nhìn lầm rồi. Đợi lúc thần trí chậm rãi trở lại, mới biết mình không nhìn lầm.

Là nàng đang bóp cổ con quỷ kia.

Gương mặt bẹp của con quỷ càng trở nên kinh khủng, đó là một sự thống khổ cực độ, càng lúc càng vặn vẹo. Nó không ngừng rên la, không ngừng dẫy dụa, nhưng dù thế nào cũng không thể thoát ra, cho dù nàng không dùng nhiều sức lực. Muốn dùng bàn tay sắc bén chém người đang bóp cổ nó, nhưng còn chưa chạm vào, tay như bị liệt hỏa thiêu đốt, nhanh chóng lan rộng ra toàn thân, đau đớn đến cực hạn. Nó thậm chí có thể cảm giác được thân thể vắt vả lảm mới hình thành, đang từng chút từng chút bị đốt thành tro.

Nó vô lực rên la, vô lực giãy dụa. Hai lỗ thủng như đôi mắt, giờ phút này chỉ có sợ hãi cực độ tràn ra, kinh hoàng nhìn cô bé. Bị tiêu diệt, hoàn toàn bị tiêu diệt. Nó biết bản thân sẽ hồi yên phi diệt, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Khoảng khắc con quỷ hóa thành tro, đột nhiên nàng nhớ đến lúc chàng vẫn còn trên đời, ngồi ở bậc cửa nhà nàng, thấy nàng đứng trước mặt, trong tay chàng là hai quả đào lông. Nàng còn nhếch môi, nở nụ cười với chàng. Ngày đó ánh nắng tươi sáng, thật là suốt đời khó quên, nhưng sau đó lại cố tình quên đi. Hai cái lỗ thủng như đôi mắt đột nhiên có nước mắt chảy ra, nhưng rất nhanh, nước mắt kia cũng biến thành tro.

Tử Trúc sợ ngây người. Nó nhìn thân thể con quỷ giống như bị bao trùm bởi ngọn lửa vàng, không ngừng đau khổ giãy dụa bên trong, cuối cùng từ từ hóa thành tro bụi, biến mất. Mà nàng, vẫn bình an vô sự.

Lúc con quỷ hoàn toàn hồi yên phi diệt, nàng đứng tại chỗ, nhìn bàn tay mình, vẫn không nhúc nhích. Mà Tử Trúc vì kinh ngạc cũng không thể nói, chỉ nhìn nàng.

Thật lâu sau, nàng mới buông tay xuống, chậm rãi đi tới cạnh cửa, mở ra. Gió lạnh cùng tuyết lập tức tràn vào, thổi tan đồng lửa. Toàn bộ căn phòng trở nên tối tăm, lạnh lẽo. Chỉ có cơn bão tuyết đem toàn bộ thể giới bên ngoài nhuộm trắng.

Nàng đứng ở cạnh cửa, để mặc gió tuyết thổi vào thân thể, tóc cũng rối loạn. Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ngoại trừ một màu trắng xóa, không nhìn thấy gì khác. Nàng chậm rãi quay đầu, liếc mắt nhìn Tử Trúc. Tuyết trắng phẳng chiếu gương mặt nàng, ánh mắt nàng, rất rõ ràng.

Khi đó, ngực Tử Trúc đột nhiên có chút cảm giác khác thường, cảm giác được có gì đó thay đổi. Sau đó, Tử Trúc mới biết được đó là gì. Là ánh mắt của nàng, không còn trống rỗng vô thần, nhưng tự chung vẫn là bình tĩnh và lạnh lùng, không một chút gợn sóng. Nàng nhìn nó giống như nhìn người xa lạ, như băng tuyết

đang gào thét ngoài phòng, không có chút ấm áp nào. Trong trời đất này, không có gì có thể làm nàng chú ý.

“Ta tên là Mạnh Hoa Khai. Bọn họ nói lúc nhặt được ta, khắp núi hoa đại đều nở rộ.” Nói xong, nàng liền xoay người rời đi. Thân thể gầy gò bé nhỏ ẩn vào giữa gió tuyết, rất nhanh đã không thấy tăm hơi.

Tử Trúc vẫn lẳng lặng tại chỗ, không ngăn cản nàng, chỉ biết ngây ngốc nhìn nàng rời đi, nhìn gió tuyết không ngừng thét gào. Thật lâu sau, Tử Trúc dường như tỉnh lại, mới vội vàng đứng lên lao ra ngoài gió tuyết, chạy đi tìm nàng trở về. Nó không muốn nàng đi, không muốn nàng đi, một chút cũng không muốn.

Tử Trúc không chút do dự hướng về phía nàng vừa rời đi chạy theo. Vừa mới ra cửa, mắt bị gió tuyết thổi mạnh đến mức không mở ra được, cái gì cũng không thấy rõ.

“Hoa Khai! Hoa Khai!” Nó gian nan chạy, gọi to tên nàng. Nhưng chạy rất lâu, vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu, trước mắt đều trắng xóa một màu, ngoại trừ tuyết, thì vẫn là tuyết.

Khóe môi và hốc mắt Tử Trúc lấm tấm đóng băng, toàn thân lạnh run, đông cứng rất nhanh, miệng vẫn thì thào: “Hoa Khai... Chúng ta đến phía Nam đi, nơi đó rất tốt...”

Tử Trúc vô lực đón tuyết chậm chạp bước tới. Không biết đã đi bao lâu, thấy nàng ngã trên mặt băng cách đó không xa, không hề cử động, như bị tuyết chôn vùi.

Tử Trúc dẫm tuyết chạy qua, có thể vì tuyết quá dày, cũng có thể vì chạy quá nhanh, chỉ còn cách nàng vài bước lại bị vấp ngã. Nhưng nó cũng lập tức đứng lên, chạy về phía nàng.

Tử Trúc chạy đến bên người nàng, mới biết được người nàng đã thẳng đờ, lưng đưa lên trời, mặt sắp xuống tuyết, cũng không biết đã bao lâu. Tử Trúc hoảng sợ lật người nàng lại, phủ đi tuyết dính trên mặt nàng. Hai tay chạm đến đầu, chỗ đó đều lạnh như băng. Liều mạng lắc người nàng, gọi to: “Hoa Khai! Hoa Khai! Tỉnh lại đi!”

Nhưng nàng như không nghe thấy, vẫn lặng im nhắm mắt, không hề nhúc nhích, cũng không biết có khả năng sẽ ngủ luôn hay không.

Tử Trúc ôm nàng trong lòng thật chặt và khóc. Đôi môi đông lạnh, tím tái còn mấp máy nói: “Hoa Khai... Tỉnh lại đi Hoa Khai... Chúng ta không phải muốn đi về phía Nam sao? Nơi đó không có tuyết rơi, rất ấm áp... Hoa Khai...” Không biết bao lâu sau, Tử Trúc từ từ nhắm nghiền hai mắt, ngã xuống trên người nàng.

Hai thân thể nhỏ bé, nhanh chóng bị gió tuyết vùi lấp. Giữa trời đất mênh mông.

14. Q.2 - Chương 14

Tử Trúc mơ một giấc mơ, trong mơ là một sơn cốc tiên khí lượn lờ, có một dây thảo mộc, tự nhiên sinh ra và lớn lên, không biết đã bao tuổi. Bên cạnh trăm hoa thì nhau đua nở. Chắc là đã trăm ngàn năm tuổi, những hoa này đều thành tinh, thành tiên, vẫn không ai chú ý nơi đây còn một dây thảo mộc sinh trưởng một mình. Hấp thụ sương sớm, ánh sáng mặt trời, nước mưa... chậm chạp nhưng từ từ cũng đã có ý thước. Có lẽ đây là điềm báo sắp thành tinh linh.

Bất quá dây leo đó cũng không nghĩ nhiều như vậy. Từ lúc có ý thức tới nay, nó chỉ thích thỉnh thoảng duỗi người, ngẩng đầu, nhìn tiên hạc xa xa thảnh thơi bay qua đỉnh đầu. Lúc thời tiết tốt, bên cạnh có rất nhiều bướm nhỏ bay bay, chúng nó vội vàng thụ phấn uôn hoa, nhưng luôn luôn có một chú bướm trắng lớn dừng lại trên dây leo kia, run rẩy cánh, thật lâu không rời đi.

Sau đó, rất nhiều năm lại trôi qua.

Người duy nhất dây leo nhìn thấy, là một tiên nữ xinh đẹp, góc váy khê bay, tóc dài phiêu phiêu, so với trăm hoa nở rộ kia còn xinh đẹp hơn. Nàng có khi sẽ đến ngắm hoa, có khi cái gì cũng không làm, ở đây thờ thần cả ngày. Chỉ có gió nhẹ mơn man, đôi mắt vô tư không vui không buồn.

Dây leo từ thích nhìn bầu trời chuyển sang thích nhìn nàng. Chỉ cần nàng đứng ở nơi này, nó lặng lẽ ngắm nhìn, ngắm đến khi nàng rời đi. Trong lòng dây leo đột nhiên nảy mầm một mong ước cá nhân. Chỉ cần biến thành người, có tứ chi, có thân thể, có giọng nói, là có thể đứng cạnh nàng, có lẽ còn có thể cùng nàng trò chuyện rất lâu, thậm chí còn có thể bảo vệ nàng... Mong ước mãnh liệt, dần dà biến thành một loại chấp niệm, một loại dục vọng, hình như không nên biến thành như vậy, mới là đúng đắn. Sau đó... sau đó, thì tỉnh giấc.

Tử Trúc tỉnh lại, liền cảm giác được không khí ẩm áp, lại nghĩ là còn đang trong mơ, nơi có cơn gió ẩm áp kia. Mà khi thấy chần bông trên người, và đỉnh màn thô ráp màu trắng ngà, mới tỉnh hoàn toàn. Vội vàng ngồi dậy, quan sát nơi nó đang ở. Là một ngôi nhà tranh không lớn, nhưng cũng không đột nát. Chỉ có một chiếc bàn gỗ và hai ba cái ghế, có vẻ cũ kỹ, nhưng rất sạch sẽ. Lò than trong phòng lặng lẽ cháy, phát ra âm thanh tí tách, ẩm áp cả căn phòng.

Nhớ tới chuyện trước khi bị bất tỉnh, Tử Trúc nhất thời sợ hãi bật dậy, lập tức xốc chăn, ngay cả giày cũng không mang, liền đẩy cửa, chạy ra ngoài.

Tuyết đã ngừng rơi, đất rộng bao la thuần một màu trắng yên tĩnh, không gian tĩnh mịch, chỉ ngẫu nhiên sẽ nghe được tiếng nhánh cây bị tuyết đông cứng làm gãy. Chân trần, dẫm trên tuyết, lạnh thấu xương.

Trái tim đang thít chặt của Tử Trúc như được thả lỏng, bởi vì nó thấy nàng đang đứng cách nó không xa, dưới một tàng cây khô, bóng dáng nhỏ bé, lạnh lùng yên tĩnh. Cái cây già đã rụng hết lá, trên cành chỉ còn tuyết trắng bám đầy, rất nhiều nhánh đã bị gãy, chắc sẽ không đợi được đến mùa xuân năm sau. Nàng vươn một bàn tay, lẳng lặng đặt trên thân cây thô to, ngẩng đầu, nhìn thân cây, không biết thấy gì ở đó.

Tử Trúc nhịn không được nhắc chân, bước về phía nàng.

Nghe được tiếng động, Mạnh Hoa Khai quay đầu lại. Trong nháy mắt, Tử Trúc như lại lạc vào giấc mơ kia. Trong mơ, thấy tiên tử đứng ở trước mặt, ánh mắt giống như nàng, không buồn cũng không vui.

“Tuyết ngừng rơi.”

Tử Trúc hơi sững sốt, thật không ngờ nàng lại nói thế, ngơ ngẩn rồi gật đầu nói: “Ừ, ngừng rồi.”

“Tuy là ngừng, nhưng vẫn lạnh.”

Tử Trúc trong nhất thời không hiểu được nàng muốn nói gì.

“Chân người, chảy máu.” Nàng thản nhiên nói.

Tử Trúc cúi đầu, lúc này mới phát hiện bàn chân mình đã tím tái, không còn tri giác. Da bị nứt ra, chảy một chút máu, lại ở mặt tuyết trắng nên rất dễ nhìn thấy.

“Ta không sao.” Nó nói.

“Đi vào thôi.” Nói xong, nàng liền vòng qua Tử Trúc, đi về phía nhà tranh.

Tử Trúc mở miệng, muốn nói với nàng nhiều điều, cũng muốn hỏi nhiều việc, nhưng hiện tại một chữ cũng không nói nên lời. Lại đem lời muốn nói nuốt trở vào, nhắc chân đi theo sau nàng.

Vào trong phòng, Mạnh Hoa Khai liền bảo Tử Trúc ngồi trên giường, nàng lại đẩy cửa đi ra ngoài. Sau đó, cũng không biết từ đâu bưng tới một chậu nước ấm, đặt bên chân Tử Trúc, lại xoay người đi đóng cửa lại.

Nàng ngồi xuống cạnh chân Tử Trúc, cầm lấy chân hắn, muốn nhúng vào trong nước ấm, nhưng Tử Trúc có chút thụ sủng nhược kinh mà rút chân trở về.

Nhưng mặc Tử Trúc lùi thế nào, nàng vẫn giữ bàn chân nó không buông tay, thản nhiên nói: “Không nghe lời ngâm nước ấm, chân người sẽ bị đông lạnh, về sau không đi lại được nữa.”

Tử Trúc lúc này mới thả lỏng một chút, nói: “Để ta tự làm.”

Nàng không nghe theo nó, kiên trì đem chân Tử Trúc ngâm vào nước ấm. Có lẽ là bị lạnh đã lâu, nên không có tri giác, lúc dẫm vào nước ấm, Tử Trúc mới có cảm giác. Làn da nứt toác vô cùng đau đớn, rất muốn lập tức rút chân từ trong nước ra, nhưng thấy nàng dùng khăn vải lau miệng vết thương trên chân mình,

dáng vẻ rất chăm chú. Tử Trúc cắn răng, ngồi im chịu đựng. Sau đó, cảm giác đau đớn mới từ từ biến mất, thay bằng một luồng ấm áp lan khắp cơ thể.

Hoa Khai không nói lời nào, mà Tử Trúc cũng không biết phải mở miệng ra sao. Trong phòng ngoài trừ tiếng nước cùng lò than cháy lép lép, cũng không có tiếng động nào khác, vô cùng im lặng. Ngay lúc Tử Trúc nhin không được mở miệng định nói, Hoa Khai lại mở miệng nói chuyện. Nàng nói: “Ta tên là Mạnh Hoa Khai, bọn họ nói lúc nhặt được ta về, trên núi hoa dại đều nở rộ. Lúc đầu bọn họ đối với ta tốt lắm, nhưng sau đó...” Giọng nói rất nhẹ, thật lạnh nhạt, như từ phương xa truyền tới, như kể một câu chuyện không liên hệ gì đến nàng.

Ban đêm.

Ở một thôn nhỏ bốn phía đều là núi vây quanh. Lẽ ra không phải là mùa mưa, nhưng hiện tại mưa như núi lở, ào ạt mãnh liệt. Từng đạo thiên lôi xé rách đường chân trời trong đêm đen, một tiếng sấm che giấu đi tiếng kêu thê lương của một phụ nhân.

Toàn bộ nhà trong làng đã sớm đóng cửa, tắt đèn, chỉ lúc ánh chớp lóe lên, tiếng sấm vang dội, mới có thể mơ hồ nhìn thấy quất ngôi làng trong đêm đen.

Ngoài trừ tiếng mưa và tiếng sấm, trong không gian như pha lẫn tiếng khóc. Sau đó không lâu, âm thanh ngày càng lớn, càng vang, hỗn loạn, không rõ ràng, như là trăm quỷ gào rống, kêu la thảm thiết. Thanh âm xuyên qua núi rừng, hòa cùng tiếng gió “Uuu Uuu”, càng thêm đáng sợ.

Rất nhiều người nhát gan, đã sớm trốn trong chăn, ôm lỗ tai, cái gì cũng không muốn nghe. Bởi vì cơn mưa kỳ lạ cùng âm thanh quỷ dị, những người già đoán rằng sơn thần tức giận, muốn mang tai ương trừng phạt, miệng càng không ngừng niệm kinh Phật.

Mưa to đến bình minh cũng vừa dứt. Mặt trời mọc từ bên kia núi, từng nhà bắt đầu mở cửa. Mọi người nghĩ trải qua cơn mưa như đêm qua, ít nhiều cũng có chút đỡ nát, nhưng không ngờ khắp núi đồi hoa đều nở rộ, từng mảng từng mảng lớn, không chỉ trên cây, cả trên tảng cỏ. Thậm chí hoa tàn cũng nở trở lại, kiêu diễm động lòng người.

Khắp trời đất, như được tẩy rửa sạch sẽ, làm gì còn u ám quỷ quái, nếu có thì phải là thần tiên, tựa như tiếng quỷ ma kêu khóc đêm qua chỉ là ảo giác mà thôi. Nếu nói là sơn thần tức giận trừng phạt, thì phải sửa lại là có thần tiên hạ phàm xuống thôn trang nhỏ này, ngày tháng về sau hẳn là rất tốt lành.

Nhà của trưởng thôn nằm ở phía nam. Tuy cả thôn chỉ có mấy ngàn hộ dân, nhưng nhà của thôn trưởng cũng không nhỏ, nha hoàn nô bộc vẫn phải có.

Trong vườn nhà trưởng thôn có một gốc ngọc lan cổ thụ, có điều hai năm trước đã chết héo, vốn đã định chặt gốc đi, nhưng còn vì một chuyện mà vẫn để đó. Thế nhưng bây giờ nó cũng nở hoa, khắp cây đều là ngọc lan trắng ngà, trên dưới đều nở rộ, hương thơm nức mũi. Nha hoàn đang ôm chậu lấy nước trong tay nhìn thấy cả kinh, quăng chậu rửa mặt, hét to một tiếng.

Người theo tiếng kêu chạy tới đều trợn mắt há mồm. Chốc lát đã bàn tán xôn xao, đa số đều nói là có thần tiên giáng phàm.

“Mọi người xem, không chỉ có cây ngọc lan này đâu, các loài hoa khác đều nở hết.” Một nha hoàn lên tiếng. Những người khác nhìn xung quanh, quả thật như thế, như ngày hội hoa, tất cả đều nở rộ, một mảng đỏ au.

“Có chuyện gì xảy ra? Kỳ lạ, kỳ lạ thật!” Người nói chuyện là một người đàn ông trung niên, bụng phệ, ánh mắt nhu hòa, khuôn mặt hiền lành. Ông ta tên là Mạnh Đại Duyên, là thôn trưởng của làng.

“Lão gia, đêm qua mưa to xong, hoa đều nở rộ, là điềm lành. Ông xem, có phải sơn thần hiển linh hay không, muốn phù hộ chúng ta?” Người nói là một phụ nhân, tay cầm phật châu, xiêm y mộc mạc. Bà là thê tử của Mạnh Đại Duyên, Trần Tú Trinh.

Mạnh Đại Duyên sờ râu một hồi, ra chiều suy nghĩ, mới nói: “Đi ra ngoài xem, xem những nơi khác thế nào.” Dứt lời, dẫn đầu đoàn người đi ra ngoài xem cho đến cùng.

Người đi phía trước vừa mở cửa, liền kinh ngạc hô to “A” một tiếng. Chỉ thấy khắp núi non đều là hoa nở rộ, hồng, bạch, lam, sắc màu nào cũng có. Từng đóa một đều đang ở thời kỳ bung nở đẹp nhất. Không ít thôn dân đều bước ra ngoài cửa, thưởng thức cảnh đẹp hiếm có này. Rất nhiều người đều chấp tay, miệng niệm “Phật Tổ phù hộ, Phật Tổ phù hộ.”

Mạnh Đại Duyên cùng thê tử hần Trần Tú Trinh trước giờ đều thành kính thờ phụng thần phật, bây giờ nhìn thấy cảnh này, vô cùng vui mừng. Trần Tú Trinh không ngừng nói với Mạnh Đại Duyên: “Lão gia, là sơn thần hiển linh đó! Chúng ta hàng năm đều cúng tế ngũ cốc, ngay cả sơn thần cũng cảm động, hoa nở khắp núi như vậy hẳn là do sơn thần ban cho, báo bình an cho chúng ta.” Hàng năm vào ngày giao thừa, trong thôn mọi người cùng nhau tổ chức tế bái sơn thần, long trọng thành kính. Bởi vì trong lòng bọn họ, đã nhận định núi này có thần tiên, nhất định phù hộ bọn họ mưa thuận gió hòa, bốn mùa bình an.

Mạnh Đại Duyên nghe xong lời này, gương mặt hiền lành lập tức vui mừng cười, thầm nghĩ năm nay cúng tế phải càng thêm long trọng một chút.

Đúng lúc này, cũng không biết là ai đột nhiên hoảng sợ gọi to: “Lão gia, phu nhân, ở đây có một đứa trẻ.” Mấy người theo sau liền tránh ra chừa một lối đi. Quả nhiên, cách đó không xa có một đứa trẻ sơ sinh đang nằm, được bọc bằng vải bố màu vàng, không khóc không náo loạn, vì vậy ngay từ đầu không ai chú ý tới.

Trần Tú Trinh bước nhanh về phía trước, liền thấy một đứa bé hình như vừa được sinh ra không lâu, nhìn qua có thể thấy mười phần linh khí. Nhưng hiện tại hai mắt nàng nhắm chặt, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh vì lạnh, cũng không biết đã chết chưa, làm người ta phải vội vàng ôm lấy nàng. Sờ sờ, quan sát, mới nhẹ nhàng thở ra, nói: “Vẫn còn ấm, nhanh mang vào trong phòng, nấu một nồi nước nóng lau thân thể cho nó, rồi lập tức mời đại phu đến xem.” Cả đoàn luôn tay luôn chân đứng lên, cũng không chú ý tới phong cảnh xinh đẹp này nữa.

Sau đó đứa bé gái được nuôi dưỡng ở đây, khỏe mạnh khang kiện, vô cùng xinh đẹp, dáng vóc tựa như tiên nữ. Thôn không lớn, nhưng không ai biết đứa bé này sẽ mang lại bất hạnh. Có lẽ vì khung cảnh ly kỳ ngày đó, cũng có lẽ vì dáng vẻ nàng rất xinh đẹp, nhu thuận hiền lành. Rất nhiều người nói nàng là do thần tiên đưa tới.

Mạnh Đại Duyên có một vợ và một người thiếp, nhưng năm nay đều đã qua năm mươi tuổi, mà vẫn không có con cái. Lần này nhặt được đứa bé gái, trong lòng vô cùng vui mừng, cho rằng đó là phúc trời ban cho.

Sau đó, hoa nở liên tục mấy ngày, cũng dần dần héo tàn, lại quay về chu kỳ sinh trưởng như bình thường. Rất nhiều năm sau cũng không được nhìn thấy trăm hoa đua nở lần nữa. Bé gái kia cũng được Mạnh Đại Duyên nhận làm con nuôi, vô cùng cưng chiều, đặt cho nàng cái tên, gọi là Mạnh Hoa Khai.

15. Q.2 - Chương 15

Hoa Khai từ nhỏ là một đứa trẻ được nhiều người yêu mến. Chẳng những ngày thường ngoan hiền, tính cách tốt, vẫn cứ lặng lẽ, cho tới bây giờ cũng không ầm ỹ không quậy phá, đối với ai cũng đều rất lễ phép. Người lớn thường khen đứa bé này rất hiểu chuyện, có gì ăn ngon, có gì đẹp, cũng đem cho nàng đầu tiên. Nàng lúc nào cũng mỉm cười, nụ cười của nàng, giống như hoa nở thật xinh đẹp, làm cho rất nhiều bé trai trong thôn ái mộ đỏ mặt đến tìm nàng chơi đùa.

Vốn là một cô gái rất tốt, nhưng dần dần, tất cả mọi người đều sợ hãi, xa lánh nàng.

Việc này phải kể lại từ lúc nàng được mười tuổi.

Một năm nọ, có một người lạ đến thôn, toàn thân bẩn thỉu, bộ dáng thất hồn lạc phách. Hắn vừa vào thôn, đã bị thôn dân chú ý. Chỉ vì bộ dáng hắn cực kỳ xấu xí, cứ như sinh ra là để cho người khác ném đá, khủng bố nói không nên lời. Ai nhìn thoáng qua một lần, sẽ không bao giờ muốn liếc mắt tới lần thứ hai. Nhưng cũng có vài người, nghe người khác kể lại như vậy, lại tò mò không nhịn được, giả bộ đi ngang qua hắn, vụng trộm liếc nhìn một cái. Có người sẽ làm bộ như không có việc gì, có người không chịu được xoay đầu

nhìn đi chỗ khác, lại có người không phép tắc trực tiếp ói luôn bên cạnh hắn, trong ánh mắt tỏ rõ vẻ khinh miệt hằn hèn mọn, ti tiện.

Người xấu xí kia đi mệt, đứng lại một chỗ nghỉ tạm, lấy từ trong áo ra một cái bánh bao mốc meo, cũng không để ý cái bánh đã mốc xanh, há miệng ăn. Hắn đối với những người không thân thiện này, đều không để tâm, ánh mắt hằn mọn vờ như không thấy. So với những gì hắn đã trải qua, khi còn bé bị người ta coi là quái vật nhốt trong lồng sắt để người khác biểu diễn, lúc thành niên, lại bị người ta cầm gậy gộc đánh đập, xua đuổi, còn có... còn có... Ánh mắt của những người này, cũng chẳng là gì.

Tại nơi người xấu xí ngồi xuống nghỉ tạm, ít nhất có ba mươi mấy người đi ngang qua. Bao gồm một người ở cạnh cửa nhà đối diện đang len lén nhìn hắn, nhưng chỉ là vụng trộm nhìn thoáng qua rồi bỏ chạy vào nhà. Người xấu xí không khó tưởng tượng, kẻ kia hẳn là bị gương mặt của hắn hù dọa, đợi lát nữa phía cửa đối diện sẽ có vài người cầm gậy gộc lao tới, nói là hắn làm con hoặc nữ nhi của họ sợ hãi. Đây là chuyện thường ngày. Người xấu xí vội vàng ăn hết bánh bao trong tay, đứng lên, định rời đi.

Nhưng đúng lúc này, thân ảnh vừa mới chạy vào nhà kia lại xuất hiện, lần này là trực tiếp xuất hiện trước mặt hắn, hai bàn tay nhỏ bé còn cầm theo hai quả đào. Hắn nhìn bé gái xinh đẹp như hoa trước mắt, ngây ngẩn cả người. Rất ít tiểu hài tử không bị hắn dọa khóc, đừng nói là tới gần hắn như vậy.

Hoa Khai cẩn thận nhìn hắn, xong rồi nắm lấy tay hắn, đặt vào hai quả đào, nói: “Cho người.” Trong lúc người xấu xí khi còn đang ngơ ngẩn chưa kịp lấy lại tinh thần, nàng đã chạy vào trong nhà. Chỉ chốc lát, lại lộ cái đầu nhỏ nhỏ ra cạnh cửa, nhìn về phía hắn nhếch môi cười cười, rồi trốn vào trong nhà.

Ngày ấy ánh mặt trời tươi sáng, người xấu xí cầm hai quả đào trong tay, lại như cầm hai cái bàn ủi, vừa nặng vừa đau nóng. Chỉ trong chốc lát, người xấu xí kia ngồi tại chỗ khóc rống lên. Thoạt nhìn vô cùng đáng thương.

Sau đó không lâu, người xấu xí rời đi. Thôn dân nghĩ hắn đã đi khỏi thôn, nhưng mấy ngày sau, họ lại phát hiện thi thể của người xấu xí. Khi đó hắn chết đã lâu, thi thể trương phình trắng bệch, lại càng kinh khủng hơn.

Chuyện này lập tức trở thành đề tài bàn tán trong thôn, ai ai cũng nhắc đề tài này khi nói chuyện. Tuy nhiên, mọi người vẫn không thảo luận ra được nguyên do, nên không lâu sau đó đối với cái chết của người xấu xí kia cũng dần dần mất đi hứng thú, đổi đề tài sang chuyện khác. Người xấu xí nọ được chôn cất xong, không lâu đã bị người ta lãng quên.

Nhưng sự việc chỉ mới bắt đầu.

Hoa Khai lại nhìn thấy hắn, thấy hắn toàn thân ướt sũng, nhưng nàng cũng không biết là hắn đã chết. Nàng nhìn hắn cười cười, lại vụng trộm lấy trái cây tính đem cho hắn, nhưng lúc nàng trở lại, người xấu xí kia đã biến mất.

Nha hoàn đi ngang qua thấy Mạnh Hoa Khai đang cầm trái cây trong tay, ngây người đứng ở đó, liền hỏi: “Tiểu thư, người đang làm gì đó? Đói bụng sao?”

Mạnh Hoa Khai lắc đầu, chỉ về nơi người xấu xí kia vừa đứng, nói: “Ta muốn đem cái này đưa cho hắn, nhưng không thấy hắn đâu nữa.”

Nhưng nha hoàn chỉ nhìn thấy chỗ đó chỉ có một vũng nước mà thôi, cũng không rõ nên lắc lắc đầu bỏ đi.

Sau đó, chuyện như thế cứ lặp đi lặp lại.

Ngay từ đầu mọi người cũng không chú ý, cho là trò chơi của trẻ con, nhưng càng lúc càng cảm thấy không thích hợp.

Đã rất nhiều lần nàng cầm trong tay cái nọ cái kia, sau đó đứng đối diện với bức tường, hoặc là đứng ở cạnh cửa, lăm băm lâu lâu nói: “Cho người.”

“Người không lấy?”

“Làm sao toàn thân đều bị ướt?”

“Người có phải đang ở lại nhà của ta?”

Nhưng mỗi lần Hoa Khai tới gần người xấu xí, người nọ đã biến mất.

Có một lần, Trần Tú Trinh nhin không được hỏi: “Hoa Khai, con nói chuyện với ai vậy?”

Hoa Khai chỉ vào góc hành lang vắng vẻ, nói: “Với thúc thúc, ở đằng kia.”

Sứ nhân kia nhìn chằm chằm Mạnh Hoa Khai một hồi lâu, lại không thấy nữa, vẫn như cũ chỉ còn lại một bãi nước.

Hoa Khai còn nói: “Hắn đi rồi.”

Trái ngược với vẻ mặt ngây thơ cái gì cũng không biết của con gái, Trần Tú Trinh đã sớm bị dọa đến mặt mày trắng bệch, run run.

Hoa Khai cũng thấy có điều không bình thường, có chút sợ sệt nhìn Trần Tú Trinh mặt mày lúc trắng lúc xám, hỏi: “Nương, người làm sao vậy?”

Trần Tú Trinh đè nén sợ hãi trong lòng, gắt gao ôm lấy bả vai Hoa Khai, mím môi nói: Hoa Khai, con là con gái ngoan, đừng nói dối mẹ, mấy ngày nay con đều nói chuyện với ai đó? Là nam hay nữ? Hình dạng ra sao? Con nhìn thấy lâu chưa?”

Hoa Khai bị Trần Tú Trinh nắm lấy bả vai đến phát đau, nhưng không dám than, chỉ kể lại tình hình thực tế.

Trần Tú Trinh vừa nghe con gái nói xong, hai mắt nhắm nghiền, bị dọa ngất xỉu.

Người kia không phải là cái người xấu xí chết đuối một tháng trước đó thôi!

Chuyện này kinh động cả nhà từ trên xuống dưới, ngay cả trong thôn ít nhiều cũng có lời đồn đãi. Trong nhất thời, ồn ào huyền ảo. Thôn làng sợ nhất chính là có ma quỷ, vừa nghe tin có quỷ, ai cũng sợ hãi không dám ra cửa, lòng người hoảng loạn.

Mạnh Đại Duyên đi mời gấp một đạo sĩ về, lập một tràng cúng để tế bái hành lễ ở phần đất bên ngoài. Đạo sĩ nói Hoa Khai đã bị quỷ nhập, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, lấy dao cắt một nhát, hòa lẫn máu cùng bùa vào trong nước, ép nàng uống hết. Khi đó Hoa Khai đau đến mức bật khóc, nhưng nàng vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, thậm chí vẫn không biết người xấu xí kia đã chết rồi.

Lúc đạo sĩ làm phép xong, Hoa Khai còn nhìn thấy người xấu xí kia đứng dưới một tàng cây lá đỏ bay bay, toàn thân đều ẩm ướt. Hắn nhìn vị đạo sĩ kia, trong mắt mang theo oán hận. Nhưng những điều này, Hoa Khai không dám nói cho ai nghe.

Thời điểm mọi người cho rằng sự việc đã qua, lại có tin tức truyền đến vị đạo sĩ làm phép hôm đó đã chết. Đời người sinh tử khó lường, cũng không nói được điều gì, có khả năng chỉ là trùng hợp mà thôi. Nhưng vài ngày sau, trong thôn lại có thêm người chết, là một tiểu hài tử, cũng bị chết đuối trôi sông. Cái chết này làm ọi người cảm thấy đây không chỉ là trùng hợp. Vừa được mấy ngày yên tĩnh, sóng gió lại nổi lên.

Hoa Khai cảm thấy những người đó hình như không thích người xấu xí kia, nên không nói với ai sự tồn tại của hắn nữa. Chỉ chờ lúc không có ai mới hay đem vấn đề này ra hỏi người xấu xí, nhưng cho tới bây giờ người đó cũng chưa từng trả lời nàng. Thời điểm Hoa Khai đến gần, người nọ đều trước sau như một biến mất không thấy dấu tích.

Nhưng cho dù cẩn thận bao nhiêu, bộ dáng kỳ quái nói chuyện một mình của nàng cũng bị người khác nhìn thấy.

Bọn họ mới vỡ lẽ, đạo sĩ kia căn bản không thu phục được quỷ. Nhất định là con quỷ kia quá lợi hại, còn giết luôn vị đạo sĩ. Tiểu hài tử nọ nhất định cũng do hắn làm. Cho nên, cái gì lập đàn trừ quỷ, cái gì siêu độ, cái gì nhảy múa xua tà ma, có thể làm được họ đều làm hết. Nhưng không có cái nào có tác dụng. Mọi người càng ngày càng lo sợ, sợ người chết kế tiếp chính là mình.

Sau đó trưởng thôn lại mời tới một đạo sĩ tự xưng là có thể trừ yêu trừ ma, mắt nhỏ mũi chuột, nhìn thế nào cũng không giống một vị đạo sĩ. Có điều lúc hắn lấy từ trong túi ra một cái hộp gỗ, trong hộp có một cái đầu làm người ta vô cùng sợ hãi, người không ra người, quỷ không ra quỷ, cực kỳ khủng bố. Đạo sĩ nói đó là đầu yêu quái, bị hắn chặt đi. Mọi người liền hoàn toàn tin tưởng vị đạo sĩ kia là một cao nhân, nghe

hắn mới là đúng! Liền đem chuyện người chết kỳ quái kể cho hắn nghe. Đạo sĩ kia nghe xong đầu đuôi câu chuyện, híp mắt nhìn mọi người, cuối cùng chỉ vào Hoa Khai, lạnh lùng nói: “Hung tinh! Nó chính là người triệu hồi con quỷ kia, xui xẻo đều là nó mang tới!”

Đạo sĩ vừa nói xong, những người đứng cạnh Hoa Khai đều không tự chủ được lùi mấy bước về phía sau, hoảng sợ nhìn nàng. Nếu lời này nói ra vào lúc trước, không chừng còn có người ra mặt dạy dỗ đạo sĩ này, mắng “Đạo sĩ thú vị”, nhưng sự thật có hai người đã chết, vừa rồi còn nhìn thấy cái đầu kinh khủng như thế, mọi người sẽ không nghĩ vậy. Bọn họ đều bắt đầu cảm thấy sợ hãi đứa bé tên Mạnh Hoa Khai này. Hoàn toàn không còn tình cảm yêu thương như ngày thường, trốn tránh như tránh mãnh hổ dã thú.

Đạo sĩ nọ còn nói: “Bởi vì nó là hung tin chuyển thế, có khả năng triệu hồi oan hồn ác quỷ, mang đến xui xẻo cho thôn này, bây giờ ngay cả sơn thần cũng không phù hộ các ngươi nữa. Càng về sau, người chết sẽ càng nhiều.

Trần Tú Trinh sắc mặt trắng bệch, hoảng sợ nhìn chằm chằm Hoa Khai như đang nhìn ác quỷ thật sự, môi run run, “Vậy... vậy nên làm thế nào cho phải đây?”

Đạo sĩ nọ vuốt vuốt mấy cọng râu mép của mình, ra vẻ cao thâm trầm ngâm một hồi, rồi nói: “Chỉ cần đem nó hiến tế cho sơn thần, đồng thời siêu độ vong linh này, ma quỷ tự nhiên sẽ đi.”

Mọi người bên dưới mặt khê biến sắc, thì thào to nhỏ với nhau. Nếu chỉ làm mấy tràng hành lễ cúng bái, thì không có gì khó, nhưng lại muốn đem Hoa Khai hiến tế cho sơn thần... mạng người là chuyện động trời. Cả thôn từ trước đến giờ đều dùng ngũ cốc và gia súc hiến tế cho sơn thần, chưa bao giờ lấy người để hiến tế. Điều này cũng thật quá đáng sợ.

Cuối cùng Mạnh Đại Duyên vỗ mạnh bàn, sắc mặt ảm đạm nói: “Để ta yên tĩnh!” Sau đó thận trọng liếc mắt nhìn Hoa Khai, lại quay sang đạo sĩ cúi thấp người, bắt đầu nói: “Xưa nay thôn trang chúng tôi vốn không có tập tục tế người, chỉ sợ một khi bắt đầu, sau này sẽ vô cùng phiền phức, hưởng hủ, dùng người làm tế phẩm, thật sự... thật sự không thể. Không biết đạo trưởng còn biện pháp nào khác không?”

Đạo sĩ kia trầm ngâm một hồi, rồi nói: “Biện pháp thì cũng không phải không có, nhưng sẽ phiền hà một chút. Ngày thường không được để nó tiếp xúc với người khác, nếu không sẽ bị quỷ nhập. Hơn nữa mỗi ngày phải cho nó uống bùa ta vẽ ra, mỗi ngày ta cũng sẽ làm phép dùng roi mây đánh ba lần, ác quỷ kia sẽ không dám tiếp cận nó. Một năm sau, ác quỷ kia sẽ đi thôi. Tuy nhiên, biện pháp này có hiệu quả hay không, ta cũng không dám chắc. Nếu một năm sau, ác quỷ vẫn còn tác quái, nhất định phải hiến tế nó cho sơn thần.”

Mạnh Đại Duyên sau khi nghe xong, mới nhẹ nhàng thở ra, nói: “Được vậy thì tốt, được vậy thì tốt. Chỉ cần không phải đem đứa trẻ này hiến cho sơn thần, như thế nào cũng tốt.” Mạnh Đại Duyên trong lòng vẫn luyến tiếc tiểu hài tử này, chỉ là... Haizz~ chỉ hy vọng một năm sau, ác quỷ kia sẽ bỏ đi.

Sau đó bọn họ mua rất nhiều bùa của đạo sĩ nọ, còn có một cây roi mây phết chu sa đỏ thắm. Tốn rất nhiều rất nhiều bạc.

16. Q.2 - Chương 16

Tuy nói không cần hiến tế Hoa Khai cho sơn thần, nhưng những người vốn yêu thương nàng nghe xong lời nói của đạo sĩ, cũng không dám tới gần. Ai cũng sợ bị quỷ ám. Cuộc sống của Hoa Khai, như từ trên trời rớt xuống đất, trên mặt đất kia còn có một cái hố sâu. Nàng ngã xuống tận đáy, cho dù giãy dụa thế nào, gào khóc bao nhiêu, cũng không leo lên được.

Quần áo dơ bẩn, cơm thừa canh cặn, những điều này cũng không phải vấn đề lớn. Nhưng những gương mặt luôn tươi cười với nàng bây giờ không hề che giấu sự sợ hãi, khi Hoa Khai lại gần, sẽ kinh hoàng bỏ chạy. Nàng thậm chí không biết bản thân mình đã làm sai điều gì, cứ vậy nhìn bọn họ xa lánh mình. Hơn nữa, mỗi ngày còn bị ép uống nước hòa với bùa đã đốt thành than. Sau đó lại bị bọn họ cầm roi mây phết chu sa đỏ thắm hung hăng đánh ba roi. Có khi là tay, có khi là chân, có đôi khi đánh trật thì bị đánh vào

mặt, gương mặt trắng nõn lập tức xuất hiện làn roi hằn đỏ. Roi làm bằng cây mây, đánh vào da sẽ không bị bong, thịt cũng không tróc, nhưng đau vô cùng. Ấn nhẹ vào vết roi, lập tức sẽ bị sưng đỏ, sau đó thâm tím. Vết roi cũ còn chưa tan, vết thương mới đã xuất hiện. Cởi quần áo ra, mới thấy thân mình nho nhỏ của Hoa Khai khắp nơi chằng chịt vết roi. Ban đầu, nàng còn khóc, còn xin tha thứ, về sau, không có phản ứng gì nữa.

Khi đó Hoa Khai mới biết người xấu xí kia là quỷ. Quỷ là gì? Chính là sẽ hại người, sẽ ăn thịt người rất kinh khủng. Bọn họ đều nói như vậy. Bọn họ còn nói người xấu xí kia đã hại chết hai mạng người, tiếp theo còn có thể có nhiều người chết hơn. Hơn nữa con quỷ hại người này là do chính mình gọi đến, cho nên bọn họ mới chán ghét, mới sợ hãi mình như vậy.

Hoa Khai bắt đầu chấp nhận cách nói này. Là lỗi của mình, mới có thể như vậy.

Người sợ Hoa Khai nhất chính là Trần Tú Trinh, bà vô cùng tín ngưỡng quỷ thần. Vốn Mạnh Hoa Khai ngủ trong một gian nhỏ được ngăn trong phòng Trần Tú Trinh. Trước kia sắp xếp như thế để tiện cho Trần Tú Trinh ban đêm có thể thăm nom nàng, nhưng hôm nay điều này lại trở thành tâm bệnh của Trần Tú Trinh. Chỉ cần nhớ đến đứa bé hấp dẫn quỷ quái kia đang ở bên người, bà cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Nhưng không còn phòng trống nào khác, bà mới sắp xếp cho Hoa Khai đến ở tại một sài phòng hẻo lánh hoang vắng ở phía tây, bình thường không có ai qua lại.

Nếu không phải mỗi ngày đều có người đến ép nàng uống nước bùa và dùng roi mây đánh mình, hoặc ngẫu nhiên cũng có người đem thức ăn đặt ở cửa, Hoa Khai thật sự nghĩ mình đã bị người ta bỏ quên ở đây.

Tối hôm Hoa Khai bị ném vào sài phòng, tên quỷ xấu xí kia lại xuất hiện.

Trong đêm đen, sài phòng không đèn không lửa, ngoài phòng hình như có tầng tầng lớp lớp quỷ quái yêu ma.

Hoa Khai cuộn mình trong góc, khóc. Ánh trăng bàng bạc theo cửa sổ nghiêng nghiêng chiếu rọi, thâm trầm u ám.

Tên quỷ xấu xí toàn thân ẩm ướt ngượng ngùng, đứng ở góc phòng, nhìn Hoa Khai vừa gầy vừa nhỏ, nói: “Người cũng giống ta, thật đáng thương.” Giọng nói kia tựa như dao chém vào đá tảng, vô cùng chói tai.

Hoa Khai nghe được âm thanh, ngẩng đầu nhìn thân ảnh trắng bệch kia, có chút sợ hãi hỏi: “Người là quỷ sao?”

“Phải. Người sợ không?” Quỷ xấu xí hỏi.

Hoa Khai không trả lời, nàng hỏi xấu quỷ: “Người giết người phải không?”

Xấu quỷ ngồi cách Hoa Khai hai bước, cũng làm giống như nàng, cuộn thân thể mình, gật đầu nói: “Phải, tiểu hài tử kia là ta giết, đạo sĩ nọ cũng là ta giết.”

“Vì sao lại giết bọn họ?”

”Vì bọn họ đáng chết, bọn họ đều đáng chết. Tiểu hài tử kia đẩy ta xuống sông, là hắn giết ta. Ta đã làm sai chuyện gì? Dựa vào cái gì mọi người đều phải đánh đập ta? Đến khi ta thành quỷ rồi, đạo sĩ kia cũng không buông tha ta! Hắn còn lấy đoản đao cắt tay người. Người là đứa trẻ tốt như vậy, hắn làm sao có thể. Người xen người đi, toàn thân đều bị thương. Những người đó mới là đáng chết nhất, ta sẽ giúp người giết hết bọn họ, không cho bọn họ đánh người nữa.

Hoa Khai hoảng sợ lắc lắc đầu, vừa khóc vừa nói: “Không cần.”

“Người sợ ta sao?” Quỷ xấu xí hỏi Hoa Khai.

Hoa Khai lắc đầu, nói: “Người đừng giết người. Ta sợ.”

Quỷ xấu xí nói: “Đừng sợ, ta sẽ không giết người, người là đứa trẻ tốt, ta sẽ không tổn thương người. Ta chỉ muốn che chở người không bị người khác làm hại.” Nói xong, quỷ xấu xí vươn tay về phía Hoa Khai, định xoa đầu nàng, nhưng còn chưa chạm vào, cánh tay vươn ra như bị lửa thiêu, vô cùng đau đớn.

Quỷ xấu xí hoảng sợ nhìn nàng, sau đó không thấy đâu nữa.

Đợi đêm dần khuya, trăng đã gần tàn, Hoa Khai nằm trong góc ngủ thiếp đi, quỷ xấu xí mới xuất hiện. Nó đứng rất xa, suy nghĩ gì đó nhìn Hoa Khai, thật lâu sau mới rời đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, chợt nghe có người thét chói tai. Không lâu sau đó, có một người đột nhiên xông vào trong sài phòng, không phải người hôm trước. Lần này là một nam nhân, hấn ra sức quật Hoa Khai liên tục mười cái, lại cố gắng ép nàng uống hai chén nước bừa, rồi kinh hoàng bỏ chạy.

Thì ra, lại có thêm người chết. Người chết chính là nữ nhân mỗi ngày phụ trách đánh Hoa Khai, bị chết đuối.

Cơn khủng hoảng lại bùng lên, nhưng một thời gian dài sau đó, tên quỷ xấu xí kia cũng không xuất hiện nữa.

Hôm nay, có một kẻ lạ mặt đến đây. Hấn trèo tường vào trong sân, lúc nhảy xuống còn bị té ngã một cái. Sau đó liền ngồi dậy từ dưới đất, nhìn Hoa Khai ngây ngô cười. Một cậu bé khoảng chừng mười ba, mười bốn tuổi, quần áo trên người không được sạch sẽ, làn da cũng đen nhám, nhưng ánh mắt rất sáng, như có ánh nắng bên trong.

Hoa Khai biết cậu bé này, trước kia thường chơi đùa với nàng, tên là Bạch Thảo. Chỉ là từ sau sự việc đó, Hoa Khai không được ra ngoài nên không gặp cậu bé nữa.

Hoa Khai thấy người quen, vừa hồi hộp vừa mừng rỡ nói: “Người tới làm gì?”

Bạch Thảo nói: “Bọn họ nói người bị quỷ nhập, ta không tin, cứ tới đây.”

Hoa Khai nhất thời an tĩnh lại, không nói gì.

“Điều bọn họ nói có phải là sự thật không? Nói người là hung tin, sẽ lôi kéo ác quỷ tới đây?”

Hoa Khai không nói lời nào, thật lâu sau mới gật đầu.

Nàng nghĩ hấn sẽ sợ hãi chạy trốn. Cũng giống như những người khác, mặt mày xanh mét chạy đi, hoặc là phỉ nhổ mấy cái. Nhưng Bạch Thảo không có.

Hấn chỉ “Ừm” một tiếng, sau đó liền cười nói: “Không sao cả, ta không sợ. Dù sao cha mẹ ta cũng sống qua đời, ta một mình quen rồi, chẳng có gì phải sợ.” Thanh âm đó, so với ánh mặt trời trên cao còn ấm áp hơn.

Hoa Khai ngẩn người, khóe mắt dần ửng đỏ, sau đó bắt đầu khóc như mưa, mãi không nín. Đã lâu rồi nàng chưa từng khóc như vậy.

Bạch Thảo thấy Hoa Khai khóc, sợ tới mức luống cuống tay chân. “Ày da, sao người lại khóc? Ta nói sai cái gì sao? Ta làm người không vui à?”

Hoa Khai khóc một lúc lâu, mới từ từ bình tĩnh đè nén xúc động, lắc lắc đầu, nói: “Không có. Người thật tốt, chỉ có một mình người không chán ghét ta, không sợ ta. Bọn họ thấy ta đều trốn thật xa...”

Bạch Thảo đỏ mặt, không biết nên nói gì với nàng. Hấn cúi đầu, lập tức phát hiện trên tay Hoa Khai toàn là vết thương, lằn xanh lằn tím, nhất thời phần nộ rồi đứng lên. “Bọn họ đánh người?”

Hoa Khai gật gật đầu, nói: “Để trừ tà đuổi quỷ, nhưng chẳng có chút tác dụng nào.”

Bạch Thảo phát hiện gương mặt Hoa Khai không tươi tắn xinh đẹp như trước kia mà tiêu tụy vàng vọt, ủ rũ như cái củ cải trắng. “Bọn họ không cho người ăn cơm?”

“Có, nhưng có đôi khi họ quên.”

Bạch Thảo nổi cáu, nói với Hoa Khai: “Chờ ta.” Rồi trèo tường đi mất.

Một lúc sau, hấn lại trèo tường tiến vào, trong quần áo còn giấu rất nhiều trái cây.

Sau đó, thiếu niên tên Bạch Thảo kia thường xuyên vụng trộm trèo tường vào thăm nàng, mỗi lần đều mang theo thức ăn, có khi còn đem cả thảo dược, đắp vào vết thương cho Hoa Khai.

Hoa Khai rốt cuộc cũng không còn cảm thấy cô đơn bị thương.

Nàng cũng từng khóc lóc cầu xin những người đó tha thứ, nói rằng cho dù đánh chết nàng, tên quỷ xấu xí kia vẫn ở đó, những thứ này đều không có tác dụng. Nhưng càng nói, họ càng ra sức đánh nàng nhiều hơn, nặng hơn. Cho nên, Hoa Khai không khóc nữa, cũng không cầu xin tha thứ, mỗi ngày im lặng nhẫn nại uống nước bùa và chịu đựng bị đánh roi xong, sẽ chờ thiếu niên Bạch Thảo kia đến.

Bạch Thảo là chỗ dựa của Hoa Khai. Nếu ngày nào đó không được gặp Bạch Thảo nữa, có lẽ nàng sẽ bỏ trốn, Hoa Khai nghĩ nàng không còn đủ kiên trì chịu đựng thêm nữa.

Sau đó, người chết ngày càng nhiều. Có khoảng hơn mười người, đều là chết đuối. Cứ tối hôm có người chết, quỷ xấu xí sẽ xuất hiện bên cạnh Hoa Khai, nhìn nàng, rồi âm trầm cười.

Có đôi khi còn nói với Hoa Khai: “Ta sẽ thành tinh, về sau sẽ không bao giờ sợ ai nữa. Cũng không ai có cơ hội khi dễ người.” Ánh mắt trống rỗng của quỷ xấu xí đều là bóng đen hắc ám.

Mọi người vô cùng sợ hãi, rất nhiều người đều yêu cầu Mạnh Đại Duyên đem Hoa Khai hiến tế cho sơn thần, như vậy mới có thể cứu vãn tình hình, mới mong sơn thần sẽ phù hộ bọn họ.

Nhưng Mạnh Đại Duyên vẫn không đành lòng, nghĩ chỉ cần một năm thôi, mọi chuyện sẽ ổn.

Nhưng, một năm trôi qua rất nhanh, sự tình cũng không tiến triển như hần mong đợi.

“Chỉ có thể đem nó hiến cho sơn thần.” Mạnh Đại Duyên cuối cùng cũng công bố với toàn bộ thôn dân.

Hoàng hôn hôm nay, Bạch Thảo lại trèo tường vào, gương mặt nghiêm túc trắng bệch, sợ hãi kéo tay Hoa Khai nói: “Bọn họ điên hết rồi, bọn họ muốn biến muối thành tế phẩm, hiến cho sơn thần! Chúng ta trốn nhanh thôi! Ta mang muối chạy trốn!”

“Vậy huynh phải làm sao bây giờ?” Hoa Khai lo lắng.

“Ta không cha không mẹ, ta sợ gì chứ! Đi nhanh lên, trễ là không kịp nữa!” Nói xong, Bạch Thảo giúp Hoa Khai leo lên tường, bản thân mình cũng nhảy qua, sau đó ở dưới đất nói với Hoa Khai: “Nhảy xuống đây, không sao đâu, ta đỡ muối.”

Hoa Khai không chút do dự nhảy xuống, được Bạch Thảo vững vàng đỡ lấy.

Rất nhanh sau đó, có người phát hiện không thấy Hoa Khai đâu, toàn bộ thôn dân cầm đuốc đuổi theo. Họ nghĩ chỉ có bắt được Hoa Khai, bọn họ mới có thể trở về những ngày an bình như trước kia.

Bọn họ đều giống nhau, điên hết rồi.

Hoa Khai và Bạch Thảo chạy không ngừng, nhưng ánh đuốc phía sau càng ngày càng gần. Hoa Khai trước giờ đều ở trong viện, sau bị nhốt cả năm, chưa bao giờ phải chạy lâu như vậy. Cả đoạn đường nàng ngã rồi lại chạy, chạy rồi lại ngã. Hồi lâu sau thân mình đều là thương tích, bất động không chạy nổi nữa. Cuối cùng, Bạch Thảo cõng nàng, không ngừng chạy về phía trước.

Hoa Khai nằm trên lưng Bạch Thảo, biết được quần áo hần đã ướt đầm mồ hôi, cả người nóng rực. “Thả ta xuống đi, huynh chạy trước đi, bằng không cả huynh cũng bị bắt, nhất định sẽ xảy ra chuyện.”

“Đùa cái gì đó, chạy thì cũng chạy lâu như vậy rồi. Những người đó điên hết rồi, ta làm sao có thể bỏ lại muối!”

“Nhưng...”

Bạch Thảo vội vàng cướp lời nàng. “Được rồi, đừng nói nữa, ta sẽ hết hơi đó.” Nói xong, lại điên cuồng chạy tiếp.

Hoa Khai vui mặt thật sâu vào lưng Bạch Thảo, hai tay gắt gao ôm chặt bờ vai hần.

Mặc cho cố gắng trốn thế nào, mặc cho cố chạy nhanh bao nhiêu, một thiếu niên cõng một bé gái, thì có thể chạy bao lâu? Lúc trời sắp sáng, Bạch Thảo không chạy nổi nữa, té sấp trên mặt đất. Hai người bị thôn dân đuổi tới bắt trở về, bị trói trên cọc gỗ như súc vật.

Có người nói Bạch Thảo bị Hoa Khai mê hoặc thần trí, nhất định đã bị ác quỷ nhập thân, phải hiến tế luôn cho sơn thần, bằng không về sau nhất định hậu hoạn khôn lường. Với tâm lý thù giết lẫn còn hơn bỏ sót, thôn dân đều tán thành làm như vậy.

Hoa Khai khóc, nói với Bạch Thảo: “Là ta hại huynh.”

Bạch Thảo nói: “Ta không cha không mẹ, ta không sợ.”

Đến hoàng hôn, hai người bị trói, cùng gia súc và ngũ cốc, bị đem vào sâu trong núi, trời đất mù mịt u ám. Cho dù mặt trời chưa lặn, cũng không thể nào chiếu vào sâu trong núi như vậy.

Thôn dân nhìn sắc trời đã sắp tối mịt, đều đốt đuốc lên. Trong núi sâu âm u, từng đốm lửa nối tiếp nhau lấp lờ như ma trơi. Lại đi tiếp một hồi lâu, thôn dân cảm thấy đã đủ xa, mới bỏ tế phẩm cùng hai người xuống. Họ cột Hoa Khai và Bạch Thảo vào một gốc cổ thụ thô to, súc vật cũng bị cột trên cọc. Sau đó hướng về ngọn núi ra sức quỳ lạy, trong miệng lầm rầm cầu nguyện, còn đốt một đồng vàng mã.

Một lát sau, tựa như có tiếng dã thú đang kêu gào, lại nghe như ma quỷ đang khóc lóc.

Nhóm thôn dân sợ tới mức vội vàng cầm đuốc chạy xuống núi, bỏ lại Hoa Khai và Bạch Thảo, cùng với đám súc vật. Gió trên núi lạnh thấu xương, mà âm thanh làm cho người ta sợ hãi càng lúc càng gần. Ánh trăng trắng bạc xuyên qua tầng lá dày chiếu xuống, âm u lạnh lẽo. Bọn súc vật dường như cũng thấy sợ, không ngừng tru lên.

“Chúng ta sẽ chết.” Hoa Khai nhin không được nói.

Bạch Thảo mở miệng: “Hoa Khai, đừng sợ, không sao đâu. Căn bản là không có sơn thần gì cả. Những người đó đi đã xa, chờ ta cắt dây thừng xong, chúng ta chạy thôi.”

Hoa Khai lúc này mới phát hiện Bạch Thảo vẫn nắm chặt một mảnh đá sắc nhọn trong tay. Hắn dùng sức cắt dây thừng trên tay mình. “Nhanh thôi sẽ không sao, nhanh thôi sẽ không sao, đừng sợ. Chờ chúng ta ra khỏi ngọn núi này, có thể thấy phong cảnh rất đẹp. Ta nghe người ta nói, phía sau ngọn núi này phong cảnh vô cùng khác lạ. Nơi đó có thung lũng tuyệt đẹp, khắp nơi đều là hoa, còn có mấy loài thú ta chưa từng thấy qua bao giờ. Người dân ở đó cũng vô cùng hiền lành, mặt trời mọc đi làm, mặt trời lặn về nhà, mỗi ngày đều giữ nụ cười trên môi.”

Hoa Khai dường như thật sự thấy được vùng đất xinh đẹp đó, nhin không được hỏi: “Thật sự có nơi này sao?”

“Có! Nhất định có! Bạch Thảo cắt xong dây thừng, vội vàng cởi trói cho Khoa Khai, hắn cười nói: “Hoa Khai, chúng ta được cứu rồi.”

“A~, thật sự là mỹ vị nha.” Một giọng nói âm u lạnh lẽo đột nhiên vang lên, quanh quẩn sâu trong núi rừng.

Da đầu Bạch Thảo bỗng chốc tê rần.

17. Q.2 - Chương 17

Sơn thần là ai? Chẳng qua là một con yêu quái sống trong núi tên “Si”, được dân chúng thờ phụng. Vừa đúng năm được mùa, dân chúng liền cho rằng là do sơn thần phù hộ. Dần dà, con Si này cũng thật sự trở thành sơn thần, tu vi ngày càng cao. Tu luyện thêm nhiều năm nữa, có lẽ con yêu này cũng có thể tu thành tiên.

Yêu quái tu thành sơn thần tên Si này, hình dáng như một con rồng bình thường, nhưng không có sừng, cũng không thể cưỡi mây, không giống loài rồng lớn có thể bay trên trời, chỉ là yêu quái mà thôi.

Yêu quái trước sau gì cũng là yêu quái, cho dù thành sơn thần, vẫn là yêu quái như trước.

Ánh trăng ảm đạm lạnh lẽo, từng tia sáng mỏng manh xuyên tầng lá vừa dày vừa nặng khê chiếu rọi. Âm thanh ma quỷ vừa nảy đường như đã tan biến, ngay cả tiếng vang cũng không nghe thấy. Một sự yên tĩnh đáng sợ.

Bạch Thảo quay đầu nhìn theo hướng âm thanh đã phát ra, lập tức thấy một con yêu quái thân dài hơn mười thước, trên người phủ kín vẩy đen, miệng toàn răng nhanh sắc nhọn, hai mắt đỏ tươi. Nhìn hơi giống rồng, nhưng không có sừng, cũng không có khí chất của rồng. Bốn chân nó đứng trên đất, cái đuôi dẹp luôn lắc lư qua lại, vừa há miệng cắn đứt một con trâu thành hai nửa, khiến con vật gào rú thê lương. Xung quanh là nội tạng súc vật bị nó cắn xé vứt ra, máu tươi đầm đìa, mùi tanh xộc lên mũi.

Gương mặt Bạch Thảo lập tức xám ngoét như màu đất, cả người run rẩy, hai chân nhũn ra muốn té ngã, lập cập hồi lâu vẫn không nói nên lời.

Hoa Khai cũng nhìn thấy, gương mặt nàng trắng bệch. Tuy nói Hoa Khai thấy được ma quỷ, nhưng nàng chưa bao giờ thấy hình ảnh nào ghê tởm làm người ta khiếp sợ đến mức này. Nàng sợ đến mức há hốc miệng, muốn la lên thật to.

Bạch Thảo nhéo mạnh đuôi mình để tỉnh táo lại, lập tức bò dậy, bịt chặt miệng Hoa Khai, run run nhỏ giọng nói với nàng: “Hoa. Hoa Khai. Hình như nó không phát hiện ra chúng ta, chúng ta mau. đi mau.”

Hoa Khai thở cũng không dám thở mạnh, không ngừng gật đầu.

Bạch Thảo nắm chặt tay Hoa Khai, hai người cúi thấp thân mình, từ từ lui về phía sau. Lùi được khoảng mười bước, đến khi không nhìn thấy yêu quái kia, hai người mới cẩn thận thở dài nhẹ nhõm một hơi. Sau đó tiếp tục lui về phía sau. Đúng lúc này, không biết ai trong hai người dẫm lên một cành cây khô, khiến nó gãy làm hai, kêu lên “Răng rắc”. Tuy rằng tiếng động rất nhỏ, nhưng ở đây không gian vô cùng tĩnh mịch, âm thanh này đủ làm cho hai người càng sợ như chim sợ cành cong. Hoa Khai phải cắn chặt tay mình mới nén được không kêu ra tiếng.

Tim Bạch Thảo như muốn nhảy tung ra khỏi lồng ngực, tạm thời không dám tiếp tục lùi lại phía sau. Một lúc lâu, nó mới nhỏ giọng hỏi Hoa Khai. “Muội có biết con quỷ kia là thứ gì không?”

Hoa Khai sợ hãi lắc đầu.

“Chắc nó không phát hiện ra chúng ta đâu.”

Hoa Khai vẫn lắc lắc đầu, không dám nói lời nào.

“Chúng ta mau rời khỏi đây.”

Hai người từ từ xoay người qua hướng khác, mới phát hiện con yêu quái không biết đã đứng sau lưng hai người từ lúc nào, lặng yên không tiếng động. Hai mắt đỏ chạch như hai cái đèn lồng làm cho người ta sợ hãi, trên mép còn dính ít thịt thừa, máu tươi theo răng nhọn chảy xuống. Nó nhìn bọn họ, cười xấu xa.

Hai người trong phút chốc đứng im như phỗng.

“A~, thật không thể tưởng tượng được năm nay ngoại trừ súc vật, còn té thêm hai người. Ta đã lâu lắm rồi chưa được ăn thịt người, thật là thèm nha.” Si chậm rãi tiến đến gần, cười thỏa mãn.

Bạch Thảo vừa hồi phục tinh thần, nó quát to một tiếng: “Chạy mau!” Sau đó lập tức nắm chặt tay Hoa Khai, xoay lưng bỏ chạy. Tiếng móng vuốt của con yêu bò trên mặt đất từ phía sau truyền tới càng lúc càng gần.

“Hoa Khai, chạy mau! Đừng quay đầu!”

Hoa Khai càng dùng sức nắm tay Bạch Thảo, hai mắt nhắm chặt, liều mạng chạy đi. Mấy lần nàng vấp té, đều không để ý đau đớn lập tức đứng lên chạy tiếp.

Không biết chạy bao lâu, đến lúc không còn tiếng động phía sau, đến lúc hai người không còn đủ sức chạy tiếp.

Hoa Khai cùng Bạch Thảo dừng lại, dựa vào một gốc cây cổ thụ, không ngừng thở phì phò, run rẩy.

Hoa Khai ôm mặt, bật khóc. Nàng nói: “Chúng ta sẽ chết, nhất định sẽ chết, là ta hại huynh, là ta hại huynh.”

“Đừng nói vậy! Chúng ta phải sống! Chạy khỏi ngọn núi này, thế giới ngoài kia rất đẹp, rất đẹp. Đó mới là nơi chúng ta nên đi. Hoa Khai, hứa với ta, nhất định phải sống sót. Cho dù về sau thế nào, nhất định phải cố gắng sống tiếp!” Bạch Thảo nhặt lấy một hòn đá sắc nhọn trên mặt đất, nắm chặt trong tay. “Cho dù là chết, cũng phải chiến đấu đến cùng.”

Hoa Khai vừa khóc vừa gật đầu.

Bạch Thảo vươn một tay sờ đầu Hoa Khai. “Đừng khóc, chúng ta nhất định sẽ sống.” Nó ngẩng đầu lên, muốn nhìn ánh trăng mờ ảo đang chiếu rọi, nhưng vừa ngước nhìn, đã thấy trên đầu là một cái miệng đang mở, tràn đầy máu tươi. Không biết yêu quái kia đã lên lút tèo lên cây từ khi nào, không tiếng động bỏ lại gần bọn họ, định cắn đầu Bạch Thảo.

Phản ứng đầu tiên của Bạch Thảo không phải là né tránh, mà là dùng hết sức đẩy Hoa Khai ra, kêu to: “Chạy mau!” Sau đó mới cố gắng nhảy ra xa. Nhưng đã không còn kịp nữa.

Si đã cắn ngay thất lưng của nó. Răng nanh dài đến cả tác cắm phập vào xương thịt của Bạch Thảo, như muốn nhai nát xương nó, máu tươi không ngừng trào ra. Từng trận đau đớn ùn ùn kéo tới ập lên thân thể của Bạch Thảo. Nó đau đến mức gần như ngất đi, nhưng vẫn cố gắng chống cự. Bạch Thảo cắn chặt răng, dùng hết sức lực toàn thân, nắm hòn đá nhọn trong tay nhắm ngay con mắt đỏ như máu của Si, đâm mạnh vào.

Si bị đau. Nó hung ác vùng vẫy ném Bạch Thảo ra xa mấy trượng. Bạch Thảo ôm cái lưng máu chảy đầm đìa, cố hết sức đứng dậy, nhưng chưa đi được hai bước, đã ngã xuống, không đứng dậy nổi nữa.

Nó kiệt sức há miệng thở dốc, nhìn về phía Hoa Khai vẫn đứng im như trời trồng nói: “Chạy mau. Chạy mau.”

Hoa Khai không nghe lời nó nói, mà cuống quýt chạy về phía Bạch Thảo, một lòng muốn chạy đến bên cạnh nó nên không nghe thấy gì cả.

Hoa Khai còn cách Bạch Thảo hơi xa một chút. Không đợi nàng chạy đến nơi, Si đã bò tới cạnh người Bạch Thảo, dùng móng vuốt dè đầu của nó xuống đất, lún sâu vào bùn đen. Bạch Thảo còn không kịp kêu đau, đã bị Si há miệng tấp một cái ngang bụng, cả ruột cũng bị lôi ra ngoài, máu chảy ròng ròng.

Hoa Khai mở to hai mắt, thân thể cứng ngắc không thể cử động. Cuối cùng nàng cũng không nhịn được mà hét to. Tiếng hét thê lương vang vọng khắp núi rừng, kinh động đến chim chóc trong núi làm chúng bay tán loạn, một lúc sau mới yên ắng trở lại.

Con Si kia đã cắn đứt lưng Bạch Thảo, dường như có thể nghe được tiếng xương cốt gãy nát. Thân thể Bạch Thảo bị cắn mất một khối lớn, vừa vặn với phần xương thịt đã bị Si nuốt mất.

Nửa người trên cùng với nửa người dưới còn sót lại một chút da thịt, vô cùng đáng sợ. Bạch Thảo vẫn chưa chết, nó nhìn Hoa Khai, lệ không ngừng chảy ra từ trong mắt. Nó mở miệng, nói không ra tiếng nhưng Hoa Khai biết nó đang nói gì. Nó đang nói: “Chạy mau. chạy mau.”

Thế nhưng Hoa Khai không thể di chuyển. Nàng ngã xuống đất, toàn thân lạnh như băng, hai mắt mờ mịt không còn thần trí. Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn xương thịt Bạch Thảo bị con yêu quái kia nuốt vào bụng, chỉ có thể nhìn máu nó chảy tràn lan ra đất, chỉ có thể nhìn ánh sáng trong mắt nó từ từ tan biến, từ từ chết đi.

Nó đã chết, Bạch Thảo đã chết, thật sự đã chết.

Si không tiếp tục ăn xác của Bạch Thảo nữa. Nó nhả miệng ra, chậm rãi bò về phía Hoa Khai. Cô bé kia có thể thừa cơ hội chạy trốn, còn người chết thì không chạy được.

Si bò chậm chạp đến trước mặt Hoa Khai, dùng cái mũi xấu xí ngửi ngửi thân thể Hoa Khai, máu tươi trong miệng nó theo răng nanh nhỏ giọt trên mặt nàng. Nó thỏa mãn nói: “Thịt người so với thẳng nhóc kia thơm hơn nhiều.” Sau đó Si há to miệng, định cắn xuống đầu Hoa Khai, nhưng lúc răng nanh của nó còn chưa

chạm vào nàng, nó đã kêu rống thảm thiết rồi né ra xa. Miệng nó bị ngọn lửa màu vàng xanh thiêu đốt. Si đau đớn lăn lộn quay cuồng trên mặt đất đến tận khi ngọn lửa bị dập tắt.

Si đã không còn đặc ý được như trước. Nó lùi về phía sau mấy bước rồi nhìn chằm chằm Hoa Khai. Ánh mắt lộ rõ vẻ hoang mang sợ hãi.

“Con nhóc kia, thật ra người là ai?” Si hoảng sợ hỏi Hoa Khai, nhìn nàng như nhìn thấy thứ gì rất kinh khủng.

Mà Hoa Khai chỉ thất thần nhìn chằm chằm vào cái xác không toàn vẹn của Bạch Thảo, vẫn không nhúc nhích, trong mắt lệ không ngừng rơi ra, khuôn mặt ướt đầm.

Si nhìn Hoa Khai, đồng tử trong hai mắt đảo mấy vòng, mới cẩn thận di chuyển đến cạnh nàng, lưỡng lự một chút mới nói: “Ta không biết người cùng vị đại nhân kia quan hệ thế nào, xem ra ta không ăn được người.”

Hoa Khai không nghe Si nói gì, chỉ đột nhiên ngẩng đầu, hung ác như dã thú nhìn nó. Lần đầu tiên trong mắt nàng tỏa ra sự thù hận sâu đậm đến như vậy, như muốn xé xác nó ra thành từng mảnh.

Si nhìn ra nàng muốn làm gì, nó nói: “Tuy là trên người người chảy dòng máu của vị đại nhân kia, nhưng nói cho cùng người cũng chỉ là một con nhóc con. Người có thể hủy nguyên thần của yêu ma quỷ quái, nhưng với đạo hạnh của ta, người còn chưa đủ sức giết ta. Không bằng thế này đi, ta thả người đi, chẳng nhóc kia ta cũng không ăn nữa, trả thi thể của nó lại cho người, sau này người cũng đừng tìm ta kiếm chuyện. Thế nào?”

Hoa Khai vẫn im lặng như trước, hung ác nhìn nó. Sau đó, nàng từ từ đứng lên, liêu lĩnh tiến về phía Si như mất trí, cũng không nghĩ bản thân mình so ra còn bé hơn móng vuốt của Si.

Si chật vật tránh được, nghĩ thầm con nhóc này liều mạng như thế, mình lại không thể chạm vào nó, đến lúc đó không chết cũng bị thương nặng. Hai mắt nó lảo liên suy nghĩ, nói: “Nhóc con, kẻ giết thiếu niên kia là ta, nhưng hại chết hẳn chính là người!”

Hoa Khai ngăn người dừng bước, ánh mắt mê man, mờ mịt. Nàng quay đầu nhìn thi thể của Bạch Thảo, thấy máu thậm chí vẫn còn đang chảy.

Si thừa dịp nói tiếp: “Tuy rằng ta cắn chết nó, nhưng mà, người hoàn toàn có khả năng cứu nó, người lại chỉ đứng nhìn nó chết đi.”

Hoa Khai thất thần nhìn tay mình, không dám tin lắm bầm nói: “Ta cứu được huynh ấy. Ta cứu được huynh ấy.”

Si hài lòng nhìn thần sắc Hoa Khai ngờ nghệch, cười nói: “Đúng vậy, người có thể cứu nó, chẳng lẽ người không biết trên người mình chảy dòng máu của vị đại nhân kia, trăm quỷ không thể đến gần sao? Vong hồn dã quỷ bình thường đụng phải người không chừng cả hồn phách cũng tiêu tan. Người có năng lực cứu được thiếu niên kia, nhưng người không cứu nó, rõ ràng là người hại nó.”

“Là ta hại huynh ấy. Là ta hại huynh ấy.” Hoa Khai thì thào nói xong, quay đầu nhìn thi thể của Bạch Thảo, thấy Bạch Thảo không nhắm mắt, ánh sáng bên trong đã tắt ngúm, hình như thật sự đang trách nàng vì sao không cứu nó.

Nàng ngã xuống đất, bò lê đến bên người Bạch Thảo, muốn dùng tay che miệng vết thương của nó. Nhưng miệng vết thương quá lớn, làm cách nào cũng không che được, dần dần, ngay cả máu cũng không chảy nữa.

Hoa Khai ôm thi thể của Bạch Thảo, ôm thật chặt, lại chỉ có thể cảm giác được thân thể hẳn đang từ từ lạnh đi. Hoa Khai mở miệng, bi thảm kêu gào, nhưng âm thanh nghẹn trong cổ họng, không thể phát ra ngoài, chỉ có thể hết há ra lại khép vào. Càng thêm thảm thương.

Con Si kia đã hả hê rời đi.

Trời cũng đã sáng, mặt trời lộ dạng. Ánh mặt trời vàng rực rõ bị lá cây tầng tầng lớp lớp cản lại, chỉ còn những tia nắng loang lổ chiếu xuống mặt đất, dừng trên thi thể Bạch Thảo.

Giờ khắc này, vạn vật như bưng bình. Có chú chim sẻ đậu trên trán Bạch Thảo, mổ mổ thử xem thứ này có thể ăn được hay không.

Từ lúc thi thể Bạch Thảo bắt đầu lạnh dần, Hoa Khai vẫn ôm chặt lấy nó không hề cử động. Mắt vẫn mở to không nhắm, nước mắt không chịu khô cạn đến giờ vẫn liên tục tràn ra không ngừng, như bị mất hồn.

Hoa Khai thấy chú chim sẻ mổ vào thân thể của Bạch Thảo, vô cùng hoảng sợ, cuống quýt đuổi nó đi.

Hình như đến lúc này, Hoa Khai mới thật sự nghĩ rằng Bạch Thảo đã chết, không thể nào sống lại. Hơn nữa thi thể của nó, sớm muộn gì cũng sẽ bị dã thú khác ăn mất.

Hoa Khai muốn mang theo Bạch Thảo cùng đi, nhưng mặc cho nàng cố gắng thế nào vẫn không có cách mang Bạch Thảo đi xa như vậy. Cuối cùng, nàng quên mất mình đã làm sao dùng tay đào được một cái hố bên cạnh Bạch Thảo. Khi đó nàng hoàn toàn không cảm giác được đau đớn, chỉ ra sức đào lấy đào để, thậm chí hai tay đã nhuộm đầy máu cũng không cảm giác được.

Thời điểm nàng nắm từng nắm đất rải lên thi thể Bạch Thảo, ánh sáng trong mắt Hoa Khai cũng từ từ tan biến, cuối cùng trở nên trống rỗng, ngay cả khóc cũng không khóc. Lúc nắm đất cuối cùng phủ lên người Bạch Thảo, cũng chính là lúc một chút lý trí cuối cùng của Hoa Khai cũng bị đoạt mất, không còn lại gì.

Hoa Khai rời khỏi ngọn núi, cả đường ngã nghiêng lao đảo, trong lòng chỉ nhớ lời nói của Bạch Thảo: “Đừng nói vậy! Chúng ta phải sống! Chạy khỏi ngọn núi này, thế giới ngoài kia rất đẹp, rất đẹp. Đó mới là nơi chúng ta nên đi. Hoa Khai, hứa với ta, nhất định phải sống sót. Cho dù về sau thế nào, nhất định phải cố gắng sống tiếp!”

Thần trí Hoa Khai không còn tỉnh táo, nhưng vẫn nhớ những lời này của Bạch Thảo. Nàng muốn đi khỏi ngọn núi này, tìm được vùng đất xinh đẹp ngoài kia, sau đó trở về, mang theo Bạch Thảo cùng nhau đi.

Nhưng lúc Hoa Khai thật sự còn sống ra khỏi ngọn núi, những gì nàng nhìn thấy trước mắt. Thật hy vọng là nàng chết ở trong núi. Xung quanh đều có người chết, đói chết, bệnh chết, xương trắng rải đầy đường. Khói thuốc súng nổi lên khắp nơi, nhuộm đen bầu trời.

Thế giới ngoài núi, so với trong núi, còn đáng thương hơn.

Bất kể ở đâu cũng có oan hồn khóc lóc, kêu la thảm thiết. Có kẻ không đầu, có kẻ không chân, một số ít ngay cả nửa người cũng không hoàn chỉnh. Nhưng lúc bọn chúng vô tình đến gần Hoa Khai, đều kêu gào bỏ trốn. Tất cả ma quỷ đều sợ nàng.

Chỉ có tên quỷ xấu xí, sau khi Si rời đi thì hần xuất hiện, giữ một khoảng xa theo sau nàng. Đám quỷ hồn thất kinh không cẩn thận tới gần hần, quỷ xấu xí liền bắt lấy, ngay lúc bọn chúng còn chưa kịp la lên đã bị hần cắn nuốt vào bụng. Cuối cùng, còn vương dài đầu lưỡi nhỏ, liếm láp khóe môi như chưa đã thèm.

Hoa Khai thất thần nhìn tình cảnh trước mắt, ngay cả chút hy vọng cuối cùng cũng bị nghiền thành tro, hoàn toàn trở thành một cái xác không hồn. Sau đó, Hoa Khai đi đến một ngôi miếu hoang vu đổ nát, chỉ chờ đợi mình từ từ chết đi.

Nhưng rồi một thiếu niên xuất hiện. Thiếu niên đó có ánh mắt giống như Bạch Thảo.

Thế nhưng Bạch Thảo đã chết, Hoa Khai biết như vậy. Cho dù thiếu niên kia có bày đủ trò lôi kéo sự chú ý của nàng, với nàng đều không quan trọng.

18. Q.3 - Chương 18

Lò than trong phòng thỉnh thoảng phát ra âm thanh “Tách tách”, lửa cháy hừng hực.

Hoa Khai bình thần kể lại chuyện đã qua, bình thần tựa như nàng đang kể chuyện người khác. Nàng chưa hề khóc, nhưng Tử Trúc nghe xong, lại nhịn không được mắt rơm rớm đỏ.

Hoa Khai nâng ánh mắt, nhìn Tử Trúc nói: “Có gì mà khóc.”

Tử Trúc dùng ống tay áo chùi hai bên mắt, nói: “Ta không khóc.”

Hoa Khai lại cúi đầu rửa chân cho Tử Trúc.

“Những chuyện này ta đều nhớ rõ, ta biết là người cứu ta, cho ta ăn, cho ăn mặc. Nhưng ác quỷ mà người gặp phải, cũng là do ta mà ra. Những gì nợ người, ta sẽ trả.” Nàng nhàn nhạt nói xong, vẫn không ngẩng đầu nhìn, tay vẫn chăm chú lau chân cho Tử Trúc.

Tử Trúc nói: “Đó là do ta tự nguyện, muối không cần trả.”

Hoa Khai vắt ráo khăn ướt, cẩn thận lau khô chân cho Tử Trúc. “Người tự nguyện là chuyện của người, ta muốn trả là chuyện của ta. Ta đã nợ huynh ấy rất nhiều, không thể lại nợ thêm của người.” Nàng nói huynh ấy, chính là Bạch Thảo.

Tử Trúc nhìn Hoa Khai, cắn môi không nói gì, nhưng hai tay lại nắm chặt chăn đệm trên giường.

Một trận gió lạnh thổi tới, mở tung cánh cửa.

Tử Trúc vừa định đứng dậy đi đóng cửa lại, đúng lúc này, một ông lão mặc đạo bào đi đến. Ông lão có mái tóc hoa râm, nhưng phong thái đạo mạo, tinh thần phấn chấn, nhìn thấy Tử Trúc và Hoa Khai, liền cười nói: “Đều tỉnh rồi à? Ta còn sợ các con đi rồi.” Vừa nói vừa đóng cửa gỗ lại, phúi phúi bông tuyết trên người mình.

Tử Trúc nhận ra ông ta, chính là vị đạo sĩ đã ỉnh hai cái bánh, cũng chính ông ta đã nói Hoa Khai có thể là quỷ. Nhớ tới chuyện của Hoa Khai, Tử Trúc tự nhiên cảm thấy ông không phải là một người tốt, liền bày ra thái độ đối phó, cảnh giác với vị đạo sĩ.

Vị đạo sĩ nhìn dáng vẻ của Tử Trúc, thì cười cười nói: “Đói bụng chưa?”

Tử Trúc vốn muốn nói bụng không đói, nhưng miệng còn chưa nói, bụng đã kêu rồn rột.

Thật ra Hoa Khai đã nói: “Dạ.”

Vị đạo sĩ vừa cười cừa lấy trong túi vải ra hai miếng lương khô, đưa cho Tử Trúc và Hoa Khai mỗi người một miếng. Tử Trúc còn đang do dự đã thấy Hoa Khai đang ăn ngấu nghiến.

Tử Trúc cắn hai ba cái, ăn hết miếng lương khô xong, vị đạo sĩ liền đưa cho nó một chén nước ấm. Tử Trúc uống xong chén nước này mới thật sự thỏa mãn, đã lâu lắm rồi nó chưa được ăn no như vậy.

“Vì sao các con lại ngắt xiủ trên đồng tuyết?” Vị đạo sĩ hỏi.

Tử Trúc nhìn lướt qua Hoa Khai rồi nói: “Bị lạc đường, lại đói bụng, đồng tuyết rộng lớn nên không định được phương hướng, kiệt sức mới ngắt xiủ.”

Vị đạo sĩ sờ sờ râu mình mấy cái, nói: “Thì ra là như vậy.” Sau đó lại nói với Tử Trúc: “Con ra ngoài trước, ta có mấy lời muốn nói với cô bé này.” Dứt lời, liền chỉ vào Hoa Khai này giờ vẫn không mở miệng ở một bên.

Tử Trúc do dự nhìn vị đạo sĩ, xong lại nhìn Hoa Khai, cuối cùng mới gật nhẹ đầu, chậm chạp đi ra cửa. Một chân vừa bước ra ngoài, lại xoay người vào nói với vị đạo sĩ: “Muội ấy không phải quỷ, là người. Ông không được tổn thương muội ấy.”

Vị đạo sĩ nói: “Ta biết. Ta chỉ muốn trò chuyện với cô bé một chút, sẽ không làm cô bé bị thương đâu.”

Tử Trúc nghe vậy mới chịu rời đi.

Vị đạo sĩ xoay người hiền hậu nhìn Hoa Khai hỏi: “Con gái à, con tên là gì?”

“Hoa Khai, Mạnh Hoa Khai.”

“Thật ra, lúc này ta ở ngoài cửa đã nghe được những lời con nói.”

Hoa Khai nghe vị đạo sĩ nói vậy, cũng chỉ hơi ngẩng đầu nhìn ông một cái, rồi lại cúi thấp xuống.

“Ý trời đã định như vậy, con cũng đừng đau buồn nữa.”

Hoa Khai không nói gì.

“Ta hiểu được tâm tình của con. Có thể nhìn thấy yêu ma không phải là chuyện tốt. Lúc ta còn nhỏ, cũng bởi vì có thể nhìn thấy yêu ma quý quái mới bị người ta đưa lên núi học đạo, trở thành đạo sĩ.”

Hoa Khai có chút kinh ngạc: “Người cũng thấy được sao?”

Vị đạo sĩ gật đầu. “Chỉ là bây giờ ta già rồi, cũng không thấy được rõ ràng. Có điều, lão hủ lại gặp được con, không phải là quá tốt sao. Trăm quỷ không dám tới gần, yêu ma không dám đụng vào. Đương nhiên con không phải hung tinh gì cả, con có cốt tiên, chắc là kiếp trước có duyên phận với thần tiên. Tuy nhiên giữa hai chân mày lại hiện rõ mạng khổ, cả đời long đong trải hết kiếp nạn này tới kiếp nạn khác, đây cũng là một loại kiếp số. Có lẽ đây là trời an bài, để con trải qua khổ sở, tỉnh ngộ triệt để, tương lai nhất định có thể đắc đạo thành tiên. Có điều, thiện ác đều tồn tại chỉ trong một ý niệm. Tên quỷ xấu xí mà con nói, không chừng bản tính trời sinh không ác, nhưng vì lúc còn sống chịu nhiều tủ nhục, bị người khác khi dễ, sau khi chết đi không chịu đầu thai, trở thành oán quỷ, nhưng vẫn không có ý làm hại con, bởi vì con trời sinh tính tình thiện lương, đã cho hắn hai quả đào, làm hắn vô cùng cảm kích. Sau đó, hắn lại biết trăm quỷ không thể tới gần con, thì vì dục vọng và oán hận trong lòng, mới muốn lợi dụng con, từ từ mất đi bản tính. Phàm là người trong lòng có nỗi sợ rất dễ dàng bị oán quỷ hút hết dương khí mà chết, lúc chết đi vong hồn lại trở về nơi có người đã làm nó sợ hãi, hoặc nơi mà nó luôn tưởng nhớ, nhìn một lần rồi mới đi đầu thai. Những vong hồn này tới gần con thì đau đớn chạy trốn, nhưng lại bị oán quỷ nuốt mất. Cứ như vậy, đến một ngày nó sẽ có thể tu thành yêu quái, hậu quả không thể tưởng tượng được. Xem ra trước đó vài ngày ta nhìn thấy ma khí trên người cậu bé kia, là của con oán quỷ này. Lúc đó lão phu còn tưởng rằng con là yêu quái. Chỉ là ta cũng không chắc sẽ thu phục được con yêu này.” Vị đạo sĩ chỉ nghe Hoa Khai kể chuyện cũ, vẫn chưa biết tên quỷ xấu xí đã chết.

Hoa Khai trầm mặc một hồi, mới nói: “Nó chết rồi.”

“Chết rồi?” Vị đạo sĩ khó hiểu.

“Là con thiêu chết nó... Sơn thần nọ, không đúng, là yêu quái, nói con có thể cứu huynh ấy, nhưng con không cứu... Là con hại chết huynh ấy... Lần này, tên quỷ xấu xí bóp cổ Tử Trúc, muốn ăn thịt hắn, con... không thể đứng nhìn. Con chỉ nắm lấy cổ nó, nó đã bị một ngọn lửa màu vàng bao trùm, thân thể bị thiêu sạch sẽ không còn chút gì.” Hoa Khai cảm thấy cảnh Bạch Thảo chết lại hiện lên trước mắt mình, ngực lạnh như băng, trong mắt là nỗi đau mất mát không thể bù đắp.

“Điều này thật kỳ lạ.” Vị đạo sĩ cau mày. “Cho dù kiếp trước con là tiên nhân, nhưng đã trải qua luân hồi, kiếp này đầu thai cũng chỉ là một người phàm. Trăm quỷ không dám tới gần con có thể bởi vì trên người con còn mang theo tiên khí nên chúng mới e ngại. Nhưng con không thể nào vẫn còn tiên pháp, có thể dễ dàng tiêu diệt chúng như vậy, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra...” Lão đạo sĩ nghĩ mãi vẫn không tìm ra nguyên nhân.

“Người chết rồi, sau đó sẽ ra sao?” Hoa Khai đột nhiên mở miệng, hỏi vị đạo sĩ như vậy.

“Ba ngàn nghiệp chướng, lúc chết không ai có thể trốn thoát. Người bình thường không có oán hận, số kiếp đã tận chết đi sẽ được Bạch Vô Thường dẫn độ, đi qua đường Hoàng Tuyền, qua cầu Nại Hà rồi đầu thai. Nếu là kẻ lúc còn sống làm điều hung ác, nguy hại cho nhân gian sẽ bị Hắc Vô Thường bắt về địa phủ, giao cho Phán Quan định tội. Vong hồn nếu vẫn còn luyến tiếc ở lại nhân gian, sẽ trở thành cô hồn dã quỷ. Nếu bị kẻ gian hãm hại, chết oan uổng thông thường sẽ trở thành oán quỷ, không chịu đầu thai, cuối cùng sẽ thành yêu ma.”

“Nếu bị yêu quái ăn mất nửa thân thể, có thể đầu thai được không?”

Vị đạo sĩ trầm mặc trong chốc lát, mới bắt đầu nói: “Lúc yêu quái ăn thân thể người phàm, cũng sẽ ăn luôn hồn phách. Như vậy, thân thể bị ăn một nửa thì hồn phách cũng thiếu mất một nửa, chỉ có thể quanh quẩn ở nơi đã chết đi, vĩnh viễn cũng không thể đầu thai.”

Sắc mặt Hoa Khai không thay đổi, cũng không nói gì, không nhìn ra được là nàng đang nghĩ gì.

Đêm đã khuya, vạn vật chìm trong yên tĩnh, vầng trăng tròn treo trên cao tỏa ánh vàng nhạt nhợt xuống mặt đất rộng lớn.

Hoa Khai nằm ở trên giường, hai mắt mở to. Tử Trúc nằm ở bên cạnh đã sớm ngủ say, không biết mơ thấy gì. Hoa Khai lẳng lặng bước xuống giường, mở cửa, rồi đi ra ngoài.

Hoa Khai đến phòng vị đạo sĩ gõ cửa. Dường như vị đạo sĩ vẫn đang chờ nàng nên chưa ngủ, liền nói: “Vào đi.”

Hoa Khai đẩy cửa ra rồi đi vào, quỳ xuống trước mặt vị đạo sĩ, hỏi: “Ông ơi, người bị yêu quái ăn mất một nửa thân thể, thật sự không thể đầu thai sao?”

“Thật ra cũng không phải không thể.”

Trong mắt Hoa Khai ánh lên tia sáng.

Vị đạo sĩ lại nói: “Bây giờ vẫn chưa thể nói cho con nghe, đợi con trưởng thành, đến thời điểm thích hợp, tự nhiên ta sẽ nói con biết.”

“Vì sao bây giờ chưa thể nói?”

“Bởi vì thời cơ còn chưa tới. Có điều biến người mệnh mệnh, mấy năm sau cũng không biết ta có còn cơ hội gặp con không. Như vậy đi, con làm đồ nhi của ta, theo ta học đạo, bắt quỷ trừ yêu, cũng coi như tích chút công đức, về sau có thể đứng vào hàng ngũ tiên ban.”

Hoa Khai không do dự, lập tức hướng vị đạo sĩ mà dập đầu ba cái thật mạnh, hô lớn: “Sư phụ.” Đó không phải là vì nàng, mà là vì thiếu niên tên Bạch Thảo.

Vị đạo sĩ cười cười, đứng dậy, tháo một thanh trường kiếm từ trên tường xuống, nói: “Từ nay về sau, con là đồ đệ của ta, tâm không được nghĩ điều ác, không thể thấy chết không cứu, không được cãi lời sư phụ, chống đối sư môn, con làm được không?”

Hoa Khai dập đầu sát đất, nói: “Con làm được.”

Vị đạo sĩ đặt thanh trường kiếm vào tay Hoa Khai. “Kiếm này con hãy giữ, chờ thêm hai năm nữa con có đủ khí lực huy động nó thì dùng. Tốt lắm, đi đi.”

Hoa Khai ôm kiếm, rời đi.

Một lát sau, vị đạo sĩ nói vọng ra phía cửa: “Còn không mau vào đi.”

Chỉ thấy Tử Trúc rút đầu rút cổ đi đến, nhìn vị đạo sĩ, không nói gì.

“Núp ở sau cửa là sợ ta làm tiểu cô nương kia bị thương sao?”

Tử Trúc im lặng thừa nhận.

“Con có gì muốn nói với ta không?”

Tử Trúc suy nghĩ một lát, rồi lập tức quỳ xuống nói: “Ông ơi, xin người cũng thu con làm đồ đệ! Con cũng có thể giết yêu trừ ma.”

Vị đạo sĩ cười cười, nói: “Con không được, con không có năng lực đó.” Sau đó xoay người cầm mấy quyển sách ố vàng, cùng một cái mai rùa phía trong có cất mấy đồng tiền, đưa cho Tử Trúc, nói: “Cái gọi là bói toán, chính là hiểu mệnh trời, biết trước tương lai. Nhưng có vài chuyện tuy rằng con có thể biết được, lại không có cách nào thay đổi. Một khi muốn thay đổi, chắc chắn sẽ bị trời phạt, con phải nhớ kỹ. Hơn nữa, để học cho thông thạo cách bốc quẻ bằng mai rùa này cũng không phải dễ. Lão phu không có tuệ căn, đến giờ tóc đã bạc nhưng cũng chỉ học được một phần thô thiển bên ngoài. Có thể học tốt hay không, còn phải xem con có tuệ căn này không.”

Tử Trúc đi qua, cũng quỳ trên mặt đất, khấu đầu, cung kính gọi một tiếng: “Sư phụ.”

Sau đó, vị đạo sĩ lại đem một cái bình nhỏ tới trước mặt Tử Trúc. Cái bình chỉ to bằng nửa bàn tay, để trắng hoa văn xanh, miệng bình được đậy bằng một cái nắp gỗ. Tử Trúc nhìn vị đạo sĩ tỏ vẻ khó hiểu, hỏi: “Cái này là cho con sao?”

Vị đạo sĩ gật đầu.

Tử Trúc đi qua, cẩn thận mở nắp bình bằng gỗ, thì thấy bên trong có một con bướm toàn thân màu trắng đang nằm im, không hề cử động. Tử Trúc nhẹ nhàng lắc lắc cái bình, con bướm kia vẫn nằm im như cũ không hề động đậy.

Tử Trúc ngẩng đầu, hỏi vị đạo sĩ: “Sư phụ, người cho con một con bướm đã chết để làm gì?”

“Nó chưa chết.”

Tử Trúc đổ con bướm ra, để trên bàn tay nhìn thật kỹ. “Rõ ràng là nó chết rồi.”

“Con giữ nó thật cẩn thận, một ngày nào đó, nó sẽ tỉnh lại.”

“Vì sao lại cho con?”

“Bởi vì các con có duyên. Con bướm này cứ bay quanh quần trước mặt ta, sau đó dẫn ta đến nơi các con ngất xỉu. Nếu ở ngoài đồng tuyết thêm một đêm nữa, chắc chắn các con sẽ chết. Tìm được các con rồi, nó liền đậu trên người con mà ngủ. Về sau con mang theo nó đi.”

Tử Trúc nhìn con bướm vẫn không hề nhúc nhích nói: “Mùa đông làm sao có thể có bướm? Còn bay trong tuyết?”

“Điều đó chứng minh nó không phải con bướm bình thường. Tóm lại, nó một lòng muốn cứu các con, đó là trong lòng có thiện tâm, sẽ không hại các con.”

Tử Trúc nghĩ nghĩ, nói: “Nó nhất định là thần tiên! Bằng không làm sao có thể đi cứu chúng con?” Dứt lời, cẩn thận đem cái chai cất kỹ vào trong ngực áo.

Sau khi trở về, Hoa Khai vẫn chưa ngủ, nhìn Tử Trúc đi từ ngoài cửa vào.

Hoa Khai chưa nói gì, nhưng Tử Trúc đã mở miệng nói trước: “Ông ấy cũng nhận huynh làm đồ đệ.”

Hoa Khai ừ một tiếng đáp lời rồi liền nhắm mắt ngủ. Tử Trúc cũng cẩn thận leo lên giường, lấy cái bình từ trong áo ra đặt trên đầu giường, nhìn Hoa Khai rồi cũng chậm chạp tiến vào giấc ngủ.

Không biết bao lâu sau, cái chai được đặt nắp đặt ở đầu giường rơi xuống, con bướm toàn thân trắng như tuyết từ trong bình chậm rãi bay ra. Trên người nó lấp lánh ánh sáng, như từ trên trời xuống đây. Nó đập cánh, bay quanh quần bên cạnh hai người, sau đó không lâu thì đậu lên trán Tử Trúc, lẳng lặng nghỉ ngơi.

19. Q.3 - Chương 19

Sáng sớm hôm sau, lúc Tử Trúc tỉnh dậy đã không thấy người bên cạnh đâu, ngoài cửa lại có tiếng động nho nhỏ. Tử Trúc đứng dậy, cầm lên cái bình đặt ở đầu giường đem qua, mở nắp nhìn. Con bướm màu trắng nó vẫn nằm bên trong không nhúc nhích, không có dấu hiệu sẽ tỉnh lại. Tử Trúc đập nắp bình, tìm một sợi dây thừng, quấn chặt quanh bình rồi cột trên người. Chuẩn bị xong xuôi mới đi ra ngoài.

Tuyết bay lả tả quét vào cạnh cửa, trời đất một màu trắng xóa. Hoa Khai đứng ở khoảng đất trống cố hết sức vùng thanh trường kiếm. Mặc dù trời đông giá rét, mồ hôi vẫn chảy nhễ nhại trên trán nàng. Thân hình gầy yếu không đủ sức giữ thanh trường kiếm, làm rơi trên đất.

Tử Trúc vội la lên: “Hoa Khai, trời lạnh lắm, đừng nghịch sẽ bị bệnh đó.”

Hoa Khai thở phì phò, vẫn không để ý đến Tử Trúc tiếp tục cố sức tập vùng thanh trường kiếm.

Lúc này, vị đạo sĩ cũng từ trong nhà đi ra, thấy Hoa Khai đang hươ kiếm lung tung, mới dừng nàng lại, nói: “Cố gắng luyện tập là chuyện tốt, nhưng phải có chừng mực, con vẫn chưa đủ sức huy động được sức mạnh của thanh kiếm, cố chấp luyện tập quá độ sẽ làm mình bị thương.”

Hoa Khai tuy nghe lời vị đạo sĩ, dừng động tác, nhưng trong đôi mắt vẫn là vẻ bướng bỉnh kiên cường.

Quả nhiên, đến đêm khuya vị đạo sĩ và Tử Trúc lại thấy nàng đứng ở khoảng đất trống, cánh tay gầy yếu liều mạng vung thanh trường kiếm. Hình như chỉ có luyện tập bất kể ngày đêm như thế mới có thể vơi bớt nỗi thống khổ bị ai nén chặt trong lòng nàng, càng nén càng sâu.

Tử Trúc nhìn nàng, trái tim trong lồng ngực đau nhói nhưng không làm gì được. Từ lúc thiếu niên tên là Bạch Thảo kia chết đi, lòng của nàng cũng chết theo. Trừ phi thiếu niên kia sống lại, bằng không, không có gì có thể khiến nàng quan tâm.

Vị đạo sĩ nhìn một lúc rồi chỉ lắc đầu, thở dài một hơi: “Ba ngàn nghiệp chướng, số mạng đã định.”

Mấy ngày sau, vị đạo sĩ kéo một chiếc xe thồ làm bằng ván gỗ. Chiếc xe đã cũ nát, thoang thoảng mùi tanh hôi, còn dính mấy vệt máu đã khô đen.

Tử Trúc thắc mắc: “Sư phụ, chúng ta đi đâu vậy? Đi làm gì?”

“Độ hồn qua cầu.”

Vị đạo sĩ nói độ hồn qua cầu, thật ra là mang những thi thể vô danh chết trên đường hoặc nơi hoang dã chuyển đến nơi không người hỏa thiêu. Sau đó sẽ tụng kinh siêu độ. Thứ nhất là ngăn những thi thể không được an táng sẽ tạo ra bệnh dịch. Thứ hai là để cho những vong hồn này được nghe kinh văn dẫn đường có thể đi qua cầu Nại Hà, yên tâm đầu thai, cũng coi như tích chút công đức.

Tử Trúc kéo xe ở phía trước, Hoa Khai và vị đạo sĩ gom hết xương trắng hoặc những xác chết đã bị thối rữa chuyển lên xe thồ. Nếu chỉ có xương khô còn đỡ, nhưng những thi thể đã thối rữa đến mức không còn nhận ra hình dạng làm cho Tử Trúc không dám nhìn. Cũng may mùa đông giá rét, mùi thối không đậm đặc lắm, bằng không Tử Trúc thực sự không nhìn được sẽ nôn.

Về phần Hoa Khai, gần như nàng chỉ trầm mặc giúp đỡ vị đạo sĩ thu gom hài cốt, thi thể. Gương mặt không biểu lộ cảm xúc, dường như đã quen nhìn những xác chết ghê rợn thế này.

Thật ra, đúng là nàng nhìn mãi đã quen.

Chuyển hết thi thể lên xe xong, vị đạo sĩ lên phía trước kéo xe, Tử Trúc và Hoa Khai ở phía sau đẩy phụ. Một vài người dân thấy có người thu dọn những thi thể đáng thương phơi thây trong gió sương, mới tốt bụng mang một ít bánh bao và lương khô tặng cho vị đạo sĩ, ông đều nhận lấy.

Những vong hồn của các xác chết này đi theo phía sau, nhưng vì sợ Hoa Khai nên đi cách một khoảng rất xa.

Tử Trúc thấy trên xe thồ có mấy bộ hài cốt đã bị người ta lóc thịt ăn sạch sẽ, mới hỏi: “Sư phụ, nếu vì mạng sống mới phải lấy thịt người chết làm thức ăn, những người như vậy, sau này sẽ ra sao?”

“Tuy là bất đắc dĩ, nhưng sau khi chết đi xuống địa phủ vẫn sẽ bị Phán Quan thẩm vấn, hoặc bị móc mắt, hoặc bị thả vào vạc dầu sôi, nói chung sau khi chết đều sẽ bị phạt, không thể siêu sinh.”

Tử Trúc hoảng sợ hít sâu một hơi. “Con lúc trước có trộm đồ lặt vặt, có bị phạt không?”

Vị đạo sĩ cười cười: “Chỉ cần từ giờ trở đi, con có lòng hướng thiện, làm nhiều việc tốt, tích góp công đức, Phạt Tổ sẽ không trách con.”

Tử Trúc nghe vậy mới hơi yên tâm.

Đẩy xe tới một nơi hoang vắng không người ở, vị đạo sĩ cùng Tử Trúc đào một cái hố to, chuyển thi thể vào rồi hỏa thiêu. Thiêu trụi thi thể, cũng chính là thiêu trụi mọi nghiệp chướng của kiếp trước.

Vị đạo sĩ quỳ trên mặt đất bắt đầu tụng kinh. Theo ngọn lửa lớn cháy hừng hực, một bài kinh dài chậm rãi vang lên.

Sau đó Hoa Khai nhìn thấy một nam tử mang mặt nạ, toàn thân áo trắng xuất hiện. Hắn cầm xiềng xích trong tay, phía sau còn có hai tên quỷ soa đi theo, vừa đi vừa nói cười vui vẻ.

Lúc hai tên quỷ soa vô tình tới gần Hoa Khai, bọn chúng sợ hãi lui về phía sau mấy bước, không dám tiến lên. Bạch Vô Thường nhìn thấy thì lấy làm kỳ lạ, chắc chắn hai tiếng rồi quãng xích sắt đang cầm trong

tay cho hai tên quỷ soa, bảo họ xích những vong hồn này lại. Sau đó hắn đến gần Hoa Khai chăm chút quan sát mấy vòng, rồi quay sang nói với hai tên quỷ soa: “Chỉ là một cô gái bình thường, các người sợ cái gì?”

Quỷ soa vẫn run lập cập.

Bạch Vô Thường lại nhìn thẳng gương mặt Hoa Khai, quan sát kỹ lưỡng, trầm ngâm một hồi, cuối cùng mới nói: “Đúng là rất xinh đẹp, có điều không đẹp bằng ta. Còn nhớ ta năm đó, đã làm bao nhiêu thiếu nữ khuê phòng chết mê chết mệt...”

Đám quỷ soa đồng thanh kêu lên: “Bạch đại nhân, ngài lại dối lòng rồi, khoác lác mãi tai chúng tôi cũng sắp điếc luôn.”

Bạch Vô Thường vô cùng tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta chưa bao giờ nói khoác!”

“Được rồi Bạch đại nhân, ngài còn nói ngài đã từng gặp Phật Tổ. Nếu đã được gặp Phật Tổ sao còn phải đến địa phủ làm một chức quan nhỏ bé, dẫn đường cho âm hồn này chứ? Hơn nữa ngài ngày ngày đều mang mặt nạ, chưa từng thấy ngài gỡ xuống bao giờ, ngài có nói dung mạo ngài đẹp như thiên tiên đi nữa thì ai mà biết được.”

“Ta chỉ sợ ta tháo mặt nạ xuống rồi, các người lại mê ta đắm đuối, sau đó còn đòi chết đòi sống thì tội nghiệt của ta thật là lớn lắm.”

“Đúng rồi, đúng rồi, ngài tháo mặt nạ xuống nhất định là chúng tôi sẽ chết hết! Đều là bị hù chết đó!” Nói xong, đám quỷ soa cười ha ha một tràng, không tên nào tin vào miệng lưỡi liến thoắng của Bạch Vô Thường.

Cuối cùng Bạch Vô Thường mới phát hiện có điểm bất thường. Đôi mắt cô gái này này giờ vẫn nhìn mình, bình tĩnh lạnh lùng, lại có vẻ cảnh giác. Bạch Vô Thường ngạc nhiên hỏi: “Người thấy được ta?”

“Người là ai? Hoa Khai thản nhiên hỏi lại.

Bạch Vô Thường bĩu môi nói: “Ngay cả ta mà cũng không biết? Người không thấy quần áo ta toàn một màu trắng à? Còn có cái mặt nạ này, đương nhiên là Bạch Vô Thường tiếng tăm lừng lẫy.”

“Vì sao người không sợ ta?”

Bạch Vô Thường ngờ ngẩn: “Vì sao ta phải sợ người?”

“Yêu ma quỷ quái đều sợ ta, vừa nhìn thấy ra liền trốn đi rất xa, vì sao người không sợ?”

Bạch Vô Thường cười hì hì nói: “Bởi vì ta không phải là quỷ! Tuy là ta đang ở âm phủ, chỉ làm một chức quan nhỏ nhỏ ngày ngày đến nhân gian dẫn độ hồn phách, nhưng ở thiên giới, tốt xấu gì ta vẫn là một thần tiên nha.”

Hoa Khai trầm mặc một hồi, lại hỏi: “Người đến đây để dẫn những vong hồn đó đi sao?”

“Đúng vậy.”

“Người dẫn bọn họ đi đâu?”

“Xuống địa phủ, đi đầu thai chuyển thế.”

“Vong hồn thiếu mất một nửa hồn phách, người có dẫn đi không?”

“Nhất định là không. Đây không phải trong phạm vi chức trách của ta.”

“Phải làm sao người mới bằng lòng mang nó đi?”

Đúng lúc này, Tử Trúc đang hoang mang vội vã chạy đến bên cạnh Hoa Khai, gấp gấp hỏi nàng: “Hoa Khai, muội đang nói chuyện với ai vậy?” Vốn Tử Trúc vẫn đứng bên cạnh vị đạo sĩ nghe ông tụng niệm kinh văn. Lúc xoay người lại thấy Hoa Khai đang đứng một mình ở đằng kia. Ban đầu cũng không để ý, nhưng về sau lại cảm thấy không thích hợp, phát hiện hình như Hoa Khai đang nói chuyện cùng ai đó, mới chạy nhanh đến cạnh nàng.

Hoa Khai không để ý đến Tử Trúc, hỏi Bạch Vô Thường một lần nữa: “Làm thế nào người mới bằng lòng mang nó đi?”

Bạch Vô Thường suy nghĩ một chút, nói: “Trừ phi ngươi tìm đủ hồn phách của nó hợp lại, ta sẽ dẫn đi.”

Tử Trúc thấy Hoa Khai không để ý đến mình thì lo cuống cuống, nghĩ trước kia Hoa Khai từng bị quỷ ám, bám theo bên người, liền nhặt một nhánh cây trên mặt đất vừa quất điên cuồng vào khoảng không trống rỗng cạnh người Hoa Khai, miệng vừa hô: “Cút ngay! Đừng bám theo Hoa Khai! Cút hết đi!”

Bạch Vô Thường nhìn nhánh cây vụt liên tục lên người mình, nhưng không hề đau, lại nhìn dáng vẻ hung dữ của Tử Trúc, cười khanh khách nói: “Ôi, thật là một tên tiểu quỷ hung dữ mạnh mẽ.” Rồi lập tức nói với Hoa Khai: “Thằng nhóc này đối với ngươi thật sự rất tốt, chỉ đáng tiếc, một ngày nào đó hắn lại vì ngươi mà chết.”

Hoa Khai hơi sững sốt, nhưng gương mặt vẫn không có biểu cảm. Có điều, nếu nhìn thật kỹ, mới thấy thân thể nàng hơi run rẩy.

Lúc này đám quỷ soa đã dùng xích sắt xích các vong hồn lại với nhau, mới hướng về Bạch Vô Thường gọi lớn: “Bạch đại nhân, xong hết rồi, đi nhanh thôi, còn phải tranh thủ đến chỗ tiếp theo nữa”

Bạch Vô Thường vẫy tay với đám quỷ soa, ý bảo bọn họ đừng vội. Bỗng nhiên hắn đặt hai tay lên vai Hoa Khai, không còn thái độ cứng nhắc mà nghiêm túc nói với nàng: “Tiểu quỷ, ngươi cũng biết, ngươi sẽ sống không quá hai mươi tuổi.” Sau đó lại cười hì hì nói: “Còn sống ngày nào thì sống cho tốt ngày đó, có thể hưởng thụ ngày nào thì phải tranh thủ hưởng thụ cho hết, đừng chấp nhất như vậy. Hẹn gặp lại ở địa phủ.” Dứt lời, Bạch Vô Thường bước đến cạnh đám quỷ soa, cầm lấy xích sắt, chậm chạp bỏ đi.

Đi được một đoạn xa, một tên quỷ soa mới hỏi Bạch Vô Thường: “Cô gái kia là thần thánh phương nào? Vì sao huynh đệ chúng tôi không ai có thể tới gần cô ta?”

Bạch Vô Thường quay đầu thoáng nhìn về nơi cô gái đã đứng, nói: “Nàng ta không đơn giản, ngay cả ta lúc đến gần cũng cảm thấy hơi sợ, cảm giác giống như thần tiên tôn quý, không thể đến gần. Khí thể mạnh mẽ của ánh sáng đó có thể ép người tan thành mây khói. Bạch Vô Thường dừng một chút, lại thở dài một hơi. “Tiếc là nàng ta đã tự vây hãm mình trong một kiếp người, chỉ sợ không thoát được số mạng.” Hắn lại lập tức tự giễu: “Ta còn không lo được cho chính mình, lo nhiều như vậy để làm gì.”

Bạch Vô Thường đưa xích sắt trong tay, âm thanh loảng xoảng loảng xoảng vang lên. Sau đó miệng còn ngâm nga mấy câu hát mãi không thành bài, đi càng lúc càng xa.

20. Q.3 - Chương 20

Mùa đông đã dần xa, mùa xuân cũng đến rất nhanh. Tuyết trắng trên mặt đất tan hết, vạn vật dần dần hồi sinh. Ngay cả cây cỏ thụ trong viện tường đã chết cũng lặng lẽ đâm chồi. Trong phút chốc bỗng có cảm giác trong không khí trầm lặng bị thương le lói một tia hy vọng.

Hoa Khai đứng dưới tàng cây, nhìn cây cỏ thụ, không biết nàng nghĩ gì.

Đúng lúc này, Tử Trúc đột nhiên chạy ra từ trong phòng, trong tay cầm một con hạc giấy xếp từ lá bùa vàng, hưng phấn kêu lên: “Sư phụ, sư phụ, con làm được rồi! Con làm được rồi!” Thoáng cái đã vọt vào phòng vị đạo sĩ, nhưng vị đạo sĩ không có ở bên trong. Sau đó, Tử Trúc chạy nhanh đến trước mặt Hoa Khai, háo hức nói với nàng: “Hoa Khai, huynh làm được rồi! Mọii xem, huynh làm được rồi!”

Hoa Khai nhàn nhạt hỏi: “Làm cái gì?”

Tử Trúc mở tay ra cho Hoa Khai xem, trong bàn tay hắn là một con hạc giấy. Sau đó Tử Trúc ra lệnh cho con hạc giấy: “Bay!” Con hạc giấy thần kỳ đập đập cánh, như hạc bình thường có sinh mạng từ từ bay lên, chậm rãi chuyển động quanh hai người.

“Bay lên cây đi.” Tử Trúc lại ra lệnh cho con hạc giấy, con hạc bay chầm chậm lên trên nhánh cây, nhưng chỉ một lát sau lại giống như bị người ta rút mất hồn phách, không có sự sống rơi từ trên cây xuống.

Tử Trúc tiếc nuối nhặt con hạc giấy lên. “Cứ tưởng ngươi có thể bay lâu thêm chút nữa.”

Vị đạo sĩ không biết đến từ lúc nào, vui tươi hơn hử cười nói: “Giỏi lắm, lão phu năm đó luyện mắt bốn năm năm, nó chỉ bay được một chút. Con mới luyện ba bốn tháng, nó đã có thể bay lâu như vậy, rất có tiềm năng, quả nhiên cho con học thứ này mới là đúng.”

Hoa Khai trầm mặc, không nói gì. Nàng không muốn nói cho hắn biết, thật ra có một nữ tử mặc áo trắng nắm lấy cánh hạc, con hạc giấy kia mới có thể bay lâu như vậy. Bằng không nó đã rơi xuống từ lúc hắn kêu “Bay”.

Nàng có mái tóc dài, nhẹ nhàng lay động theo chiều gió, làn da trắng bệch như chưa từng được tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, ngay cả tròng mắt cũng hơi có màu trắng, nhìn thoáng qua trong suốt, như có nước mắt tụ ở bên trong. Nữ tử nọ thấy Tử Trúc vui vẻ như thế, cũng hài lòng hơi hơi mỉm cười theo. Thấy Hoa Khai đang nhìn, nàng cũng không sợ, chỉ hướng về phía Hoa Khai gật nhẹ đầu, rồi biến mất.

Hoa Khai biết, nàng ta không phải yêu ma quỷ quái, bởi vì nàng không sợ Hoa Khai. Hơn nữa, trong mắt nàng không có ác ý, ngược lại rất dịu dàng hòa nhã, nhưng cũng chỉ đối với Tử Trúc mới có thần sắc này.

Thật lâu sau đó, cho đến khi ba người bọn họ rời khỏi chỗ này, đi rất nhiều nơi khác, cho đến khi Tử Trúc thật sự học thành công cách làm hạc giấy bay lên, Hoa Khai cũng không thấy nữ tử kia xuất hiện nữa.

Thời gian qua, Hoa Khai được mười bốn tuổi, Tử Trúc mười bảy tuổi. Lúc đó Hoa Khai đã trở nên vô cùng xinh đẹp, nhưng biểu cảm khuôn mặt vẫn như cũ, hai mắt vô thần, làm cho người nhìn không tự giác mà lùi bước. Nàng theo vị đạo sĩ bắt được hơn mười ác quỷ, ngay cả trường kiếm rất nặng kia cũng đã sử dụng nhuần nhuyễn. Tử Trúc thì trẻ trung anh tuấn, ánh mắt lấp lánh như có ánh sáng chảy xuôi bên trong, cho dù mặc áo vải sỡ cũng làm cho người ta có cảm giác gió xuân thổi mơn man. Hơn nữa, hắn cũng đã tinh thông thuật bói toán, mỗi lần bốc quẻ đều nhìn rõ tường tận, không chi tiết nào sai lệch. Ngay cả vị đạo sĩ cũng nói hắn rất có tiềm năng, là nhân tài trăm năm khó gặp. Có điều, vị đạo sĩ cũng không hy vọng Tử Trúc có thể biết hết tất cả, có đôi khi, càng biết nhiều chuyện càng không tốt.

Một thời gian sau đó, họ đến một nơi gọi là trấn Long Nham. Nơi này tuy gọi là trấn, nhưng phong cảnh tiêu điều, dân cư thưa thớt. Bởi vì nơi này đã bị ma quỷ náo loạn hơn mười năm nay, rất nhiều người ở đây đã chuyển đi nơi khác, chỉ còn lại một số người già lớn lên từ bé ở đây. Bọn họ đã lớn tuổi, không biết đi đâu, cũng không muốn rời quê cha đất tổ nên ở lại đây.

Bên ngoài Long Nham trấn có một con sông vòng quanh, phải qua con sông này mới có thể vào trong trấn. Trước trấn có một bến đò, người đưa đò là một cụ già tóc hai màu hoa râm.

Lão nhân gia chèo rất chậm, bởi vì cụ đã không còn khỏe như trước. Cụ vừa chậm rãi khua mái chèo, vừa nói: “Mười tám năm trước, Long Nham trấn của chúng tôi thật là náo nhiệt. Kể đến người đi mỗi ngày, khiến tay của ta chèo đến phát đau. Nhưng bây giờ, ai~, không còn ai muốn đến đây. Lão nhân ta mặc dù luôn ở đây đưa đò, thế nhưng phải có đến nửa năm mới thấy có người muốn đi qua.”

Vị đạo sĩ hỏi: “Vì sao hiện tại không còn ai tới đây?”

“Là yêu quái lộng hành. Mười tám năm trước, một buổi tối nọ đột nhiên ở đây nhà cũ phía đông có yêu quái tới lộng hành, chỉ trong chốc lát đã làm rất nhiều người chết, làm cho người dân vô cùng hoang mang. Đã mời rất nhiều người, sử dụng rất nhiều cách trừ yêu diệt quỷ nhưng đều không thành công. Con quỷ kia vẫn náo loạn mỗi ngày, đêm đêm đều đi ra dọa người, khiến cho bây giờ không ai dám tới đây, cả người trong trấn cũng chuyển đi nơi khác.”

“Vậy sao lão nhân gia người lại không đi?”

“Ta? Ta lớn tuổi như vậy rồi, làm sao đi được? Hơn nữa, ta muốn chờ con ta trở về. Nó nói ra ngoài làm ăn kiếm sống, về sau sẽ về nuôi hai miệng ăn chúng ta, kết quả đi rồi không thấy về nữa... Mẹ của nó chết được hai năm rồi mà nó vẫn chưa trở về...” Ông lão nói xong liền khóc. “Trong trấn rất nhiều thanh niên đều nói ra ngoài kiếm sống, chờ có tiền sẽ mang về cho cha mẹ đỡ khổ, nhưng nhiều người đi rồi đều không trở về, chê chúng ta già rồi làm liên lụy bọn chúng, đều bất hiếu như vậy... Cho dù muốn đi tìm con trở về, nhưng thế giới bên ngoài rộng lớn như vậy, làm sao tìm đây? Cũng không có tiền đi đường, chỉ có thể mòn mỏi chờ ở đây, chờ tới lúc gần đất xa trời. Bây giờ cả trấn chỉ còn mười mấy cụ ông cụ bà đang chờ chết. Đến khi chúng ta và con yêu quái kia chết hết, Long Nham trấn cũng xem như thật sự xong rồi.”

Tử Trúc an ủi ông lão một hồi, đã đến bờ bên kia.

“Ông ơi, nơi này có khách điểm không?”

“Làm gì mà còn khách điểm. Thật ra có rất nhiều nhà không còn ai ở, các người cứ kiếm một gian không có người, quét tước sạch sẽ là ở được rồi.”

“Vâng. Cảm ơn cụ.”

“Đúng rồi, vẫn chưa hỏi mọi người đến đây làm gì? Nơi này cũng không phải là vùng đất tốt lành gì đâu.”

Vị đạo sĩ cười cười, nói: “Chỉ đi ngang qua mà thôi, ở lại mấy ngày sẽ đi tiếp.”

“Vậy mọi người buổi tối đừng nên ra ngoài. Ở đây buổi tối toàn là quỷ hồn qua lại, kinh khủng lắm.”

“Cảm ơn đã nhắc nhở, chúng ta sẽ không ra ngoài.”

Tạm biệt ông cụ, Hoa Khai nói với vị đạo sĩ: “Sư phụ, nơi này âm khí rất nặng.”

“Ừ, nếu đã đến đây thì không thể không lo. Trước tiên tìm một chỗ ở tạm đã, buổi tối nói sau.”

“Sư phụ muốn bắt quỷ sao?” Tử Trúc hơi bất an hỏi.

“Chỉ e là phải vậy, hơn nữa xem tình hình, cũng không dễ dàng đâu.”

Ba người tìm một gian phòng lạnh lẽo ít đồ đạc, thu xếp một chút rồi ở lại. Tử Trúc tìm thấy một ngọn đèn ở trong phòng, và vài cái đèn lồng cũ nát, nhưng chỉ còn lại có ngọn đèn cùng hai cái đèn lồng là có thể sử dụng. Đến khi đêm xuống, cái trấn nhỏ này như một tòa thành chết. Gần như chỉ có mười hộ dân, nhà nhà ai nấy tắt hết đèn, không một tiếng động. Toàn trấn là khung cảnh vắng vẻ tịch mịch, ánh trăng lạnh lẽo nhợt nhạt xuyên qua kẽ lá, càng làm nổi bật sắc đen của bóng cây, yên tĩnh đến đáng sợ.

Một lúc lâu sau, ngoài phòng đột nhiên có âm thanh từ xa xa truyền đến, như là có nữ tử nào đó vừa đi vừa hát. Âm thanh truyền tới mỗi lúc một gần, ngang qua phòng ba người đang ở, sau đó dần rời xa.

Vị đạo sĩ đuổi theo, nhưng bên ngoài đã không còn bóng dáng ai cả. Vị đạo sĩ sực nhớ tới Tử Trúc còn ở trong phòng, lấy từ trong túi ra một cái hình nộm buộc dây thừng đỏ mặc bùa bát quái, ném vào tay Tử Trúc, nói với hắn: “Con trước kia chưa bao giờ theo chúng ta đi bắt quỷ, bây giờ để con ở đây một mình, rất nguy hiểm. Con không nhìn thấy được ma quỷ, cũng không có pháp thuật, cái bát quái kính này giúp a quỷ không tới gần con được, nhớ kỹ không được làm rớt.”

Tử Trúc cất hình nộm bát quái vào trong lòng thật cẩn thận, rồi trả lời: “Con nhớ rồi, sư phụ.”

“Con nhớ đi theo phía sau chúng ta, không được cách quá xa, biết chưa?”

“Dạ biết.” Tử Trúc gật đầu, trong lòng vẫn cảm thấy bất an.

Lấy hai cái đèn lồng cũ nát đốt lên, vị đạo sĩ cầm một cái đi ở đằng trước, nhắm hướng đông mà tiến tới, cũng chính là phương hướng nữ tử kia đã đi xa. Hoa Khai đi ở giữa, Tử Trúc cầm cái đèn còn lại đi phía sau cùng.

Một cơn gió lạnh thổi qua như đến từ chốn âm ti, Tử Trúc không nhịn được rung mình một cái. Đây là lần đầu tiên hắn theo vị đạo sĩ và Hoa Khai đi bắt quỷ. Trước kia hắn đều ở lại trong phòng chờ đến khi bọn họ trở về. Cho nên, nói không sợ mới là gậy người.

Đi được một lúc, Tử Trúc không nhịn được hỏi Hoa Khai: “Muội sợ không?”

Hoa Khai ở phía trước lắc lắc đầu.

Đi thêm một lúc lâu nữa, vị đạo sĩ và Hoa Khai ở phía trước quẹo qua một khúc ngoặt, Tử Trúc đang đi theo sau, không biết bị vật gì vướng dưới chân, ngã sấp xuống đất, ngay cả cái bát quái kính trong áo cũng rớt ra, lăn đến một góc tối cách đó không xa. Tử Trúc vội vàng đứng dậy định đi tìm.

Nhưng lúc tay hắn còn chưa chạm được tới bát quái kính, đã bị ai đó vỗ lên vai một cái.

Tử Trúc xoay mạnh đầu lại thì thấy một lão bà bà khoảng sáu, bảy mươi tuổi đang đứng đằng sau, trong một chốc lại càng hoảng sợ chật vật té xuống đất, không thể động dậy.

Lão bà bà đầu tóc bạc trắng, trên mặt có rất nhiều nếp nhăn nhưng dáng vẻ hiền lành. Bà nhìn Tử Trúc khấn trương nói: “Con là con cái nhà ai? Đêm tối như vậy, còn ở đây làm gì? Ở đây ban đêm toàn là ma quái, con nhanh chạy về nhà đi!”

Tử Trúc nghe lão bà nói như vậy, cảm thấy chắc bà không phải là quỷ, mới hơi nhẹ nhõm thở dài một hơi, nói: “Bà bà, đã trễ thế này, bà ở đây làm gì?”

“Ta đi tìm trượng phu của ta. Ông ấy ra ngoài đến giờ còn chưa trở về, ta đi tìm ông ấy thì đi đến đây. Con là con cái nhà ai? Ta đưa con trở về.”

“Bà bà, con không phải người trần này. Con cùng sư phụ và sư muội của con, vừa vặn đi ngang qua trần này nên ở lại đây vài ngày.”

“Ừm, nói như vậy, các người sẽ rời khỏi đây?”

“Vâng.”

“Vì sao phải đi? Nơi này thật ra rất tốt, chỉ hơi vắng người. Đừng đi, ở lại đây bầu bạn với ta. Lão bà bà ta đã vài chục năm nay không có ai bầu bạn.”

“Thật xin lỗi bà bà, chúng ta không thể ở lại, chúng ta còn phải đến nơi khác.”

Bà lão đột nhiên nắm chặt lấy tay Tử Trúc, kích động nói: “Đừng đi, vì sao phải đi! Nơi này thật ra tốt lắm! Ở lại đi! Đừng đi nữa, nghe lời, ở lại đây!”

Nỗi sợ trong lòng Tử Trúc lập tức dâng lên, bởi vì sức lực bà lão cầm lấy tay hắn vô cùng lớn, không phải sức một bà lão sáu, bảy mươi tuổi có thể có được. Hơn nữa, tay bà, lạnh như băng. Nhìn bà lão càng lúc càng giống như phát điên, sắc mặt Tử Trúc dần trắng bệch, muốn la lên thật to, nhưng mở miệng không phát ra được tiếng nào, cả người run lẩy bẩy.

Lúc này, Hoa Khai đi ở phía trước phát hiện ánh lửa đằng sau đột nhiên biến mất, xoay người lại đã không thấy Tử Trúc đâu, vội vàng gọi vị đạo sĩ. “Sư phụ, không thấy Tử Trúc.”

Vị đạo sĩ kêu lên một tiếng không xong, liền chạy nhanh trở lại, Hoa Khai cũng chạy theo phía sau. Nhưng rõ ràng vừa đi qua góc tối đó chỉ mười bước, bây giờ đã chạy lại được hơn mười bước, vẫn không đến được góc tối đó. Khoảng cách vài chục bước chân này dường như không có điểm tận cùng, mãi mãi cũng chạy không tới.

Vị đạo sĩ rất nhanh đã phát hiện ra điểm bất thường, liền dừng lại, cau mày nói: “Là quỷ đánh tường.”

21. Q.3 - Chương 21

Vị đạo sĩ lấy ra một sợi dây thừng bện bằng rễ cây màu đỏ, thấm ướt với dầu thắp đèn. Bản thân cầm một đầu, đầu còn lại đưa cho Hoa Khai, dặn dò: “Con nhắm mắt lại từ từ đi về phía trước, cứ đi hai bước thì buộc một lá bùa vàng lên trên dây thừng.”

Hoa Khai gật đầu, nhưng chưa đi được mấy bước đã quay lại hỏi vị đạo sĩ: “Hắn sẽ không sao chứ?” Nàng nói hắn là chỉ Tử Trúc.

“Trên người nó có Bát Quái kính, sẽ không sao đâu, nhưng chúng ta phải nhanh chóng thoát khỏi đây. Nhớ kỹ, phải bình tĩnh, tâm không được loạn, đi từ từ thôi.”

Hoa Khai gật đầu rồi nhắm mắt, bình tâm đi về phía trước hai bước mới mở mắt ra, buộc lên trên dây thừng một lá bùa vàng. Sau đó lại tiếp tục nhắm mắt đi về phía trước.

Cứ lặp đi lặp lại như thế được mấy lần, lúc Hoa Khai mở mắt ra lần nữa đã không thấy vị đạo sĩ. Rõ ràng là đi thẳng nhưng lại tựa như đã rẽ sang khúc ngoặt, không thấy bóng dáng ông đâu. Hoa Khai nhìn sợi dây thừng còn ở trong tay mình, không hề lơ lửng hay nghĩ ngợi nhiều, tiếp tục đi về phía trước. Một lúc sau,

đột nhiên nghe thấy tiếng vị đạo sĩ gọi to: “Hoa Khai, mau buông tay!” Sau đó chỉ thấy ánh lửa sáng rực cháy dọc theo dây thừng về phía này. Hoa Khai nhanh tay thả dây ra chạy khỏi đó mới không bị lửa bén.

Sợi dây rơi xuống đất, trong một chốc ngọn lửa còn chưa cháy hết, sáng trưng một vùng. Lúc này Hoa Khai mới nhìn thấy vị đạo sĩ đang đứng cách đó không xa, mà nàng cũng đã tới được cái góc tối đó. Vừa rồi không nhìn thấy gì chẳng qua là thuật che mắt của quỷ đánh tường, bây giờ có lẽ đã phá được rồi.

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng thét khủng hoảng, chói tai từ trong góc truyền đến, là thanh âm của nữ nhân. Đương nhiên, âm thanh này không phải của Hoa Khai. Nàng chạy nhanh ra góc tối thì thấy một nữ nhân trạc ba mươi tuổi đang ôm ngực, nơi đó có chất lỏng màu xanh chảy ra. Mắt nàng trợn trừng, miệng không ngừng lặp đi lặp lại: “Đừng đi, đừng đi...” Xem ra nàng ta còn định lao tới nhưng lúc đụng phải ánh mắt của Hoa Khai thì sợ hãi bỏ chạy.

Hoa Khai xoay người thì thấy nữ tử áo trắng đã gặp lúc xưa, nàng đang ôm Tử Trúc đã bất tỉnh. Bàn tay nàng nhẹ nhàng vỗ về gương mặt Tử Trúc, trong mắt ánh lên vẻ đau thương. Nàng nhìn thấy Hoa Khai liền buông người trong lòng ra, chậm rãi biến mất.

Lúc này vị đạo sĩ đã chạy đến nơi, thấy Tử Trúc nằm im không nhúc nhích ở góc đường thì một tay nâng đầu hấn dậy, một tay nhấn mạnh giữa nhân trung. Rất nhanh Tử Trúc đã tỉnh lại.

“Con sao rồi?”

Tử Trúc từ từ tỉnh lại, hoảng sợ nhìn vị đạo sĩ: “Sư phụ, có quỷ.”

Thấy Tử Trúc đã không sao, vị đạo sĩ quay sang hỏi Hoa Khai đang đứng một bên: “Vừa rồi con có thấy gì không?”

“Là một nữ quỷ, bị thương, đã chạy theo hướng kia.” Hoa Khai chỉ về phía đông.

Vị đạo sĩ xem xét Tử Trúc, lại nhìn sắc trời đã lơ mờ sáng, liền nói: “Hôm nay không kịp rồi, chờ đêm mai rồi nói sau.” Sau đó lại nói với Tử Trúc: “Bát Quái ta cho con đâu?”

Tử Trúc lúc này mới nhớ ra, vội vàng khom người đi tìm, nhặt được nó ở trong góc.

“Trở về thôi.” Vị đạo sĩ cầm lồng đèn lên, đi trước.

Hoa Khai nhặt cái lồng đèn đã tắt của Tử Trúc, sau đó đỡ lấy hấn hai chân còn đang lú lú chưa đi được.

Tử Trúc chật vật đứng dậy. Phải để cho Hoa Khai nhỏ bé đỡ đi, hấn cảm thấy rất áy náy, dọc đường im lặng không nói tiếng nào.

Đi được một đoạn xa, Hoa Khai đột nhiên hỏi: “Ngoài nữ quỷ ta thấy ra, người còn nhìn thấy gì nữa không?”

Một lát sau Tử Trúc mới ý thức được nàng đang nói chuyện với mình, vội vàng trả lời: “Không có, người huynh gặp là một lão bà bà sáu, bảy mươi tuổi. Bà ta hình như muốn ăn thịt huynh, nhưng trước đó... huynh đã ngất mất rồi...” Cuối câu nói, Tử Trúc thấp giọng nhỏ xịu, gương mặt ửng đỏ. Thật may trời còn chưa sáng rõ nên không ai nhìn ra hấn đang ngượng ngùng.

“Lão bà bà? Xem ra nàng ta có thể biến hóa ra nhiều hình dáng khác nhau.”

Lúc ba người trở lại gian phòng cũ, sắc trời đã sáng rõ. Người dân trong trấn cũng lục tục ra khỏi nhà. Ngã tư đường rộng thênh thang chỉ có mấy người già cả chậm chậm qua lại, khung cảnh tiêu điều không khỏi cảm thương.

Sau đó không lâu thì cụ già đưa đồ hôm qua đi tới.

Ông lão trông thấy vị đạo sĩ liền hỏi: “Đêm qua ta nghe ngoài đường có tiếng kêu, không phải mọi người ra ngoài đó chứ?”

Vị đạo sĩ nghĩ ngợi, vẫn đáp thật: “Phải.”

“Ai da, không phải đã bảo mọi người đừng ra ngoài sao? Con quỷ này rất hung dữ, có ai bị thương không?”

“Lão nhân gia, thật ra chúng ta đến đây để tróc quỷ.”

“Tróc quỷ?” Ông lão lắc đầu quày quạy. “Thật là không biết tự lượng sức, không biết tự lượng sức! Con quỷ này đã ở đây hơn mười năm. Hòa thượng, đạo sĩ tới đây không ít, nhưng có ai thu phục được đâu? Đi nhanh đi, đừng để lại bỏ thêm mấy mạng người ở cái trấn này.”

“Lão nhân gia, chúng ta đã đến đây, nếu không tiêu diệt được ác quỷ này, nhất định sẽ không đi.”

Ông lão thở dài một hơi, lắc đầu, nói thẳng: “Thật là một đám người ngu ngốc không muốn sống.” Nói xong thì bỏ đi.

Vị đạo sĩ gọi ông lão lại, hỏi: “Lão nhân gia có thể kể tình hình cụ thể chuyện ma quái trong trấn này cho chúng ta nghe được không?”

“Tình hình cụ thể? Ta cũng không nhớ rõ lắm. Chỉ biết mười tám năm trước, sự việc bắt đầu từ căn nhà có bốn người ở phía đông trấn này. Nam chủ nhân của gia đình này ra ngoài buôn bán, đi liên tục hai ba năm cũng chưa thấy trở về, rồi những chuyện kỳ lạ cứ liên tục xảy ra. Thê tử kết tóc của nam nhân đó bị hóa điên, cả ngày náo loạn đi cắn người. Bố mẹ chồng nàng mới nhốt nàng trong nhà, không cho ra ngoài. Sau này hai ông bà kia chết đi, cũng không biết vì tuổi già, hay là bị quỷ ám. Rồi nữ nhân hóa điên kia cũng chết theo. Vốn tưởng sau đó sẽ không còn chuyện gì nữa, nhưng dần dà đêm nào cũng nghe có một nữ nhân đi tới đi lui trên đường, vừa đi vừa hát, làm dân chúng trong thôn sợ đến mức ai cũng không dám ra ngoài ban đêm. Chuyện này cũng không tính là gì, nhưng những ngày kế tiếp đều có người bị mất tích. Mọi người cho rằng việc này nhất định có liên quan đến nữ quỷ đó nên mời rất nhiều hòa thượng, đạo sĩ tới đây thu phục nó. Kết quả thì... hai da~ Thôn trấn ngày một tiêu điều, rất nhiều người chịu không nổi đã dọn đi, bây giờ thì tình trạng như các người thấy. Ngay cả con ta cũng...” Ông lão lại thở dài một hơi, rồi bỏ đi.

Ba người ăn qua loa vài thứ rồi nghỉ ngơi một chút. Tử Trúc dùng mai rùa bói một quẻ về việc này, kết quả lại làm cho hần vô cùng bất an. Là quẻ đại hung, nội dung nói rằng sẽ có một người chết. Tử Trúc vô cùng hoảng loạn bói thêm mấy lần nữa nhưng kết quả đều giống nhau.

Bói toán, chẳng qua là có thể biết trước những việc sẽ xảy ra, nhưng không thể thay đổi kết quả. Cho dù bây giờ Tử Trúc có thuyết phục được mọi người rời khỏi đây, kết quả vẫn sẽ như thế, chỉ không biết người chết sẽ là ai mà thôi.

Đợi trời tối, vị đạo sĩ giúp Tử Trúc cất kỹ cái Bát Quái Kính, suy nghĩ một chút mới nói: “Con ở trong này đợi chúng ta, đừng đi theo.”

Tử Trúc lập tức kích động đứng dậy: “Không được, con phải đi theo!”

“Việc này rất nguy hiểm, con cũng không có năng lực tróc quỷ, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện.”

“Không được! Hoa Khai cũng bị nguy hiểm!”

“Hoa Khai không giống con.”

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng nhị nữa, ta sẽ dán lên cửa một lá bùa, ma quỷ sẽ không vào được, cũng không tấn công được con. Nhớ phải tránh bọn chúng, đừng ra khỏi cửa, đợi chúng ta về.”

Tử Trúc còn muốn nói gì đó nhưng bọn họ đã đi rồi. Lần đầu tiên, hần cảm giác được mình vô dụng như thế nào.

Tử Trúc ngồi co ro trong góc. Trong phòng chỉ có một ngọn đèn yếu ớt, ánh lửa bị gió lay lập lờ lúc sáng lúc tối. Không biết đã qua bao lâu, từ phương xa truyền đến tiếng ca của một nữ tử, tiếng ca vô cùng buồn bã và lạnh lẽo. Tử Trúc vốn nghĩ nàng sẽ như hôm qua, chỉ đi ngang qua đây, nhưng không ngờ nàng cứ đứng ở cửa cất tiếng hát.

Tử Trúc khấn trương che miệng mình, không dám thở mạnh. Trong lòng thâm nhủ không phải sợ, không việc gì phải sợ. Nàng ta sẽ không vào được, sẽ không có việc gì, không có việc gì.

Thật lâu sau, nàng mới bỏ đi, tiếng hát càng lúc càng xa.

Đến khi không còn nghe tiếng nàng ta nữa, Tử Trúc mới thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng rốt cuộc cũng được thả lỏng. Ngay lúc Tử Trúc còn đang nghĩ thật là may mắn thì xa xa truyền đến một tiếng hét thất thanh.

Sắc mặt Tử Trúc lập tức trắng bệch. Hắn đương nhiên nhận ra giọng người đó, chính là Hoa Khai. Hắn lật đặt cầm lồng đèn chạy nhanh ra cửa. Lúc định mở cửa lao ra ngoài thì chợt nhớ tới lời dặn dò của vị đạo sĩ, khựng lại, trong lòng vô cùng lo lắng sợ hãi.

Hắn sờ sờ Bát Quái kính giấu trong ngực áo, do dự một chút rồi mở cửa xông ra ngoài, cho dù bên ngoài có hay không có quỷ cũng mặc kệ. Cho đến cùng, Hoa Khai vẫn luôn là người khiến hắn không bao giờ do dự.

Đầu đường hoang vắng không một bóng người, chỉ có bóng cây trùng trùng điệp điệp. Tử Trúc cũng không biết tiếng thét vừa này từ đâu truyền đến. Hắn suy nghĩ một chút rồi lấy từ trong tay áo ra một con hạc giấy, ra lệnh cho nó: “Dẫn ta đi tìm Hoa Khai! Nhanh!”

Con hạc giấy kia như có linh hồn, bay thẳng về hướng đông.

Hai bàn tay Tử Trúc ướt đầm mồ hôi, cầm lồng đèn chạy theo sau hạc giấy. Chạy một hồi thì không còn thấy nhà cửa gì nữa, dường như đã đến nơi hoang vu nhất ở trấn này.

Khắp mặt đất là cỏ dại mọc cao đến nửa người, cũng không biết đã bao lâu không có người lui tới. Con hạc giấy bay được một hồi thì dừng lại trên một căn nhà xập xệ thiếu cả nóc, rồi như đột ngột bị rút sinh mệnh, rơi thẳng xuống đất.

Căn nhà đổ nát nằm gần bờ sông, không xa phía sau chính là dòng sông rộng khoảng mấy trượng. Ánh trăng phản chiếu lấp lánh trên mặt sông, không thể thấy đáy. Nước sông ngày ngày lẳng lặng chảy qua nơi này, cũng không biết đã qua bao nhiêu năm tháng.

Cánh cửa lớn đã bị mục nát từ lâu, theo ánh trăng chiếu rọi có thể thấy được trong nhà cỏ hoang mọc đầy.

Tử Trúc hít sâu một hơi, tay cầm lồng đèn chặt hơn chạy vào trong nhà, rồi gọi to: “Hoa Khai! Sư phụ! Mọi người đang ở đâu? Trả lời ta đi!”

Nhưng chỉ có không gian im ắng, tĩnh mịch.

Tử Trúc bắt đầu cảm thấy sợ, hắn đi sâu vào trong nhà, ánh trăng trắng bệch vẫn tràn vào từ trên nóc nhà đã hư hại.

Cuối cùng, Tử Trúc cũng tìm thấy Hoa Khai ở sân trong, nhưng không thấy vị đạo sĩ.

Hoa Khai đứng đó, tay nàng nắm chặt trường kiếm không ngừng run rẩy. Nàng nhìn chăm chăm về phía trước, trong mắt ngấn lệ đọng đầy nhưng nước mắt vẫn không chảy xuống.

Tử Trúc chạy đến bên cạnh Hoa Khai, gọi nàng, lay người nàng, nhưng nàng vẫn không phản ứng gì, chỉ nhìn chăm chú về phía trước. Tử Trúc không thấy trước mặt nàng có gì, nhưng Hoa Khai thấy.

Hoa Khai, nàng nhìn thấy thiếu niên có đôi mắt tỏa sáng kia, nhìn thấy thiếu niên tên là Bạch Thảo, người vốn đã chết từ lâu. Bây giờ hắn đang đứng trước mặt nàng, nụ cười vẫn nhẹ nhàng như năm xưa. Thậm chí ngoại hình của hắn cũng không có gì thay đổi, vẫn là Bạch Thảo nàng từng quen. Những thứ khác, nàng đều không nghe thấy, không nhìn thấy.

22. Q.3 - Chương 22

Bạch Thảo cười, cười thật ảm áp, hắn nói: “Hoa Khai, cuối cùng chúng ta cũng gặp nhau.”

Lòng ngực Hoa Khai không biết bị cái gì lấp nghẹn, nàng muốn nói nhưng chỉ có thể há miệng thở dốc, không phát ra được âm thanh nào, đau thương nhìn hắn.

Bạch Thảo vẫn mỉm cười: “Hoa Khai, vì sao lại nhìn ta với vẻ mặt đó? Mọi người không nhận ra ta sao?”

Hoa Khai há to miệng, dường như phải vận hết sức lực toàn thân mới nói được mấy tiếng: “Bạch Thảo...” Thanh âm bi thương như ứ đọng trong cổ họng, mãi vẫn không thể phát ra.

Bạch Thảo lại cười vô cùng dịu dàng. “Hoa Khai, cuối cùng muội cũng nhớ ra ta. Muội biết không, ta rất nhớ muội, ngày nào đêm nào cũng nghĩ đến muội. Ta không biết muội ở bên ngoài có bình an hay không? Không biết muội có bị người ta khi dễ không, lại nghĩ không biết bao giờ muội mới trở lại tìm ta. Muội biết không, ta ở nơi đó chờ lâu thật lâu, ngày nào cũng chờ. Vì sao muội lại để ta đợi lâu như vậy? Vì sao? Thật ra muội đã quên ta, muội để ta lại ở đó còn mình thì đi mất, vì sao không mang ta theo? Vì sao để ta một mình ở lại nơi đó chịu khổ?”

Hoa Khai lắc lắc đầu, thân thể không ngừng run rẩy.

Gương mặt Bạch Thảo dần dần lộ ra vẻ bi thương, hần nhìn Hoa Khai nói: “Hoa Khai, muội biết không? Ta lạnh lắm. Ở nơi đó ngày nào cũng lạnh như vậy. Cơ thể ta ở trong đất đã bị răn rết côn trùng xâu xé không còn gì. Đêm nào cũng nghe tiếng dã thú kêu gào. Hoa Khai, muội biết không? Ta rất sợ, rất cô đơn.” Sau đó hần lại cười rộ lên. “Bây giờ ta không sợ nữa, vì đã có muội ở đây.”

Tử Trúc càng lúc càng bối rối, lo lắng. Cho dù hần dùng đủ cách lay động thân thể nàng, nàng cũng không hề phản ứng. Nhìn nàng đứng đó lảo đảo một mình, Tử Trúc lại càng sợ, nhất là lúc hần nghe thấy hai từ Bạch Thảo từ miệng nàng.

“Hoa Khai! Muội mau tỉnh lại! Tỉnh lại đi!” Tử Trúc vừa gọi vừa cố gắng lay người nàng.

Cuối cùng Hoa Khai cũng quay đầu nhìn Tử Trúc. Trong lòng hần vô cùng vui mừng, nhưng chưa được bao lâu thì Hoa Khai đột nhiên dùng sức đẩy hần ra, bỏ chạy không hề quay đầu lại.

Tử Trúc không kịp phòng bị té vật ra đất. Hoa Khai đã chạy ra ngoài rồi.

Tử Trúc vội vàng đứng lên, tranh thủ thời gian đuổi theo nhưng khi ra được đến phòng ngoài thì không thấy Hoa Khai đâu, chỉ có cỏ dại mọc đầy. Gió lạnh thổi qua làm đám cỏ cao hơn nửa thân người ngã rạp. Còn Hoa Khai, đã biến mất.

Đúng lúc này, Tử Trúc nghe thấy một âm thanh từ bốn phương tám hướng chậm rãi vọng tới. Chính là giọng của Hoa Khai. Nàng đang hát một khúc ca, nhưng Tử Trúc không rõ nội dung bài hát là gì.

Tử Trúc càng ra sức tìm kiếm bóng dáng của nàng, cuối cùng cũng nhìn thấy nàng ở bờ sông.

Tử Trúc thấy Hoa Khai đang từ từ đi ra giữa sông, nước sông lạnh buốt đã ngập quá hai chân. Tử Trúc kinh hoàng vừa gọi to tên nàng vừa lập tức chạy nhanh về phía Hoa Khai.

Nước sông sâu không lường được đã ngập đến thắt lưng nàng, càng ra xa càng sâu rộng, như miệng yêu quái đen ngòm đang mở lớn, chỉ chờ có người tự động đi vào miệng nó rồi nuốt vào.

“Hoa Khai! Muội làm gì đó! Trở về mau!” Tử Trúc đứng ở bờ sông gọi lớn.

Cuối cùng Hoa Khai cũng dừng bước, chậm rãi quay đầu lại nhìn Tử Trúc mỉm cười. Đây là lần đầu tiên Tử Trúc nhìn thấy nàng cười, cười đẹp đến điên đảo tâm hồn. Đột nhiên trong đầu Tử Trúc xuất hiện ý nghĩ mờ mịt rằng nếu giờ khắc này hần có cùng nàng đi tìm cái chết cũng không sao cả. Nhưng hần lập tức vứt nó ra khỏi đầu. Hần muốn cứu nàng, làm sao có thể chết! Sợ Hoa Khai càng đi càng xa, Tử Trúc chỉ dám đi từ từ ra giữa sông, chậm chạp đến gần nàng. Nước sông lạnh như băng làm hần run lập cập nhưng cũng khiến hần tỉnh táo hẳn. Hần thận trọng nói với Hoa Khai: “Hoa Khai, muội đừng cử động, huynh đến đón muội.”

Hoa Khai cười, mắt nhìn Tử Trúc nhưng người lại không ngừng lùi về phía sau. Tử Trúc bước về phía trước một bước thì nàng lui về phía sau một bước. Nước sông đã ngập đến ngực nàng, nếu cứ tiếp tục đi nữa, nàng sẽ chết.

Tử Trúc lập tức dừng lại, nói với Hoa Khai: “Hoa Khai, đừng như vậy! Quay lại, mau quay lại đi...”

Hoa Khai cười, chậm rãi mở miệng, nàng nói: “Người có bỏ ta đi không?”

“Không! Tuyệt đối sẽ không! Cho dù có chuyện gì xảy ra, huynh sẽ không bao giờ rời bỏ muội!”

“Vậy người sẽ luôn ở cạnh ta sao?”

“Nhất định, ta sẽ vĩnh viễn ở cạnh muội, ta thề!”

Hoa Khai cười thật vui vẻ. Nàng lại bất ngờ lùi về phía sau, nhẹ nhàng nói với Tử Trúc: “Đừng bỏ ta, đi với ta.” Lời nói mang theo sự mê hoặc không thể cự tuyệt. Sau đó Hoa Khai lập tức trằm mình ra giữa sông. Nước sông ngập hết đầu nàng, cuốn nàng đi mất.

Trái tim Tử Trúc dường như ngừng đập, hần vừa gọi to vừa chạy ra giữa sông, mặc cho nước sông ngập đến thắt lưng, đến ngực, đến cổ... Cuối cùng, ngay cả đầu hần cũng ngập chìm trong nước.

Tử Trúc nhìn thấy Hoa Khai đang ở cách đó không xa. Từng sợi tóc của nàng chảy xuôi theo dòng nước, ánh trăng xuyên qua mặt nước làm nổi bật làn da nàng trắng nhợt nhạt. Nàng vẫn mỉm cười như cũ, vươn hai tay về phía Tử Trúc.

Tử Trúc không còn đủ dưỡng khí vì nín thở đã lâu, lồng ngực vô cùng khó chịu vì hít thở không thông. Nước sông lạnh lẽo băng giá bao trùm lấy hần, ý thức đã dần mất đi nhưng hần vẫn cố sức vươn tay ra vì nghĩ rằng cả đời này sẽ không còn cơ hội nắm tay nàng nữa, ngay cả giây dựa cũng không muốn nữa.

Nếu cứ như vậy mà chết đi, thì cũng thỏa mãn.

Nhưng trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi mất đi ý thức, Tử Trúc lại thấy dáng vẻ Hoa Khai từ từ thay đổi. Nàng biến thành một bà lão xa lạ, không biết là ai. Bà ta cười vô cùng dữ tợn, miệng động đậy, hình như đang nói: “Không được đi.” Bà ta không phải là Hoa Khai, không phải.

Đúng vậy, Hoa Khai làm sao có thể cười với mình. Hoa Khai làm sao muốn ở cùng mình. Hoa Khai làm sao có thể vươn tay ra với mình. Tất cả cũng chỉ là mong ước của bản thân mà thôi.

Không thể tưởng tượng được cuối cùng người chết sẽ là mình. Có điều như vậy cũng tốt, Hoa Khai sẽ được bình an.

Đột nhiên xuất hiện rất nhiều khuôn mặt trời lên từ đáy sông sâu, cái nào trông cũng vô cùng dữ tợn. Chúng vươn tay nắm chặt lấy tay chân, thân thể Tử Trúc, kéo hần chìm xuống, chìm mãi đến nơi sâu nhất dưới đáy sông, vĩnh viễn không thấy mặt trời. Trước mắt Tử Trúc đã dần tối đen, không còn nghe âm thanh gì nữa. Có lẽ hần sẽ chết tại đây.

Trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi Tử Trúc nhắm nghiền mắt ngất đi, dường như hần thấy một nữ tử áo trắng đang bơi về phía mình. Tối quá, hần không thể thấy rõ dáng vẻ của nàng. Có phải là Hoa Khai không? Hình như là nàng, lại dường như không phải.

Cùng lúc đó, Hoa Khai thật đang đuổi theo thiếu niên tên là Bạch Thảo kia đến một nơi hoang vắng.

“Huynh muốn đi đâu?” Hoa Khai gọi to sau lưng Bạch Thảo.

Thiếu niên kia cuối cùng cũng dừng lại. Hần xoay người nhìn Hoa Khai nói: “Hoa Khai, muội lớn lên nhiều rồi. Năm đó muội chỉ đứng đến cổ ta, bây giờ đã cao bằng ta.”

“Bạch Thảo, đừng chạy nữa.” Hoa Khai cầu xin.

Bạch Thảo cười cười: “Có muội ở đây, đương nhiên ta sẽ không chạy nữa.”

“Ta có rất nhiều điều muốn nói với huynh.”

Bạch Thảo cười: “Ta cũng vậy. Hoa Khai, muội sống có vui không?”

Hoa Khai không nói gì, hàm răng cắn chặt môi.

Bạch Thảo lại hỏi lần nữa: “Muội sống có vui không?”

Cuối cùng, Hoa Khai mới chậm chạp lắc đầu.

“Nếu như vậy.” Bạch Thảo vươn tay về phía Hoa Khai: “Không bằng muội và ta cùng nhau đi thôi. Ta một mình ở nơi đó thật sự rất sợ, rất cô đơn. Muội theo ta, đừng bỏ ta đi nữa, được không?”

Hoa Khai gật đầu, nói: “Được, ta đi với huynh.” Dứt lời, nàng liền bước về phía Bạch Thảo.

“Muội như thế này, làm sao đi theo ta?” Bạch Thảo lùi về phía sau mấy bước, đột nhiên nói.

Hoa Khai khựng lại, nghi hoặc nhìn Bạch Thảo.

Trong mắt Bạch Thảo hiện lên vẻ đau thương, “Muội là người, ta là ma, muội làm sao có thể theo ta? Nếu. nếu có thể, ta rất muốn biến lại thành người, sau đó ở cạnh muội. Nhưng không được, cho dù ta có khát khao thế nào cũng không thể trở thành sự thật. Đã như vậy, Hoa Khai, muội chết đi, như vậy chúng ta mới có thể ở cùng một nơi, vĩnh viễn không chia lìa.” Những lời này Bạch Thảo nói rất nhẹ nhàng, mang theo hương vị mê hoặc: “Cầm thanh kiếm lên.”

Hoa Khai sững sờ nhìn Bạch Thảo, chậm chạp không cử động.

“Để kiếm lên cổ, sau đó dùng chút lực là có thể rồi, rất đơn giản.” Bạch Thảo lại nói tiếp: “Hoa Khai, chẳng lẽ muội không muốn ở cạnh ta sao? Muội muốn bỏ ta một mình ở lại nơi đó sao? Muội muốn để ta lại ném mùi vị cô độc sao?”

Hoa Khai do dự hồi lâu, cuối cùng cũng nâng kiếm lên.

“Đúng rồi, cứ như vậy. Chỉ cần để lên cổ là tốt rồi. Nhanh thôi, chúng ta sẽ được ở bên nhau.”

Hoa Khai chậm chạp nâng kiếm trong tay, nhưng cuối cùng nàng không đặt lên cổ, mà chỉ thẳng mũi kiếm vào Bạch Thảo. Ánh mắt nàng dần thanh tỉnh, nhưng trong đó còn mang theo hoài nghi và bi thương.

Nụ cười trên mặt Bạch Thảo dần tan biến, hẩn lạnh lùng nói: “Hoa Khai, muội làm gì vậy? Muội muốn giết ta? Muội hại chết ta một lần chưa đủ, còn muốn giết ta sao?”

“Người không phải Bạch Thảo!” Nàng vô cùng khẳng định.

“Muội nhìn hình dáng của ta xem, không phải Bạch Thảo thì là ai? Nếu ta không phải Bạch Thảo, ta làm sao biết chuyện lúc đó giữa hai chúng ta? Hoa Khai, muội có nhớ ta đã treo tường mang thức ăn vào uội không? Muội có nhớ ta giúp muội băng bó đắp thuốc không? Muội có nhớ ta đã mang muội chạy trốn thế nào không? Muội có còn nhớ muội đã vứt bỏ ta thế nào không?”

Tay Hoa Khai run run, nhưng vẫn khẳng định nói: “Người không phải Bạch Thảo!”

Thiếu niên nở nụ cười: “Vì sao muội khẳng định ta không phải Bạch Thảo?”

“Bạch Thảo. huynh ấy tuyệt đối sẽ không muốn ta chết!” Hoa Khai vẫn nhớ rất rõ thiếu niên đó lúc còn sống đã từng nói — “Nhất định phải sống sót. Cho dù về sau có thế nào, nhất định phải sống sót! Cho dù phải chết, cũng phải chiến đấu đến cùng.” Thậm chí nàng còn nhớ rõ ánh mắt kiên quyết dù chết không buông của Bạch Thảo.

Một thiếu niên như thế, làm sao có thể để nàng đi tìm cái chết? Làm sao có thể?

“Người không phải Bạch Thảo!” Hoa Khai khẳng định một lần nữa.

Bạch Thảo ở trước mặt cuối cùng cũng tắt nụ cười. Gương mặt âm trầm từ từ biến thành một người khác, là dáng vẻ của một nữ nhân. Nàng ta oán hận nhìn Hoa Khai, sau đó xoay người bỏ chạy.

Hoa Khai đuổi theo, nhưng cố gắng thế nào cũng không theo kịp. Nàng suy nghĩ một chút rồi lập tức dùng sức phóng thanh kiếm trong tay về phía nữ nhân kia. May mắn thay, trường kiếm đâm trúng bả vai khiến nàng ta bị găm trên mặt đất, chỉ có thể khóc thét mà không thể nhúc nhích.

Hoa Khai đi tới rút kiếm từ người nàng ta ra, sau đó chỉ mũi kiếm vào ngực nữ nhân, nói: “Người đáng chết!”

Nữ nhân thấy Hoa Khai tới gần, thân thể nàng ta run lên vì sợ hãi. Dù thế, nàng ta liều mạng nén nỗi sợ, rồi cười, cười vô cùng đắc ý. “Người làm sao biết những lời ta nói không phải là những gì thiếu niên tên Bạch Thảo kia muốn nói? Chính người ích kỷ bỏ hẩn một mình ở đó!”

Hoa Khai ngây người thần thờ.

Nữ nhân lại nói tiếp: “Nhất định hẩn rất hận người, nhất định. Ta chỉ giúp hẩn nói những gì hẩn muốn nói cho người nghe mà thôi. Nhất định là hẩn cũng sẽ nghĩ như vậy... Người đi chết đi! Người chết, hẩn mới có thể ngủ yên.”

Tay Hoa Khai lại run rẩy.

Nữ nhân thừa dịp Hoa Khai không chú ý, lập tức tránh khỏi trường kiếm bỏ chạy, chớp mắt đã không thấy đâu.

Tay Hoa Khai vô lực, run rẩy không cầm được bất kỳ thứ gì, làm trường kiếm không tiếng động rơi xuống đất. Hai tay ôm mặt, nàng quỳ trên mặt đất bất lực gào thét, âm thanh đau đớn như thú con bị thương.

Thứ đã nhẫn nại kiên trì nhiều năm, sắp hỏng mất rồi.

23. Q.3 - Chương 23

Hoa Khai quỳ trên mặt đất, run rẩy bất lực, hai tay ôm chặt lấy mặt gào thét như thú nhỏ bị thương. Trong đầu nàng là lời nói của nữ quý kia, là nàng hại chết Bạch Thảo. Tinh thần chấn động, trong nhất thời nàng chợt không muốn sống nữa. Nàng nghĩ chỉ có mình chết đi, Bạch Thảo mới có thể ngủ yên.

Ý niệm quanh quẩn trong đầu không ngừng thúc giục. Hoa Khai không tự chủ được vươn tới nhặt trường kiếm đánh rơi trên đất, từ từ đặt nó lên cổ. Nàng nghĩ, chỉ cần dùng sức một chút... thì mọi thứ sẽ chấm dứt, chỉ cần dùng chút sức thì tốt rồi.

Ánh trăng tối nay rất sáng, chiếu rọi làm vùng đất trống trải càng thêm hoang vắng. Thời gian dần trôi, có âm thanh sột soạt nhịp nhàng từ xa vọng lại. Đó là tiếng chân người đi bộ dẫm nát cỏ dại tạo ra, thông thả đến gần.

Cuối cùng âm thanh kia cũng dừng lại trước mặt Hoa Khai, lẳng lặng đứng đó. Hoa Khai thấy một người đang ở trước mặt mình. Nàng chậm chạp ngẩng đầu, hướng ánh mắt vô thần nhìn về phía trước. Quần bằng vải bố, áo màu xám tro, còn có đôi mắt như có ánh sáng bên trong.

Hoa Khai sững sờ, trong mắt sóng trào tứ phía cuộn cuộn nổi lên. Thanh kiếm đang cầm trong tay cũng bởi vì run rẩy mà lại rơi xuống. Nàng không tự chủ được vươn bàn tay run run nắm lấy áo người ở trước mặt, nắm chặt đến mức dường như bây giờ nếu trời long đất lở nàng cũng sẽ không buông tay.

Nàng chậm chạp vươn tay kia sờ lên gương mặt nam nhân, mang theo chút sợ hãi. Nàng sợ đây là giả. Đến lúc nàng thật sự chạm vào mặt hắn, cảm giác được độ ấm trên làn da... Hoa Khai khóc. Giờ khắc này, nhìn nam nhân trước mặt mình, dường như nàng không còn khả năng thốt nên lời, không nói được tiếng nào. Nước mắt tự dưng trào ra, làm nhạt nhòa hình bóng của hắn. Thật lâu sau, Hoa Khai mới mở miệng cầu khẩn: “Tha thứ cho ta... Tha thứ cho ta... Bạch Thảo...”

Người bị Hoa Khai gọi là Bạch Thảo bình thần ngồi xuống trước mặt Hoa Khai, nhìn nàng. Hình dáng của hắn cũng giống như thiếu niên tên Bạch Thảo kia, nhưng so với lúc Bạch Thảo chết đi hình như lớn tuổi hơn. Giống như Bạch Thảo chưa từng chết đi, vẫn còn sống, chỉ là đi đến một nơi rất xa, một nơi Hoa Khai không nhìn thấy, sống một mình, chậm rãi lớn lên. Ánh mắt của hắn vẫn như trước, như có ánh sáng bên trong, nhưng không có ấm áp, nhiệt tình của thiếu niên.

Một tay Bạch Thảo nâng mặt Hoa Khai, dùng tay áo nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nàng. Hắn trước sau vẫn không nói gì, sau đó dùng một cái áo choàng trắng khoác lên người Hoa Khai. Trên tấm áo choàng trắng còn có hương hoa thoang thoảng, còn mang theo hơi ấm.

Hoa Khai cảm nhận được ấm áp trên mặt, mê man nhìn Bạch Thảo.

Bạch Thảo chậm rãi đứng lên, xoay người bỏ đi. Hoa Khai hoảng sợ vội vã túm chặt lấy vạt áo hắn. “Huynh muốn đi đâu? Đừng đi, xin huynh đừng đi...”

Bạch Thảo vẫn không nói gì, chỉ lắc đầu. Sau đó thông thả vươn tay điểm một ngón lên trán Hoa Khai nói: “Ta không sao, nàng cũng phải sống cho tốt.”

Hoa Khai nhìn Bạch Thảo mấp máy môi, cũng cảm giác được ý thức mình không còn rõ ràng. Hình ảnh trước mắt nàng dần trở nên mơ hồ, ngay cả bóng dáng Bạch Thảo cũng không nhìn rõ được. Bàn tay đang

nắm tay hắn cũng vô lực buông xuống. Nàng muốn mở miệng xin hắn hãy ở lại, muốn giữ chặt lấy hắn, nhưng cuối cùng vẫn không kịp nói gì, không giữ được gì.

Bạch Thảo ôm Hoa Khai đã mê man nhẹ nhàng đặt lên trên tấm áo choàng trắng. Hắn nhìn thoáng qua bóng dáng nàng đang ngủ, sau đó liền xoay người rời đi, không hề quay đầu lại lần nào. Hắn thong thả đi về phía xa. Dần dần quần áo vải bố màu xám tro đã biến thành tơ lụa đen bóng, đẹp vô cùng. Tóc đột nhiên dài đến lưng, đen tuyền như cánh quạ, hơi sáng lên dưới ánh trăng. Gương mặt hắn đã không còn giống gương mặt Bạch Thảo, mà là một nam tử xa lạ, tuấn tú vô cảm. Trong mắt hắn không có ánh sáng ấm áp như mắt Bạch Thảo, mà toàn một sắc đen tuyền, thâm trầm như nước sông Vong Xuyên, sâu không thấy đáy.

Nam tử tiếp tục đi về phía trước, trên lưng đột nhiên mọc ra một đôi cánh đen thật lớn. Đôi cánh đen này dường như có thể che lấp hết thấy ánh sáng trong trời đất, khiến vạn vật chìm trong bóng đêm hắc ám sâu thẳm. Hắn nhảy lên phía trước, tung đôi cánh che đi ánh trăng lạnh lẽo, bay về nơi rất xa.

Nam tử nọ bay thật lâu, qua vài ngọn núi lớn mới dừng lại trên một ngọn núi vô cùng hoang vắng. Nam tử xếp lại đôi cánh, chậm rãi đi về phía đỉnh núi. Không biết ngọn núi này cao bao nhiêu, nhưng ở nơi cao nhất có thể thấy mặt trăng thật lớn, tròn vành vạnh, rải ánh sáng bạc khắp một vùng. Đường như cung Quảng Hàn được kéo gần trong gang tấc, chỉ cần duỗi tay ra là có thể chạm đến.

*Cung Quảng Hàn: cung điện của chị Hằng Nga và Thỏ Ngọc trên mặt trăng trong truyền thuyết.

Nam tử đi lên đỉnh núi. Trên đỉnh núi có một sơn động. Cửa động rất khó tìm, bị trùng trùng điệp điệp dây leo khô già, to lớn che khuất, nếu không cẩn thận xem xét sẽ không phát hiện. Nam tử gạt mở dây leo nặng nề sang một bên, cửa động lộ ra liền nghiêng người đi vào.

Trong động hoàn toàn tối đen, không có chút ánh sáng. Mặc dù như vậy, nam tử vẫn vô cùng thành thạo đi sâu vào trong động, hình như đã đi nhiều lần nên rất quen thuộc.

Sơn động này rất sâu, nam tử đi một hồi lâu vẫn chưa đến cuối đường. Hơn nữa, càng đi sâu vào bên trong, không khí càng lạnh. Đường như vách tường đều bị đóng băng, mơ hồ còn có thể thấy khí lạnh tỏa ra.

Tiếp tục đi sâu vào trong thì có thể thấy chút ánh sáng mờ ảo, càng lúc càng rõ. Trong cùng sơn động, vách tường xung quanh đã đông cứng như băng đá ngàn thước, khí lạnh tản ra. Hình như có thứ gì đang nằm co gần vách tường. Đó là một thân hình khổng lồ, lông trắng như tuyết. Giờ phút này nó đang nhắm mắt, lẳng lặng cuộn mình nằm trong góc khuất. Mặc dù như thế, toàn thân nó vẫn tản ra khí chất cao quý, giống như thiên thần cao cao tại thượng trên trời, làm cho người ta bất giác phải phủ phục dưới chân nó, thành kính bái lạy.

Nam tử đi về phía trước, cung kính quỳ gối trước mặt nó, nói: “Đại nhân, chuyện ngài giao phó đã hoàn thành.”

Lúc này, con quái vật khổng lồ, trắng như tuyết kia mới chậm rãi mở mắt, là một đôi mắt màu vàng. Màu vàng nhàn nhạt, dường như có ánh sáng lẳng lặng lưu chuyển bên trong mang theo điềm lành, lại xa xôi không thể chạm đến.

Nó chỉ nhẹ nhàng trả lời một câu rồi chậm rãi nhắm mắt lại: “Vậy là được rồi, người lui xuống đi.”

Nam tử hơi do dự một chút, nhưng vẫn đứng lên xoay người rời đi. Phía sau truyền đến một tiếng thở dài rất nhỏ.

***

Hoa Khai mơ một giấc mơ. Nàng mơ thấy mình gặp Bạch Thảo, là Bạch Thảo vẫn còn sống. Thật hy vọng giấc mộng này có thể vĩnh viễn tiếp tục, mãi không tỉnh lại. Nhưng mộng chính là mộng, cuối cùng vẫn có lúc phải mở mắt ra.

Hoa Khai không biết mình ngủ bao lâu, nhưng chắc chỉ một lát. Bởi vì trên cao vẫn là vàng trắng tròn vành vạnh, trắng bệch lạnh lẽo. Nàng ngồi dậy, mông lung nhìn cảnh vật hoang vắng xung quanh, lại nhớ tới giấc mơ kia... Đột nhiên nàng phát hiện dưới người mình là một tấm áo choàng trắng không phải của mình thì ngờ ngẩn cả người.

Sắc mặt nhợt nhạt, nàng đưa tay sờ lên tấm áo choàng trắng xuất hiện trong mộng, thật chậm, thật cẩn thận. Đường như nàng sợ vật này chỉ là tưởng tượng của nàng, chỉ cần khẽ chạm một cái sẽ biến mất.

Thực tế, lúc Hoa Khai chạm vào cái áo choàng, nó không có biến mất.

Hoa Khai mừng rỡ cầm tấm áo nâng niu trong lòng bàn tay, cảm giác được đường như vẫn còn lưu lại chút hơi ấm. Thì ra vừa nãy không phải mộng, không phải mộng. Giờ khắc này, hình như nàng đã quên chính nàng tận mắt nhìn thấy Bạch Thảo chết đi, là chính nàng tự tay chôn cất hẳn.

Thật ra ở giờ khắc này, coi như đã quên cũng tốt.

Hoa Khai cẩn thận xếp chiếc áo cất đi, nhặt trường kiếm lên nắm chặt trong tay, đi về phía căn nhà quý quái ở phía đông. Thời điểm nàng đi đến bờ sông, thấy Tử Trúc cả người ướt sũng, hai mắt nhắm nghiền nằm bên bờ sông. Sắc mặt hần trắng bệch, vẫn bất tỉnh nhân sự.

Hoa Khai bước nhanh đến cạnh Tử Trúc. Nàng đưa tay lên mũi hần phát hiện ra hần vẫn còn thở mới thở dài nhẹ nhõm. Hoa Khai dùng tay áo lau nước trên mặt Tử Trúc, sau đó vỗ nhẹ lên mặt hần mấy lần vẫn không thấy hần tỉnh lại. Suy nghĩ một chút, Hoa Khai để kiếm trong tay xuống đất. Nàng dùng hai tay ra sức đè lên bụng Tử Trúc. Tử Trúc đang hôn mê lập tức ói ra hơn mười ngụm nước bẩn. Mi mắt hần khẽ rung, từ từ mở mắt.

Tử Trúc còn chưa tỉnh táo hẳn. Hần nhìn người trước mặt hồi lâu mới dần dần nhận ra là Hoa Khai. Hần lập tức nắm lấy tay nàng, dù yếu ớt nhưng vẫn khẩn trương hỏi: “Hoa Khai, mọi người không sao chứ?”

Hoa Khai lắc đầu, nói: “Ta không sao, nhưng tại sao ngươi lại ở đây?”

Tử Trúc miễn cưỡng ngồi dậy, kể cho nàng nghe những chuyện vừa rồi. Chân mày Hoa Khai nhíu chặt, thở dài, nhẹ nhàng nói: “Cho dù có chuyện gì xảy ra, người cũng không nên rời khỏi phòng.”

“Nhưng huynh lo uội.”

“Người lo lắng thì có thể làm gì? Bây giờ không phải chột vật như vậy sao? Lần sau đừng như vậy nữa. Người không giúp được ta, chỉ có thể trở thành vướng bận. Hơn nữa, nếu người vì ta mà xảy ra chuyện, sẽ chỉ làm ta càng thêm khó chịu mà thôi.” Hoa Khai đột nhiên nhớ tới câu nói kia của Bạch Vô Thường – “Tiểu quỷ này đối với người thật sự rất tốt. Thật đáng tiếc, một ngày nào đó nó lại vì người mà chết.”

Mặc dù Tử Trúc biết những lời Hoa Khai nói là sự thật, nhưng không tránh khỏi đau lòng. Vĩnh viễn hẳn chỉ có thể trở thành vật vướng chân nàng sao?

Qua một lúc lâu, Tử Trúc mới mở miệng hỏi: “Là mọi người cứu huynh sao?”

Hoa Khai lắc đầu, nói: “Không phải, lúc ta đến đây người đã nằm ở chỗ này.” Nhưng Hoa Khai cũng có thể đoán được là ai cứu Tử Trúc, có lẽ vẫn là nữ tử áo trắng kia.

“Thật là kỳ quái. Rõ ràng huynh đã chìm xuống sông.” Tử Trúc trầm ngâm một hồi, đột nhiên nhớ ra một việc, vội vàng nói: “Dưới sông kỳ lạ lắm, có rất nhiều người!”

“Rất nhiều người?”

“Ừ, lúc huynh bị nữ quỷ kia dẫn xuống sông, từ dưới đáy sông xuất hiện rất nhiều người. Không, chắc là quỷ. Chúng nó muốn kéo huynh xuống.”

Hoa Khai trầm mặc một hồi, rồi nàng nói: “Chúng ta đi tìm sư phụ.”

Lúc này Tử Trúc mới nhớ đến bây giờ còn không thấy sư phụ đâu, vội vàng hỏi: “Sư phụ đâu rồi? Có chuyện gì xảy ra với người?”

“Không biết, lúc chúng ta đến, trên đường đột nhiên có rất nhiều sương mù, ta và sư phụ bị tách ra. Người có thể đứng lên không?”

Tử Trúc miễn cưỡng đứng dậy. Ngoại trừ còn hơi hoa mắt, cũng không có gì đáng ngại.

Hoa Khai đỡ Tử Trúc đi về hướng họ đã xuất phát. Cả đoạn đường không có bóng người, im ắng dị thường, ngay cả tiếng côn trùng cũng không có. Vầng trăng trên cao bỗng nhiên bị mây đen che khuất, trời đất tối sầm.

Đột nhiên từ xa xa có âm thanh truyền đến. Là giọng ca của nữ nhân.

24. Q.3 - Chương 24

Tử Trúc và Hoa Khai thoáng nhìn nhau. Sau đó Hoa Khai vội vàng kéo Tử Trúc chạy về hướng gian phòng mà bọn họ đã ở.

“Hoa Khai, muội tính làm gì?”

Hoa Khai không trả lời Tử Trúc, chỉ kéo hần chạy một mạch. Đến lúc hai người về đến gian phòng, cửa vẫn còn mở. Hoa Khai đẩy mạnh Tử Trúc vào phòng, rồi đóng cửa lại, dán lên cửa mấy lá bùa vàng.

“Người ở lại đây, dù có chuyện gì cũng không được đi ra!” Nói xong, Hoa Khai vội xoay người rời đi.

Tử Trúc chạy đến cửa sổ, nhìn theo bóng dáng Hoa Khai gọi lớn: “Hoa Khai! Đừng để một mình huynh ở đây!”

Hoa Khai dừng bước, xoay người nhìn Tử Trúc. “Chỉ cần người không ra ngoài, sẽ không có chuyện gì.”

“Nhưng còn muội...”

“Yên tâm, nhất định ta sẽ không sao.” Nói xong, Hoa Khai xoay người chạy về hướng có thanh âm kia. Tử Trúc chỉ có thể lo lắng nhìn theo bóng dáng Hoa Khai chạy càng lúc càng xa.

Hoa Khai chạy theo hướng thanh âm vọng tới. Lúc nàng còn chưa tìm được nữ quỷ kia thì đã phát hiện vị đạo sĩ đang hôn mê bất tỉnh nằm trên mặt đất.

“Sư phụ!” Hoa Khai chạy đến bên người vị đạo sĩ, nâng ông dậy.

Một hồi lâu sau, vị đạo sĩ mới dần dần tỉnh lại, vẫn còn suy yếu.

“Sư phụ, người không sao chứ?”

Vị đạo sĩ miễn cưỡng đứng lên, thần trí vẫn chưa tỉnh táo hẳn nhưng ngoại trừ đầu vầng mắt hoa thì cũng không có gì trở ngại.

“Sư phụ, vừa rồi Tử Trúc và con đều gặp chuyện. Con đã đưa hần trở lại phòng. Hay bây giờ người trở về phòng với hần, con đi xem một mình được rồi.”

“Không được, con còn quá nhỏ, đi một mình rất nguy hiểm.” Vị đạo sĩ cau mày lắc đầu.

“Không sao đâu.” Hoa Khai thản nhiên nói: “Sư phụ, người đã quên con là người thế nào sao? Chúng nó không tổn thương được con. Hơn nữa, con cũng sẽ cẩn thận.”

“Không được, con theo ta trở về!” Vị đạo sĩ vẫn không đồng ý.

“Vậy được rồi.” Nói xong, Hoa Khai liền đỡ vị đạo sĩ dậy, chậm rãi đi.

Vị đạo sĩ cảm thấy hơi kỳ quái nhìn Hoa Khai, không thể tưởng tượng được cũng có lúc tính tình nàng không quật cường như vậy. Nhưng không lâu sau, vị đạo sĩ biết nàng vẫn cứ cố chấp như cũ. Vừa trở lại trong phòng, chân còn chưa đứng vững, Hoa Khai liền đóng cửa từ bên ngoài, còn dùng một thanh gỗ cài cửa lại, sau đó nói với vị đạo sĩ: “Sư phụ, con đi rồi về, người ở đây từ từ nghỉ ngơi.”

“Con trở lại đi! Nguy hiểm lắm!” Vị đạo sĩ gọi liên tục nhưng không có tác dụng gì. Hoa Khai đã đi xa. Vị đạo sĩ bất đắc dĩ thở dài.

Lần này Hoa Khai trực tiếp đi đến bờ sông nơi có gian phòng cũ. Nhìn nước sông trong suốt, Hoa Khai buông kiếm trong tay xuống, còn cẩn thận cất kỹ tấm áo choàng trắng, nhẹ giọng nói một câu: “Bạch Thảo, phù hộ ta.” Sau đó liền thả người nhảy xuống sông.

Nước sông lạnh như băng lập tức ngập qua đầu nàng. Nhờ có ánh trăng, Hoa Khai thấy từ đáy sông sâu có vô số oan hồn dữ tợn che mặt bơi về phía trước. Chúng muốn kéo Hoa Khai chìm càng sâu càng tốt. Nhưng không có ngoại lệ, lúc chúng còn chưa chạm được vào người nàng thì đã kêu lên đau đớn tránh ra xa.

Hoa Khai cũng biết đại khái, muốn bơi trở lên bờ nhưng đột nhiên không biết cổ chân bị cái gì cuốn lấy, làm thế nào cũng không thoát ra được. Hoa Khai hơi hoảng, nàng cố gắng giãy dụa nhưng thứ đó càng cuốn càng chặt. Dần dần, thiếu dưỡng khí, cảm giác đau rất vì hít thở không thông ùn ùn kéo đến. Thời gian dường như trở nên dài đằng đặc, nhưng thực tế chỉ trong chốc lát mà thôi. Cuối cùng, ngay cả sức để giãy dụa cũng hết, nàng từ từ chìm xuống đáy sông.

Một khắc trước khi mất đi ý thức, Hoa Khai đột nhiên nhớ đến Bạch Thảo. Nàng nghĩ, không biết trên đường xuống Hoàng Tuyền có thể gặp huynh ấy không?

Đây là lần thứ hai Hoa Khai trông thấy Bạch Vô Thường. Lúc đó nàng đang nằm trên mặt đất. Mở mắt ra liền thấy Bạch Vô Thường đang cúi người nhìn mình cười hì hì.

Hoa Khai không rõ là mình còn sống hay đã chết.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi.” Bạch Vô Thường cười tủm tỉm nói.

“Ta chết rồi sao?”

“Đương nhiên, bằng không làm sao ngươi có thể gặp ta?”

“Ngươi muốn dẫn ta đi sao?”

“Đương nhiên, bằng không ngươi cho rằng ta đến đây đi dạo à?”

Hoa Khai chuyển ánh mắt nhìn thoảng qua mặt trăng đang ngả về tây. Không bao lâu nữa, trời sẽ sáng. Nàng đứng dậy, chỉ cảm thấy thân thể mình nhẹ bồng, dường như chỉ cần một trận gió cũng có thể thổi nàng bay đi. Sau đó Hoa Khai quay đầu nhìn, thì thấy thân thể đã chết của mình đang nằm cách bờ sông không xa. Hai mắt nhắm nghiền, tay chân bất động, mái tóc ướt sũng bết vào gương mặt trắng bệch. Mới nhìn lại có cảm giác an bình.

Hoa Khai không biết ai đã kéo mình lên bờ, nhưng rõ ràng là lúc lên bờ, mình đã chết. Chẳng qua không thể tưởng tượng được mình lại chết như vậy. Lúc nàng nhìn thấy thi thể mình, không vui cũng không buồn. Nàng nhìn thoảng qua trường kiếm và áo choàng trắng ở bên cạnh, lại nghĩ đến Bạch Thảo. Hoa Khai biết, Bạch Thảo lúc đó nhất định không phải là ma quỷ, bởi vì huynh ấy đụng mà mình mà vẫn không sao. Nhưng rõ ràng chính mình đã tận mắt thấy huynh ấy chết đi, tự tay chôn cất huynh ấy. Vì sao huynh ấy lại xuất hiện với hình dáng đã trưởng thành? Chẳng lẽ huynh ấy đã thành tiên?

Nghĩ như thế, Hoa Khai cảm thấy yên lòng hơn nhiều.

“Ngươi ngăn gì ở đó, theo ta đi mau.”

Hoa Khai gật đầu.

Bạch Vô Thường dùng xích sắt khóa hai tay Hoa Khai: “Làm theo quy tắc thôi, hy vọng ngươi đừng để ý.”

“Không sao.” Hoa Khai đi theo Bạch Vô Thường vài bước, liền quay đầu lại nhìn một lần cuối cùng. Sau đó theo hắn đi tiếp, không bao giờ quay lại nhìn nữa.

“Lần trước ta nói ngươi sống không quá hai mươi tuổi, nhưng ta không nghĩ là nhanh như vậy đã thấy ngươi.” Bạch Vô Thường kéo sợi xích sắt, nói: “Vừa nghe đến phải đi câu hồn của ngươi, đám quỷ soa không đùa nào dám đi, nên ta đành phải đến một mình.”

Hoa Khai đột nhiên nhớ ra gì đó: “Có hồn nào các ngươi không mang về địa phủ không?”

Bạch Vô Thường ngẫm nghĩ, nói: “Ta cũng không tìm hiểu nhiều. Ta phụ trách dẫn hồn người chết không mang theo oán hận. Lạnh lùng căm tức phụ trách những hồn lúc còn sống làm điều ác, hoặc sau khi chết trở thành ác hồn.”

“Lạnh lùng căm tức?”

“Chính là Hắc Vô Thường. Biết hẳn lâu như vậy rồi, ta chưa hề nghe hẳn nói câu nào. Với ai hẳn cũng lạnh lùng, làm không quý nào dám tới gần. Cả ta cũng chịu không nổi hẳn, huống chi là kẻ khác. Cho nên ta gọi hẳn là Lạnh lùng cầm điếu. Người nói xem, nghe rất thích hợp.”

Hoa Khai cũng không thèm để ý Bạch Vô Thường gọi Hắc Vô Thường là gì. Nàng để ý chuyện khác: “Vậy còn những người chết oan thì sao? Ví dụ như người chết đuối hoặc vì lý do gì đó.”

“Người chết đuối bình thường trong lòng sẽ có chút oán hận cùng lưu luyến người thân. Sau khi chết sẽ ở lại cái nơi người đó đã chết đi, biến thành thủy quỷ, hơi giống như thổ địa. Những thủy quỷ tốt sẽ an phận ở đó cho đến lúc hơi yên phi diệt. Nhưng những thủy quỷ muốn ra ngoài làm loạn sẽ tìm người khác chết thay. Thông thường chúng sẽ tìm người còn sống, biến thành hình dáng nhiều người khác nhau, thường là hình dáng của người thân của họ, sau đó mê hoặc bọn họ, làm cho bọn họ cũng chết đuối ở đó. Như vậy thủy quỷ sẽ có cơ hội rời khỏi nơi đó, đầu thai chuyển thế. Nhưng việc này cũng coi như làm ác, cho nên đầu thai chỉ có thể làm súc vật. Mà cái kẻ chết thay kia sẽ thay thế thủy quỷ lúc đầu đã hại chết hẳn, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu kế tiếp. Cứ thế tuần hoàn, tiếp tục báo ứng.”

“Có biện pháp nào có thể ngăn cản chúng nó không?”

“Trừ phi bến sông kia khô cạn, hoặc là có người siêu độ cho bọn chúng. Có điều bây giờ người cũng là quỷ, đừng có nghĩ linh tinh, thánh nhân không phải dễ làm như vậy đâu.”

Hoa Khai trầm mặc một lúc, không nói thêm gì nữa.

Lúc đi đến đường Hoàng Tuyền, Bạch Vô Thường lấy ra Dẫn Lộ đăng. Ánh lửa đỏ của ngọn đèn chiếu sáng chín thước trước mặt. Ánh sáng đỏ mơ hồ chiếu trên bùn đen, cũng chiếu sáng hoa bỉ ngạn hai bên đường Hoàng Tuyền. Biển hoa bao la, không có điểm cuối. Chỉ có đóa hoa đỏ như lửa, không có lá cây. Sắc đỏ như máu lay động theo gió.

“Người chết rồi, có thể thành tiên không?” Hoa Khai đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên là được.”

“Thành tiên rồi có thể lớn lên không?”

“Lớn lên? Lớn lên giống như người?”

“Ừ.”

“Chắc chắn là không được. Nếu nói như vậy, tới lúc đó thần tiên trên trời không phải đều là một đám ông già bà cả bất tử hay sao, đáng sợ chết người đó. Người cứ nhìn ta là biết, năm ta chết mới hai mươi mấy tuổi, bây giờ vẫn là hình dáng lúc đó, vẫn đẹp trai quyến rũ như thế! Nếu để phải biến thành hình dáng lão yêu quái, không bằng cứ để ta chết thêm lần nữa là được rồi.”

Bạch Vô Thường tự biên tự diễn một mình. Một lát sau, xích sắt đang cầm trên tay đột nhiên dừng lại. Hẳn xoay người nhìn mới phát hiện cô gái phía sau đã dừng bước. Nàng hoàn toàn thất thần, trong mắt ngập tràn vẻ đau đớn không dám tin. Bạch Vô Thường quay mặt đi. Hẳn sợ nhất chính là kiểu ánh mắt này, khóc không khóc được, cái gì cũng nghẹn trong lòng, sớm muộn gì cũng phát điên, mặc dù nàng đã là quỷ. Mặc dù bản thân hẳn cũng đã là Bạch Vô Thường.

“Thật ra, những gì ta nói cũng không nhất định đúng hết đâu.”

“Nếu... nếu huynh ấy không phải thần tiên, vì sao không lâu trước đây ta còn thấy huynh ấy ở trước mặt ta, thấy hình dáng của huynh ấy lúc lớn lên. Huynh ấy còn nói rằng ta phải sống cho tốt... Nhưng huynh ấy rõ ràng đã chết trước mặt ta. Ta đã tự tay chôn cất huynh ấy. Nếu huynh ấy là quỷ... thì làm sao có thể tới gần ta! Người nói cho ta biết, huynh ấy rốt cuộc là cái gì? Huynh ấy rốt cuộc là cái gì?” Hoa Khai vô lực ngồi bệt xuống đất, không kèm được khóc rống lên.

Cứ hy vọng, rồi một lần lại một lần bị vô tình phá hủy, dù có là ai cũng không chịu nổi.

“Có thể là người nhìn lầm rồi.”

“Ta không nhìn lầm. Huynh ấy còn khoác áo lên người ta. Lúc ta tỉnh lại áo vẫn còn ở trên người ta... Người nói làm sao ta có thể nhìn lầm? Làm sao có thể nhìn lầm...”

Bạch Vô Thường thở dài một hơi, ngồi xổm trước mặt Hoa Khai nói: “Người có nghĩ đến có khả năng là một thần tiên nào đó biến thành hình dáng bằng hữu của người, đến an ủi người? Mục đích để người không dễ dàng cứ vậy từ bỏ sinh mạng của mình?”

Hoa Khai sững sờ. Nàng ngẩng đầu, lệ rơi đầy mặt nhìn Bạch Vô Thường: “Ý của người là Bạch Thảo thật sự vẫn còn lẫn quẩn ở đó, vẫn ở đó chịu khổ, không thể đầu thai chuyển thế sao...”

Bạch Vô Thường cắn cắn môi: “Chắc là như vậy.”

Hoa Khai nhìn con đường Hoàng Tuyền, nhìn hoa Bỉ Ngạn ở hai bên. Chỉ cần đi qua nơi này, sẽ không cách nào quay trở lại. Người đó có cứu Bạch Thảo ở chỗ đó đi không? Vậy Bạch Thảo chẳng phải sẽ đời đời kiếp kiếp đều phải lẫn quẩn ở đó, chỉ có một mình, mãi mãi không thấy ánh mặt trời.

Hoa Khai đột nhiên đứng lên. Nàng liều mạng giãy dụa, la lớn: “Ta không đi theo người! Ta phải trở về! Ta phải trở về cứu huynh ấy!”

25. Q.3 - Chương 25

Đương nhiên Bạch Vô Thường không thể thả nàng đi. Hắn siết chặt dây xích sắt trong tay. “Người quay về thì làm được gì? Cái hồn phách kia không chừng đã tan thành mây khói từ lâu!”

“Không! Ta nói rồi, ta nhất định phải mang huynh ấy rời khỏi chỗ đó, nhất định... Nếu ta đầu thai rồi, thì huynh ấy làm sao bây giờ? Ai có thể cứu huynh ấy ra... Là ta hại chết huynh ấy, là ta hại chết Bạch Thảo. Nếu không phải vì ta, Bạch Thảo sẽ không chết, huynh ấy sẽ không chết...” Hoa Khai quỳ gối khóc lớn, cả người dính đầy bùn đất.”

“Nhân quả tuần hoàn, người có tự trách cũng vô ích. Theo ta đi đi. Đầu thai xong chính là một bắt đầu mới, người sẽ không buồn phiền vì những chuyện này nữa, sẽ tốt hơn. Đến đây, theo ta đi đi.” Dứt lời, Bạch Vô Thường dùng hai tay nâng nàng dậy. Nhưng không ngờ Hoa Khai lại dùng sức đẩy hắn ra: “Ta phải về! Ta không thể chết được! Ta nhất định phải trở về!”

Bạch Vô Thường nhìn Hoa Khai, hồi lâu sau mới thở dài một hơi. “Cho dù bây giờ ta thả người đi, người cũng không ra khỏi được đường Hoàng Tuyền này, huống chi ta không thể thả người đi. Cùng lắm thì người có thể đi cầu xin Diêm Vương, biết đâu hắn có thể cho người được hoàn hồn bảy ngày. Có điều, ta nghĩ cái lão đầu đá mặt sắt Diêm Vương kia sẽ không đồng ý đâu.”

Ít ra cũng còn có hy vọng, Hoa Khai nắm lấy vạt áo Bạch Vô Thường, cầu xin: “Xin người dẫn ta đi gặp Diêm Vương... Ta không thể cứ đi như vậy.”

Sau đó, Bạch Vô Thường dẫn Hoa Khai đến điện Diêm Vương.

Lúc đó Diêm Vương đang ngồi ở trên cao đường, mặc áo bào lớn màu đỏ viền đen. Gương mặt trang nghiêm, không chút biểu tình. Còn Phán Quan đứng phía sau Diêm Vương thấy Hoa Khai, liền lật lật sổ sinh tử trong tay. Sau đó thấp giọng nói nhỏ bên tai Diêm Vương. Diêm Vương hơi gật gật đầu.

“Người quỳ dưới đường có chuyện gì.” Diêm Vương lạnh lùng mở miệng.

Hoa Khai cung kính quỳ trước mặt Diêm Vương, hai tay áp lên mặt đất, cái trán cũng chạm đất: “Ta đến xin Diêm Vương đại nhân cho ta được hoàn hồn về nhân gian, bây giờ ta chưa thể chết được. Ta xin hứa chỉ cần ta hoàn thành tâm nguyện, ta lập tức trở lại địa phủ. Cho dù phán ta bị đánh vào mười tám tầng địa ngục, trọn đời không thể siêu sinh, ta cũng nhất định không oán không hối.”

“Được.”

Hoa Khai kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Diêm Vương, ngay cả Bạch Vô Thường cũng hoàn toàn không ngờ Diêm Vương trước giờ vốn ý chí sắt đá lại dễ dàng đáp ứng, nhất thời chỉ biết ngơ ngẩn.

Diêm Vương lấy sổ sinh tử đã được Phán Quan mở ra, nói: “Mạnh Hoa Khai, trên sổ sinh tử viết người thọ tám mươi bảy tuổi, già chết tự nhiên. Bây giờ dương thọ người chưa hết, kiếp nạn chưa xong, chờ người hoàn thành hết mọi việc, cũng có thể không phải đến địa phủ, đừng nói đến chuyện bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục. Trở về đi.” Dứt lời, Diêm Vương ra lệnh cho Bạch Vô Thường dẫn nàng trở về, còn mình cũng đứng dậy đi mất.

Thời điểm nàng trở ra đường Hoàng Tuyền, khóa sắt trên tay Hoa Khai đã được mở ra. Nàng hơi sốt ruột đi ở phía trước, Bạch Vô Thường đi sau nàng, mở miệng nói: “Thì ra là dương thọ chưa hết, chứ ta nói làm sao tên Diêm Vương kia có thể thả người đi? Chẳng qua vận khí người quá tốt thôi.”

Hoa Khai không để ý đến lời Bạch Vô Thường, một lúc lâu sau nàng mới hỏi: “Không phải người nói ta sống không quá hai mươi tuổi sao? Vì sao Diêm Vương lại nói ta có tám mươi bảy năm dương thọ?”

“Ta không biết vì sao trên sổ sinh tử lại viết như vậy. Nhưng đó giờ ta xem tuổi thọ của một người chưa bao giờ có sai sót. Người phải biết ta chính là Bạch Vô Thường, một người khi nào thì chết, ta rõ ràng nhất.” Sau khi nói xong, Bạch Vô Thường lại cười rộ lên: “Biết đâu tuổi thọ của người và tuổi thọ trên sổ sinh tử không giống nhau, chứng minh người không phải người bình thường. Người phải cảm thấy bản thân mình là có một không hai mới đúng. Ngẫm đi ngẫm lại, thế gian nhiều người như vậy có mấy người có thể giống người.”

Hoa Khai đột nhiên xoay người lại nhìn Bạch Vô Thường đăm đăm: “Ta thà làm một người bình thường, bình thường như một người thường mà thôi.” Nói xong, nàng quay người tiếp tục đi về phía trước.

Bạch Vô Thường phát hiện mình nói trúng chỗ đau của cô gái kia, cũng tự biết mình vô ý vô tứ. Hắn muốn nói gì đó an ủi nàng, lại sợ mình càng nói càng lỡ lời, xấu hổ không biết nói gì cho phải, đành cúi đầu. Cả đoạn đường im lặng như thế còn khó chịu hơn là đòi mạng hắn nữa.

Một lát sau, Bạch Vô Thường phát hiện nàng không đi tiếp. Hắn ngẩng đầu, liền thấy cách đó không xa có một nữ tử toàn thân áo trắng, gương mặt vô cùng xinh đẹp. Nàng đứng cạnh biển hoa Bỉ Ngạn, áo trắng cùng hoa đỏ theo gió lay động, hình như đã đứng đợi ở đó lâu lắm rồi. Nàng không phải hồn ma, càng không thể là người.

“Bằng hữu của người à? Không phải ta đã nói, người thật sự không tầm thường sao, còn có nhiều bằng hữu là thần tiên như vậy, mà ai cũng xinh đẹp hết.”

Lúc này, nữ tử áo trắng kia chạy tới trước mặt Bạch Vô Thường, nói: “Đoạn đường còn lại, để ta mang nàng ra ngoài cho.”

Nhưng Bạch Vô Thường lại giống một tên vô lại lắc đầu từ chối, nói: “Vậy cũng hơi phiền, Diêm Vương ra lệnh cho ta dẫn cô ấy ra ngoài, nếu để cho lão Diêm Vương máu lạnh kia biết ta lười biếng, nửa đường đem hồn phách giao cho người khác, thì chính là tự tìm đường chết đó.”

“Vậy phải làm thế nào?”

Bạch Vô Thường lưu manh cười he he, sau đó nói: “Chỉ cần cô nương nói ta biết phương danh của cô, nếu Diêm Vương có truy cứu thì ít ra ta cũng có cái tên để trình lên.” Nói trắng ra, hắn chỉ muốn biết tên của người ta thôi, quả là thứ không biết xấu hổ.

Nữ tử áo trắng lại cười rộ lên, cố ý nói: “Ta nhận ra người. Năm đó người quỳ gối trước mặt Phật Tổ, cầu xin Người để người được gặp vị ở trong lòng một lần. Ta còn tưởng người cũng biết yêu cuồng dại như con người, không thể ngờ... đều là giả vờ à.”

“Hiểu lầm rồi hiểu lầm rồi. Ta đối với cô nương không có chút suy nghĩ không chính đáng nào hết. Cô đừng đem tội danh này gán lên đầu ta. Nếu sau này ta tìm được hắn, để hắn nghe có sự việc như vậy xảy ra, sẽ chết người đó!” Bạch Vô Thường vội vàng nói. Khi đó Bạch Vô Thường đã ở địa phủ được năm trăm năm, cách cái ngày mà Phật Tổ nói năm ngàn năm còn rất xa. Đối với việc có thể tìm được người đó, hắn vẫn ôm hy vọng rất lớn. Có điều, không thể tưởng tượng được ba bốn ngàn năm về sau nữa, hắn vẫn không thể tìm thấy người kia.

“Vậy... ta có thể dẫn nàng đi chưa?” Nữ tử chỉ Hoa Khai đang đứng một bên.

“Được được, đương nhiên được. Cô nương đi nhanh đi.” Bạch Vô Thường đuổi các nàng như đuổi ôn thần. Nhưng sau khi hai người đi được vài bước, Bạch Vô Thường lại đuổi theo, hỏi: “Cô cũng biết hắc ở đâu?”

Nữ tử lắc đầu.

Bạch Vô Thường cũng chỉ thất vọng “Ừ” một tiếng, để các nàng đi rồi, vậy sẽ cô đơn lắm.

Hoa Khai và cô gái kia cả đoạn đường đều trầm mặc. Cuối cùng, Hoa Khai không nhịn được hỏi: “Cô là ai?”

Nữ tử cũng không trả lời, chỉ tiếp tục đi về phía trước. Nhưng Hoa Khai lại không phải người không có được đáp án sẽ bỏ cuộc, nàng tiếp tục hỏi: “Rốt cuộc cô là ai?”

Đến lúc nàng hỏi tới lần thứ năm, cô gái kia mới thở dài một hơi nói: “Ở thiên đình ta cũng chỉ là một tiểu tiên hèn mọn. Có nói, cô cũng không nhận ra.”

“Vì sao lại đến đây?”

“Để dẫn cô ra ngoài.”

“Vì sao lại muốn dẫn ta ra ngoài?”

“Bởi vì có người vì cô chết mà vô cùng đau lòng, thống khổ. Ta không muốn nhìn chàng như vậy, nên ta đến đây.”

“Người cô nói là Tử Trúc sao?”

“Còn có thể là người khác sao?” Nữ tử cười khổ.

“Cô cùng hắc... cuối cùng là quan hệ thế nào?”

Nữ tử ngẫm nghĩ, nhưng lại nói: “Không có quan hệ gì. Ta cùng với chàng, đến bây giờ vẫn không có quan hệ. Chàng không biết sự tồn tại của ta. Trong mắt chàng chỉ có một mình cô, mà trong mắt ta chỉ có một mình chàng. Trong mắt cô, lại không có gì cả, kiếp trước như thế, kiếp này cũng vậy.”

“Kiếp trước? Kiếp này? Kiếp trước chúng ta có quen nhau sao?”

“Kiếp trước cô là hoa thần người người tôn kính, ta đương nhiên biết cô. Nhưng cô sẽ không nhận ra ta, bởi vì ta chỉ là một con bướm nhỏ nhoi. Sau đó, cô vi phạm thiên quy, bị giáng chức hạ phạm lịch kiếp. Chàng không hề do dự liền hạ phạm theo cô. Mà ta, biết chàng đi rồi, lại xuống trần gian tìm chàng. Chỉ cần có thể đi theo bên người chàng, che chở chàng bình an vô sự, ta đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.” Dứt lời, nàng đã ra khỏi đường Hoàng Tuyền, phía trước chính là Quỷ Môn quan, bước qua Quỷ Môn quan là có thể trở lại nhân gian.

“Vì sao ta lại bị giáng chức hạ phạm?” Lúc sắp bước chân ra khỏi Quỷ Môn quan, Hoa Khai hỏi.

Nữ tử quay đầu nhìn Hoa Khai: “Ta đã nói quá nhiều, không thể nói thêm nữa. Những chuyện còn lại, tự cô tìm hiểu cho thấu đáo đi.” Thanh âm của nàng rất nhẹ, như ở xa xa truyền đến.

Sau khi nàng nói xong, liền đi trước đẩy cửa Quỷ Môn, bước ra ngoài. Hoa Khai cũng đi theo sau nàng ra khỏi Quỷ Môn quan. Chân vừa bước ra ngoài, trước mắt là bầu trời mở rộng.

Các nàng đã đứng ở bờ sông, trời đã muốn sáng rõ.

Sau đó Hoa Khai thấy thân thể mình vẫn nằm đó, bên cạnh còn có hai người, một người là vị đạo sĩ, người kia là Tử Trúc. Vị đạo sĩ không khóc, nhưng vẻ mặt vô cùng đau buồn. Ông ấy không đứng đó, mà đang lập đàn ở cách đó không xa, muốn gọi hồn phách đã đi xa trở về.

Còn Tử Trúc đang ôm nàng, chính là xác chết của nàng khóc rống: “Vì sao... Vì sao người chết không phải là huynh...” Hắc đau khổ như vậy, vô cùng đáng thương. Cô gái kia nói đúng, đích thực là hắc thương tâm muốn chết. Hoa Khai quay đầu nhìn thoáng qua cô gái, thấy trong mắt nàng đau đớn và cả cố chấp không thể buông.

“Ta phải về thôi.” Hoa Khai nói với cô gái.

“Xin cô chờ một chút. Ta muốn mượn thân thể của cô một lát, chỉ một lần thôi, rất nhanh.” Nói xong, cô gái cũng không chờ Hoa Khai đáp ứng, bước về phía trước, tiến vào nằm trong thân thể Hoa Khai.

Sau đó, “Hoa Khai” từ từ mở mắt, vươn tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Tử Trúc, khẽ mỉm cười nói: “Đừng khóc, ta đã trở về.” Dịu dàng đó, Hoa Khai chưa bao giờ có.

Tử Trúc khiếp sợ nhìn người trong lòng, vẻ mặt không dám tin. Sau đó lệ nhanh chóng rơi đầy mặt.

“Vì sao lại khóc? Ta đã trở về, chàng không vui sao?” Nàng dịu dàng nói.

“Huynh nghĩ muội chết rồi! Huynh nghĩ muội chết rồi...”

“Nhưng ta còn chưa chết, không phải sao?”

“Vì sao... Rõ ràng muội đã tắt thở lâu như vậy?”

“Hoa Khai” dịu dàng nói: “Diêm Vương nói dương thọ của ta chưa hết, không thu nhận ta, bảo ta trở về.”

Tử Trúc ôm chặt lấy Hoa Khai, nói: “Thật tốt quá, thật tốt quá...”

“Hoa Khai” tựa đầu vào vai Tử Trúc, khoe miệng khẽ cong. Nàng sung sướng nói: “Chàng biết không? Có thể được chàng ôm như vậy, ta thật sự rất vui. Đã bao nhiêu năm, ngay cả nằm mơ ta cũng không dám mơ...” Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, trong mắt có giọt lệ rơi ra.

26. Q.3 - Chương 26

Hoa Khai đứng ở một bên nhìn mọi việc diễn ra trước mắt. Trong lòng nàng cảm thấy hơi phức tạp, đó là thân thể của mình, bây giờ lại bị ôm chặt như vậy. Đó là giọng nói của mình, lại nói những lời mình sẽ không bao giờ nói.

Trong lúc Tử Trúc vẫn còn ôm “Hoa Khai”, nữ tử đã thoát hồn ra ngoài. Tử Trúc lập tức cảm giác được người trong lòng hình như không còn chút khí lực nào, xụi lơ tựa vào người hần. Tử Trúc nghi hoặc tách nàng ra một khoảng, mới phát hiện hai mắt Hoa Khai đã nhắm nghiền, gương mặt trắng bệch không còn chút sinh khí. Tử Trúc run run đưa tay để dưới mũi nàng, cũng không cảm giác được nàng đang thở.

Tử Trúc quá sợ hãi. Hần đau khổ lắc lắc thân thể Hoa Khai. Vị đạo sĩ ở cách đó không xa vẫn đang tập trung làm phép cũng nhận ra có chuyện, vội vàng đi về phía Tử Trúc.

Hình như vị đạo sĩ không thấy hồn phách Hoa Khai đang đứng một bên, trực tiếp đi xuyên qua người nàng. Hoa Khai cảm thấy hơi khó hiểu, không phải sư phụ cũng giống mình, có thể thấy được ma quỷ sao? Vì sao người không nhìn thấy mình?

Nữ tử áo trắng bước ra từ trong thân thể Hoa Khai, rơi nước mắt bước đến cạnh nàng nói: “Xin cô đừng nói cho chàng biết sự tồn tại của ta.”

“Vì sao?”

“Bởi vì chàng nhất định sẽ không yêu ta, ta cần gì phải cho chàng biết?” Hai mắt nữ tử đầm lệ. “Cám ơn cô cho ta mượn thân thể. Có thể được chàng ôm như vậy, ta không còn gì hối tiếc. Mặc dù ta biết chàng không phải ôm ta... Để báo đáp cô, ta sẽ giúp cô bắt nữ quỷ kia. Xin cô cứ đợi tin của ta.” Dứt lời, nàng xoay người bỏ đi. Gió lạnh cuốn lấy mái tóc và tà áo trắng của nàng bay bay, bóng lưng kia trông vô cùng bi thương.

Hoa Khai nhìn nữ tử áo trắng đi rồi, liền xoay người nhìn mình vẫn đang nằm trên đất.

Lúc đó vị đạo sĩ vẫn ở cạnh xác nàng tụng kinh cầu hồn. Còn Tử Trúc thử rất nhiều phương pháp cũng không thể khiến nàng tỉnh lại. Hần tuyệt vọng, vừa ôm chặt thân thể nàng vừa khóc, quyết không buông ra, miệng lầm bầm nói: “Hoa Khai, muội tỉnh lại đi... tỉnh lại đi.” Ánh mắt đã mờ hồ tan rã.

Nỗi tuyệt vọng lớn nhất trên đời, không phải là từ đầu đã không có hy vọng, mà là mang lại hy vọng sau đó lại không chút lưu tình cướp đi. Bây giờ Tử Trúc ôm thi thể của Hoa Khai, cũng đáng thương như lúc đó Hoa Khai ôm thi thể Bạch Thảo.

Hoa Khai trầm mặc một lúc rồi xoay người nhập vào thể xác mình. Nàng từ từ mở mắt, nhẹ nhàng nói với vị đạo sĩ: “Sư phụ, con không sao.” Dứt lời, nàng tránh khỏi vòng tay Tử Trúc, đứng lên.

Dường như vị đạo sĩ và Tử Trúc vẫn chưa hồi phục tinh thần, trân trân nhìn Hoa Khai sửa sang lại y phục vừa xộc xệch vừa bẩn của mình. Mãi một lúc sau, vẫn là vị đạo sĩ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh trước, vội vàng đi đến cạnh Hoa Khai cầm tay nàng lên bắt mạch. Lúc cảm nhận được mạch nàng đang đập mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, nói: “Cảm ơn trời đất, Phật Tổ phù hộ độ trì!” Vị đạo sĩ bật khóc, lệ rơi trên gương mặt già nua: “Chứng nào thì con mới có thể sửa cái tính cố chấp! Sớm muộn gì con cũng hại chết chính mình!”

Hoa Khai nhìn vị đạo sĩ khóc thương tâm như thế, nàng biết mình đã thật sự làm người bị kinh sợ, nhưng chỉ có thể nói: “Sư phụ, con đã đến Quỷ Môn quan một chuyến, cũng coi như đã chết một lần. Hơn nữa không phải người đã nói, tất cả đều có số mệnh hết rồi sao? Diêm Vương muốn con canh ba chết, ai dám giữ con đến canh năm? Nếu như vậy, con cần gì phải sợ? Lúc nào con phải chết, Diêm Vương nhất định không bỏ qua. Lúc con chưa phải chết, ông ta cũng không thể chứa chấp. Người xem, ông ấy đã để con quay lại rồi.”

Vị đạo sĩ cũng nhận ra mình đã thất thố, nhanh chóng lau nước mắt, thở dài một hơi. Hơn nữa, ông hiểu một điều, nếu không cố chấp thì không phải là Hoa Khai.

Tử Trúc ở phía sau đến giờ mới thật sự hồi phục tinh thần, mới thật sự tin Hoa Khai còn sống. Nàng đã trở về rồi. Hắn không dám tin đi lên phía trước, vừa vươn tay ra lại bị Hoa Khai né tránh.

Hoa Khai nói: “Trời sáng rồi, chúng ta đi thôi.” Dứt lời, liền nhặt trường kiếm lên, và cả áo choàng trắng. Sau đó, nàng lại cẩn thận giấu cái áo choàng đó đi. Cuối cùng nàng vẫn không biết ai đã khoác chiếc áo này ình. Vì sao người đó phải cải trang thành hình dáng của Bạch Thảo, dụng ý là gì? Nàng không biết câu trả lời, mãi cho đến một ngày của mấy năm sau, mới hoàn toàn hiểu được.

Mặt trời từ từ nhô khỏi đường chân trời, từng tia nắng vàng nhạt trải khắp nơi. Gió ban mai se se lạnh.

Tử Trúc nhìn hai tay mình trống rỗng, ngơ ngẩn hồi lâu. Hắn nhìn bóng dáng Hoa Khai dần đi xa, lòng nghi hoặc, tim lại đau đau. Đường như Hoa Khai vừa ôm hắn chưa từng xuất hiện trên cõi đời này, nàng vẫn lạnh lùng như thế. Mãi đến khi vị đạo sĩ vỗ vỗ vai hắn, ý bảo hắn quay về, Tử Trúc mới chậm chậm đi theo.

Trở về trong phòng, Hoa Khai thay một bộ quần áo sạch sẽ, sau đó kể hết mọi chuyện đã xảy ra với nàng cho vị đạo sĩ và Tử Trúc nghe. Nhưng lúc kể đến nữ tử áo trắng, Hoa Khai thản nhiên nhìn lướt qua Tử Trúc, rồi không hề đề cập tới sự tồn tại của nàng.

Sau khi vị đạo sĩ nghe xong, ông ngẫm nghĩ nói: “Xem ra có không ít người đột nhiên chết ở con sông này, nhưng không ai biết cũng không có ai cầu siêu. Sự oán hận của những hồn phách này tích tụ càng lúc càng lớn, rồi đi tìm kẻ khác chết thay nên mới hại không ít người. Tội ác cứ thế lập đi lập lại. Hơn nữa nữ quỷ kia đêm đêm lại ra ngoài tác oai tác quái, lời đồn càng lúc càng nhiều mới khiến thôn này càng ngày càng vắng người.”

“Vậy những người đột nhiên chết đi này chắc phải có liên quan tới nữ quỷ đó.” Tử Trúc nói chen vào.

Vị đạo sĩ gật đầu. “Chỉ sợ nữ quỷ này chính là nữ nhân bị diên mười tám năm trước. Có lẽ đã có chuyện gì xảy ra mới có sự việc hôm nay. Bây giờ, trước tiên phải cầu kinh siêu độ cho những oan hồn dưới lòng sông, để bọn họ có thể sớm ngày đầu thai làm người.”

Ba người ăn qua loa vài thứ, rồi nghỉ ngơi. Căng thẳng cả đêm ai cũng vô cùng mệt mỏi, vừa ngã lưng trên đồng cỏ khô đã lập tức chìm vào giấc ngủ.

Tử Trúc mơ một giấc mơ. Thời điểm trong mơ chính là năm đó lúc hắn gặp Hoa Khai trong ngôi miếu đổ nát, cả người nàng toàn là máu. Nàng không nói, không nhúc nhích, cả ánh mắt cũng không động đậy. Sau đó lại mơ thấy nàng chạy ra cửa, mất dạng trong trời đông. Hắn vội vàng đi tìm, phát hiện nàng ngất trên tuyết, dường như đã bị tuyết vùi lấp. Cuối cùng, chính là lúc ở bờ sông. Hắn nhìn nàng từng bước đi ra giữa sông rồi trầm mình trong đó. Mặt sông cuộn cuộn nổi sóng lại không thấy bóng dáng nàng đâu, chỉ có khoảng không cô tịch.

Tử Trúc giật mình tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại hắn mới nhận ra người mình ướt đầm mồ hôi lạnh. Hắn nhìn Hoa Khai đang ngủ say một bên mới biết thì ra mình vừa nằm mơ. Đó không phải sự thật. Tử Trúc nhìn Hoa Khai hồi lâu, không tự chủ được vươn tay áp lên mặt nàng. Rất ấm. Hắn nhớ đến lúc Hoa Khai ở bờ sông, thân thể, quần áo nàng ướt đầm. Đôi mắt nhắm nghiền, không động đậy, đã tắt thở khá lâu. Lúc đó, hắn không thể nào tin vào sự thật là nàng đã chết, chỉ có thể ôm xác nàng gào khóc bất lực.

Tử Trúc nhẹ vuốt ve bên má Hoa Khai, nhìn thoáng qua đường chân trời đỏ lửa. Đã chạng vạng tối. Hắn không bao giờ muốn trải qua cảm giác này lần nữa. Cũng chính từ thời điểm đó, hắn nhìn Hoa Khai, âm thầm quyết định trong lòng.

Sau khi Tử Trúc tỉnh lại không lâu, vị đạo sĩ và Hoa Khai cũng lần lượt tỉnh lại. Họ ăn một ít lương khô rồi cầm theo đạo cụ để cầu siêu đến bờ sông.

Vì trời vẫn chưa tối hẳn nên trên đường vẫn còn vài cụ già đi lại. Họ thấy mấy người lạ thì vô cùng ngạc nhiên.

Lão nhân lúc trước đưa bọn họ qua sông cũng nhìn thấy họ, mới tiến lên hỏi: “Mọi người phải đi rồi sao?”

Vị đạo sĩ nói: “Không phải, chúng tôi muốn đến bờ sông siêu độ cho những oan hồn đã chết dưới đó.”

“Siêu độ?” Ông lão trở mắt nhìn: “Nhưng lúc này đâu có ai chết?”

Vị đạo sĩ thở dài nói: “Chỉ sợ những người mất tích trong thôn này đều chết ở đó.”

Ông lão vô cùng sợ hãi. “Vậy còn con ta? Con của ta thì sao?”

“Bản đạo cũng không rõ lắm, chi bằng ông đi với chúng tôi đi.”

“Được được.” Ông lão đáp ứng, vội vàng đi theo.

Mấy cụ già khác sau khi nghe bọn họ nói chuyện xong, hốt mắt đỏ đỏ, cũng không để ý trời đã sắp tối, đi theo phía sau vị đạo sĩ.

Sau khi tới bờ sông, vị đạo sĩ liền bắt đầu dựng đàn làm phép, tụng kinh siêu độ. Khoảng nửa canh giờ sau, mặt sông vốn đang tĩnh lặng bỗng nhiên nổi sóng, từng đợt mùi tanh hôi bị thổi tới. Dù vậy, mọi người mắt cũng không nháy, vẫn chăm chú theo dõi. Hồi lâu sau, mặt sông yên tĩnh trở lại, nhưng từ dưới đáy sông lại có hơn mười tử thi đã chết lâu ngày bị đẩy lên cạnh bờ.

Những cụ già vừa kêu to vừa nhanh chóng chạy đến chỗ tử thi. Những thi thể này đã chìm trong nước mấy năm, đã không còn nhìn ra hình dáng gì nhưng có vài người cũng nhận ra quần áo họ mặc trên người.

Ông lão nhận ra quần áo con mình đã mặc lúc ra đi, liền bật khóc. Ông chỉ mong con mình không bận tâm đến hai ông bà lão ở nhà mà xây dựng cuộc sống cho tốt, không thể tưởng tượng được con mình đã chết ở dòng sông này từ lâu, không ai hay biết, cũng không người bái tế.

Lão nhân khóc đến mức gần như kiệt sức, mới ngẩng đầu nhìn vị đạo sĩ, đau đớn hỏi: “Là ai hại chết con ta?! Trả con cho ta...”

“Lão nhân gia đừng đau lòng nữa. Nay hài cốt đã nổi lên, sau này an tang cho tốt là được rồi. Hồn phách của họ tối nay cũng sẽ được dẫn đi, một lần nữa đầu thai làm người. Như vậy vẫn tốt hơn so với bị chôn vùi dưới đáy sông không ai hay biết.”

“Con của ta...” Lão nhân vẫn tiếp tục khóc thê lương.

Vị đạo sĩ thở dài, nhìn những tử thi đó. Người chết chắc chắn không chỉ có bao nhiêu đây. Có điều những người khác chết lâu lắm rồi, thi thể đã hoàn toàn mục nát, hồn phách chắc cũng rời đi sau khi tìm được người chết thay. Bây giờ chỉ còn lại nữ quỷ kia mà thôi.

Đêm đã khuya, Hoa Khai vẫn chưa ngủ. Nàng thao thức mở to mắt, suy nghĩ chuyện gì đó. Không biết bao lâu sau, nữ tử áo trắng kia lại xuất hiện trước mặt nàng, trong tay cầm một vật, là vài lá bùa kết thành kết ấn.

Nữ tử nói: “Nữ quỷ kia đã bị ta đánh trọng thương, giam trong này. Không lâu nữa Hắc Vô Thường sẽ đến bắt đi.”

“Cảm ơn. Có điều ta vẫn còn muốn hỏi nàng ta vì sao lại hại chết nhiều người như vậy.”

“Việc này, để ta kể cho cô nghe là được rồi.”

Thì ra, chồng của nữ nhân kia nói là muốn ra ngoài kiếm tiền, nhưng đi rồi không thấy quay về. Lúc đó nàng ta vừa có mang, đứa con bị lại sảy ngoài ý muốn. Chuyện này đã kích nặng nề đến tâm lý nàng. Đau khổ vì mất con, chồng chờ mãi không trở về, dần dần nàng hóa điên. Gặp ai nàng cũng nói: “Vì sao phải đi? Vì sao phải đi?” Bệnh tình càng lúc càng nặng, đến mức nổi điên cắn người. Lúc đó cha mẹ chồng vẫn còn sống, còn cột nàng nhốt lại. Nhưng sau đó hai người lần lượt qua đời, không còn ai trông coi nàng ta nữa. Một ngày nọ, nữ nhân điên đi đến bờ sông, trầm mình tự sát. Có điều, không thể tưởng tượng được sau khi nàng chết đi, oán khí không giảm mà càng lớn hơn, hóa thành ác quỷ. Nữ quỷ một lòng chỉ muốn mọi người ở lại thôn này. Một lần nọ, có mấy nam thanh niên trong thôn ra ngoài kết bạn, lại đi ban đêm, không có ai đưa tiễn. Lúc đó nữ quỷ kia liền dẫn họ đến bờ sông, hại chết toàn bộ. Thi thể họ chìm xuống đáy sông không nổi lên được, không ai hay biết.

Về sau nữ quỷ này ngày càng lợi hại, có thể đọc được trí nhớ của người khác. Sau đó nàng ta biến thành người trong lòng bọn họ muốn gặp nhất, dẫn bọn họ tự nhảy xuống sông. Bình thường đều là lúc đêm khuya vắng vẻ mới có thể nhiều lần thành công.

“Sự việc sau này thì mọi người đã biết.”

“Vì sao cô biết những chuyện này?” Hoa Khai hỏi.

“Tuy tu vi của ta không cao, nhưng để biết chuyện kiếp trước của quỷ hồn ta vẫn làm được.” Nữ tử mỉm cười, dịu dàng nhìn Tử Trúc đang ngủ say, một lúc sau mới quay đầu lại nói với Hoa Khai: “Khi nào Hắc Vô Thường đến đây, cô chỉ cần giao nữ quỷ kia cho hắn là được rồi.”

“Sao cô không tự giao?”

“Ta nói rồi, ta muốn báo đáp cô. Cô bắt nó giao cho Hắc Vô Thường cũng coi như là tích được công đức, sẽ có ích cho những ngày sau này của cô.” Dứt lời, nữ tử liền biến mất.

Hoa Khai cầm vật đó trên tay, lên ra cửa. Quả nhiên không bao lâu sau, ở xa xa có một thân ảnh mặc áo đen, mang mặt nạ đen, kéo theo xích sắt đang đến gần. Không giống Bạch Vô Thường lúc nào cũng cười hi hi ha ha, cả đoạn đường Hắc Vô Thường đều trầm mặc, bước chân không tiếng động đi đến trước mặt Hoa Khai.

Dù Hắc Vô Thường đeo mặt nạ, Hoa Khai cũng có thể cảm nhận được hắn đang nhìn vật trên tay mình.

Hoa Khai đưa vật đó cho Hắc Vô Thường. Hắn không nói một lời nhận lấy nó từ trên tay Hoa Khai, sau đó liền xoay người rời đi. Cũng giống như lúc đến, không một tiếng động, càng đi càng xa.

27. Q.4 - Chương 27

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi tỉnh lại, vị đạo sĩ đẩy cửa ra, chỉ thấy ánh mặt trời trong sáng, tinh khiết màu hào quang chiếu thẳng vào phòng, như ánh Phật quang. Vị đạo sĩ cảm thấy khó hiểu, rõ ràng hôm qua trong không khí vẫn còn âm khí nhẹ nhàng phiêu tán, hôm nay lại hoàn toàn không cảm giác được.

Hoa Khai đứng cạnh vị đạo sĩ, nhìn ra thắc mắc của ông mới mở miệng nói: “Đêm qua Hắc Vô Thường đã mang nữ quỷ kia đi.”

Vị đạo sĩ nghi hoặc nói: “Đêm qua? Vậy sao không có động tĩnh gì?”

Hoa Khai cũng không trả lời.

“Thôi thì như vậy cũng tốt, tránh được không ít phiền toái. Đợi lát nữa chúng ta nói chuyện với dân chúng trong thôn một tiếng rồi đi thôi.”

Hoa Khai gật đầu. Một lát sau, nàng không nhin được hỏi: “Sư phụ, có phải người không nhìn thấy ma quỷ được nữa phải không?”

“Sao con lại hỏi vậy?”

“Lần đó ở bờ sông, hồn phách của con đứng trước mặt người, nhưng người không nhìn thấy, còn trực tiếp đi xuyên qua hồn phách của con.”

Vị đạo sĩ thở dài nói: “Thật ra là lâu lắm rồi, ta đã không nhìn thấy. Vài năm trước còn có thể thấy một chút, nhưng bây giờ không thấy gì nữa. Bây giờ, nếu là ác quỷ, cho dù không thấy ta cũng hơi cảm giác được, nhưng nếu chỉ là hồn phách bình thường, ta không cảm giác được.”

“Như vậy chắc sẽ dễ chịu lắm.” Hoa Khai nhin không được thấp giọng nói.

Vị đạo sĩ hiểu được cảm giác của nàng, thương xót vuốt đầu nàng nói: “Ta nghĩ sau này con già đi cũng sẽ giống như ta. Có điều nếu bây giờ con không thể thay đổi, thì cứ thử chấp nhận nó đi. Một ngày nào đó nó trở thành thói quen, con sẽ cảm thấy chuyện này cũng không nhất định là chuyện xấu.”

“Thật ra nó đã thành thói quen từ lâu, nhưng vĩnh viễn con cũng không thể xem nó như chuyện tốt.”

Vị đạo sĩ chỉ có thể thở dài: “Trên đời làm sao mọi thứ đều được vừa lòng đẹp ý?”

Hoa Khai mím môi, chỉ chốc lát, nàng ngẩng đầu hỏi vị đạo sĩ: “Sư phụ, khi nào thì người mới có thể nói cho con biết, hồn phách bị yêu quái ăn mất một nửa thân thể, làm sao mới có thể đầu thai chuyển thế?”

“Chưa đến lúc, chờ đúng thời điểm, ta tự nhiên sẽ nói con biết. Nếu bây giờ ta nói với con, cũng chỉ là hại con mà thôi.”

“Con phải đợi tới khi nào? Bạch Thảo phải đợi tới khi nào?”

“Hài tử à, kiên nhẫn một chút, sẽ không lâu lắm đâu.”

“Sư phụ, con rất sợ.”

“Sợ cái gì?”

“Con sợ dù cho con có thể làm cho Bạch Thảo đi đầu thai, Bạch Thảo cũng sẽ không tha thứ cho con.” Hoa Khai đau khổ nhắm mắt lại. “Dù sao cũng là con hại chết huynh ấy, là con hại chết huynh ấy.”

Vị đạo sĩ lại hít một hơi, nói: “Con phải biết rằng, con người có số, hết thấy ông trời đều đã an bài. Con có tự trách cũng không ích gì. Hơn nữa, ta tin tưởng thật ra Bạch Thảo chưa bao giờ trách con, bằng không hắn sẽ không liều chết cứu con.”

“Nếu... nếu có thể, con thật muốn dùng chính mạng mình đổi lấy mạng Bạch Thảo trở về...” Giọng nói Hoa Khai đã có phần nghẹn ngào.

“Hài tử ngốc, sao con có thể nghĩ như vậy. Trên đời làm gì có đạo lý này, chuyện này hoàn toàn không có khả năng.”

Hoa Khai trầm mặc không nói. Đương nhiên nàng biết chuyện này không có khả năng. Cũng vì biết, mới càng đau khổ không chịu nổi.

Trong lúc đó, Tử Trúc đang nằm nghiêng trên đồng cỏ khô, hai mắt vẫn mở. Hắn đã tỉnh lại từ lâu, im lặng nghe Hoa Khai nói. Ánh mắt hắn gọn sáng, không biết nghĩ gì.

Sau đó, bọn họ rời khỏi cái thôn kia, bắt đầu đi tiếp. Khi đó, trời phương Bắc đã bớt lạnh, không còn khối thuốc súng đầy trời, cũng không còn thi thể người chết khắp nơi. Vì vậy bọn họ không cần kéo xe đi thu nhặt hài cốt vô chủ, đương nhiên cũng không còn ai bố thí lương khô cho họ qua bữa. Trên người họ cũng có chút ngân lượng, hơn phân nửa là do Tử Trúc làm thầy tướng số kiếm được.

Tử Trúc mặc áo vải đơn bạc, vẫn là dáng vẻ một thiếu niên ôn hòa thanh nhã, không giống thầy bói chút nào. Nhưng mỗi quả hán tính toán, đều vô cùng chính xác. Có điều, hắn không giống các thầy bói khác sẽ nói ra biện pháp hóa giải tai ương, bởi vì hắn thật sự không có cách. Chuyện hán tính ra được, thì nhất định sẽ xảy ra, làm sao có thể tránh khỏi?

Về sau, rất nhiều người đều biết có một thầy bói áo vải còn rất trẻ, thanh tú nhỏ nhắn. Chỉ cần là những gì hắn nói ra thì nhất định sẽ trở thành sự thật, cho dù chuyện lớn hay nhỏ cũng không ngoại lệ. Người ta gọi hắn là “Thiên cơ”, ý là nhất ngữ phá thiên cơ.

*Nhất ngữ phá thiên cơ: chỉ cần một chữ, một câu là biết được ý trời.

Vài năm sau đó, Hoa Khai đã mười bảy tuổi, Tử Trúc cũng đã nhỡn quán. Hoa Khai lớn lên xinh đẹp như tiên nữ, có điều trên gương mặt vẫn là vẻ lạnh lùng như cũ, không có biểu tình gì. Ánh mắt tĩnh lặng, sâu thẳm như nước sông Vong Xuyên không thấy đáy. Ngược lại, trong mắt Tử Trúc lúc nào cũng có ánh sáng ấm áp chậm rãi lưu động, dáng người cao lớn, tươi cười vui vẻ, khiến người ta nhìn vào liền có cảm giác như tắm trong gió xuân.

*Nhỡn quán: ngày xưa, con trai hai mươi tuổi sẽ làm lễ đội mũ (quán), cho nên con trai hai mươi tuổi sẽ gọi là nhỡn quán, chưa đến hai mươi gọi là vị quán.

Không biết đã có bao nhiêu cô gái thử dài trong lòng: “Đáng tiếc, lại là đạo sĩ.” Nhưng các nàng không chú ý, ánh mắt ấm áp kia trước sau vẫn chỉ ở trên người một người. Người kia có lẽ là biết, cũng có lẽ là không.

Những ngày này, Tử Trúc mở một cái sạp làm thầy tướng số, nếu xem quẻ tính được khách sắp có tang sự hoặc vận khí không tốt, hắn sẽ không thu tiền của họ. Nếu tính được người ta sắp có con cái hoặc ngẫu nhiên có tiền, liền nói cho họ biết.

Đến xem bói, hầu hết đều là các cô gái trẻ tuổi. Các nàng đỏ mặt, thường nhờ Tử Trúc xem đường tình duyên. Ánh mắt luôn dịu dàng, len lén nhìn hắn.

Trong đó có một nữ tử rất xinh, nhẹ nhàng ngồi xuống trước mặt Tử Trúc, hai má ửng đỏ nói: “Nhờ tiên sinh bói cho ta một quẻ.”

“Cô nương muốn xem chuyện gì.”

“Đương nhiên là nhân duyên.”

Tử Trúc đồng ý, bói một quẻ. Hắn hơi khó xử.

Nữ tử nhìn ra thần sắc thầy bói hơi kỳ lạ, nhin không được hỏi: “Tiên sinh thấy được chuyện gì, xin nói đi ạ.”

“Ta nghĩ là thôi đi.”

“Nhưng ta nhất định phải nghe. Nếu tiên sinh không nói, ta sẽ không đi đâu cả.” Nói xong, nữ tử vẫn dằng hoàng ngồi đó, cho thấy dù có thế nào đi nữa, nàng cũng nhất định phải biết.

Tử Trúc ngẫm nghĩ, cuối cùng mới bất đắc dĩ nói: “Ta nói xong rồi, xin cô nương đừng tức giận.”

Nữ tử cười cười: “Ta sẽ không tức giận, xin tiên sinh cứ nói đi.”

Lúc này Tử Trúc mới hắng giọng, nói: “Quẻ tượng này không rõ, đầu quẻ nước chảy mây bay, ý nói cô nương còn trẻ đã được phú quý, gia đình thương yêu, là quẻ tốt. Nhưng giữa quẻ hoành tung giao thoa, ý nói đường đi tuổi trung niên của cô không suôn sẻ, nhiều tai nạn, sao Hồng Loan không sáng. Về phần cuối quẻ, độc quả Càn Khôn, ý nói cô lúc tuổi già chỉ có thể cô độc sống hết quãng đời còn lại.”

Tử Trúc nói thêm một câu, sắc mặt nữ tử lại thêm một phần trắng bệch. Nụ cười ban đầu đã biến mất từ lâu, chỉ còn một mảnh tro tàn. Nữ tử biết vị thầy bói này xem quẻ thế nào thì sự tình sẽ như thế ấy, cuối cùng chỉ có thể khóc rống lên.

“Tiên sinh không có phương pháp hóa giải sao?” Nữ tử vừa khóc vừa khẩn cầu.

Tử Trúc chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu: “Thầy tướng số, những gì tính được chính là là số mệnh. Đã là số mệnh, làm sao hóa giải?”

Nữ tử lại khóc vô cùng thương tâm, lấy khăn tay che mặt chạy đi. Vài cô nương đứng ở phía sau, nghe Tử Trúc bói ra quẻ như vậy, lo lắng vận mệnh chính mình nếu cũng thế thì làm sao? Trong nhất thời hai bên nhìn nhau, do dự không dám tiến lên. Một lát sau, ai nấy đều tản đi.

Tử Trúc thở dài một hơi nhìn rặng mây đỏ ở chân trời, đã sắp hoàng hôn rồi. Hắn chậm rãi thu dọn sạp hàng đơn sơ. Thật ra hắn cũng không hy vọng có nhiều người đến xem tướng số. Dù sao cũng là số mệnh, biết trước số mệnh của chính mình, tốt thì không nói làm gì, nếu không tốt thì mấy chục năm về sau chính là giày vò, lo lắng không yên.

Lúc Tử Trúc thu dọn gần xong thì có một bà lão đến gần.

Bà lão lưng gù, mặt đầy nếp nhăn, xếp thành từng lớp chảy xệ xuống, cứ như là dùng da giả đắp lên mặt. Bà rất già, chu đáo như Tử Trúc cũng không nhìn ra tuổi tác của bà.

Bà lão cười, lộ ra mấy cái răng vàng, khẽ động dấy da mặt nói: “Chàng trai, người cũng xem cho ta một quẻ đi.”

Tử Trúc cảm thấy kỳ quái, suy nghĩ một chút nhưng vẫn để dụng cụ trên tay lại chỗ cũ, mời bà lão ngồi xuống.

Đợi bà ngồi xuống, Tử Trúc mới hỏi: “Lão bà bà, người bao nhiêu tuổi?”

Bà lão cười nói: “Người nói ta bao nhiêu?”

“Lão nhân gia người chắc đã hơn trăm tuổi.”

Bà lão cười không nói gì.

“Vậy lão bà bà muốn xem chuyện gì?”

“Ta muốn người tính xem, lão bà tử ta khi nào thì chết.”

Tử Trúc ngẩn người: “Lão bà bà, người xác định thật sự muốn xem chuyện này sao?”

“Đương nhiên, bằng không ta tìm người làm gì?” Bà lão nói xong liền lấy từ trong áo ra một thỏi bạc, đẩy tới trước mặt Tử Trúc. “Nếu chính xác, lão bà tử ta tặng cái này cho người. Nếu không đúng, ta sẽ tới lấy về.”

“Lão bà bà, ta thành thật khuyên người đừng nên xem chuyện này. Biết trước, trong lòng vẫn sẽ bất an.”

“Đừng sợ, lão bà tử ta còn không sợ. Người xem cho ta thì sợ cái gì! Mau lên, xem nhanh lên nào!”

Tử Trúc do dự một chút, liền lắc quẻ trong tay. Đại hung.

Tử Trúc thở dài: “Lão bà bà, hay là thôi đi.”

“Cái tên tiểu tử nhà ngươi lại làm sao vậy. Nếu người đã tính ra thì phải nói cho ta biết, bằng không ta làm sao coi trọng cái quán xem tướng của người. Lão bà tử ta đi đến được chỗ này cũng thật là vất vả.”

Tử Trúc vẫn không nói lời nào.

“Lão bà tử ta cũng chỉ muốn biết mình khi nào thì chết. Người nói xem, ta sống lâu như vậy rồi, còn chuyện gì mà chưa trải qua. Hơn nữa, ta dám khẳng định, quẻ của người nhất định không linh.”

“Lão bà bà, quẻ của ta chưa bao giờ không linh.”

“Vậy người nói xem, với lão bà tử ta thì bây giờ cái gì cũng không quan trọng nữa, cuối cùng thì khi nào ta chết?”

Tử Trúc lại thở dài, trầm giọng nói: “Ngay bây giờ.”

“Bây giờ?” Bà lão cười hỏi.

Tử Trúc bắt đầu dĩ gạt đầu. “Phải, ngay bây giờ, không quá hai mươi bước, ắt sẽ đột tử.”

Bà lão cười khanh khách, đẩy nén bạc tới trước mặt Tử Trúc: “Tiểu tử, nếu người tính đúng, nó chính là của người. Nếu người tính không đúng, ta đi hai mươi bước rồi sẽ trở lại thu hồi.”

Tử Trúc cầm nén bạc lên, nhét vào tay bà lão nói: “Lão bà bà, bạc này ta không nhận, người để dành cho người nhà đi.”

Bà lão khoát tay, nói: “Người nhà của lão bà tử ta đã chết sạch từ lâu.” Dứt lời, liền quay lại hướng đã tới đây, chậm chạp, run rẩy bước từng bước một. Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước... mười tám bước, mười chín bước.

Thời điểm bước đến bước thứ mười chín, bà lão đứng đó, quay đầu lại nhìn Tử Trúc nhếch môi, cười cười như muốn nói: “Người tính sai rồi.” Sau đó quay người lại, chậm rãi nhắc chân lên.

Đúng lúc này, trong khúc rẽ có một chiếc xe ngựa chạy rất nhanh đột nhiên lao ra. Người đánh xe thấy bà lão đang đứng giữa lộ lập tức nắm chặt dây cương. Nhưng đã quá muộn, bà lão vẫn bị văng ra xa mấy trượng, bất động nằm trên mặt đất.

Người đánh xe thấy mình đâm chết một bà lão, cũng không xuống xe nhìn xem, vội vàng thúc ngựa bỏ chạy.

Hốc mắt Tử Trúc ửng đỏ, không đành lòng tiến lên phía trước, định đem thi thể bà lão đi an táng.

Nhưng đúng lúc này, bà lão vốn đã chết kia lại đột nhiên ngồi dậy, xoay xoay cái cổ, nắn nắn gân cốt. Sau đó giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nhếch môi cười với Tử Trúc.

28. Q.4 - Chương 28

Tử Trúc sững sờ đứng tại chỗ. Một lúc lâu sau hần vẫn đứng đó như trời trồng, mãi đến khi bà lão kia đứng dậy, chậm chạp đi đến trước mặt Tử Trúc, cầm lại thỏi bạc trên tay hần, cười khanh khách nói: “Tiểu tử, ta đã nói là người bốc quẻ không linh mà. Bạc này, ta lấy lại nhé.” Nói xong, bà lão lại cất nén bạc vào trong áo vừa bắn vừa xộc xệch.

Bà lão nhìn vẻ mặt không dám tin của Tử Trúc, lại cười vang nói: “Tiểu tử, có phải ngươi đang nghĩ ta là yêu quái đúng không?”

Tử Trúc không trả lời, chỉ chậm chạp lùi từng bước về phía sau.

Bà lão tiến lên phía trước, cười nắm lấy tay Tử Trúc, kéo về phía mình áp lên gương mặt đã nhăn nheo, da chảy xệ xếp thành từng lớp. “Ấm đúng không?” Mặc dù chạm vào có cảm giác thô ráp, da mặt đã nhăn nhưng quả thật là ấm.

Bà lão đột nhiên thần bí cười hề hề tới gần Tử Trúc, thấp giọng nói: “Tiểu tử, ta chỉ nói ột mình ngươi nghe, ngươi không được nói lại với người khác nha... Qua vài ngày nữa là lão bà tử ta đã tám trăm tuổi. Ta sẽ trở thành một lão yêu quái đó.” Nói xong liền cười ha ha đứng lên, lớp da trên mặt run run.

Lúc đó trời đã sắp tối, từng đường nét trên gương mặt của bà lão cũng không rõ ràng, chỉ có từng lớp từng lớp da thịt chảy xệ đến mức gần như che đi đôi mắt, chỉ lộ ra hai khe hở nhỏ, quả thật nhìn rất kỳ quái.

Tử Trúc vẫn không dám tin những gì trước mắt, trên người đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

“Tiểu tử, chắc ngươi là người đạo gia? Sư phụ là ai?”

Nếu là người ngoài nhìn vào, nụ cười của bà lão thật hiền lành. Nhưng Tử Trúc lại không tự chủ được cảm thấy vô cùng sợ hãi, một hồi sau mới nói được tục danh của vị đạo sĩ.

Bà lão ngẫm nghĩ, lắc lắc đầu nói: “Vô danh tiểu tốt, chưa từng nghe qua. Có điều có thể dạy dỗ được đồ đệ như vậy, coi như hần cũng khá. Nhưng mà thật đáng tiếc, đáng tiếc quá, một người có tài năng thiên phú thế này mà không có thầy tốt đến dạy, ngày sau cũng chỉ là một khối gỗ mục mà thôi.” Bà lão buông tay Tử Trúc ra, chỉ về một ngọn núi ở phía Tây, nói: “Lão bà tử ta ở chỗ đó, có chuyện gì ngươi cứ đến tìm ta.” Nói xong liền xoay người, chậm chạp bỏ đi.

Tử Trúc nhìn bóng dáng bà đi xa dần, trong tâm vẫn có một cảm giác cổ quái, càng nghĩ càng thấy sợ.

Đúng lúc này, vai Tử Trúc bị ai đó vỗ nhẹ. Hần bối rối quay đầu lại, biết đó là Hoa Khai mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Người đứng đây làm gì?” Hoa Khai hỏi.

“Hoa Khai, muội tới thật đúng lúc. Muội giúp huynh nhìn xem bà lão ở phía trước, là người hay là yêu quái?” Tử Trúc chỉ vào bóng bà lão đã sắp khuất dạng ở xa xa.

“Là người.” Hoa Khai khẳng định: “Nếu là yêu quái, ta nhất định sẽ thấy được nguyên hình của bà ấy. Nhưng sao vậy?”

Tử Trúc lắc đầu: “Trở về rồi nói sau.” Nói xong, hắn lại nhìn thoáng qua bóng dáng bà lão lần nữa. Quả chính mình bốc, làm sao lại không đúng? Bà lão kia đã tám trăm tuổi? Làm sao có thể?

Một lúc sau, Tử Trúc cố nén xuống nghi hoặc trong lòng, xoay người nhìn Hoa Khai hỏi: “Sao muội lại ở đây?”

“Tìm người.” Nghe vậy, Tử Trúc cảm thấy rất vui vẻ, nhưng nhanh chóng hiểu ra. “Sư phụ bảo muội đến?”

Hoa Khai gật đầu, rồi lập tức xoay người bước đi nên không thấy được ánh mắt mất mát của Tử Trúc.

Tử Trúc và Hoa Khai quay lại đạo quan ba người đang ở tạm. Sau khi ăn xong cơm chiều, Tử Trúc do dự một chút mới kể hết mọi chuyện về bà lão nọ, rõ ràng từng chi tiết một. Vị đạo sĩ nghe xong sắc mặt lập tức thay đổi. Ông ngâm nghĩ rồi quay sang hỏi Hoa Khai vẫn đang ngồi im lặng ở một bên: “Con xác định là người?”

Hoa Khai nhẹ nhàng gật đầu.

Vị đạo sĩ suy nghĩ hồi lâu mới nói với Tử Trúc: “Đạo giáo hình thành đã hơn trăm ngàn năm nay, thành tựu mà các bậc tiền nhân tích lũy được cũng vô cùng quý giá. Tróc quỷ, trừ yêu, bói toán, luyện đan... những thành tựu to lớn này đều được ghi chép trong một quyển thiên thư. Quyển thiên thư này được cất giữ rất kỹ, rất ít người biết đến sự tồn tại của nó. Sau đó, vì chiến loạn nổi lên khắp nơi, quyển thiên thư quý giá này cũng bị thất lạc. Trong thiên thư có ghi lại thuật cải tử hồi sinh, và cả thuật trường sinh bất lão, nhưng cho đến nay vẫn chưa từng nghe ai luyện thành.” Vị đạo sĩ dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Con là kỳ tài trăm năm khó gặp của đạo gia, thật ra ta đưa cho con mấy quyển cổ thư dạy bốc quẻ cũng là do tổ tiên căn cứ trên quyển thiên thư đó mà biên soạn ra, nhưng so với kiến thức vĩ đại trong thiên thư cũng chỉ như muối bỏ biển mà thôi. Nhưng con vẫn có thể từ đó mà thấy được thiên cơ, chứng minh con có thiên phú trời ban. Vì vậy, ta không hề nghi ngờ quẻ bói của con, những người có thể tránh được quẻ tượng của con, ngoại trừ tiên nhân quý quái, thì chỉ có người không bị luân hồi hạn chế.”

“Thế nào là người không bị luân hồi hạn chế?” Tử Trúc không nhịn được hỏi.

Vị đạo sĩ nhướng mắt, chậm rãi nói: “Chính là người được trường sinh bất tử.”

Cả Hoa Khai và Tử Trúc đều sững sờ, cuối cùng Tử Trúc mới dè dặt hỏi: “Thực sự có người có thể trường sinh bất tử sao?”

“Chuyện này ta cũng không rõ lắm. Chỉ nghe có truyền thuyết kể lại vậy thôi.”

“Truyền thuyết thế nào?”

“Nghe nói mấy trăm năm về trước, đạo giáo xuất hiện một thiên tài. Tài năng thiên bẩm của hắn rất cao, có lẽ cả con cũng không thể so sánh với sự thông tuệ của hắn. Nghe nói hắn không quản ngày đêm giam mình trong thư khố nghiên cứu các bản sách chép tay của tổ tiên, sau đó một mình viết ra quyển thiên thư chứa đựng tinh túy các phương pháp bốc quẻ và thuật luyện đan. Hơn nữa, lúc đó hắn chưa đầy hai mươi tuổi.”

“Thật sự có người lợi hại như vậy sao?”

“Lợi hại hay không thì tạm không nói đến, về sau người này gần như hóa điên, không ăn không uống chỉ ngày đêm truy tìm biện pháp có thể thoát khỏi sự trói buộc của luân hồi, cũng chính là thuật trường sinh bất tử. Nhưng không ai biết rốt cuộc hắn có thành công không. Sau đó hắn đột nhiên biến mất, không bao giờ xuất hiện nữa. Có người nói hắn chết đuối ở vùng núi hoang vu nào đó, cũng có người nói hắn bị tẩu hỏa nhập ma mà chết. Tóm lại không còn ai gặp hắn nữa.”

“Sư phụ cho rằng lão bà bà kia chính là thiên tài trong truyền thuyết sao?”

“Không, bà lão đó tuyệt đối không phải, bởi vì thiên tài đó là một nam nhân. Trừ phi bà lão kia có thể tráo đổi thân xác, nếu không làm sao một nam nhân có thể biến thành nữ nhân.”

“Hay là có người nào khác luyện thành thuật trường sinh?”

“Ta cũng không biết. Ngày mai đến tìm bà lão trong núi mà con nói thử xem. Nếu là yêu, thì thu phục, còn nếu là người thì tìm hiểu rồi tính sau.”

Tử Trúc gật đầu.

Thế nhưng hôm sau bọn họ không thể đi đến ngọn núi đó, bởi vì tối hôm đó trời đột nhiên nổi cuồng phong. Rõ ràng khoảnh khắc trước trời vẫn còn xanh, chỉ chớp lát sau mây đen ùn ùn kéo tới. Từng hạt mưa lớn như hạt châu rơi ầm ầm từ không trung xuống đất, đường phố lát gạch xanh nhanh chóng bị ngập trong làn nước, không ngừng bị nước mưa cọ rửa, còn có cả bùn lầy đất cát từ trên núi tràn xuống.

Mây đen vần vũ, chốc chốc lại có thiên lôi đánh ầm ầm về phía ngọn núi bà lão đang ở.

Vị đạo sĩ đứng dưới mái hiên, nhìn bầu trời đột ngột thay đổi mới lẩm bẩm nói: “Thiên tượng khác thường, ở ngọn núi kia tất có yêu nghiệt.”

Cơn mưa kéo dài ròng rã ba ngày. Ba ngày sau, cùng với một tiếng sấm vang trời đánh vào trong núi, cuối cùng cơn mưa to cũng dừng lại. Chỉ trong chớp lát, mây đen tan hết, bầu trời vạn dặm trong xanh, vô cùng quang đãng. Ánh nắng vàng mỏng manh xuyên qua tầng mây trắng, rơi xuống nhân gian. Nếu không phải rất nhiều nhà cửa bị mưa to làm hư hại, quả thật người ta sẽ cảm thấy cơn mưa đến núi cũng phải lạ kia như chưa từng xảy ra, chỉ là ảo giác mà thôi.

Mưa to nhiều ngày liền như thế đột nhiên ngừng là ngừng, làm sao có thể nói không có gì kỳ quái?

“Sư phụ, vì sao lại như vậy?” Tử Trúc nhìn chân trời một màu trong xanh như ngọc, nghi hoặc hỏi.

“Bình thường khi nhân gian có yêu nghiệt tác yêu tác quái, sẽ có Thiên Lôi xuống trừng trị. Chúng ta thường gọi là trời phạt, sai Thiên Lôi đánh nó. Thiên lôi đi rồi, bầu trời cũng quang đãng.”

“Chẳng lẽ bà lão bà kia thật sự là yêu quái? Có phải bà ta đã chết rồi không?”

“Bây giờ còn chưa kết luận được, đợi chúng ta lên núi xem xét rồi nói sau.”

Lúc này, Hoa Khai đã chuẩn bị đồ đạc xong xuôi. Nàng im lặng chờ một bên.

Ba người chào từ biệt vị đạo trưởng đã cho bọn họ ở lại, rồi bắt đầu đi vào trong núi. Có điều, tuy bà lão nói mình ở trong núi nhưng cũng không nói chính xác bà ở nơi nào trong ngọn núi đó. Ngọn núi này to như thế, biết tìm đến bao giờ? Nhất là vừa sau cơn mưa to, đường núi lầy lội lại càng khó đi hơn.

“Hoa Khai, con phải chú ý, quan sát kỹ xem có gì bất thường.” Vị đạo sĩ dặn.

Hoa Khai gật đầu, cẩn thận bước đi.

Đến lúc ba người tới lưng chừng núi, trời đã xẩm tối. Hoa Khai cũng dừng lại, không đi nữa.

“Con phát hiện cái gì sao?” Vị đạo sĩ hỏi.

Hoa Khai lắc đầu. “Con chưa phát hiện gì cả, ngay cả một chút yêu khí cũng không có.”

“Vậy sao muội dừng lại?” Tử Trúc ngắt lời nàng.

“Chính vì ngay cả một chút yêu khí cũng không có nên mới càng kỳ lạ. Thông thường những ngọn núi thế này, người bình thường ít lai vãng nhưng lại dễ dàng hấp dẫn yêu quái cùng sơn tiêu(*). Nhưng chúng ta đi lâu như vậy rồi ta vẫn không cảm giác được chút yêu khí nào.”

*Sơn tiêu: ma núi, là loài yêu quái trong truyền thuyết, thường được miêu tả chỉ có một chân.

“Quả thật là rất kỳ quái.” Vị đạo sĩ nhìn rừng cây đại thụ che kín bầu trời, thật sự là không cảm nhận được chút yêu khí nào.

Tử Trúc thấp lỏng đèn, nói với vị đạo sĩ: “Sư phụ, bây giờ trời tối rồi, đường núi gấp ghềnh, chúng ta không thể đi nữa.”

Vị đạo sĩ gật đầu. “Tối nay đành phải ngủ ngoài trời rồi. Tử Trúc, con đi tìm xem xung quanh có nơi nào có thể nghỉ tạm không.”

“Dạ.” Tử Trúc đáp ứng. Hắn dùng rễ cây khô làm đuốc, sau đó đưa lồng đèn trên tay cho Hoa Khai, còn mình thì cầm đuốc đi trước.

“Người không cần ta đi theo sao?” Hoa Khai hỏi.

Tử Trúc lắc đầu cười: “Muội ở lại hầu hạ sư phụ, huynh đi một lát sẽ trở lại.” Nói xong, hắn liền bước đi.

“Cẩn thận một chút.” Hoa Khai nhìn theo bóng Tử Trúc nhân nhật nói.

Chỉ là một câu nói bình thường, cũng không có hàm ý gì khác nhưng lại làm cho ấm áp trong mắt Tử Trúc tăng thêm nhiều, nụ cười bên khóe miệng càng sâu hơn.

Khoảng chừng một nén hương cháy hết, Tử Trúc cầm đuốc trở lại.

“Sao rồi?” Vị đạo sĩ hỏi.

Tử Trúc nói với vị đạo sĩ: “Phía sau núi có một sơn động rất lớn. Con đã vào xem thử, rất sạch sẽ, giống như có người ở vậy.”

“Có người ở? Phải chăng là chỗ ở của bà lão kia?”

“Rất có thể.”

“Chúng ta qua đó đi.”

Hoa Khai đỡ vị đạo sĩ đứng dậy, đi theo sau Tử Trúc. Đi được một lúc lâu, quả nhiên họ thấy một cái sơn động. Cửa động không lớn, chỉ khoảng một người đi lọt. Phía ngoài còn có ít dây leo che phủ, nếu không cẩn thận xem xét sẽ không phát hiện ra. Qua khỏi cửa động, không gian lập tức mở rộng không ít. Nhiều người đứng cùng một chỗ cũng không cảm thấy chật hẹp, ngay cả cây đuốc trên tay Tử Trúc cũng không thể chiếu sáng toàn bộ sơn động, chỉ sáng được một khoảng xung quanh.

Không khí trong động mát mẻ, khô ráo. Đi sâu vào trong cùng còn có một cái bệ đá vừa to vừa rộng, trên bệ đá trải rất nhiều cỏ khô. Trong góc khuất nhất còn có ít quần áo đen bẩn và một vài dụng cụ sinh hoạt.

“Quả nhiên có người ở đây. Nhưng người đâu?”

29. Q.4 - Chương 29

Hoa Khai đón lấy bó đuốc từ tay Tử Trúc, đi xem xét xung quanh sơn động. Theo ánh sáng của ngọn đuốc, Hoa Khai mới biết sơn động này còn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng, không gian rộng lớn, khoáng đạt. Ánh lửa đỏ phản chiếu trên tường đá gập ghềnh lại làm Hoa Khai cảm thấy có gì đó kỳ lạ. Nàng đưa tay sờ lên vách tường, cảm giác được tuy vách đá gồ ghề sần sùi nhưng không phải là cảm giác bén nhọn nên có của thạch động trong tự nhiên, mà còn có dấu vết đã bị mài mòn.

Hoa Khai cầm bó đuốc soi gần hơn một chút. Nàng nhìn thật kỹ xong liền quay đầu nói với vị đạo sĩ: “Sư phụ, có chữ viết.”

Nghe tiếng của Hoa Khai, vị đạo sĩ và Tử Trúc vội vàng đi qua, cẩn thận xem xét vách tường, quả nhiên thấy trên đó có chữ viết. Hoa Khai lại đi đến nơi khác, phát hiện chữ khắc chi chít khắp nơi trên vách sơn động. Những văn tự này tuy không ngay hàng thẳng lối nhưng miễn cưỡng vẫn có thể đọc được. Tuy nhiên, bởi vì chúng rất lộn xộn nên dù nhận được mặt chữ cũng không hiểu chúng có nghĩa gì. Hơn nữa, ánh sáng của ngọn đuốc cũng không rọi được xa, vì vậy càng không thể biết trên vách đá này chứa đựng bí mật gì.

Đôi mắt của vị đạo sĩ không còn tỏ như trước, nhìn một lúc lâu cũng không thể thấy rõ ràng, chỉ có thể thở dài nói: “Mờ quá, chờ sáng ngày mai rồi xem lại, bây giờ cũng không nhìn ra được những chữ này nghĩa là gì.”

Hoa Khai gạt đầu, cầm đuốc đến bên cạnh vị đạo sĩ. Không có ánh đuốc, Tử Trúc cũng dời mắt khỏi bức tường.

“Các con ra ngoài nhặt ít củi về đốt. Dù sao cũng ở trong núi, ban đêm trời sẽ lạnh hơn.” Vị đạo sĩ căn dặn.

“Con tự đi là được rồi. Hoa Khai, muội ở đây chiếu cố sư phụ.”

Hoa Khai cầm ngọn đuốc đi ở phía trước. “Chỉ có mình ngươi vừa cầm đuốc vừa nhặt củi, liệu có được không?”

Tử Trúc cười dịu dàng: “Cũng đúng, tự nhiên huynh quên mất.” Nói xong, hắn đã đuổi kịp Hoa Khai, cầm lấy đuốc từ trong tay nàng, sóng vai đi tới.

Sau cơn mưa to, bây giờ muốn tìm vài nhánh cây khô cũng không dễ gì, nhưng may mắn thay nơi này có nhiều gốc cổ thụ tàng rất to, hơn mười cây mọc gần nhau hình thành một cái dù thiên nhiên. Hơn nữa, trời cũng nắng được hơn nửa ngày sau cơn mưa, nên có vài nhánh cây không bị ướt nhiều, có thể châm lửa được.

Tử Trúc để Hoa Khai cầm đuốc soi đường, còn mình xoay người đi thu nhặt củi. Nhặt được chừng một bó to, Tử Trúc định bứt sợi dây leo buộc bó củi lại là có thể trở về, nhưng đúng lúc đó, cổ hắn đột nhiên bị đau. Tử Trúc lập tức ném bó cây xuống đất, một bàn tay chụp lên cổ thì chạm phải cái gì đó lạnh bóng, trơn tuột. Tử Trúc hoảng sợ, vội vàng dùng sức nắm lấy nó vật mạnh xuống đất.

Hoa Khai nghe tiếng kêu của Tử Trúc, nàng nhanh chóng cầm đuốc soi xem Tử Trúc đã ném cái gì xuống, chỉ thấy một con rắn xám xịt to chừng hai ngón tay. Nó lập tức lùi vào lớp lá cây thật dày trên mặt đất, thoáng cái đã trốn mất.

Tử Trúc sờ sờ cổ, nơi bị cắn đã rướm máu, cũng không biết con rắn kia có độc hay không. Hắn cười khổ: “Đều tại huynh, không có yêu quái cũng không có nghĩa là không có nguy hiểm, mà huynh lại không cẩn thận như vậy.”

“Hắn là nó quấn ở nhánh cây trên đầu ngươi, có thể ánh đuốc làm nó giật mình. Đều tại ta đã không chú ý.” Nói xong, Hoa Khai đỡ Tử Trúc chậm rãi đi đến cạnh tảng đá, để hắn ngồi xuống. Nàng cầm bó đuốc xuống đất, sau đó vạch cổ áo Tử Trúc ra, thấy chỗ bị rắn cắn đã bị sưng lên, còn chảy máu đen.

Hoa Khai lập tức ghé miệng xuống cổ Tử Trúc. Tử Trúc lại càng hoảng sợ, vội vàng kéo tay nàng: “Muội làm gì vậy?”

“Hút máu ra. Con rắn này có độc. Nếu là kịch độc mà không hút ra, ngươi sẽ chết.”

“Nhưng mà muội...”

“Dương thọ của ta chưa hết, Diêm Vương sẽ không bắt ta đi đâu.” Nàng bình thản nói, sau đó dùng môi áp lên miệng vết thương của Tử Trúc, hút máu rồi nhổ ra đất. Lặp lại vài lần, máu mới dần chuyển thành màu đỏ như bình thường.

Thời điểm môi Hoa Khai chạm vào cổ mình, cả người Tử Trúc tê rần, trái tim trong ngực đập thành thịch, gương mặt đỏ ửng. Chỉ là xung quanh tối đen như mực, ánh sáng ngọn đuốc mơ hồ lay động đã dấu đi quần bách của hắn.

Hoa Khai lấy vài nhánh thảo dược vẫn hay đem bên mình, bỏ lên miệng nhai nát rồi đắp lên vết thương của Tử Trúc. Sau đó nàng xé một mảnh vải ở vạt áo, giúp hắn băng bó. Cho đến lúc này, biểu tình trên mặt Hoa Khai vẫn không thay đổi, vẫn lãnh đạm như trước.

Tử Trúc không giống vậy, mãi đến khi Hoa Khai băng bó xong xuôi hắn vẫn chưa hồi phục tinh thần, trái tim vẫn đánh trống trong lồng ngực. Hoa Khai không chú ý tới vẻ khẩn trương của Tử Trúc. Nàng xoay người nhặt cành khô rơi trên mặt đất, lại giắt đứt một sợi dây leo trên cây, dùng nó cột chắc bó củi. Sau đó nàng đến trước mặt Tử Trúc, nói: “Chúng ta về thôi, không thể ở chỗ này lâu, sợ là còn có nguy hiểm khác.”

Lúc này Tử Trúc mới giật mình tỉnh táo, hắn ngượng ngùng đứng lên, muốn lấy bó củi lớn trên tay nàng. Hoa Khai ngăn lại: “Ngươi bị thương, để ta mang cho. Ngươi cầm đuốc là được rồi.” Hoa Khai đã nhiều năm cầm trường kiếm vừa to vừa nặng, nên ôm bó củi này với nàng cũng không đáng gì.

Hoa Khai rút bó đuốc trên mặt đất lên đưa cho Tử Trúc, sau đó dùng tay còn trống cẩn thận diu hẩn đi về. Hai người chìm trong im lặng. Hoa Khai vốn không nói nhiều, còn Tử Trúc vẫn ngại ngùng không biết làm sao, không biết nên nói gì mới phải. Cảm giác âm ẩm của môi Hoa Khai dường như vẫn còn lưu lại trên cổ hẩn.

Tử Trúc mở miệng, định nói gì đó, nhưng thật lâu sau vẫn không nói nên lời.

Trời đêm lạnh lạnh, xung quanh là tiếng côn trùng kêu vang, càng nhấn chìm hai người trong im lặng.

Sau khi trở lại sơn động, Hoa Khai thuật lại chuyện Tử Trúc bị rắn cắn với vị đạo sĩ. Ông xem xét vết thương trên cổ Tử Trúc xong mới gật đầu nói: “Độc tính cũng không nặng, may là nọc độc được hút ra kịp thời, qua vài ngày sẽ ổn thôi.”

Hoa Khai nhặt mấy nhánh cây khô đi nhóm lửa. Nhánh cây hơi ẩm ướt nên ban đầu lửa cháy không được to. Một lúc sau hơi nước bay hết, lửa mới bùng lên, cháy rừng rực làm sơn động cũng ấm áp hơn. Ánh lửa bập bùng chiếu lên vãn tự xiêu vẹo trên vách đá khiến chúng càng có vẻ thần bí. Hoa Khai nhìn chăm chú bức tường trước mặt một lúc lâu, vẫn không nhìn ra được gì. Nàng nhặt trường kiếm ở bên cạnh, chém lên trên bệ đá. Trong khoảnh khắc trường kiếm chạm vào bệ đá, Hoa Khai liền cảm thấy có gì không đúng.

Hoa Khai dùng thân kiếm gõ liên tục lên bệ đá, từng đợt âm thanh trống rỗng vang lên. Bệ đá này rỗng ở bên trong. Hoa Khai quay lại nói với vị đạo sĩ và Tử Trúc, hai người dùng hòn đá nhỏ gõ thử, âm thanh trống rỗng lại phát ra.

Hoa Khai cầm đuốc đến gần, ngồi xổm bên cạnh bệ đá, dùng tay vuốt thật cẩn thận trên bề mặt, quả nhiên nàng phát hiện một khe hở rất nhỏ. Cầm đuốc lên mặt đất xong, Hoa Khai dùng mũi trường kiếm đâm vào giữa khe hở, dùng sức nạy kê hở ra khoảng hai ngón tay. Sau đó vị đạo sĩ và Tử Trúc cùng nhau nâng phiến đá lên, kéo ra một khoảng đủ rộng.

Hoa Khai dùng đuốc chiếu sáng, phát hiện bên trong phủ đầy cỏ khô. Nàng đẩy lớp cỏ khô ra thì thấy bên trong có mấy tấm gì đó mỏng manh, nhìn sơ giống như quần áo. Nhưng dùng tay sờ thử thì thứ này rất khô ráo, lại man mát, không giống vải vóc mà giống như... da người.

Tử Trúc cũng sờ thử vào thứ đó, hẩn nhiên là có cùng cảm giác với Hoa Khai, trong lòng vô cùng sợ hãi. Hai người nhìn nhau, Tử Trúc hỏi: “Lấy ra thử xem?”

Hoa Khai gật đầu, hai người cẩn thận kéo thứ đó ra, đặt lên trên phiến đá.

Vị đạo sĩ cầm đuốc qua chiếu sáng, tỉ mỉ xem xét. Có hạt vàng vàng, có chỗ trong suốt, là hình dáng con người, còn có tóc bạc thưa thớt và hình dạng tứ chi. Ngay cả nếp nhăn của da mặt bị chảy xệ cũng thấy được. Sắc mặt Hoa Khai và Tử Trúc đồng thời tái nhợt. Những thứ đó quả thật là da người. Chỗ da ngực hơi gồ lên có thể thấy được là da của một nữ nhân. Hơn nữa lúc người này chết đã rất lớn tuổi, bộ da nhăn nheo cằn cỗi.

Mấy bộ da còn lại cũng có cùng hình dáng. Cả thấy có bảy bộ da người, hơn nữa đều được bảo tồn rất tốt. Ngoại trừ trên mỗi tấm da đều bị mở một đường từ đầu đến lưng thì những chỗ khác đều hoàn hảo.

Vị đạo sĩ và Hoa Khai cùng cau mày, Tử Trúc lại cảm thấy hơi buồn nôn. Không biết loại người nào mới có thể đem da người giấu ở đây. Hẩn đột nhiên nghĩ đến lão bà bà kia, có linh cảm đây là chuyện rất nghiêm trọng. Tử Trúc kích động lấy cỏ khô nhét vào trong bộ da người, diện mạo cũng từ từ lộ rõ.

Lúc nhét xong bộ da thứ ba, Tử Trúc run run tay dừng lại. Không chỉ hẩn, mà vị đạo sĩ và Hoa Khai cũng nhìn ra. Mấy bộ da kia, đều có cùng hình dáng.

Mãi một lúc lâu Tử Trúc mới áp chế được kinh ngạc trong lòng mình, run rẩy nói: “Là bà lão đó... Chính là bà lão đã đến xem tướng.”

Vị đạo sĩ trầm ngâm hồi lâu: “Hay là thật sự đã có người luyện được thuật trường sinh?”

Hoa Khai ngẫm nghĩ, hỏi: “Vậy người đâu? Sao lại tìm không thấy?”

“Dem cất mấy thứ này đi, sáng mai rồi tìm.” Vị đạo sĩ nói.

Tử Trúc gật đầu, sau đó lấy hết cổ khô trong mấy bộ da ra, rồi cắt chúng vào trong bệ đá. Lúc Tử Trúc cắt bộ da người cuối cùng thì đột nhiên chạm phải cái gì đó. Hắn cẩn thận lấy nó ra, là một quyển sách đã ố vàng, hình như có từ rất lâu rồi. Quyển sách dày khoảng hai ngón tay, trên mặt có bốn chữ — “Khải tử hoàn sinh”. Tử Trúc tiện tay mở ra, chỉ nhìn sơ đã ngơ ngẩn cả người. Toàn thân hắn run rẩy vì sợ, nhưng lại mang theo một chút hưng phấn và không thể tin được. Hắn thấy Hoa Khai và vị đạo sĩ đang bận chuyện khác, không phát hiện hắn và quyển sách, liền nhanh tay nhét nó vào trong áo, ngón tay còn run bần bật. Cảm giác bồn chồn bất an này mãi cho đến khi trăng lên cao vẫn chưa chịu đi.

Hoa Khai và vị đạo sĩ đã ngủ từ lúc nào, mà Tử Trúc vẫn cứ khấn trương chạm vào thứ trong ngực áo, cả đêm không ngủ được.

30. Q.4 - Chương 30

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoa Khai thấy sắc mặt Tử Trúc tái nhợt mới bảo hắn ở lại sơn động tiếp tục nghỉ ngơi, còn nàng và vị đạo sĩ ra ngoài đi tìm lão bà bà kia. Bình thường, Tử Trúc nhất định sẽ đi theo Hoa Khai ra ngoài, nhưng bây giờ hắn lại không từ chối.

Sau khi Hoa Khai và vị đạo sĩ đi rồi, Tử Trúc mới ngồi dậy, khẽ run tay lấy quyển sách đã ố vàng từ trong áo ra. Trang sách đã hơi bị hư hại, chữ viết cũng không còn rõ ràng nhưng nhìn kỹ vẫn có thể đọc được.

Nếu là người bình thường xem sách này, hoặc sẽ bị tẩu hỏa nhập ma hóa điên, hoặc căn bản là không hiểu bên trong viết gì, nhưng Tử Trúc lại hiểu được. Có lẽ đối với đạo thuật, hắn thật sự có năng khiếu trời ban. Hắn có thể hiểu được chút ít những điều ghi trong quyển sách, nhưng cũng chỉ là một chút.

Tử Trúc cầm quyển sách thật thận trọng trong tay, đột nhiên nhớ đến cuốn thiên thư mà sư phụ đã từng nói, tri thức trong đó làm sao có thể một lời mà nói hết. Tử Trúc tin tưởng quyển sách hắn đang cầm trong tay chính là quyển thiên thư mà sư phụ nói. Sách này, chắc là do tổ sư gia để lại. Tử Trúc cẩn thận đặt quyển sách lên bãi đá, sau đó quỳ xuống, thành kính khấu đầu ba lần. Xong hắn lại cầm sách lên, mở ra xem. Trong sách giảng giải rất nhiều về thuật bói toán, bốc quẻ, trừ ma diệt quỷ, nhưng nhiều hơn nữa chính là về sự trường sinh bất tử, thuật cải tử hồi sinh.

Xem đến trang cuối cùng, toàn thân Tử Trúc đã run lấy bầy. Đó là cảm giác kinh ngạc, thành kính chấn động tâm can. Hắn mơ hồ cho rằng những điều này không phải người có thể viết ra, mà là thần. Chỉ có thần mới dám suy nghĩ như vậy.

Cuối cùng, Tử Trúc khép quyển sách lại, cắt vào bãi đá rồi ngậy người ngồi ở một bên. Hắn cảm thấy ớn lạnh và vô cùng bối rối, không biết phải làm sao, chỉ vì hai mươi sáu chữ được viết bằng máu ở trang cuối cùng — trường sinh bất lão, cải tử hồi sinh, ở ngoài luân hồi. Thuật giả, vi phạm thiên mệnh, ngũ lỗi oanh đỉnh, chết không toàn thân.

Thời điểm Tử Trúc nhìn bốn chữ cải tử hoàn sinh, hắn liền nghĩ đến Hoa Khai. Từ rất lâu về trước, trong lòng hắn vẫn luôn có cảm giác không yên khi nghĩ đến nàng. Trước sau hắn vẫn cảm thấy có một ngày nhất định nàng sẽ bị chết oan chết uổng. Nhưng Tử Trúc chưa bao giờ bốc quẻ tính mệnh cho nàng, bởi vì hắn sợ. Hắn thật sự rất sợ nếu hắn tính được những chuyện sẽ xảy ra với nàng rồi, lại không thể thay đổi vận mệnh của nàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng chịu hết bất hạnh này đến bất hạnh khác. Hắn làm sao có thể chịu đựng được điều đó?

Ngay lúc Tử Trúc còn ngồi sững sờ, Hoa Khai đã về tới trước cửa động. Nàng không phát hiện ra thần sắc bất thường của Tử Trúc, trực tiếp nói với hắn: “Có phát hiện mới, sư phụ bảo ta về gọi người cùng qua đó.”

Tử Trúc ngẩn người, nhưng vẫn nhanh chóng hồi phục tinh thần, theo sau Hoa Khai cùng đi về hướng tây.

Tử Trúc nhìn theo bóng lưng Hoa Khai, suy nghĩ hồi lâu rồi đột nhiên dừng bước, mở miệng hỏi: “Hoa Khai, muội có yêu Bạch Thảo không?”

Hoa Khai sững sờ, nàng hoàn toàn không ngờ Tử Trúc đột nhiên hỏi câu này. Bạch Thảo ở trong lòng là cảm giác áy náy, cũng là người không thể dễ dàng nhắc tới. Tử Trúc biết điều đó nên chưa bao giờ nhắc với Hoa Khai về người này. Nhưng hiện tại hần lại đột nhiên thốt ra.

“Hoa Khai, trả lời huynh.”

Hoa Khai suy nghĩ một chút rồi nhàn nhạt nói: “Ta không biết yêu là cảm giác gì, nhưng ta biết ta có thể giao mạng mình cho huynh ấy, bởi vì đó là ta nợ huynh ấy.”

Hốc mắt Tử Trúc ửng đỏ, hần chậm rãi đi đến trước mặt Hoa Khai, sau đó giơ tay ôm lấy nàng. “Hoa Khai, huynh cũng yêu muội, muội biết không? Huynh đã yêu từ khi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên.”

Hoa Khai không nói gì. Nàng biết tất cả, nhưng vẫn giả như không biết gì, chỉ cần không có ai vạch trần điều đó, nàng có thể làm như cái gì cũng không biết. Nhưng bây giờ không được nữa rồi.

“Muội có thể vì Bạch Thảo cả mạng cũng không cần, huynh cũng có thể! Vì muội, huynh cũng có thể từ bỏ sinh mạng của mình...”

“Ta từ chối.” Tử Trúc còn chưa nói hết, Hoa Khai đã lạnh lùng mở miệng. “Người có nghe không? Ta nói ta từ chối.” Hoa Khai tránh khỏi vòng tay của Tử Trúc, lùi từng bước về phía sau tiếp tục nói: “Ai cũng có thể vì ta mà chết, chỉ có người là không được. Ta không thể thừa nhận. Ta nợ Bạch Thảo, ta sẽ dùng tất cả những gì mà ta có để trả cho huynh ấy. Nếu ta lại thiếu của người nữa, ta không còn đủ khả năng để trả, người hiểu không.”

“Huynh nhớ rõ lúc huynh còn rất nhỏ đã từng nói với muội, huynh không cần muội trả. Tất cả đều là huynh tự nguyện.”

“Ta cũng nhớ ta từng nói, người nguyện ý là chuyện của người, ta muốn trả là việc của ta. Ta đã nợ huynh ấy rất nhiều, ta không thể nợ ai thêm nữa.” Hoa Khai dừng một chút. “Ta hy vọng người đừng làm bất cứ chuyện gì cho ta, vì vĩnh viễn ta sẽ không đáp lại. Điều ta không mong muốn nhất chính là người vì ta mà chết, bằng không ta có thành quỷ cũng không thể yên lòng.”

Hoa Khai vẫn nhớ Bạch Vô Thường từng nói với nàng: “Tiểu quỷ này đối với người thật sự rất tốt. Thật đáng tiếc, một ngày nào đó hần lại vì người mà chết.”

Hoa Khai xoay người, lạnh nhạt nói: “Đi thôi, sự phụ còn đang chờ chúng ta.” Nói xong, nàng liền bỏ đi. Nếu nhìn kỹ sẽ thấy thật ra mắt Hoa Khai đã ửng đỏ, chỉ là không có ai thấy mà thôi.

Tử Trúc không có biện pháp thay đổi vận mệnh của nàng, nàng làm sao có thể thay đổi kết cục của hần đây?

Khoảng một nén hương thời gian sau chuyện đó, hai người mới đến chỗ vị đạo sĩ. Hoa Khai vẫn đi ở phía trước, chưa từng quay đầu lại. Tử Trúc đi theo sau nàng, vĩnh viễn chỉ có thể nhìn theo bóng dáng Hoa Khai, không thể làm gì, cũng không thể nói gì khác.

Tử Trúc nhìn thấy một thi thể cháy đen thui, nằm yên trong khe núi. Xung quanh không ít cây cối bị ngã rạp, đều có dấu vết bị cháy. Xem ra, người nợ đúng là bị sét đánh trúng, nhưng bị cỏ dại che lấp nên không nhìn kỹ được.

“Sự phụ, cái thi thể này có phải là lão bà bà kia không?”

“Cũng chưa rõ, mang lên đây rồi nói sau.” Vị đạo sĩ nhìn cái vực sâu mấy chục thước, lắc lắc đầu.

Hoa Khai nói: “Để con xuống đó.”

Tử Trúc bắt lấy tay nàng: “Muội đừng đi, thi thể đó bị sét đánh thành như vậy, rất ghê tởm.”

“Những thứ ghê tởm hơn nhiều ta cũng từng thấy hết rồi, đâu phải người không biết.” Hoa Khai thờ ơ nói, cùng lúc rút tay mình ra khỏi tay Tử Trúc.

“Vậy thì đừng thấy nữa.”

“Đừng cãi nhau nữa. Tử Trúc, con xuống đó đi, nhưng phải cẩn thận một chút.” Vị đạo sĩ nói.

Tử Trúc gật đầu, kéo một mớ dây leo thô to từ thân cây kế bên xuống, bện chặt thành một sợi dây thừng. Sau đó hấn cột một đầu vào thân cây, đầu còn lại thì cột vào thắt lưng, men theo vách đá từ từ trượt xuống dưới.

Đến đáy khe núi, Tử Trúc cởi dây leo ra, cẩn thận đi đến cạnh thi thể kia. Đến gần mới phát hiện thi thể kia nằm sấp trên mặt đất, toàn thân đều đã cháy thành than, chắc diện mạo đã hoàn toàn thay đổi. Cho dù cái thi thể này có là bà lão đó thì cũng không thể nhận diện.

Tử Trúc cố nén cảm giác buồn nôn lật cái xác lên. Quả nhiên đúng như hấn nghĩ, gương mặt đã hoàn toàn bị biến dạng, hủy hoại, chỉ hơi nhìn ra hình dáng của khuôn mặt. Thử duy nhất có thể nhìn được rõ chỉ có hàm răng còn sót lại.

Đúng lúc đó, cái xác đột nhiên mở mắt, còn hé miệng bật cười. Cơ mặt cử động làm từng mảng da đã bị thiêu cháy đen rớt lả tả, vô cùng kinh khủng.

Khi đó Tử Trúc vẫn đang chăm chú nhìn mặt của cái xác, bị động tác bất thành linh của nó làm cho hoảng sợ đến mức kêu to, ngã ngồi xuống đất. Toàn thân hấn dính đầy bùn, mặt mày trắng bệch.

Thi thể cháy đen kia lại đột nhiên ngồi dậy, vừa cười vừa nói với Tử Trúc: “Đừng sợ, đừng sợ. Ta đâu có ăn thịt người.” Giọng nói đó rõ ràng là của một nữ tử trẻ tuổi.

Tử Trúc sửng sốt vì kinh ngạc, nhìn cái thi thể đứng dậy như người sống. Hai tay nàng ta để lên sau ót, sau đó dùng lực cào vào gáy mình. Tử Trúc không biết nàng ta định làm gì, nhưng hấn sẽ biết nhanh thôi.

Nàng đang tự lột da mình...

Nữ tử xé lớp da đã cháy đen giống như xé quần áo, âm thanh rách toạc thanh thúy vang lên. Sau đó Tử Trúc chỉ có thể ngây người ra nhìn nàng xé lớp da chỗ ót mình ra, tiếp theo một gương mặt mới từ từ hiện ra sau lớp da đen như than bị lột đi. Đó là một gương mặt nữ tử trẻ trung, dễ nhìn. Theo sau đó là cái cổ trắng như tuyết, bả vai mềm mại... một thân trần trụi.

Nữ tử giống như con bướm phá kén chui ra, dưới lớp da kinh dị là cơ thể mới vô cùng xinh đẹp. Nhưng dưới tình huống này, thật sự Tử Trúc không thưởng thức nổi vẻ đẹp của nàng, chỉ có thể mở to hai mắt, ngây người như khúc gỗ kinh ngạc nhìn.

Nữ tử trần truồng đi đến trước mặt Tử Trúc, cười nói: “Người còn muốn nhìn bao lâu nữa?”

Lúc này Tử Trúc mới hồi phục tinh thần, hai má nóng bừng.

Nữ tử càng cười lớn hơn: “Chẳng qua chỉ là một cậu bé còn chưa lớn. Nào, cởi áo ra đi.”

“Cái gì?” Tử Trúc thất kinh quay đầu đi, nhưng lại lập tức dừng lại, vô cùng lúng túng không biết làm sao.

“Cởi áo người cho ta mượn, chẳng lẽ người muốn ta lột thể thể này?” Nữ tử không chút ngượng ngùng trên chọc Tử Trúc.

Tử Trúc lật đật đứng dậy, xoay người cởi truồng bào ra, cầm trên tay đưa về phía sau. Cảm giác được quần áo đã bị lấy đi, hấn mới buông tay xuống. “Xong rồi, người có thể xoay lại.”

Cùng lúc đó, Tử Trúc nghe tiếng gọi của Hoa Khai. Nàng đã theo dây leo trượt xuống khe núi. Hoa Khai ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt, hỏi Tử Trúc: “Chuyện gì xảy ra?”

Tử Trúc còn chưa đáp, nàng ta đã nhặt bộ da chết từ dưới đất lên, sau đó đặt hai tay lên cổ Tử Trúc nói: “Công ta lên đi, ta sẽ kể những gì ta biết cho các người nghe.”

Trong nháy mắt bàn tay nữ tử đặt lên người Tử Trúc, Hoa Khai đã rút kiếm ra nhắm thẳng vào nàng ta. Hoa Khai chỉ sợ nàng ta sẽ đả thương Tử Trúc.

Nữ tử cười cười với Hoa Khai: “Người cũng biết mà, ta là người, không phải yêu quái.”

Hoa Khai do dự hồi lâu mới thu kiếm trở về.

Còn Tử Trúc đứng một bên mặt đã đỏ bừng từ lâu. Đây là lần đầu tiên hấn đứng sát vào một nữ tử như thế, rất không tự nhiên. “Cô không thể tự mình đi lên sao?”

“Không thể, chân ta bị thương.”

Tử Trúc cúi đầu nhìn, phát hiện mắt cá chân của nàng thật sự đã sưng to một cục, xem ra bị thương không nhẹ.

“Công cô ta lên đi, sư phụ ở trên đó đợi đã sốt ruột lắm rồi.” Hoa Khai nói.

Tử Trúc đành cắn răng đồng ý: “Được.”

Tử Trúc dùng sức kéo thử dây leo, thấy nó vẫn còn chắc chắn mới từ từ leo lên. Còn Hoa Khai đứng ở dưới nhìn theo, muốn chờ đến khi hai người kia đến nơi mới leo lên sau, bằng không dây leo cũng không chịu nổi sức nặng của ba người.

Lúc Tử Trúc leo lên được mấy trượng, nữ tử kia đột nhiên quay đầu, cười bí hiểm với Hoa Khai.

Hoa Khai sửng sốt, trong nháy mắt đó, nàng chỉ cảm thấy nụ cười kia dường như có ý gì đó, làm lòng nàng cảm thấy vô cùng khó chịu, rất bất an. Nhưng ý tứ trong đó hình như không phải với nàng, mà là với Tử Trúc.

31. Q.4 - Chương 31

Mãi đến khi Tử Trúc công nữ tử kia lên được bờ vực, Hoa Khai mới leo lên. Đến mép vực, Tử Trúc đưa tay ra cho nàng, thế nhưng Hoa Khai chỉ nhìn hẩn rồi quay đầu sang một bên, tự mình trèo lên.

Tử Trúc nhìn tay mình trống rỗng, trong lòng vô cùng khổ sở. Chuyện này đều lọt vào mắt nữ tử kia, nàng khẽ cười một tiếng.

Vị đạo sĩ chỉ nhìn thoáng qua nữ tử xa lạ, đã là quá lắm rồi. Trên người nàng chỉ mặc độc một chiếc áo khoác của Tử Trúc, chân không giày, tóc không buộc. Nhìn qua cũng biết nàng không hề mặc trung y. Mặc kệ vì lý do gì, vị đạo sĩ không thể nào chấp nhận một nữ tử ăn mặc như thế.

“Tử Trúc, xảy ra chuyện gì?” Vị đạo sĩ hỏi.

Tử Trúc đang định trả lời thì nữ tử nọ đã giành nói trước: “Đừng nói chuyện ở đây, để ta cắt bộ da của ta đã rồi ta sẽ kể mọi chuyện từ đầu đến cuối cho các người nghe.” Nữ tử lắc lắc cái thứ cháy xém trên tay nàng. Nàng giữ giữ thứ đó trải ra đất, sau đó tìm một mảnh đá sắc nhẹ nhàng cào lên bề mặt bị cháy đen. Than đen nhanh chóng bị tróc ra, rơi xuống, lộ ra diện mạo ban đầu.

Là một tấm da người nhăn nheo.

Nữ tử vừa cẩn thận thổi mạnh bụi than vừa nói: “Các người không cần sợ ta. Ta là người, không phải yêu quái. Một nữ tử yếu ớt tay không tác sát, chỉ có điều sẽ không chết mà thôi.” Nữ tử cười khổ.

Vị đạo sĩ kinh ngạc: “Thật sự có người luyện thành thuật trường sinh bất tử sao?”

Nữ tử cười cười: “Đạo sĩ, chẳng lẽ ta không phải người? Tuy rằng nói ra thì hơi kỳ quái nhưng thật ra trong mắt ta, người còn rất trẻ, mới có mấy chục tuổi. Ta đây đã tám trăm tuổi rồi. Cái này là tấm da thứ tám của ta.” Nữ tử hươ hươ tấm da đã được phủi sạch sẽ. Động tác như thế, cho dù người nào nhìn thấy cũng đều sồn tóc gáy.

Sau đó nàng theo bọn họ trở về hang động. Lúc nữ tử đi vào trong động, thấy đồng lửa đã tắt, chỉ còn tro tàn, nàng quay đầu nói: “Xem ra các người đã vào đây rồi.”

Bọn người Hoa Khai đều không lên tiếng.

Nữ tử nhún vai, không để ý nhiều. Nàng đi đến cạnh bệ đá, nói với Tử Trúc: “Giúp ta một chút được không?” Đương nhiên Tử Trúc không thể từ chối, giúp nàng đẩy bệ đá ra. Sau đó nữ tử đem bộ da nàng đã lột ra cẩn thận cất vào, rồi khép bệ đá lại thật kín.

Cất kỹ đồ của mình xong, nữ tử cũng không thèm nghe xem bọn họ nói gì, mà nhẹ nhàng vuốt ve những vết khắc trên vách tường. Bây giờ là ban ngày, ánh sáng mặt trời lọt được vào động chiếu sáng vách tường trước mặt họ. Rất nhiều văn tự lộn xộn, không tài nào biết được nội dung là gì, chỉ có thể lờ mờ đoán được chúng nói về đạo thuật.

Nữ tử nhẹ nhàng thở dài một hơi, sau đó xoay người cười nói với bọn Tử Trúc: “Xong rồi, bây giờ về chỗ ta ở thôi.”

“Đây không phải nơi cô nương ở sao?” Vị đạo sĩ hỏi.

“Đương nhiên không phải, sao ta có thể ở cái nơi xập xệ thế này. Nhà ta cách đây không xa, các người đi theo ta.” Nữ tử nói xong, liền đi trước ra cửa động. Sau khi mấy người Hoa Khai ra khỏi động, nữ tử dùng cổ dái và dây leo ngụy trang che lại cửa động. Nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy được, chỉ giống như vách đá bình thường mà thôi.

Đi theo nữ tử lòng vòng quanh núi rừng được mấy vòng, vị đạo sĩ và Tử Trúc đều cảm thấy rất kỳ lạ. Rõ ràng bọn họ đi thẳng, nhưng tự nhiên vẫn cứ đi lòng vòng.

Nữ tử quay đầu lại, cười nói: “Nhận ra rồi à, kỳ môn độn giáp trong mê hồn trận, chắc các người rất quen thuộc.”

Quả thật cảm thấy rất quen. Rất nhiều đệ tử đạo gia luyện tập kỳ môn độn giáp, bày binh bố trận nhưng không mấy ai nắm được hết biến hóa kỳ diệu trong đó. Chỉ vài cành cây ngọn cỏ, mấy hòn đá đã khiến người ta choáng váng đầu óc, không tìm được phương hướng. Mà cái mê hồn trận bọn họ đang đi, lại càng lợi hại hơn nhiều. Người bày trận này chắc chắn phải là một cao nhân.

“Cô nương là người đạo gia?” Vị đạo sĩ hỏi.

“Không phải, ta với đạo gia không hề có chút quan hệ nào. Ban đầu ta cũng thường xuyên bị lạc trong đó, nhưng đi mãi mấy trăm năm rồi thì cũng phải nhớ thôi. Thật ra cái sơn động kia cũng được bố trận, chỉ vì sau cơn mưa to, không ít cây cối đã bị gãy đổ, bằng không làm sao các người có thể dễ dàng tìm thấy như vậy?”

“Vậy người bố trận là ai?” Vị đạo sĩ nói tiếp: “Kính xin cô nương chỉ giáo.”

Nữ tử dừng bước, xoay người: “Chắc các người đã từng nghe qua, hẳn là tổ sư gia của các người, tên là Trường Sinh.”

Trường Sinh, chính là thiên tài đạo giáo mấy đời mới có một người.

“Cũng giống như tên mình, hẳn cố chấp truy tìm trường sinh bất tử, muốn vượt qua lục đạo luân hồi, không bị sinh tử ràng buộc.” Nữ tử định nói tiếp, nhưng nhìn phía trước thì lại nói: “Đến nhà ta rồi.”

Đó là một gian nhà đơn giản, xung quanh toàn là cây cổ thụ, tàng to che trời như đang bảo vệ, che dấu ngôi nhà dưới cành lá sum xuê. Nếu không phải nữ tử đó dẫn bọn họ ra khỏi mê hồn trận, chỉ sợ mãi mãi sẽ không ai biết trong chốn thâm sơn này vẫn còn có người ở.

Dẫn bọn họ vào trong nhà, nữ tử liền nói: “Mọi người ngồi tạm ở đây, ta thay quần áo đã.” Nói xong liền đi vào trong buồng. Qua một lúc lâu, nữ tử mới từ trong buồng chậm rãi đi ra.

Nàng đã thay một bộ váy dài đồ thắm, mang giày vải xanh, mái tóc dài búi thành búi đơn giản. Trang điểm xong, nàng càng xinh đẹp trẻ trung, không khác gì một cô nương thanh tú bình thường. Nói hiện tại nàng đã tám trăm tuổi, ai dám tin? Nếu không phải tận mắt thấy nàng lột ra lớp da cũ, Tử Trúc cũng không tin.

Nữ tử cười lớn, đưa trường bào trả cho Tử Trúc, nói với hắn: “Ta lười giặt, người chịu khó mặc đi.” Sau đó thoải mái ngồi xuống một bên, không hề ngại ngùng.

Tử Trúc hơi xấu hổ, trường bào đó nàng đã mặc qua, hơn nữa lúc nàng mặc bên dưới cũng không hề có trung y hay quần áo khác. Điểm này làm cho Tử Trúc cảm thấy mặc cũng không phải, mà không mặc cũng không phải, cuối cùng thì để nó qua một bên.

“Được rồi, các người muốn hỏi cái gì thì hỏi đi.”

Hoa Khai và Tử Trúc, cùng vị đạo sĩ đồng thời nhìn nhau. Trong tình huống này, thật sự không biết nên bắt đầu từ đâu, hỏi cái gì. Cuối cùng vẫn là Hoa Khai lên tiếng trước: “Cô là ai? Vì sao lại luyện được thuật trường sinh?”

“Ta không biết, người biết là Trường Sinh. Ta tên là Liễu Thanh, trong thời kỳ chiến loạn ta theo cha mẹ chạy nạn tới ngọn núi này rồi ở lại đây. Nhiều năm sau đó, cha mẹ ta đều lần lượt qua đời. Ta lại tự nhiên mắc căn bệnh lạ, không thuốc nào chữa được, cũng không dám xuống núi, nên cứ tiếp tục sống ở đây, chờ đến ngày xuống hoàng tuyền gặp lại cha mẹ ta. Khi đó, ta một mình ở trong gian nhà tranh. Một ngày nọ có một nam nhân đến đây, chính là Trường Sinh. Mới nhìn, trông hắc thật rách rưới, bần thủ, hình như nhịn đói đã lâu, người cũng điên điên khùng khùng, còn ngất xỉu trước cửa nhà ta. Ta đành kéo hắn vào nhà, cho hắn ăn. Sau đó hắn ở lại nhà của ta, hắn cũng không bị điên. Chúng ta không thành thân nhưng lại sống như vợ chồng với nhau. Nói thật, những tháng ngày này ta sống thật vui vẻ.

Được khoảng hai năm, bệnh tình của ta tái phát, thuốc thang, châm cứu đều vô hiệu. Hắn tinh thông đạo pháp, tính được khi nào ta sẽ chết lại không có biện pháp cứu vãn. Sau đó, ngày ngày ta đành nằm bất động trên giường, không thể nhúc nhích. Hắn vẫn luôn chăm sóc ta, nhưng hắn lại bắt đầu trở nên điên loạn. Mỗi ngày hắn đều ở bên tai ta nhắc đi nhắc lại phải tìm cho được trường sinh bất tử. Ta biết hắn không muốn ta chết, nhưng sinh tử có số, làm sao có thể thoát được đây? Hắn bày trận xung quanh gian nhà vì không muốn bị người ngoài quấy rầy. Sau đó còn biến cả ngọn núi thành một cái trận bát quái, không yêu quái nào dám bén mảng vào. Cuối cùng hắn tìm một cái sơn động, ngày ngày đêm đêm trốn ở đấy, nghiên cứu thuật trường sinh bất tử gì đó. Hắn đã điên rồi. Thời điểm ta sắp chết, hắn lại vô cùng hưng phấn chạy đến cạnh ta nói hắn đã luyện thành thuật trường sinh, đã hiểu thấu đáo sự ảo diệu bên trong. Lúc đó ta cảm thấy hắn điên rồi, chỉ biết khóc lóc van xin hắn dừng lại, nhưng hắn không nghe. Cuối cùng ta vẫn không thể tin được, lời hắn nói chính là sự thật.”

Nữ tử nhàn nhạt kể xong câu chuyện, cảm xúc cũng không hề khẩn trương hay thốn thức. Có lẽ vì đã qua nhiều năm như vậy, những tình cảm đau khổ lúc đó đã tan theo thời gian, bây giờ chỉ còn là hồi ức mà thôi.

“Vậy tổ sư gia đâu? Còn ai khác nữa không?” Tử Trúc hỏi.

“Hắn?” Nữ tử cười cười. “Hắn đã chết từ mấy trăm năm trước rồi, chôn phía sau gian nhà. Bây giờ có lẽ xương cốt cũng không còn.”

“Không phải nói tổ sư gia đã luyện thành thuật trường sinh sao? Vì sao lại chết?”

“Hắn đã luyện thành, bằng không làm sao ta có thể sống đến bây giờ? Nhưng hắn thì chết rồi. Hắn làm cho ta được trường sinh bất tử, chính mình vi phạm thiên mệnh, bị thiên lôi đánh mà chết.” Nữ tử nói đến đây thì ngưng lại, nàng nhìn Tử Trúc một cái rồi mới nói tiếp: “Ta còn nhớ lúc hắn thi triển thuật pháp với ta, suốt ba ngày ba đêm, ta không biết chuyện gì đã xảy ra, cũng không biết hắn đã làm gì, chỉ biết đến khi ta tỉnh lại, thân thể đã không còn khó chịu. Sau đó hắn cười lớn nói với ta hắn đã thành công rồi, vô cùng vui mừng chạy như điên trong núi, la to: “Thành công rồi! Thành công rồi!” Có điều thời gian hắn vui vẻ cũng không được lâu. Lúc đó rõ ràng là bầu trời đang trong xanh vạn dặm, đột nhiên mây đen cuộn cuộn kéo tới, sấm đánh ầm ầm. Sau đó mấy đạo thiên lôi từ trong mây đen mịt mù vọt ra, nện lên người hắn. Đến khi Trường Sinh cháy thành than đổ xuống mặt đất, hiện tượng dị thường cũng đột nhiên kéo đi, biến mất không thấy tăm hơi, giống như chưa từng xảy ra bao giờ.

Sau khi ta mai táng Trường Sinh cũng từng tự sát mấy lần, nhưng không lần nào chết được... Cuối cùng ta dần dần hiểu được, lời Trường Sinh nói là sự thật. Ta đã trở thành người trường sinh bất tử. Nhưng ta vẫn đau, vẫn già, đến khi thân thể không chịu nổi, sẽ hồi sinh lần nữa. Cứ khoảng trăm năm một lần, thời điểm thân thể ta chết đi để sống lại, trên trời sẽ có hiện tượng dị thường, phải chịu thiên lôi đánh. Lần nào cũng vô cùng chính xác, cho dù chạy đến đâu đều không thể thoát.” Nữ tử cười khổ: “Những chuyện còn lại, ta nghĩ các ngươi đã thấy rồi, cũng không cần hỏi nữa.”

“Thật không thể tưởng tượng được tổ sư gia cuối cùng lại đúng là có kết cục như thế... Aii...” Sau khi nghe xong, vị đạo sĩ thở dài, trong giọng nói không nén được thương tiếc.

“Được rồi, chuyện cũ ta kể hết rồi. Các ngươi còn có gì muốn hỏi nữa không?”

“Vì sao cô không rời đi? Sao lại luôn ở ngọn núi này?”

Nữ tử hơi cười cười, nhẹ giọng nói: “Bởi vì hắc ở đây, cũng bởi vì ta đang chờ.”

“Chờ cái gì?” Hoa Khai hỏi.

Nữ tử chỉ cười mà không nói, ánh mắt tràn ngập thê lương.

32. Q.4 - Chương 32

Có lẽ vừa sau cơn mưa to, Hoa Khai cảm thấy đêm nay thật lạnh. Ngay cả ánh trăng như nước suối trong vắt cũng trở nên lạnh lẽo. Ngôi nhà của nữ tử ở ngay dưới một gốc cây hòe cổ thụ thật lớn, hình như đã được mấy trăm tuổi. Trên cây nở đầy những chùm trắng hoa li ti, nhìn từ xa như một cái đèn lồng đang đưa trong gió, buồn bã thê lương. Thân cây hòe mọc thẳng lên trời, tầng tầng lớp lớp lá cây che khuất ánh trăng, đây đó loang lổ ánh bạc.

Hoa Khai đứng dưới tán lá, dựa lưng vào thân cây, trong tay vịn vào một nhánh hoa hòe. Đường như nàng đang chờ một điều gì đó, hoặc là chưa từng bao giờ đợi chờ gì cả.

Qua một lúc lâu, phía sau vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, dẫm lên đám lá rụng tạo ra âm thanh giòn tan.

Hoa Khai quay đầu thì thấy Liễu Thanh đang đứng sau lưng nàng, cười khanh khách. Gió đêm vờn quanh làn váy Liễu Thanh bay bay: “Sao trễ rồi cô còn chưa đi nghỉ?”

“Cô cũng vậy mà.” Hoa Khai đáp.

Liễu Thanh cười nói: “Tám trăm năm rồi từ khi ta được trường sinh, các người là những người đầu tiên đến đây, bảo ta làm sao ngủ được? Ta vẫn còn nhớ rõ, lần cuối cùng Trường Sinh đứng đây cũng đưa lưng về phía ta thế này, mà ta thì vẫn lẳng lặng đứng ở phía sau, chờ hắc quay đầu lại. Đương nhiên thời điểm đó chưa có cái cây này đâu. Bây giờ nhớ lại, quả thật chỉ như chuyện hôm qua mà thôi.”

Đột nhiên Hoa Khai không biết làm sao mới phải, suy nghĩ thật lâu mới nói: “Người chết rồi không thể sống lại.”

“Nếu người chết rồi, còn có thể sống lại thì sao?” Liễu Thanh cười, vẻ mặt như đang nói người chết mà sống lại thật ra là chuyện rất đơn giản.

Hoa Khai ngăn người, nghĩ tới Bạch Thảo, nàng hỏi: “Làm thế nào mới có thể sống lại? Xin cô chỉ cho ta.”

Liễu Thanh càng cười lớn hơn: “Nói vậy mà cô cũng tin à. Người chết rồi làm sao có thể sống lại? Làm sao có thể?” Những lời này nàng nói cho Hoa Khai nghe, cũng là nói với chính mình.

Ánh mắt Hoa Khai vụt ảm đạm, nhưng thần sắc không thay đổi nhiều. Có lẽ vì nàng đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, nên hy vọng cũng không còn mấy.

“Sao vậy? Cô cũng muốn người nào đó sống lại sao?”

Hoa Khai trầm mặc hồi lâu, mới lắc lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Không có.”

“Không muốn nói thì thôi.”

Sau đó hai người không ai lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn ánh trăng loang lổ xuyên qua tán lá.

“Huynh ấy tên Bạch Thảo.” Thật lâu sau Hoa Khai mới mở miệng, thanh âm mỏng mảnh như chực bị gió thổi tan.

“Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó. Huynh ấy đã chết, chết rất nhiều năm rồi.”

“Chết thế nào?”

“Bị Si mất một nửa thân thể. Nhưng thực tế chính là bị ta hại chết. Ta vốn có thể cứu huynh ấy, nhưng ta lại trở mắt nhìn huynh ấy chết đi...”

“Vì sao cô còn chưa từ bỏ?”

Hoa Khai nhìn Liễu Thanh: “Bạch Thảo mới chết vài năm, nhưng Trường Sinh đã chết tám trăm năm, cô buông xuống được sao?”

Liễu Thanh cười khổ lắc đầu. “Ta không giống cô.”

“Đúng, chúng ta không giống nhau. Bởi vì Trường Sinh không phải do cô hại chết, trong lòng cô sẽ không cảm thấy áy náy. Nhưng Bạch Thảo là do ta mà chết, cả đời ta cũng sẽ không yên.”

“Cho nên cô hy vọng hắn có thể sống lại?”

“Ít nhất ta cũng phải làm cho hồn phách của huynh ấy vào được luân hồi, đầu thai làm người, không phải khổ sở quanh quẩn mãi mãi ở nơi đó nữa.”

“Xem ra hắn còn lại được một hồn nửa phách, còn Trường Sinh, đã tan thành mây khói từ lâu rồi.”

“Vậy cô hỏi vì sao ta còn chờ, còn cô thì chờ điều gì?”

Đối diện với câu hỏi của Hoa Khai, Liễu Thanh không trả lời. Hai người chìm trong bóng đêm yên tĩnh, cùng duy trì im lặng. Một lúc sau, Hoa Khai mới lên tiếng trước: “Cô có nhớ hắn không?”

Liễu Thanh đau khổ cười: “Nhớ thì sao, mà không nhớ thì sao? Nếu chỉ cần nhớ hắn mà có thể thay đổi tất cả, ta có thể không ngừng nhớ hắn, nhưng có khả năng hồi sinh cho hắn không? Không có. Một thời gian sau khi Trường Sinh chết, ta không chôn hắn, mà giữ xác hắn trong cái sơn động kia. Lúc đó ta vẫn nghĩ, nếu hắn có thể làm cho ta trường sinh bất tử, như vậy việc hắn sống lại cũng không phải không có khả năng. Vì thế ta luôn chờ, chờ hắn trở về, nhưng một năm qua đi, hai năm qua đi, thì thể của hắn vẫn ở đó, chưa từng tỉnh lại. Cuối cùng ta đành phải thừa nhận hắn sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, mới tự tay an táng cho hắn.”

“Chôn ở đâu?”

Liễu Thanh cười cười, chỉ nơi Hoa Khai đang đứng nói: “Ngay dưới chân cô.”

Hoa Khai ngẩn người, lập tức lùi về sau mấy bước, áy náy nói: “Ta không cố ý.”

“Ta đương nhiên biết cô không cố ý. Cô nhìn cái cây này xem.” Liễu Thanh nói xong đã tự mình ngẩng đầu nhìn cây hòe cao lớn. “Là ta trồng sau khi Trường Sinh chết. Người ta nói cây hòe có thể chiêu hồn, nhưng chiêu không được hồn hắn. Bây giờ đã cao vút như vậy rồi.” Một trận gió đêm thổi qua, cành lá rậm rạp lay động dập dờn, dường như đang thật sự vẫy gọi hồn phách phiêu dang trên thế gian.

“Cô yêu hắn.” Hoa Khai khẳng định.

“Không, ta hận hắn.” Liễu Thanh cười cười trả lời. Ngọn cây hòe lắc lư theo gió, quyen cùng hương hoa trắng đọng đưa không ngừng.

“Nhiều năm như vậy, cô làm sao vượt qua?”

Liễu Thanh suy nghĩ một lúc mới nói: “Không làm sao cả, thời gian cứ vậy thấm thoát trôi qua. Ban đầu quả thật ta rất khổ sở. Cô không thể tưởng tượng được đâu, cái cảm giác bất lực khi một người đang đứng trước mặt cô bị thiên lôi đánh xuống, mà cô chỉ có thể trở mắt đứng nhìn. Nhất là khi cô còn hy vọng, cảm thấy hắn có thể trở về, cuối cùng cũng hiểu ra hắn mãi mãi sẽ không về được nữa. Mà muốn chết lại không chết được. Sau khi Trường Sinh chết được bốn trăm năm, ta đã không thể chờ được nữa. Đêm đó, trong cơn mưa bão quay cuồng, ta đào mộ phần của Trường Sinh lên, tìm thấy hài cốt của hắn. Rồi ta nằm xuống cạnh hắn, để mưa to cuốn trôi bùn đất, chôn vùi chúng ta. Ta nằm trong đất ba ngày ba đêm. Tim như bị dao cắt, nước mắt không ngừng tuôn rơi, đau đớn còn hơn ở chốn âm ty địa ngục, nhưng trước sau vẫn không chết được. Từ đầu ta luôn nắm chặt tay hắn, nhưng cuối cùng đành phải buông ra, chui từ dưới đất lên. Ta vẫn nhớ rõ cảnh tượng khi đó, bên ngoài trời đã tạnh mưa, nắng xuân rực rỡ. Từ đó về sau, ta không tìm đến cái chết, cũng không còn muốn hắn nữa. Nhưng ta vẫn đang chờ. Vừa rồi cô hỏi ta đang chờ

điều gì, ta đang đợi một người có thể chấm dứt chuyện này.” Nàng quay đầu nhìn Hoa Khai, cười nói: “Có lẽ nhanh thôi, ta sẽ không cần đợi nữa.”

“Cô nói vậy là có ý gì?”

Liễu Thanh chỉ cười mà không đáp. Gió đêm thổi tung mấy sợi tóc nàng bay bay.

Liễu Thanh vén lại mấy sợi tóc bị rối qua tai, nói: “Muộn rồi, gió cũng lớn, trở về thôi.” Dứt lời liền xoay người đi trước.

“Đừng làm hại hần!” Hoa Khai hô lớn phía sau Liễu Thanh. Thật ra Hoa Khai cũng không rõ vì sao mình lại nói như vậy. Nàng chỉ vừa cảm thấy khúc mắc trong lòng thì lời đã thốt ra.

“Hần? Ai?” Liễu Thanh quay đầu.

“Cô biết người mà ta nói là ai.”

“Chàng đạo sĩ trẻ kia sao?”

“Hần tên là Tử Trúc.”

“Tên gì cũng được, quan trọng là vì sao cô lại cảm thấy ta sẽ hại hần?”

Hoa Khai trầm mặc không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn Liễu Thanh, ý không cần nói cũng biết.

“Mạng người là do trời định. Tất cả kiếp nạn đều đã được sổ mệnh định sẵn, muốn trốn cũng trốn không được. Cô dựa vào đâu nói ta sẽ hại hần? Cho dù ta có hại hần thật, vì sao không thể cho rằng đó chính là do sổ mệnh sắp đặt? Hơn nữa...” Liễu Thanh dừng lại một chút, nàng nhìn Hoa Khai rồi tiếp tục nói: “Người hại chết hần không phải ta, mà là cô.”

Hoa Khai sững sờ ngây người một chỗ. Nàng nhớ những lời hôm nay Tử Trúc nói với mình, cũng nhớ Bạch Vô Thường đã từng nói tương tự như thế...

“Cô dựa vào đâu mà kết luận như vậy?”

“Tuy rằng ta không phải người đạo gia, nhưng tám trăm năm cũng đủ để một người học được nhiều thứ, huống chi Trường Sinh còn để lại nhiều sách vở thế. Cho dù ta không có tài năng trời sinh thì tám trăm năm cũng quá đủ để học. Không phải ta nói khoác, bây giờ trên đời này, trừ phi Trường Sinh sống lại, nếu không, không ai có thể tinh thông đạo thuật hơn ta. Tử Trúc tuy có tài năng thiên phú, nhưng những điều hần được học còn quá ít. Hần muốn xem sổ mệnh một người còn phải dùng mai rùa để bốc quẻ. Ta thì không cần, ta chỉ cần nhìn một cái đã có thể thấy được sổ mệnh của người đó. Cho nên, ta biết trước vận mệnh của hần.”

Gió đêm mát lạnh, đôi mắt Hoa Khai dần mất đi ánh sáng. Nàng thất thần một lúc lâu mới có thể mở miệng: “Vì sao luôn là như thế? Ta không muốn hại chết Bạch Thảo, không muốn hại chết Tử Trúc, vì sao cuối cùng vẫn là như thế?”

Liễu Thanh chỉ trả lời Hoa Khai bằng ba chữ: “Là trời định.”

“Ta không tin trời!” Hoa Khai nhìn Liễu Thanh, lặp lại lần nữa: “Ta không tin ông trời, cũng không tin sổ mệnh!”

Liễu Thanh nở nụ cười: “Nói hay lắm, thật ra ta cũng không tin. Cô xem, không phải ta là một ví dụ tốt sao? Sống ngoài luân hồi, trường sinh bất tử. Nhưng... các người vẫn còn ở trong vòng luân hồi, thì đâu lại ông trời không? Đâu lại được Như Lai Phật tổ trí tuệ vô thượng không?”

Hoa Khai lắc đầu: “Ta không biết... không biết.”

“Thật ra, ta cảm thấy cô có thể đâu được.” Liễu Thanh đến gần Hoa Khai, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Bởi vì ta không nhìn thấy mệnh của cô.”

“Cô có ý gì?”

“Chính là ý đó. Ta không nhìn thấy mệnh của cô, chỉ thấy được một màn sương mù dày đặc, không nhìn thấy gì khác.”

“Vì sao lại như vậy?”

“Không biết.”

Cùng lúc đó, trong ngôi nhà gỗ sau lưng các nàng đột nhiên có chút ánh sáng. Đó là ánh sáng nhàn nhạt của ngọn đèn được đốt lên, kèm với tiếng gọi lo lắng vọng ra.

Liễu Thanh ngẩng đầu, xuyên qua tán lá dày đặc loang lổ nhìn vầng trăng bạc: “Trăng lên cao rồi, cô về nghỉ đi thôi.” Sau đó lại quay đầu nhìn vào trong nhà. “Chắc nửa đêm hắc tỉnh dậy, không thấy cô đâu nên lo lắng lắm.”

Hoa Khai nhìn Liễu Thanh một lúc lâu, mới xoay người rời đi.

“Đúng rồi.” Liễu Thanh đột nhiên lên tiếng từ sau lưng Hoa Khai.

Hoa Khai dừng bước, nghi hoặc nhìn Liễu Thanh.

“Bị yêu quái ăn mất nửa người, hồn phách cũng bị mất một nửa. Chỉ có nửa hồn, địa phủ không nhận là đương nhiên.”

“Cuối cùng là cô muốn nói gì?”

Liễu Thanh mỉm cười: “Đi bắt một nửa hồn phách kia của hắc về là được rồi. Trong sách ta từng đọc có viết ‘Yêu ăn hồn, giết nó đi, đoạt hồn về’. Được rồi, những gì cô muốn hỏi ta đã nói hết, trở về thôi.”

Hoa Khai nhìn Liễu Thanh trân trân, hốc mắt ửng đỏ. Có lẽ là vì đột nhiên phương pháp cứu Bạch Thảo mà nàng nghĩ cũng không nghĩ tới lại bày ra trước mắt. Cũng có lẽ vì cuối cùng nàng đã có thể buông bỏ áy náy trong lòng. Nàng im lặng hồi lâu, không nói nên lời.

Thật lâu sau đó, Hoa Khai mới nói: “Cám ơn.” Rồi liền xoay người rời khỏi.

Hoa Khai đi rồi, Liễu Thanh vẫn lặng yên đứng dưới tán cây hòe. Một lúc sau mới nhắm hai mắt lại, thì thầm hai tiếng: “Trường Sinh.” Gió đêm thổi tung mái tóc đen của nàng.

Hoa Khai vừa đi đến cạnh cửa, cửa đột nhiên mở ra. Tử Trúc đang cầm ngọn đèn búi rối đứng đó, thấy Hoa Khai vẫn bình yên, mới nhẹ nhàng thở ra. Tử Trúc hỏi: “Muội đi đâu? Huynh còn tưởng không tìm được muội nữa.” Nói xong liền tránh qua một bên để Hoa Khai đi vào.

Hoa Khai cúi đầu, dấu đi đôi mắt đỏ ửng. Nàng bước qua ngạch cửa vào trong nhà. “Không có gì, không ngủ được nên ra ngoài một chút.”

“Lần sau muội không ngủ được thì gọi ta một tiếng, ta đi với muội. Một mình muội không tốt đâu.”

“Không cần, ta thích được một mình.” Hoa Khai lạnh lùng nói rồi xoay người vào đi vào phòng trong, tiện tay đóng cửa.

Tử Trúc cầm ngọn đèn, vẫn im lặng đứng ngoài cửa phòng Hoa Khai, trong mắt là vô vàn mất mát.

Một lúc sau hắc mới xoay người trở về phòng mình, thổi tắt ngọn đèn. Cả căn phòng chìm trong bóng tối.

Tử Trúc nằm trên giường, hai mắt mở to, nhìn mãi cũng chỉ có thể thấy bóng tối vây quanh. Một hồi sau hắc mới chậm rãi nhắm hai mắt lại. Không biết đã qua bao lâu, vầng trăng đã lên cao thật cao trên bầu trời. Ánh trăng bàng bạc xuyên qua khung cửa sổ gỗ, chiếu rọi từng phiến gạch trên nền nhà. Bên ngoài cửa sổ không xa là bóng cây hòe cao lớn tươi tốt, tán lá lay động theo gió.

Tử Trúc vẫn chưa ngủ, đột nhiên cảm giác được dường như trong phòng có người. Hắc giật mình lập tức mở mắt ra, thì thấy có người đứng trước cửa sổ, quay lưng về phía hắc. Bóng người kéo dài thật dài trong ánh trăng nghiêng nghiêng.

“Ai đó?” Tử Trúc lên tiếng.

Người nọ nghe tiếng quay đầu lại, là một gương mặt đầy nước mắt.

“Liễu Thanh?”

33. Q.4 - Chương 33

Nhóm Hoa Khai ở lại trong núi thêm mấy ngày mới rời đi, Liễu Thanh dẫn bọn họ ra khỏi mê hồn trận. Trong lúc đi đường, nàng thường dừng lại buộc mấy mảnh vải đỏ rất dễ làm người khác chú ý lên mấy thân cây ở các ngã rẽ, chúng bay bay trong gió.

“Cô buộc vải đỏ để làm gì?” Vị đạo sĩ thắc mắc hỏi.

Liễu Thanh chỉ nhướn mắt nhìn Tử Trúc, cười cười không đáp. Cả đoạn đường Tử Trúc đều không tập trung tinh thần, mà Hoa Khai cũng thế. Đêm đó, sau khi nghe những lời Liễu Thanh nói, tinh thần nàng luôn sa sút như vậy.

Ra khỏi ngọn núi, Liễu Thanh đưa mấy quyển cổ thư Trường Sinh đã viết khi còn sống cho vị đạo sĩ. Nàng nói: “Mấy thứ này với ta cũng chỉ là đồ bỏ đi, ta giữ lại cũng vô dụng, chỉ tổ bị sâu mọt đục khoét. Không bằng trả chúng về cho Đạo giáo, coi như là ta vì Trường Sinh tích chút công đức.”

Mấy quyển sách giấy vàng óng, bìa long gáy lông, đã sờn cũ lắm rồi. Đường như chỉ cần không cần một chút chúng sẽ rã ra ngay. Vị đạo sĩ kính cẩn dùng vải trắng bọc lấy, như đang trân trọng bảo vật vô giá. Ông cẩn thận vuốt ve mấy quyển sách, cảm động đến rơi nước mắt. “Lão phu... Lão phu chắc chắn sẽ đem sách này về bản giáo, bảo quản xứng đáng, để giáo chúng cùng tôn vinh.”

Tử Trúc liếc mắt qua mấy quyển sách, không có quyển ‘Khải Tử Hoàn Sinh’ ngày đó hắn tìm được trong bệ đá. Hắn nhìn Liễu Thanh, Liễu Thanh cũng nhìn lại hắn, cười cười, khiến tinh thần Tử Trúc càng thêm bất an.

“Tôn vinh hay không đều không quan trọng, dù sao thì Trường Sinh cũng chết rồi. Ta chỉ có một điều kiện.”

“Xin người cứ nói, nếu lão phu có thể làm được, nhất định sẽ cố hết sức mình!”

“Người yên tâm, việc này hoàn toàn nằm trong khả năng của người. Rất đơn giản, ta chỉ muốn một mình ở lại ngọn núi này sống qua ngày, không muốn bị người ngoài quấy rầy. Vì vậy xin đừng nói cho ai biết trên đời này thật sự có người được trường sinh bất tử. Ngọn núi này chứa đựng ký ức của ta và Trường Sinh, ta không muốn ngay cả một chút hoài niệm cuối cùng cũng mất.”

Vị đạo sĩ do dự một chút, rồi nói: “Đời này kiếp này, lão phu nhất định không tiết lộ nửa lời về chuyện nơi đây. Về phần Hoa Khai và Tử Trúc, bọn chúng cũng không phải người nhiều chuyện, xin người cứ yên tâm.”

“Thế thì tốt rồi. Không tiễn.” Nói xong, Liễu Thanh xoay người trở về trong núi, bóng dáng đơn bạc kia dù nhìn thế nào cũng vô cùng cô độc.

Một người đã tan thành mây khói, một người trường sinh bất tử. Trường sinh bất tử còn mãi chờ, tan thành mây khói lại không bao giờ trở về.

***

Liễu Thanh đi rồi, vị đạo sĩ mới nói với Hoa Khai và Tử Trúc: “Sách này nếu có thể an toàn về đến bản giáo, cũng coi như công đức viên mãn. Ta đã nhiều năm không trở về, lần này về, ta không muốn ra ngoài nữa. Ta đã già rồi, mắt không còn tỏ như trước, có rất nhiều chuyện lực bất tòng tâm. Ta biết ta nhiều lắm cũng chỉ sống thêm vài năm nữa, lúc đó xương thịt đều trở về với cát bụi, nhưng có thể kết thúc đời mình ở bản giáo chính là tâm nguyện nhiều năm của ta. Hai con đều theo ta từ nhỏ, dù có thế nào ta cũng không thể yên tâm. Bây giờ các con còn chưa thể một mình đối mặt với nhiều chuyện hiểm ác, ta hy vọng các con cùng về bản giáo, ít nhất cũng ở trong giáo rèn luyện thêm ba năm nữa, sau đó hãy xuống núi. Trong giáo có rất nhiều kinh thư, kiến thức trong kinh thư là vô tận, rất có ích với các con. Chờ ba năm sau các con học được ít nhiều, muốn xuống núi hay không thì tùy ý các con.” Sau khi nói xong, vị đạo sĩ đứng nhìn Tử Trúc và Hoa Khai, chờ bọn họ trả lời.

Tử Trúc chỉ nói: “Hoa Khai quyết định thế nào thì con thế ấy.”

Vị đạo sĩ đưa mắt nhìn sang Hoa Khai. “Hoa Khai, con chỉ mới mười bảy tuổi. Con trước giờ vẫn quá mức cố chấp, rất nhiều chuyện đều không nhìn thấu. Cho dù đụng đầu vào tường, bị đâm cho thương tích đầy mình cũng sẽ không quay đầu. Ta không yên tâm nhất chính là con, con đừng làm vì sự lo lắng được không?”

Hoa Khai trầm mặc hồi lâu, vẫn không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời phía ngọn núi đột nhiên tối sầm. Nàng nói: “Sư phụ, trong núi thời tiết hay thay đổi, chắc sẽ sắp mưa. Bây giờ đừng nên nói chuyện này, chúng ta quay về khách điểm trong trấn trước đi.” Nói xong liền xoay người đi trước.

Vị đạo sĩ nhìn bóng dáng Hoa Khai chỉ có thể lắc đầu thở dài. Mà tâm Tử Trúc lại càng bất an.

Sau khi trở về khách điểm, Hoa Khai lánh mặt trong phòng không ra ngoài. Ba người đợi đến khi mưa tạnh, mây tan mới tiếp tục lên đường, nửa tháng sau thì đến Thanh Thành sơn. Đạo quan ở tít trên đỉnh núi bạc phơ.

Tự tay cắt mấy quyển cổ thư vào trong quan, cuối cùng mới lo lắng nhiều ngày qua của vị đạo sĩ mới được giải tỏa. Vị đạo sĩ sắp xếp cho Hoa Khai và Tử Trúc hai người hai gian phòng, bảo họ cất đồ đạc, rồi đi qua gian nhà gỗ ông từng ở năm đó, bên trong đã phủ đầy bụi bặm.

Vị đạo sĩ nhìn căn nhà gỗ, bồi hồi nói: “Năm đó ta ở nơi này vẫn còn là một đứa trẻ, bây giờ tóc đã trắng xóa. Năm tháng không chờ ai...”

Tử Trúc và Hoa Khai giúp vị đạo sĩ dọn dẹp xong thì cũng khá muộn, mặt trăng đã lên cao. Ngọn đèn trong phòng được thắp lên, vàng sáng vàng chập chờn.

“Tử Trúc, con về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta có chuyện muốn nói với Hoa Khai.” Vị đạo sĩ nói.

Tử Trúc lo lắng nhìn Hoa Khai, ngập ngừng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nuốt những lời định nói trở vào, đi ra ngoài.

Đợi Tử Trúc đi rồi, Hoa Khai mới nhìn vị đạo sĩ: “Sư phụ bảo con ở lại, không biết là vì chuyện gì?”

“Hoa Khai, con biết là ta muốn nói gì. Sư phụ chỉ hỏi con một câu, sau ba năm nữa, con có đồng ý ở lại cạnh sư phụ không?”

Ai ngờ vị đạo sĩ vừa nói xong, Hoa Khai không trả lời ông mà lập tức quỳ xuống. Nàng nói: “Sư phụ, người đã từng nói với con, đợi khi con lớn rồi sẽ nói cho con biết phải làm sao Bạch Thảo mới được đầu thai. Bây giờ, xin người cho con biết đi.”

Vị đạo sĩ cau mày: “Sao đột nhiên con lại nhớ đến chuyện này? Đã nhiều năm rồi con chưa từng nhắc tới.”

“Nhưng con chưa bao giờ quên, sư phụ, xin người nói cho con biết.”

Vị đạo sĩ lắc đầu nói: “Bây giờ còn chưa được. Với khả năng hiện tại của con là không được.”

Hoa Khai nhìn vị đạo sĩ, rồi đột ngột nói: “Thật ra, có phải chỉ cần giết con yêu quái đã ăn thịt Bạch Thảo kia, hồn phách Bạch Thảo sẽ có thể quay về, đầu thai chuyển thế đúng không?”

Vị đạo sĩ ngăn người, nhìn hai mắt Hoa Khai đã ửng đỏ. Ông buột miệng hỏi: “Làm sao con biết được?” Nói xong mới vô cùng hối hận.

Lúc này Hoa Khai đã khấn đầu ba cái với vị đạo sĩ, cái sau càng mạnh hơn cái trước. Trán đỏ ửng, nàng nói: “Bây giờ Hoa Khai có thể trả lời câu hỏi của sư phụ...” Hoa Khai ngẩng đầu lên, trong mắt là sự cố chấp quyết liệt dù chết cũng không đổi: “Con không thể ở lại!”

Vị đạo sĩ thở dài một tiếng. Chuyện ông lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra. “Bây giờ con còn chưa đủ khả năng, con biết không? Con Si kia tuy là yêu quái, nhưng người dân vẫn tưởng là sơn thần mà cúng tế thờ phụng, với sức của con bây giờ làm sao có thể giết được? Cho dù yêu ma quỷ quái không đến gần con được, nhưng nếu nó đánh trả, con lại ngăn không nổi. Con nhất định sẽ chết!”

“Chỉ cần Bạch Thảo có thể đầu thai, không cần vĩnh viễn quanh quẩn ở đó nữa. Chết... thì có làm sao? Thực ra từ nhiều năm trước, con đã nên chết rồi.” Viên mắt Hoa Khai đỏ hồng.

“Con có biết vì sao vì sư nhất định bắt con ở lại trên núi ba năm không? Vì ba năm này chính là kiếp nạn của con! Dữ nhiều lành ít đó! Nếu con có thể bình an qua khỏi ba năm, sau này vì sư sẽ không lo lắng thay con nữa. Đồng ý với ta, ở lại... Ba năm sau hãy đi cứu đứa nhỏ kia.”

Hoa Khai nghĩ cũng không nghĩ đã lắc đầu, nói: “Sư phụ, người biết con không thể. Con không thể chờ, Bạch Thảo cũng không thể chờ. Hồn phách huynh ấy không biết còn có thể lẫn quần ở ngọn núi đó được bao lâu nữa, lúc nào cũng có khả năng tan thành mây khói. Con không dám, cũng không thể. Nếu thật sự hồn phách Bạch Thảo đã hồi yên phi diệt, con ngày ngày, đêm đêm, vĩnh viễn sẽ không thể an ổn! Hoa Khai vô cùng đội ơn sư phụ đã nuôi dạy nhiều năm, chỉ là Hoa Khai không thể phụng dưỡng sư phụ. Sư phụ hãy coi như không có đứa học trò này...”

Hai mắt vị đạo sĩ mờ mịt, ngấn lệ sắp tuôn tràn. Trên vầng trán lại có thêm một tầng nếp nhăn, ông thật sự đã già đi. “Hài tử ngọc, vì sao cuối cùng con vẫn không thể buông tay!”

“Nếu con có thể từ bỏ người đó, con đã không phải là Mạnh Hoa Khai.”

Vị đạo sĩ hiền lành vuốt đầu Hoa Khai, cũng giống như nhiều năm trước. Có điều bây giờ nàng đã trưởng thành, còn ông thì già đi. “Con vẫn hệt như trước kia. Ta nhớ rõ lần đầu tiên thấy ánh mắt con, ta đã biết con không giống những đứa trẻ khác. Người con toát ra tiên khí, nhưng lại là một thân khổ đau. Con không ngừng tự trách chính mình, cố chấp không giống một đứa trẻ. Có lẽ đây chính là kiếp số của con.” Vị đạo sĩ thở dài. “Thật sự vì sư không giữ con lại được sao?”

“Sư phụ, nhiều năm như vậy, người đã biết rõ tính con.”

“Đúng, ta hiểu con rất rõ, cho nên mới lo lắng cho con nhất.”

Hoa Khai lại nặng nề dập đầu trên mặt đất: “Ân tình của sư phụ, Hoa Khai đành nợ đến kiếp sau mới trả được.”

“Đừng nói thế, đừng nói những lời như thế. Lần này đi tuy nhiều nguy hiểm, nhưng cũng không phải không có hy vọng. Sư phụ biết cuối cùng cũng không giữ được con, nhưng dù có thế nào con cũng không được nói những lời này, biết không?”

Hoa Khai im lặng gật đầu, không dám nói với vị đạo sĩ thật ra từ nhiều năm trước nàng đã từng gặp Bạch Vô Thường. Hắn nói nàng sống không quá hai mươi tuổi. Hiện giờ nàng đã hơn mười bảy, sắp mười tám, chỉ còn lại không đầy ba năm nữa.

“Đêm nay con sẽ đi.”

Vị đạo sĩ ngồi trên ghế, suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Để Tử Trúc đi với con, đây cũng là số mạng của nó.”

Nhưng Hoa Khai lập tức cự tuyệt: “Con không muốn, cũng không thể nợ thêm ân tình của hắn nữa.”

“Hài tử à, vốn hai con chính là một mối nghiệt duyên, đã định trước đời đời kiếp kiếp vẫn vương...”

Vị đạo sĩ còn chưa nói xong, Hoa Khai đã ngắt lời: “Vậy cứ để toàn bộ tình cảm kết thúc ở kiếp này đi. Kiếp sau không gặp lại, cũng không vương mắc nữa.” Dứt lời, Hoa Khai khấn đầu mấy cái với vị đạo sĩ: “Sư phụ, Hoa Khai phải đi rồi.”

Vị đạo sĩ chỉ biết thở dài nhìn Hoa Khai nhặt trường kiếm bên cạnh, đứng lên đi đến cạnh cửa. Cửa mở ra liền thấy Tử Trúc đang cúi đầu đứng đó. Không biết đã đứng bao lâu, chắc là đã nghe hết mọi chuyện.

Ánh trăng bạc lạnh lẽo chiếu lên người hắn, soi sáng gương mặt hắn trắng bệch. Cành lá sau lưng hắn bị gió thổi xào xạc, như rất nhiều vong hồn khóc than vì không tìm được đường về nhà.

Tử Trúc ngẩng đầu, gương mặt ướt đẫm nước mắt. Hắn hỏi: “Muội phải đi thật sao?” Giọng nói như bị chôn trong yết hầu, phải dùng hết sức lực toàn thân mới run rẩy phát ra thanh âm.

Hoa Khai nhìn hắn, rồi chỉ cúi đầu, trầm mặc lướt qua cạnh hắn như một người xa lạ, càng đi càng xa, cuối cùng mất dạng ở cuối hành lang.

Một mình Tử Trúc đứng sau cánh cửa, thật lâu vẫn không thể nhúc nhích, trong mắt là nỗi đau xót và tuyệt vọng khôn cùng. Chỉ còn gió lạnh bầu bạn với bóng hắn đổ dài dưới ánh trăng.

34. Q.4 - Chương 34

Trời gần sáng, Hoa Khai đã chuẩn bị xong hành lý. Nói là hành lý chứ cũng chỉ là hai bộ quần áo, một ít lương khô, và một thanh trường kiếm. Trong đó, thứ quý giá nhất với nàng vẫn là cái áo choàng màu trắng kia. Nó được xếp ngay ngắn, bọc bằng một tấm vải sạch, đặt ở dưới cùng. Bên trên là quần áo của Hoa Khai, cuối cùng là lương khô.

Hoa Khai nhìn ra cửa sổ, mặt trời vẫn chưa ló dạng, chỉ có ánh sáng lờ mờ từ phía chân trời, khiến mặt đất bao la chìm trong một màu xám xịt. Hoa Khai thổi tắt ngọn đèn, làm cho căn phòng đang sáng sửa bỗng trở nên u ám. Nàng đeo tay nải lên vai trái, tay phải cầm thanh trường kiếm.

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, trong phòng mới sáng lên được một ít. Tử Trúc đang đứng ngoài cửa.

“Huynh có thể vào không?” Tuy hỏi vậy, nhưng chân Tử Trúc đã bước vào, đi đến trước mặt Hoa Khai. Bước chân của hắn không kèm được mà lỗ mãng, sắc mặt trắng bệch, chắc là cả đêm không ngủ.

Hoa Khai nhìn hắn, không nói gì.

Tử Trúc gian nan nở một nụ cười, nhưng nếu có cái gương trước mặt, nhất định hắn sẽ cảm thấy so với khóc, hắn cười trông còn khó coi hơn. “Muội muốn đi thật sao?”

Hoa Khai trầm mặc trong chốc lát, gật đầu.

“Không đi được không?”

Hoa Khai lắc đầu.

“Huynh có thể đi với muội không?”

Hoa Khai vẫn lắc đầu, trong mắt hoàn toàn là cự tuyệt. Tử Trúc cũng thấy.

Tử Trúc đứng trước mặt Hoa Khai, nhưng làm thế nào cũng không thể nhấc bước. Hắn vươn tay muốn kéo nàng, nhưng cả ống tay áo vẫn chưa chạm được đã bị Hoa Khai né tránh. Tử Trúc nhìn tay mình trống rỗng, ánh mắt bi thương. “Hoa Khai, thì ra muội vẫn luôn chán ghét huynh như vậy.”

Nếu là trước đây, Hoa Khai nhất định sẽ dùng im lặng để trả lời. Cho dù có bị nói là vô tình, cũng tốt hơn là cho hắn hy vọng rồi cuối cùng hy vọng lại bị tàn nhẫn hủy đi. Nhưng mà bây giờ nàng phải đi, có thể không về được nữa. Lần này có khả năng là lần cuối cùng hai người nói chuyện với nhau, chỉ bằng nói hết mọi thứ một lần cho rõ.

Trầm mặc một hồi, Hoa Khai mới bắt đầu nói: “Không phải chán ghét, mà là thân ta mang tội, không có tư cách này. Bạch Thảo là người mà cả đời này ta không thể quên được. Ta nợ huynh ấy một mạng, chỉ có trả cho huynh ấy thì cả đời này ta mới thôi áy náy, mới có thể thật sự tha thứ cho chính mình. Cho nên ta không còn gì để dành cho người. Người và ta nhất định không có kết quả tốt. Một khi đã như vậy, thì cần gì phải bắt đầu.”

“Hoa Khai, muội vẫn vô tình như vậy. Cái gì mà thân mang tội, toàn bộ đều là lấy cớ. Nếu muội có thích huynh một chút, dù chỉ một chút thôi, cả ông trời huynh cũng có thể chống lại, giúp muội cứu Bạch Thảo về, cho dù phải đổi bằng cả sinh mạng!”

“Không cần, Bạch Thảo là trách nhiệm của ta. Ta nợ huynh ấy, ta sẽ trả. Nếu lại nợ của người, ta phải làm sao bây giờ? Chỉ một Bạch Thảo đã làm ta hận bản thân mình cả đời, nếu cả người cũng vì ta mà chết, ta làm sao có thể chịu được? Làm sao có thể chịu đựng được?” Hoa Khai nhìn Tử Trúc, dưới đáy mắt nàng ẩn dấu cố chấp một đời một kiếp. “Ta không có thêm một cái mạng nữa để trả cho người. Chẳng lẽ cứ để kiếp sau, kiếp sau nữa mãi mãi khúc mắc như vậy? Chỉ bằng chấm dứt mọi thứ, quên hết ở kiếp này. Xin người hãy xem như chưa từng gặp một người tên Mạnh Hoa Khai.”

Hai mắt Tử Trúc đầm lệ. Hắn nhớ lần đầu tiên gặp nàng. Đêm đó ánh trăng như nước, nàng một thân nhỏ bé, thương tích đầy mình, vô cùng đáng thương. Kể từ lúc đó, hắn đã trầm mê không thể tỉnh lại, từ nay về sau vạn kiếp bất phục. Bây giờ bảo hắn quên? Làm sao để quên?

Hắn cười khổ, cười mà nước mắt vẫn tuôn rơi. “Muội nói ta phải làm sao? Quên? Làm sao mới có thể quên người tên Mạnh Hoa Khai này! Nếu có thể, muội hãy nói cho ta biết.” Tử Trúc đau đớn nhìn nàng: “Muội không thiếu ta gì cả. Bất luận là chuyện gì cũng đều do ta tự nguyện. Ta chỉ mong một chút tình yêu của muội, chỉ một chút thôi!” Lời cuối cùng ra khỏi miệng, trong giọng nói là nỗi niềm van vãn tha thiết.

Bộ dáng của Tử Trúc khiến Hoa Khai không đành lòng, bàn tay nắm chuôi kiếm càng chặt hơn. Lòng nàng rất đau, nàng không thể yêu hắn, nhưng lại làm hắn tổn thương nhiều như vậy. Có điều Hoa Khai hiểu rõ, chỉ có như vậy mới là tốt nhất cho Tử Trúc. Chỉ có rời xa nàng, hắn mới có thể tiếp tục sống.

Lặng im một lúc lâu, Hoa Khai mới nói: “Xin lỗi.”

Tim Tử Trúc đau như ai cắt.

“Ta có thể xin người một chuyện không?” Một lúc sau, Hoa Khai cúi đầu nói với Tử Trúc.

Tử Trúc ngỡ ngàng, sau từng ấy năm, đây là lần đầu tiên Hoa Khai yêu cầu hắn vì nàng làm điều gì đó. Mặc dù kinh ngạc, nhưng hắn biết mình không bao giờ có thể từ chối. Tử Trúc dùng tay áo lau nước mắt, cố gắng tỏ ra bình thường, sau đó mới nhẹ nhàng gật đầu.

“Trước khi đi, người bói cho ta một quẻ đi.”

Nghe thấy thế, Tử Trúc lập tức lắc đầu. Không phải hắn không muốn, mà là không dám. Nhiều năm qua rồi hắn vẫn không dám bói cho Hoa khai, vì hắn sợ, rất sợ. Biết kết quả, lại không cách nào thay đổi được. Đau đớn này, hắn không muốn trải qua nữa.

Hoa Khai biết hắn đang nghĩ gì, nàng nói: “Cứ bói đi, không phải người thường nói, người xem bói chỉ có thể biết chuyện tương lai, không thể thay đổi sao. Nếu đã vậy thì có gì phải sợ?”

Tử Trúc suy nghĩ hồi lâu, mới chậm chạp lấy từ trong áo ra mai rùa hắn vẫn thường dùng để bốc quẻ, nhẹ nhàng lắc lắc. Đồng tiền trong mai rùa va vào nhau vang lên mấy tiếng thanh thúy, từng tiếng một đều như đâm thẳng vào lòng Tử Trúc.

Lúc Tử Trúc trút đồng tiền lên mặt bàn, hắn vô ý thức nhắm hai mắt lại. Sau khi mở mắt ra nhìn rõ, hắn hoàn toàn bị chấn động, không dám tin những gì trước mắt. Hai mắt mở to, nhìn trừng trừng vào quẻ tượng, cuối cùng cũng lẩm bẩm được mấy tiếng: “Ta không thấy được gì... Ta không thấy được gì...”

“Xem ra quẻ này rất tệ.” Hoa Khai nhàn nhạt nói, trong giọng nói không có sợ hãi, cũng không thất vọng. Nàng biết rõ Tử Trúc bốc quẻ chưa bao giờ sai, nhưng vẫn bình thản, dường như quẻ bói này không phải xem cho nàng. “Có phải là lành ít dữ nhiều không?”

Tử Trúc khổ sở lắc đầu.

Hoa Khai chỉ nhẹ nhàng Ừm một tiếng.

Tử Trúc vẫn lắc đầu: “Không phải lành ít dữ nhiều, mà thật sự huynh không nhìn thấy được gì, không tính được gì cả.”

“Thế thì cũng không tệ. Sống hay chết vẫn chưa xác định.”

Tử Trúc nhìn Hoa Khai, hắn không dám nói thật ra hắn không nhìn thấy gì cả. Con đường phía trước toàn một màu đen, nhưng cho dù chỉ là xem quẻ, hắn cũng có thể cảm nhận được rất nhiều hung hiểm, khắp nơi tràn ngập sát khí lạnh lẽo.

Lần này, có đi mà không có về.

Hai người cùng trầm mặc. Những gì nên nói đều đã nói cả rồi, không còn gì có thể ràng buộc. Tay Hoa Khai nắm chuôi kiếm thả ra, rồi lại nắm lại, cuối cùng nàng mới nói: “Ta phải đi rồi, người nhớ bảo trọng.” Dứt lời, xóc lên tay nải, nghiêng người đi lướt qua mặt Tử Trúc, không hề quay đầu lại.

Đến khi Hoa Khai đi đến cạnh cửa, bước một chân ra ngoài, Tử Trúc mới xoay người đuổi theo nàng. Hắn giang hai tay ôm nàng vào trong ngực, dùng hết khí lực toàn thân, ôm rất chặt, khiến Hoa Khai không thể nhúc nhích. Hắn thật mong giờ phút này có thể kéo dài mãi mãi.

“Đừng đi, huynh van muội, đừng đi...” Hắn khóc nức nở.

“Người... làm gì vậy!”

“Đừng đi... Muội sẽ chết! Muội sẽ chết!”

“Không phải ngươi không nhìn thấy được gì sao?”

Tử Trúc không trả lời, chỉ cúi đầu vùi mặt thật sâu vào hõm cổ trên vai Hoa Khai, không ngừng lặp đi lặp lại: “Đừng đi, muội đừng đi...”

Cảm giác ẩm ướt thấm qua áo vải, chạm vào da nàng lạnh lẽo. Hoa Khai hơi khó chịu nhắm mắt lại, lúc mở ra đã hoàn toàn bình tĩnh, nàng không chút cảm xúc nói: “Buông ra đi.”

“Muội đừng đi! Ở lại đây, ba năm sau, ba năm sau huynh sẽ không cần muội nữa.” Xem ra đêm qua hắn đã nghe được tất cả.

“Người cũng biết chuyện này là không được.”

“Huynh không thể nhìn muội... Huynh thật sự không thể trơ mắt nhìn muội đi vào chỗ chết.”

“Nhưng sống hay chết vẫn còn chưa biết, không phải sao?” Tuy Hoa Khai nói vậy, nhưng trong lòng nàng rõ ràng hơn bất cứ ai khác, nàng không thể trở về nữa. Những lời này chỉ là nói cho Tử Trúc nghe mà thôi. Những gì Bạch Vô Thường nói với nàng, nàng vẫn nhớ rõ, một chữ cũng không quên.

“Nhưng muội sẽ không trở về. Cho dù muội còn sống, muội cũng không trở về! Bạch Thảo chính là lý do để muội tiếp tục sống tiếp. Lý do này không còn tồn tại, muội sẽ tự đi tìm cái chết, làm sao có thể trở về?” Hai tay Tử Trúc càng ôm chặt hơn. Nếu có thể, hắn chỉ mong mình có thể làm cho Hoa Khai tan vào thân thể chính mình, máu xương hòa lẫn, vĩnh viễn không thể tách rời.

“Không, ta sẽ trở về.” Hoa Khai cầm lấy tay hắn đang siết chặt lấy mình như cái gọng kìm sắt. Thế nhưng nghe được câu này, hai tay hắn hơi chần chừ, nới lỏng một chút. Hoa Khai quay đầu, nhìn Tử Trúc. “Ta hứa, ba năm sau, nếu ta vẫn chưa chết, nhất định sẽ trở về.”

“Thật ư?”

“Thật.” Hoa Khai biết mình đang nói dối, nhưng không thể không nói như vậy. Không phải nàng không muốn về, mà là không thể trở về.

Tử Trúc nhìn Hoa Khai thật lâu, dường như muốn khắc thật sâu hình dáng nàng vào tâm khảm, trọn đời không quên. Cuối cùng, hắn đành gian nan nói: “Được, huynh chờ muội. Huynh chờ muội ba năm. Nếu ba năm sau muội không trở về, huynh sẽ đi tìm. Huynh sẽ dùng cả cuộc đời còn lại để tìm muội, cho dù là vực sâu vạn trượng, hay địa ngục Tu la.” Hắn biết rõ ràng là hy vọng xa vời, nhưng vẫn phải buông nàng ra. Hơn ai hết, hắn hiểu không ai có thể ngăn cản được nàng.

“Hoa Khai, đưa kiếm của muội cho huynh.”

Hoa Khai sững sờ, nhưng vẫn đưa kiếm cho Tử Trúc.

Tử Trúc dùng kiếm cắt đi một lọn tóc của Hoa Khai, cẩn thận buộc lại, nắm trong tay. “Chỉ có như vậy, ba năm sau huynh mới có thể biết muội ở đâu mà đi tìm.”

Hoa Khai nhìn Tử Trúc, chỉ nói hai tiếng: “Bảo trọng.”

“Đợi một chút.” Tử Trúc lấy từ trong áo ra một cây trâm bằng bạch ngọc. Phần đuôi có khắc một đóa hoa đơn giản.

“Cái này huynh dùng tiền để dành mua uội lâu rồi. Lúc đó huynh luôn nghĩ muội cài lên nhất định sẽ rất đẹp, nhưng vẫn chưa có cơ hội đưa uội. Để huynh cài uội.” Dứt lời, Tử Trúc nhẹ nhàng cài cây trâm lên mái tóc đen tuyền của Hoa Khai. Hai màu trắng đen nổi bật, vô cùng xinh đẹp.

“Trông thật là đẹp.” Tử Trúc si mê nói. “Muội nhớ đừng làm mất.”

Hoa Khai đưa tay sờ sờ, suy nghĩ một chút, vẫn cài nó.

Lần này Hoa Khai thật sự xoay người đi, không hề quay đầu lại dù chỉ một lần.

Nhìn thân ảnh nàng càng đi càng xa, Tử Trúc đau khổ quỳ sụp trên mặt đất, nước mắt rơi như mưa, vẫn không nỡ để nàng đi. Có điều Tử Trúc không biết, lúc hắn không đành lòng chia tay với Hoa Khai, có một chú bướm trắng nhẹ nhàng bay tới phía sau hắn, trong chớp lát biến thành bóng dáng một nữ tử mờ ảo. Nàng ôm chặt hắn từ phía sau lưng, gương mặt tràn đầy bi thương. Nàng muốn dùng thân thể mình sưởi ấm người trong lòng. Nhưng nàng biết, hắn vĩnh viễn sẽ không cảm giác được. Nước mắt, dù là của ai vẫn bắt nguồn từ đau đớn tột cùng. Nàng không nỡ nhìn hắn đau, nhưng hắn lại không biết sự tồn tại của nàng.

35. Q.5 - Chương 35: Chương 35

Nhiều năm lưu lạc, Hoa Khai đã đi khắp nơi, gặp rất nhiều người, nhưng nàng đều quên hết. Gương mặt này, nàng không nhớ được, con đường này đã từng đi qua hay chưa, nàng cũng không nhớ nổi.

Nhưng suốt đời nàng sẽ không quên đôi mắt ấm áp như có ánh sáng bên trong, cùng với gương mặt tươi trẻ của thiếu niên tên Bạch Thảo kia. Còn có ngọn núi đó nữa. Ngọn núi đó có tên là Bạch Phách, ở một nơi rất xa về phương bắc. Hồn phách Bạch Thảo vẫn ngày ngày đêm đêm quanh quẩn ở ngọn núi đó, không thể ngủ yên.

*Bạch Phách Sơn: Núi Bạc Đầu

Mấy tháng sau khi rời khỏi Thanh Thành sơn, Hoa Khai mới đến được Bạch Phách sơn, nơi nàng rời đi lâu lắm rồi. Khi đó trời đông giá rét, một trận tuyết lớn vừa đổ xuống. Hàng nghìn hàng vạn bông tuyết lớn, trắng như lông ngỗng lả tả rơi suốt ba ngày ba đêm. Gió lạnh gào thét khắp núi non, âm thanh ghen ngào như vô số vong hồn khóc thương vì không có nhà để về. Đợi tuyết ngừng rơi, gió ngưng thổi thì trời đất đã chìm trong một màu trắng xóa ngút tầm mắt.

Hoa Khai đột nhiên nhớ đến năm đó, người mình dính đầy máu Bạch Thảo, thất hồn lạc phách đi khỏi núi Bạch Phách mới gặp được Tử Trúc. Nàng vẫn còn nhớ không lâu sau đó trời đổ tuyết rất lớn. Hắn cầm một cái dù bằng giấy dầu màu đỏ rách rưới, che cho nàng, mà trên vai của hắn bông tuyết lại bám đầy. Tất cả những chuyện này, Hoa Khai đều nhớ rõ, chỉ là, chỉ là nàng không thể chấp nhận.

Đứng dưới chân núi Bạch Phách phủ đầy tuyết trắng, Hoa Khai chợt cảm thấy bồi hồi. Phong cảnh ngày xưa giờ đã hoàn toàn thay đổi. Lúc nàng rời khỏi nơi này là đầu thu, cây cối trong núi vẫn còn xanh thẫm, có rất nhiều chim chóc và muôn thú. Bây giờ khắp ngọn núi chỉ còn một màu trắng xóa, thật sự đúng như cái tên “Bạch Phách sơn”. Người bình thường không nhìn thấy, nhưng Hoa Khai thấy rõ trong núi có rất nhiều oan hồn. Nhiều nhất là trẻ con trên dưới mười tuổi, có nam có nữ. Hồn phách của chúng không được trọn vẹn, cứ mãi lẫn lộn trong núi, không thể đầu thai, cũng không thể thoát khỏi cái nhà giam to lớn này.

Hoa Khai hơi giật mình, lúc nàng rời núi Bạch Phách, ở đây không có nhiều oan hồn như vậy. Không biết chuyện gì đã xảy ra.

Qua khỏi ngọn núi kia, chính là cái thôn nhỏ trước đây Hoa Khai đã ở. Bốn phía quanh thôn đều là núi non trùng điệp, cả thôn chỉ có mấy trăm hộ dân. Mặt trời mọc ra đồng, mặt trời lặn về nhà, đời sống gần cách với thế giới bên ngoài. Nếu không có những chuyện kia, thật sự Hoa Khai rất hy vọng mình có thể sống cả đời ở cái thôn này. Nhưng mong ước đó e rằng vĩnh viễn cũng không thực hiện được.

Mà thôn làng yên tĩnh ngày xưa, bây giờ đã không còn như cũ.

Mấy căn nhà gỗ nhỏ xưa kia giờ đã bị tuyết trắng vùi lấp, chỉ lộ ra một góc mái hiên ám bụi đen cũ kỹ. Rơm rạ lợp trên mái nhà đã mục nát hết từ lâu. Tuyết trắng rơi dày, chôn vùi hầu hết mọi thứ trong nhà. Có thể thấy được không còn ai ở đó lâu lắm rồi. Con đường nhỏ trong trí nhớ nàng, trước đây trông rất nhiều dương liễu xanh mướt, cành lá phiêu lãng bay trong gió. Bây giờ chỉ còn trơ lại thân cây còng queo, trơ trụi. Thoảng nhìn một lượt, ngoài phong cảnh tiêu điều, thê lương trước mắt thì không còn gì khác.

Hoa Khai thật sự không nhận ra nơi này.

Thậm chí nàng còn cảm thấy thôn làng sung túc trong trí nhớ mình ngày xưa dường như chưa từng tồn tại. Nhưng không muốn thừa nhận cũng không được, vẫn chính là nơi này, chỉ có điều nó đã thật sự thay đổi.

Đi sâu vào trong thôn, Hoa Khai hy vọng gặp được người quen cũ. Không biết đã đi bao lâu, cuối cùng nàng cũng thấy hơn mười mái nhà tranh được xây gần nhau. Có một người phụ nữ đang ở trước cửa loay hoay cào tuyết, một đứa bé khoảng bảy, tám tuổi đang im lặng ngồi ngay thềm cửa. Nó là người đầu tiên phát hiện ra Hoa Khai.

Đứa bé nhìn thấy Hoa Khai đang từ xa xa đi tới, sững sốt một lúc mới đứng lên kéo áo người phụ nữ, nói: “Mẹ! Có tiên nữ!” Hai mắt mở to nhìn Hoa Khai chăm chăm, nháy cũng không dám nháy. Chỉ sợ nháy mắt một cái, tiên nữ sẽ biến mất.

Người phụ nữ dừng tay, nhìn theo hướng bé trai đang chỉ, cũng vô cùng kinh ngạc. Nhìn thấy bóng dáng trắng thuần đang từ từ đến gần, người phụ nữ khẩn trương dùng một tay ôm lấy đứa bé, tay kia bùm chặt miệng nó, chạy vào trong nhà, đóng sầm cửa lại.

Hoa Khai không khỏi nghi hoặc, nhưng thấy cánh cửa đóng chặt cũng không thắc mắc nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Đợi Hoa Khai đi xa, cánh cửa kia mới hé hé mở, đứa trẻ cùng người phụ nữ cùng ló đầu ra.

Đứa bé hỏi: “Mẹ, đó có phải thần tiên từ trên trời xuống không?”

Người phụ nữ giơ ngón tay lên môi, ý bảo đứa trẻ im lặng. Nàng không nói gì, nhưng trong mắt hiện lên vẻ thành kính, cùng một niềm hy vọng nhen nhóm trong lòng. Tuy nàng không biết cô gái kia rốt cuộc là người, hay là thần tiên thật, nhưng nàng hy vọng cô ấy là thần tiên, một thần tiên có thể giải cứu bọn họ.

Hoa Khai đi qua mấy gian nhà tranh, nếu có người ở quanh đó, nhìn thấy nàng đều chạy vào nhà, đóng sầm cửa. Sau đó lại len lén nhìn theo, trong mắt là vẻ sợ hãi, ngờ vực, còn có cả một chút hy vọng giống người phụ nữ kia. Hy vọng được cứu mạng.

Cả đoạn đường Hoa Khai cảm thấy rất khó hiểu, chỉ có hơn mười hộ dân, ngoài bé trai kia thì không thấy nam đinh nào cả. Hơn nữa những người đó sắc mặt ai cũng tiêu tụy, trẻ con cũng không bầu bĩnh như thường thấy, trong mắt đều là bất an. Những năm nàng không ở đây, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Cách mấy gian nhà tranh không xa, Hoa Khai thấy một tòa nhà khá lớn. Trong ký ức của nàng, hình như mình đã từng ở đó mười một năm. Nàng nhớ căn nhà đó lẽ ra rất to, không lâu trước nàng vẫn thường ở đó chơi trốn tìm, nhưng bây giờ hình như cũng không to như trong trí nhớ. Chắc vì nàng đã trưởng thành, mọi thứ đều đã thay đổi.

Hoa Khai đi một vòng quanh ngôi nhà, cuối cùng đứng cạnh một góc tường. Bức tường cao hơn Hoa Khai một chút, bề mặt đã bị bong tróc hơn phân nửa. Cạnh bờ tường có một gốc cây. Gốc cây này năm đó xanh um tươi tốt, xung quanh là cỏ lau mọc đầy, bây giờ toàn bộ đã bị tuyết trắng phủ kín.

Đứng cạnh góc tường này, Hoa Khai như lại thấy được hình ảnh thiếu niên tên Bạch Thảo lúc đó. Từ giữa đám cỏ lau, người đó một tay cầm thức ăn, một tay bám lấy mép tường, cố gắng leo vào. Thỉnh thoảng hắn bị ngã dúm dúm, nhưng cơn đau qua rồi thì vẫn nhoẻn miệng cười. Nụ cười rực rỡ như mặt trời, làm người ta cảm thấy thật ấm áp.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, thiếu niên kia không còn, cỏ lau cũng biến mất. Trên tường chỉ còn lại tuyết trắng lạnh lẽo, cũng không có ai trèo tường qua đây.

Hoa Khai đứng tại chỗ đó hồi lâu, mãi đến khi có một nhúm tuyết nhỏ rơi từ trên chạc cây xuống trúng đầu nàng. Không đau, nhưng cảm giác lạnh buốt làm nàng nhanh chóng hồi phục tinh thần. Nàng nhẹ nhàng

thở dài một tiếng, cuối cùng cũng cất bước rời khỏi. Vòng lại mặt tiền ngôi nhà, trước cửa là tuyết trắng chông chênh, không có ai cào đi. Cánh cửa nặng nề kia đã cũ nát lắm rồi, nhưng Hoa Khai biết, nơi này nhất định vẫn còn người ở, chỉ là không biết ai còn ở lại. Năm đó kể cả người hầu, cả nhà này có đến mười mấy người. Còn bây giờ thì sao?

Hoa Khai do dự một chút, rồi dùng tay đẩy cửa. Cửa không khóa. Hình như vì quá cũ kỹ, cánh cửa phát ra âm thanh kéo kéo rất to, ở một nơi trống trải thế này lại càng vang dội.

Qua khỏi cửa, Hoa Khai không thấy ai trong sân nhưng dấu vết có người sinh hoạt rất rõ ràng. Có ai đó vừa lấy nước ở cạnh giếng.

Hoa Khai đứng đó một hồi thì thấy một bà lão từ trong nhà đi ra. Bà mặc áo vải thô màu xám, trên đầu trùm một cái khăn, tay đeo một chuỗi phật châu cũ kỹ. Bà lão nhìn Hoa Khai, nhất thời chỉ có thể mở to hai mắt nhìn chăm chăm. Hai tay chấp trước ngực, run rẩy nói không nên lời, mất một lúc mới có thể thì thào: “Thần tiên hiển linh...”

Những người này đều nghĩ Hoa Khai là thần tiên.

Hoa Khai cũng sửng sốt, nàng nhận ra bà lão này. Tên bà là Trần Tú Trinh, là thê tử của Mạnh Đại Duyên, cũng là mẹ nuôi của nàng. Có điều Hoa Khai không nghĩ tới người mẹ hiền hòa trong trí nhớ nàng, bây giờ gương mặt đã đầy nếp nhăn, mái tóc bạc trắng. Mới chỉ có mấy năm thôi, vậy mà đã già đi nhiều như vậy. Xem ra mấy năm nay cuộc sống của họ cũng không tốt.

Hiển nhiên là bà lão không nhận ra đứa bé gái mình nhận nuôi năm đó. Bà cho rằng nữ tử xinh đẹp đột nhiên xuất hiện này chính là thần linh đến cứu bọn họ.

Hoa Khai nhẹ nhàng lắc đầu. Nàng nói: “Ta không phải thần tiên, chỉ là một người bình thường mà thôi.”

Bà lão nghe Hoa Khai nói vậy, ánh mắt bỗng trở nên ảm đạm, buồn rầu, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định nên hỏi lại: “Thật sự không phải thần tiên sao?”

Hoa Khai vẫn lắc đầu.

Lần này trong mắt bà không còn chút ánh sáng hy vọng nào. Cũng chính lúc này, bà mới chú ý tay Hoa Khai này giờ vẫn cầm một thanh trường kiếm. Thất vọng trong mắt nhất thời biến thành sợ hãi, bà run run hỏi: “Vậy cô là ai? Đến đây làm gì?”

Hoa Khai để trường kiếm ra phía sau, tỏ vẻ mình không có ác ý. Nàng nói: “Ta chỉ đi ngang qua đây, muốn nhìn một chút xem nơi này có còn người nào ở không.”

“Vậy à.” Bà lão nhẹ nhàng đáp. Tuy không lo sợ nữa nhưng bà vẫn cảnh giác. “Cô là một cô nương xinh đẹp, sao lại ra ngoài một mình? Cũng không biết bao nhiêu năm rồi đã không còn ai đến thôn này.”

Hoa Khai do dự một chút, cuối cùng vẫn nói: “Thật ra trước kia ta từng ở đây, có điều đó là chuyện khi ta còn nhỏ. Bây giờ quay lại, quả thật... không thể nhận ra.”

Bà lão cười khổ: “Đương nhiên là không thể nhận ra. Ngay cả ta sống ở đây mười mấy năm còn nhận không ra, một cô bé như cô làm sao nhận ra được? Thật ra chỉ vài năm gần đây thôn này mới trở nên tiêu điều như vậy. Trước kia nơi này rất đẹp.” Nói xong, ánh mắt bà lão nhìn về nơi xa xăm, dường như lại thấy được thôn làng yên tĩnh giữa thung lũng ngày xưa. “Bây giờ, mọi thứ đều mất hết, người cũng không còn.”

“Vì sao lại biến thành như vậy?”

Bà lão nhìn Hoa Khai, chần chờ một hồi, vừa định mở miệng thì trong phòng truyền đến tiếng ai khàn khàn hỏi gì đó, theo sau là âm thanh thở dốc nặng nhọc.

Bà lão vội vàng xoay người đi vào. Hoa Khai suy nghĩ một chút, rồi cũng theo sau.

36. Q.5 - Chương 36: Chương 36

Mất một lúc lâu Hoa Khai mới nhận ra người đang nằm trên giường là Mạnh Đại Duyên. Nàng vẫn còn nhớ dáng vẻ mập mạp, gương mặt hiền lành của ông năm đó, bây giờ lại nằm một chỗ trên chiếc giường gỗ lộn xộn bẩn thỉu, vô cùng tiều tụy.

“Ai đến đó?” Ông lão nhỏ giọng hỏi thê tử.

Trần Tú Trinh đỡ ông ngồi dậy, nói: “Là một cô nương qua đường.”

Trần Tú Trinh giúp ông lão sửa gối đầu sau lưng. Ông ho nhẹ hai tiếng, ngược mắt lên nhìn, vừa vặn thấy Hoa Khai đang đứng ở cạnh cửa, trong nhất thời sững sờ không lên tiếng được, vẻ mặt kinh hoàng như đang gặp quỷ. Sau đó không lâu lại là gào khóc. Trần Tú Trinh hoảng sợ, trong một lúc không biết nên làm sao mới phải.

Ông lão nước mắt, nước mũi giàn giụa. Cánh tay gầy như que củi, run run chỉ vào Hoa Khai nói: “Nó đã trở về, đã trở về rồi... Cuối cùng nó cũng tới tìm chúng ta lấy mạng...”

Trần Tú Trinh quay đầu nhìn thoáng qua Hoa Khai, rồi quay lại nhìn ông lão nói: “Nàng chỉ là một cô nương đi ngang qua đây. Ông đang nói gì vậy? Ai trở về? Ai lấy mạng ai?”

Ông lão vẫn cứ khóc lớn, miệng một mực lặp đi lặp lại: “Sai rồi, sai lầm rồi... Không nên, không nên làm vậy...”

Trong lòng Trần Tú Trinh lại càng sợ hãi.

Mãi đến khi Mạnh Đại Duyên vừa khóc vừa nói: “Hoa Khai à... Chúng ta không nên...” Trần Tú Trinh mới hiểu được, lập tức quay đầu, hoảng sợ nhìn Hoa Khai vẫn đứng yên cạnh cửa. Nhìn đôi mắt kia xem, hàng chân mày kia xem, không phải là đứa con gái bọn họ nhận nuôi, thì còn có thể là ai? Thoáng cái bà cũng xui lơ ở cạnh giường, gương mặt vàng vọt như tờ giấy.

Hoa Khai cup mắt. Nàng vốn định cứ vậy mà đi, nhưng do dự một chút vẫn bước vào, đứng cách giường khoảng một hai trượng. “Hai người không cần sợ, ta là người, sẽ không làm gì ông bà.”

Mạnh Đại Duyên dừng khóc. Một hồi lâu Trần Tú Trinh mới tiến lên, nhưng hai chân vẫn mềm nhũn như trước, cứ lết dưới đất, không tin hỏi: “Cô nương thật sự là Hoa Khai?”

Hoa Khai nhẹ nhàng gật đầu. “Năm đó ta không chết, ra khỏi được ngọn núi lớn, có người cứu ta. Sau đó có một đạo sĩ nhận ta làm đồ đệ cho đến bây giờ.” Trong khoảng thời gian đó có bao nhiêu thống khổ không nói hết được, cũng không cần nói nữa.

“Vậy... vậy bây giờ cô về đây làm gì? Báo... Báo thù phải không?”

Hoa Khai cười khổ. Nhiều năm đã qua, hôm nay nhìn bọn họ già đi như vậy, thật sự nàng không oán hận nổi. “Ta chưa bao giờ nghĩ phải báo thù. Năm đó lúc ta còn quần tã, chính là hai người đã nhặt được. Sau đó còn có ơn dưỡng dục mười năm, sao ta dám nói báo thù? Chỉ là ta bất hiếu, không thể nào xem hai người như cha mẹ được.”

Mạnh Đại Duyên dùng tay áo lau mặt, nhỏ giọng hỏi: “Còn cậu bé kia đâu?” Ông đã quên đứa bé ấy tên là gì, nhưng ông nghĩ nếu Hoa Khai có thể sống sót thì cậu bé kia chắc cũng có thể. Ít nhất có thể giảm bớt tội nghiệt của họ.

Đáng tiếc, đáp án của Hoa Khai không tốt như ông tưởng. Về mặt Mạnh Đại Duyên vô cùng đau khổ. “Thật ra mấy năm qua ta luôn hối hận, nhất là nhìn thấy thôn làng này trở thành tình trạng như bây giờ. Ngày nào ta cũng cảm thấy áy náy không thôi, đêm nào cũng không thể an giấc.” Ông sợ chết, nếu không sẽ không gào khóc khi nhìn thấy Hoa Khai.

Lúc này Trần Tú Trinh mới bình tĩnh được một chút. Bà chống tay ngồi xuống mép giường, sắc mặt vẫn trắng bệch. Bà gục đầu xuống, hai bên tóc mai bạc trắng cũng rũ theo, dáng vẻ vô cùng đau khổ: “Chúng ta đã bị báo ứng. Tất cả mọi người đều bị báo ứng.”

“Thôn này, vì sao lại biến thành như vậy?” Hoa Khai hỏi.

Trần Tú Trinh ngẩng đầu, ánh mắt mông lung nhớ lại chuyện xưa, vừa khóc vừa nói: “Đều tại tên giả đạo sĩ kia, tất cả đều do hắn gây ra!”

“Đạo sĩ nào?”

“Chính là cái tên đạo sĩ thối mang lại tai họa đó. Chúng ta tin lời hắn, đem con và cậu bé kia vào trong núi làm tế phẩm... Nhưng đến năm thứ hai, chúng ta không làm như vậy nữa, vẫn cúng tế súc vật và lương thực bình thường như lúc trước. Phải dùng người làm tế phẩm, chúng ta thật sự không muốn. Nhưng những chuyện kiểu này, khi đã bắt đầu thì không thể dừng lại. Bởi vì năm thứ hai không có người tế, nên đêm đó mọi người đều nghe thấy âm thanh rống giận từ trong núi truyền ra, kêu ‘Người đâu! Người đâu!’. Chúng ta rất sợ hãi, hôm sau mang hai đứa trẻ vào trong núi. Vài năm sau đó chúng ta đều cúng tế, nhưng mọi người phát hiện không phải năm nào cũng được mùa. Có một năm, chúng ta không đem trẻ con lên núi làm tế phẩm. Sau đó không lâu, trời đổ mưa to, đêm đó sơn thần trong núi ra thôn ăn thịt người, hơn mười người. Sau này chúng ta không dám làm phật ý sơn thần nữa, nhưng mà... ai có thể dứt ruột bỏ con mình được chứ? Chúng ta rất sợ, có lẽ ông trời trừng phạt tội nghiệt của chúng ta. Thời gian về sau đất đai không trồng trọt được, không còn kế sinh nhai. Rất nhiều người đã bỏ đi, dần dần chỉ còn lại bao nhiêu đây.”

“Vì sao những người còn lại không cùng nhau rời khỏi đây?”

Mạnh Đại Duyên tiếp lời: “Đi vào thì dễ, đi ra mới khó! Thôn này bốn phía đều là núi, trùng trùng điệp điệp, ngọn này nối tiếp ngọn kia, cũng không biết sơn thần đó thường lui tới chỗ nào. Nghe nói rất nhiều người còn chưa rời khỏi được nơi này, giữa đường đều bị ăn thịt. Những người còn lại, không ai dám ra ngoài, đành ở lại đây, sống thêm được năm nào hay năm ấy.”

“Con yêu đó vốn không phải là sơn thần, nó chính là yêu quái.”

Mạnh Đại Duyên và Trần Tú Trinh đều không nói gì, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ. Họ nói là sơn thần, chẳng qua chỉ là tự lừa dối bản thân. Dùng người hiến tế cho sơn thần, ít ra cảm giác tội lỗi trong lòng sẽ ít hơn so với hiến cho yêu quái.

“Vì sao trên đường ta đến đây, chỉ thấy toàn phụ nữ và trẻ con, không thấy có nam đinh?”

“Mùa màng thất bát, không thu hoạch được gì nên không có lương thực. Trời lại đổ tuyết lớn, không còn cái ăn nên hai ngày trước bọn họ đã tập trung lại thành một đội, đến sườn núi săn xem có thể kiếm chút thức ăn không, chứ cũng không dám đi sâu vào trong núi.”

Mạnh Đại Duyên ngẩng đầu nhìn Hoa Khai, ánh mắt bà tỏ rõ áy náy. “Con à, con không nên quay về đây! Nếu đã đi rồi sao không đi cho thật xa? Vì sao lại còn quay về làm chi!”

Hoa Khai không nói gì, nhưng trong lòng lại nghĩ đến một câu: nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai một ly.

Nàng cũng không muốn nấn ná lâu trong nhà nên liền cầm kiếm rời đi. Trước khi đi, Hoa Khai nói với vợ chồng Mạnh Đại Duyên nàng muốn vào trong núi. Sau này yêu quái kia sẽ không đả thương ai nữa, còn nàng cũng sẽ không quay lại nơi này.

Mãi đến khi Hoa Khai sắp ra khỏi cổng, Trần Tú Trinh mới như vừa tỉnh từ trong giấc mộng, hoàn hồn đuổi theo. Bà kéo tay áo Hoa Khai, chần chừ hỏi nàng: “Con à, con muốn đi đâu?”

“Lúc ta rời khỏi đây, được theo một vị đạo sĩ học đạo. Trăm yêu trừ ma là việc ta nên làm.”

Bà lão hơi khó xử. Bà luôn mong thôn làng có thể được an bình như ngày xưa, nhưng bà cũng không muốn đứa con gái mà bà nuôi dưỡng đi nộp mạng. Cuối cùng bà do dự nói: “Nguy hiểm lắm... Con đừng đi.”

Hoa Khai cười nhẹ, “Ta sẽ không sao. Giết con yêu quái kia xong ta sẽ rời khỏi đây, đến một nơi khác tu hành. Ta sẽ không chết đâu.”

Lúc này bà lão mới do dự thả tay nàng ra. “Vậy... con nhớ phải cẩn thận. Con yêu quái đó lợi hại lắm.”

Hoa Khai nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay nhăn nheo của bà lão, nói: “Bảo trọng.” Rồi lập tức lên đường.

Ra gần tới đầu thôn, có một đứa bé rụt rè nhút nhát, lại đang đứng ở giữa lộ, chặn đường Hoa Khai.

Đứa bé gầy yếu, người nhỏ xíu như mới có mấy tuổi, tóc cột thành một chỏm trên đầu, sắc mặt vàng vọt, nhưng ánh mắt rất sáng. Nó hỏi: “Tỷ là thần tiên phải không?”

Hoa Khai hơi sững sốt, nhưng thấy trong đôi mắt long lanh của đứa bé chứa đầy hy vọng, nàng không đành lòng dập tắt, liền gạt nhẹ đầu.

Hai mắt đứa bé sáng lên, lập tức ngoác miệng cười. Nó hưng phấn hỏi nàng: “Vậy tỷ tới cứu mọi người phải không? Tỷ sẽ dẫn dân làng đi khỏi nơi này đúng không?”

Hoa Khai không nói gì, chỉ ngồi xuống ôm lấy đứa bé. Nàng lấy toàn bộ lương khô mang theo nhét vào lòng nó, xoa xoa đầu nó rồi buông ra, xoay người rời đi.

Đứa bé tay bưng mớ lương khô, ngậy người dõi theo bóng thần tiên tỷ tỷ càng lúc càng xa.

Qua một lúc lâu, đứa bé kia mới hồi phục tinh thần, lú lú chạy theo Hoa Khai. Nó cố gắng chạy mãi, lương khô trong lòng rốt xuống hết cũng không thêm nhặt lên.

Hoa Khai cảm giác được có người đi theo mình, liền dừng bước xoay người lại. Đứa bé đuổi tới, nó vội vàng nắm chặt lấy góc váy của Hoa Khai. Gương mặt đầy nước mắt, nó sợ hãi khóc: “Thần tiên tỷ tỷ, xin tỷ hãy mang đệ và mọi người cùng đi với... Nơi này có yêu quái ăn thịt người...”

Ngực Hoa Khai hơi khó chịu. Từ trên người đứa trẻ này, nàng nhìn thấy bóng dáng của Bạch Thảo, và cả chính mình ngày xưa. Hoa Khai ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt đầu đứa trẻ, nói: “Đừng sợ, thần tiên tỷ tỷ sẽ đuổi yêu quái đi chỗ khác, không để nó hại người nữa.”

“Thật sao?” Đứa bé ngừng khóc, nhưng vẫn còn thút thít, hai mắt rưng rưng.

Đúng lúc đó, từ xa xa truyền đến tiếng gọi lo lắng, vội vã, là giọng của một nữ nhân.

Hoa Khai dùng tay áo lau gương mặt lấm lem của đứa bé, sờ sờ đầu nó nói: “Thật mà, không phải sợ. Trở về đi, mẫu thân đệ còn đang chờ đệ đó.” Nói xong, nàng xoay người đứa trẻ về hướng nó vừa chạy tới, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng, giục nó: “Đi nhanh đi.”

Lúc này đứa trẻ mới luyến tiếc bước đi, chậm chạp từng bước một, thấy thần tiên tỷ tỷ vẫn đứng đó nhìn nó, mới đi tiếp hai bước nữa. Trên đường bắt gặp lương khô vừa bị rớt mất, nó liền cúi xuống nhặt lên, phải cúi mấy cái rồi bỏ vào miệng cắn một cái.

Hoa Khai cũng vừa xoay người rời đi.

Đứa bé cứ ngậm lương khô trong miệng, nhìn theo bóng thần tiên tỷ tỷ đi về phía núi sâu. Mãi đến lúc mẫu thân nó hốt ha hốt hải chạy đến, mắng hai câu rồi túm chặt tay nó kéo về nhà.

Nó nói: “Mẹ, có thần tiên.”

“Yêu quái thì có. Lần sau không được chạy lung tung! Con có biết vừa rồi mẹ lo lắng biết bao nhiêu không?”

“Có thần tiên thật mà mẹ! Mẹ xem...” Đứa bé giơ lên bánh lương khô đã bị nó ăn mất một góc: “Cái này là thần tiên tỷ tỷ cho con.”

Nữ nhân cầm lấy lương khô, rồi lại quay đầu nhìn theo bóng dáng thấp thoáng trắng như tuyết sắp mất hút vào núi sâu u ám. “Chắc là có thần tiên thật.”

Hoa Khai vào trong núi, cứ mỗi bước tiến về phía trước thì quang cảnh đáng sợ như ma quỷ liền theo sau nàng, không ngừng nhảy múa trong đầu, nhắc nhở tội lỗi của nàng. Ngay cả bàn tay đang cầm trường kiếm cũng run rẩy.

Hoa Khai vẫn còn nhớ nơi nàng đã chôn thi hài Bạch Thảo. Nàng từng nói, nhất định nàng sẽ trở về dẫn hân đi.

Cổ thụ cao lớn, thân cành thô to hướng thẳng lên trời đều bị tuyết trắng vùi lấp, một màu xám trắng trải dài ngút tầm mắt. Tuyết bị đạp dưới chân lạo xạo vang lên. Ở cái nơi trống trải bát ngát thế này, thật khiến người ta cảm thấy cô đơn, bất lực.

Đi không biết bao lâu, Hoa Khai dừng lại ở một nơi, gương mặt đã nhuốm đầy nước mắt. Nàng run run người, vô lực quỳ xuống, dù làm cách nào cũng không ngăn được dòng lệ tuôn tràn. Ngực như bị ai bóp chặt, nói không thành lời, kêu không ra tiếng. Trong miệng thì thảo một cái tên, không ngừng lặp đi lặp lại, âm thanh càng lúc càng lớn. Cuối cùng, dường như nàng dùng hết sức lực toàn thân, hướng về phía chân trời thăm thẳm vừa gào khóc vừa gọi tên người kia, đau đến xé lòng. Âm thanh vang vọng khắp chín tầng mây đều là tên người nọ, rồi mới từ từ tan biến vào thinh không.

Một con quạ đen không biết từ đâu bay tới, xẹt qua trên đầu kêu “Yaa.a.a” một tiếng, bay về phương xa. Nó từ đâu bay đến?

37. Q.5 - Chương 37

Phía sau chợt có âm thanh sột soạt vang lên, nghe như tiếng bò sát bò trên đất, cùng với một mùi hôi tanh khiến người ta buồn nôn ập tới. Hoa Khai dường như không nghe thấy, nàng quỳ xuống áp người trên đất, dán mặt lên mặt tuyết lạnh lẽo, thì thầm: “Bạch Thảo, đợi ta một lát nữa, ta sẽ dẫn huynh đi.” Nói xong, nàng cầm chặt trường kiếm, đứng lên xoay người lại.

Sau lưng Hoa Khai là một con yêu quái cao hơn mười thước, đứng bằng bốn chân, cái đuôi dẹp của nó luôn lắc lư qua lại. Toàn thân con yêu quái phủ một lớp vảy đen bóng, cứng như áo giáp. Hàm răng sắc nhọn lởm chởm, hai mắt to như hai cái đèn lồng đỏ tươi. Nhìn hơi giống rồng, nhưng không có sừng như rồng, cũng không có khí tức cao quý của rồng, chỉ toàn một vẻ hung ác giết chóc, vô cùng xấu xí. So với trước kia, hình dáng nó đã lớn hơn nhiều. Bao quanh thân nó là một màn sương mù đen dày đặc, mờ ảo lượn lờ, nghiệp chương đầy mình.

Con yêu quái mở miệng, không chút hảo ý cười với Hoa Khai, nước miếng nhều nhào trào ra qua kẽ răng nanh. “Tiểu cô nương, sao ngươi lại một mình đến nơi này? Đến đây rồi là không thể về đâu nha.”

Hoa Khai đã lau khô nước mắt. Nàng giơ trường kiếm, chỉ thẳng vào mặt con yêu quái.

Nó hơi sững sốt, rồi lập tức phá lên cười: “Xem ra lại là một kẻ không sợ chết.” Con yêu quái nhìn thanh trường kiếm trong tay Hoa Khai, thân kiếm được vẽ đầy phù chú bằng chu sa. Nó cười khẩy: “Đạo sĩ? Thịt của đám đạo sĩ thoith các ngươi so với mớ rễ cây còn khó ăn hơn. Nếu không phải ăn các ngươi có thể tăng thêm tu vi của ta, bản tiên còn lâu mới thềm. Có điều, dòm ngươi lại khá ngon miệng hơn cái đám da thô thịt già kia.”

Hoa Khai càng siết chặt trường kiếm trong tay, nàng nói: “Chỉ là một con yêu quái nghiệp chương nặng nề mà cũng dám tự xưng mình là tiên?”

“Có người tự nguyện cung phụng, tự nguyện dùng tế phẩm cúng bái thì bổn tọa chính là tiên. Mấy trăm năm qua, đại la thần tiên đều không làm gì được ta! Bổn tọa là rồng, nên bay lượn đằng vân trên trời chứ không phải ở cái nơi rừng già, thâm sơn cùng cốc không thấy ánh mặt trời này.”

“Cho dù ngươi mọc sừng rồng, cho dù ngươi có thể bay lên trời, ngươi cũng chỉ là một con Si, là yêu quái. Ngươi giết nhiều người như vậy rồi còn muốn thành rồng? Không sợ bị thiên lôi trừng phạt à!”

Yêu quái giận dữ nói: “Bổn tọa chính là trời! Nhanh thôi, cả ông trời cũng không làm gì được ta!”

Hoa Khai nâng kiếm, tiến lên một chút: “Vậy hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo.”

Yêu quái cười to, nó chậm rãi bò quanh Hoa Khai, chế nhạo: “Chỉ bằng ngươi?” Yêu quái chính là yêu quái, vô cùng gian xảo đa đoan. Nó chuyển động tròn mắt đỏ như máu, lúc di chuyển tới sau lưng Hoa Khai liền mở to miệng táp mạnh.

Hoa Khai cũng chú ý động tác của con yêu quái, nhanh chóng xoay người đâm một kiếm vào mắt con Si. Si khó nhọc tránh được, một kiếm kia chỉ chém trúng chân trước của nó, nhưng mớ vảy trên người nó lại cứng như sắt nguội, nên chẳng mấy may làm gì được nó.

Lúc cái miệng rộng của nó vừa chạm vào cổ họng Hoa Khai, nó đột thiên kêu lên thảm thiết rồi né ra, bên mép bị một ngọn lửa màu vàng xanh thiêu đốt, đau đớn còn hơn bẻ xương nắn cốt. Con Si không ngừng dùng móng vuốt cào cào lên chỗ bị lửa cháy. Cái đầu xấu xí ra sức lắc cho đến khi ngọn lửa tắt mới thôi.

Về vênh vào tự đắc của con yêu quái biến mất, thay vào đó là hoảng sợ. Nó lùi về phía sau mấy bước, hung ác nhìn Hoa Khai, đã nhớ ra nàng là ai: “Thì ra là ngươi! Thế mà ngươi vẫn chưa chết! Ngươi muốn báo thù cho thằng nhóc kia?”

Hoa Khai không nói thêm gì nữa, trong mắt nàng không biết có bao nhiêu oán hận và đau thương. Trông thấy con yêu quái này, sẽ nhớ đến hình ảnh Bạch Thảo lúc chết đi... bị cắn xé mất nửa người, không thể cử động, miệng hết mở ra lại ngậm vào mà không nói nổi thành lời. Tất cả đều hiện lên rõ ràng trước mắt, bên tai còn quanh quẩn tiếng Bạch Thảo kêu nàng “Chạy mau... chạy mau...”

Si cẩn thận lùi về phía sau mấy bước. Nó hạ giọng thương lượng: “Bổn tọa thấy ngươi vẫn nên quên đi thôi. Nay bổn tọa cũng không sợ ngươi, cho dù tiếp tục giằng co, cùng lắm thì bổn tọa bị thương, còn ngươi? Chỉ có nước bị xé xác! Bổn tọa khuyên ngươi bây giờ nên đi đi, tránh mất mạng không đáng.”

“Ta sẽ đi.” Hoa Khai chậm rãi nói, trong mắt vẫn là vẻ bướng bỉnh dù chết cũng không đổi: “Nhưng phải sau khi nghiền ngươi thành tro đã.”

Con Si nghe Hoa Khai nói, nửa câu đầu còn đang đắc ý, đến nửa câu sau thì bộ mặt nó liền trở nên u ám. Đám sương mù đen xung quanh thân thể nó càng quay cuồng dữ dội. Nó nhe hàm răng sắc nhọn, phun ra hơi thở tanh hôi, hung tợn nói: “Thật không biết tốt xấu!” Nói xong lập tức dùng cái đuôi dẹp linh hoạt quét mạnh về phía Hoa Khai.

Hoa Khai vừa né sang một bên, vừa ra sức dùng trường kiếm ngăn cản. Nhưng sức con Si rất mạnh, Hoa Khai bị văng ra xa mấy trượng, đến khi lưng bị đập mạnh vào thân cây mới dừng lại được. Tuyệt bám trên cây bị chấn động nên ào ào rơi xuống, rớt lên người Hoa Khai. Cũng may thân cây phủ một lớp tuyết thật dày nên nàng mới không bị thương nặng.

Phía bên kia, Si ra sức đập cái đuôi bị lửa đốt cháy lia lịa xuống mặt đất, đến khi ngọn lửa màu vàng xanh biến mất.

Hoa Khai bị thương không nhẹ, còn với con Si thì cái đuôi đang bốc khói của nó chẳng có gì đáng kể. Nó chỉ cần vài tháng dưỡng thương là khỏi, nhưng Hoa Khai không giống thế. Tuy thân nàng có tiên khí, trăm quỷ không thể đến gần, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là thân thể người phàm, chỉ cần con Si đánh một cú thật mạnh, cùng lắm nó chỉ chịu đau đớn da thịt một chút, còn Hoa Khai chắc chắn sẽ chết.

Trường kiếm nàng dùng cũng chỉ là binh khí bình thường, đối với con Si không có nhiều tác dụng. Vẫy nó cứng như áo giáp, binh khí thông thường căn bản không thể đả thương nó. Nhưng Hoa Khai biết, không phải nó không có nhược điểm. Đỉnh đầu chính là tử huyệt của nó. Cần phải đâm trúng chỗ đó, nhưng muốn làm được thật không đơn giản.

Trên trán Hoa Khai bị rách một đường không nhỏ, máu từ miệng vết thương không ngừng tuôn ra, chảy vào trong mắt khiến trước mặt nàng toàn một màu đỏ mơ hồ. Hoa Khai cố chịu đau, dùng tay lau máu đi. Nàng cắn răng, vịn thân cây đứng lên.

Con Si đắc ý: “Bây giờ ngươi còn muốn nghiền xương bổn tọa thành tro không?”

Hoa Khai dùng sức đứng thẳng người, đau đớn như không còn tồn tại. Nàng giơ thanh kiếm lên lần nữa, khẳng định: “Không giây phút nào ta không muốn.”

“Thật không biết trời cao đất rộng!” Dứt lời, Si lập tức tiến lên, dùng chân trước to lớn với nhiều móng sắc nhọn hung hãn chụp xuống đỉnh đầu Hoa Khai. Lần này Hoa Khai đã cẩn thận đề phòng, nhanh chóng né tránh đòn công kích của con Si, nghiêng người phóng đến cạnh một thân cây phía trước. Chỉ nghe thấy một tiếng nổ, nơi Hoa Khai vừa đứng đã bị bàn chân to tướng của Si đập thành một cái hố sâu hai thước, lộ ra đất vàng dưới nền tuyết. Nếu vừa rồi nó đánh trúng Hoa Khai, thì chắc đầu nàng đã nát bấy.

Trong lúc Si còn chưa kịp xoay người lại, Hoa Khai nhanh chóng chạy vòng ra sau nó. Vừa chạy nàng vừa dùng trường kiếm rạch một đường trên tay trái mình, sâu đến mức thấy cả xương. Dù vậy, dường như Hoa

Khai không hề cảm thấy đau đớn, mày không động, mặt một chút cũng không nhần. Máu trào ra như suối, rơi xuống điểm tuyết thêm sắc đỏ lên nền tuyết trắng mênh mông vô bờ, vậy mà lại đẹp rực rỡ.

Trường kiếm đã nhuộm đầy máu Hoa Khai, máu nhỏ thành giọt theo mũi kiếm. Hoa Khai không để ý đến vết thương trên tay trái, hai tay nắm chặt trường kiếm, dường như dùng hết sức lực toàn thân, không chút lưu tình cắm phập lên cái đuôi đẹp của con Si kia, xuyên tới đất. Thanh âm vang lên nghe như cầm phải đá tảng.

Con Si điên cuồng gào lên. Cái đuôi nó bị ngọn lửa vàng xanh hùng hực đốt cháy. Nó muốn thoát khỏi, nhưng cái đuôi cứ như mọc rễ trên đất, không thể nhúc nhích. Thanh trường kiếm đã đóng đinh tại chỗ cái đuôi của nó. Thanh kiếm kia không phải là thần binh lợi khí gì, nhưng nó đã được tẩm đầy máu Hoa Khai.

Trăm quỷ không thể xâm phạm nàng, bất kể yêu ma quỷ quái nào cũng không thể đến gần, vậy máu của nàng thì sao?

Si đau đớn rống lên, thân thể không ngừng vặn vẹo khiến mấy thân cổ thụ bên cạnh đổ ầm ầm. Thế nhưng ngọn lửa bùng bùng cháy trên đuôi nó không hề yếu đi chút nào. Lớp vảy giáp đen chẳng mấy chốc sẽ bị đốt thành tro. Thấy ngọn lửa càng lúc càng cháy lan lên trên, con yêu quái gầm rú, nó dứt khoát chặt đứt đuôi mình. Máu đen ào ạt chảy ra, thấm thành bệt trên nền tuyết trắng.

Ánh mắt Si đỏ thẫm, lửa giận đốt sạch lý trí. Nó chẳng bận tâm cái người trước mặt tự làm mình bị thương còn nghiêm trọng hơn nó, trong đầu nó chỉ còn duy nhất một ý nghĩ. Nó gào thét: “Ta muốn giết người! Ta muốn giết người!” Hơi thở hôi hám, tanh tưởi không ngừng phun ra từ trong miệng.

Khúc đuôi bị cắt đã bị thiêu thành tro. Một trận gió lạnh thổi qua, cuốn bay hơn phân nửa khiến con Si càng thêm tức giận. Nó liều lĩnh lao về phía Hoa Khai, mỗi bước tiến về phía trước là cuốn theo bao nhiêu đất đá văng tung tóe, xung quanh nổi lên một trận gió. Xem ra, nó thật sự tức giận.

Lúc Hoa Khai còn chưa kịp có động tác tiếp theo, con Si đột nhiên đến gần trong gang tấc, nhanh đến mức làm cho người ta không kịp chuẩn bị. Hoa Khai bị thân thể của nó trực tiếp húc vào, đau đớn như bị đá đâm trúng.

Thấy Si liên tục đuổi theo húc vào mình sau khi dập tắt được lửa, Hoa Khai cố chịu đau đứng lên, phi người né tránh. Lần nào cũng khó khăn lắm mới tránh được, nhưng vết thương trên tay và trên trán vì thế mà trở nên nặng hơn, máu chảy càng nhanh. Sắc mặt Hoa Khai trắng bệch, trên người vết thương chồng chất, xương sườn bên phải do cú va chạm vừa nãy đã bị gãy, lại liên tiếp cử động khiến nó càng bị lệch, đâm vào nội tạng đau xé ruột gan. Nhưng Hoa Khai liều chết nén mọi đau đớn, ngay cả máu lũ lượt trào lên cổ họng cũng bị nuốt xuống. Nếu không phải con Si phải cố gắng giữ thăng bằng vì cái đuôi đã bị đứt, có khả năng ngay cả thời gian trốn nàng cũng không có. Có điều không phải lần nào Hoa Khai cũng an toàn né được.

Mất máu quá nhiều làm Hoa Khai bị hoa mắt trong tích tắc, nhưng chỉ vì sai lầm trong chớp lát này mà bị móng vuốt sắc bén của con yêu quái cào trúng lưng. Một vết thương kéo dài từ đầu vai phải xuống toàn bộ phần lưng, máu thịt nhầy nhụa, sâu đến tận xương. Trong nháy mắt, miệng vết thương chuyển sang màu đen. Máu không ngừng chảy ra, nhuộm đỏ xiêm y trắng muốt, nặng chịch.

Một người, sao có thể có nhiều máu như vậy.

Con Si dập tắt ngọn lửa đốt chân trước của nó xong mới quay sang nhìn vết thương dữ tợn sau lưng Hoa Khai. Lửa giận nguôi bớt, nó cười lạnh nói: “Móng vuốt bốn tọa đều chứa độc. Không đầy nửa canh giờ nữa, chắc chắn ngươi sẽ đi châu Diêm Vương.”

Vết thương trên lưng nghiêm trọng hơn Hoa Khai nghĩ, cứ như có ai đang xát muối, đau rất vô cùng. Trán không ngừng rịn mồ hôi, hô hấp dồn dập, tầm nhìn cũng trở nên mơ hồ. Bờ môi đã sắp bị nàng cắn nát, tơ máu từ khóe miệng chảy ra.

Dù vậy Hoa Khai vẫn cười, cố gắng đứng vững, nàng nói: “Yêu nghiệt! Ngươi trốn không thoát đâu.”

Con Si hơi kinh ngạc, vội vàng nhìn xuống chân mình. Xung quanh người nó là một cái trận bát quái.

Cái trận bát quái này là do Hoa Khai vừa di chuyển né tránh, vừa dùng máu mình vẽ ra. Máu từ miệng vết thương trong lòng bàn tay sẽ bị băng tuyết làm đông nhanh chóng, Hoa Khai lại dùng móng tay mình đâm

mạnh lên miệng vết thương, khiến nó càng trở nên nhầy nhụa, máu thịt lẫn lộn.

Con Si dùng móng vuốt thử chạm vào bốn phía, xung quanh nhanh chóng xuất hiện một màn ánh sáng đỏ, như một bức tường chắc chắn chặn đường đi của nó. Một khi thật sự chạm vào liền bị thiêu cháy, rất đau đớn. Nhưng Si vẫn cười nhạt như trước: “Chẳng qua chỉ là một cái trận bát quái, làm sao ngăn được bốn tọa! Chỉ cần người chết, nó tự nhiên sẽ biến mất!”

Hoa Khai dùng sức cổ rút trường kiếm bị cắm sâu trong đất, không còn thấy máu dính trên thân kiếm. Nàng nắm bàn tay lên lưỡi kiếm rồi chậm rãi rút ra, một lần nữa nhuộm kiếm bằng máu mình.

Hoa Khai lê thân người tả tơi về phía con Si, bước vào trong trận bát quái, định ngọc đá cùng tan. Đúng lúc này, một vị tanh ngọt đột nhiên vọt lên từ yết hầu, cuối cùng Hoa Khai cũng không nhịn được, nôn ra một ngụm máu đen. Nàng ngã thẳng xuống nền tuyết, toàn thân bất động.

Con Si cuồng vọng cười lớn: “Quên nói với người, độc của bốn tọa còn có thể khiến con mồi không thể cử động! Không phải người muốn báo thù sao? Bốn tọa sẽ nhai nát người! Giống như đã nhai nát cái thằng nhóc kia!”

Con Si dẫm một cước lên thân thể Hoa Khai. Nàng nghe rõ tiếng xương mình bị gãy lác rắc, máu đen trong miệng càng không ngừng trào ra, không thể tưởng tượng được còn có thể chảy nhiều máu như vậy. Si không để ý đau đớn, mở to miệng, định xé nàng thành hai mảnh.

Trong khoảnh khắc con Si cúi đầu xuống, Hoa Khai mở mắt, trong mắt là ý chí liều mạng quyết sống mái một phen.

Lúc con Si còn chưa phát hiện có nguy hiểm, trường kiếm dính đầy máu của nàng đã xuyên qua đầu nó, cắm thẳng lên giữa đỉnh đầu.

Con Si chìm trong ánh lửa vàng xanh rừng rực cháy, trong cặp mắt đỏ lừ vẫn còn vẻ ngạc nhiên không dám tin. Nhưng rất nhanh sau đó, toàn thân nó đều hóa thành tro bụi.

Nó đã chết.

Vô số hồn phách bị nhốt trong rừng, không thể siêu sinh, trong thời khắc con Si chết liền biến thành từng đốm, từng đốm sáng trắng lấp lánh, chậm rãi bay lên trời. Có cái còn cúi đầu nói gì đó. Bầu trời xám xám đột nhiên có tuyết rơi, từng hoa, từng hoa một bay lất phất, rất đẹp.

Hoa Khai nằm tại chỗ, không nhúc nhích. Lệ trong mắt nàng không ngừng rơi ra, chảy vào mớ tóc đen, lạnh lạnh. Trên tóc là cây trâm bằng bạch ngọc trước khi đi Tử Trúc đã tự tay cài lên cho nàng. Phần đuôi trâm có khắc một đóa hoa, hình dáng đơn giản nhưng đẹp vô cùng.

Nàng nhìn bầu trời cao vời vợi, nhớ đến nơi mà Bạch Thảo và Tử Trúc từng nói cho nàng nghe. Nơi bốn mùa đều giống như mùa xuân, cái gì cũng có, không cần sợ gì cả, còn có hoa nở khắp núi đồi. Đợi mùa xuân đến thật gần, muôn hoa đua nở, nhất định rất đẹp, nhất định sẽ rất đẹp.

Dường như Hoa Khai thật sự nhìn thấy cái nơi xinh đẹp đó, khóe miệng nàng hơi cong lên, dịu dàng cười, là tư thái yên bình sau khi được giải thoát. Nàng nhẹ nhàng gọi: “Bạch Thảo...” Nhưng chỉ có miệng hơi mấp máy, không thể phát ra được chút âm thanh nào.

Không biết bao lâu sau, Hoa Khai dần dần khép mắt lại, nụ cười ảm áp vẫn dừng lại trên gương mặt xinh đẹp của nàng. Mãi cho đến khi hàng nghìn hàng vạn bông tuyết vô thanh vô tức phủ lên người Hoa Khai, vùi lấp nàng tại nơi này, giữa trời đất bao la.

Yên tĩnh rồi, sẽ không bao giờ nghe được bất kỳ âm thanh nào nữa.

38. Q.5 - Chương 38

Hoa Khai đi rồi, Tử Trúc cũng không ở lại trong núi mà vái chào từ biệt vị đạo sĩ.

Vị đạo sĩ chỉ nặng nề thở dài, thầm nói hai chữ “nghiệt duyên”, nhưng cũng không giữ hẩn lại. Bái biệt sư phụ xong, Tử Trúc lên đường trở về ngọn núi lớn kia, nơi có một người trưởng sinh bắt tử ngày ngày canh giữ.

Lác đác trên nhánh cây ven đường vào núi có mấy mảnh vải đỏ bay phát phới trong gió. Đó chính là lúc chia tay, Liễu Thanh đã cột vào cây cối bên đường. Hôm đó nàng chỉ nhìn Tử Trúc, cười mà không nói lời nào, xem ra đã sớm đoán được hẩn sẽ trở về tìm nàng.

Tử Trúc đi dọc theo con đường được đánh dấu, từng bước tiến đến gần tương lai ngay cả hẩn cũng không nhìn rõ, lại không hề do dự.

Quanh quẩn một hồi, cuối cùng Tử Trúc cũng về tới nơi này.

Khi đó Liễu Thanh đang đứng dưới tàng cây hòe to lớn, dường như cảm giác được Tử Trúc đã đến, nàng xoay người lại, nhìn Tử Trúc, không hề bất ngờ nở nụ cười: “Người đến rồi.” Trời đã vào cuối thu, cây hòe đã sớm qua mùa hoa nở, lá cây yếu ớt, ố vàng rụng lá rả theo từng cơn gió mạnh.

“Quyết định xong chưa?” Liễu Thanh hỏi.

Tử Trúc gật đầu, thông thả, kiên định.

“Cho dù kết cuộc của ngươi là bị thiên lôi trừng phạt, chết không được tử tế, ngươi vẫn đồng ý? Tàn Tử Trúc, bây giờ ngươi muốn đổi ý vẫn còn kịp.”

Tử Trúc nhẹ nhàng lắc đầu, buồn bã nói: “Giờ phút ta bóc quẻ cho nàng, ta đã quyết định. Ta không thể để nàng chết, không thể.”

Liễu Thanh cười cười, trong đôi mắt sâu không thấy đáy là niềm thương cảm vô bờ. Thương hại bọn họ, cũng là thương hại cho chính mình. Muốn thoát khỏi sự an bài của vận mệnh, lại nhất định phải dùng cái phương pháp mà chính nàng cũng cảm thấy đáng thương này.

“Đi theo ta.” Liễu Thanh gọi Tử Trúc rồi đi thẳng vào phòng.

Tử Trúc vào đến nơi, Liễu Thanh đã ngồi cạnh chiếc bàn gỗ, bên trên bày một chén nước trong vắt. Nàng tự cắn ngón tay mình, từng giọt máu đỏ tươi nhỏ vào trong chén, nhanh chóng tan ra. Liễu Thanh nháy mắt, ý bảo Tử Trúc làm theo. Tử Trúc hiểu ý, tự nhỏ máu mình vào trong chén. Nàng lấy ra một lá bùa vàng, niệm thầm một lúc, lá bùa đột nhiên bốc cháy. Ánh lửa vàng rực làm nổi bật gương mặt tái nhợt của Liễu Thanh. Nàng bỏ lá bùa đã cháy gần hết vào trong chén, ngọn lửa lập tức tắt ngúm.

“Uống đi.” Liễu Thanh đưa chén cho Tử Trúc.

Tử Trúc cầm lấy, nhưng không uống ngay. Hẩn nhìn tàn tro lênh bênh trong chén một lúc lâu, đột nhiên cười nhạt rồi uống một hơi cạn sạch.

“Người không bao giờ còn cơ hội để hối hận nữa.” Liễu Thanh nói.

“Ta sẽ không hối hận.” Tử Trúc nhìn cái chén không, nói.

Đúng lúc này, một con bướm trắng đơn côi không biết từ đâu bay tới, đậu trên vai Tử Trúc, run rẩy hai cánh. Nếu bọn họ có thể hiểu được tâm tình con bướm, nhất định sẽ hiểu được bướm trắng đang khóc, nước mắt âm thầm, lặng lẽ rơi.

Thời gian trong núi trôi nhanh hơn so với tưởng tượng của Tử Trúc. Ngày này tiếp ngày kia, cứ như bị gió lạnh trên núi thổi bay. Mùa đông đã đến từ lâu, tán cây hòe cao lớn nay chỉ còn cành cây trơ trụi. Bầu trời u ám trĩu nặng, chắc không bao lâu nữa sẽ có tuyết rơi.

Điều quan trọng nhất Tử Trúc phải làm mỗi ngày là nghiên cứu cho thật thông suốt mấy quyển cổ thư Trường Sinh để lại. Mỗi khi lật đến trang được viết bằng máu kia: “Trường sinh bất lão, cải tử hồi sinh, ở ngoài luân hồi. Thuật giả, vi phạm thiên mệnh, ngũ lôi oanh đỉnh, chết không toàn thân”, Tử Trúc liền cảm giác có gì đó lạnh lạnh chạy dọc khắp thân thể.

Tuy Tử Trúc có năng khiếu hơn người đối với đạo thuật, nhưng so với thiên tài như Trường Sinh thì chỉ như đứa con nít chưa hiểu chuyện với cụ già kiến thức đầy mình. Huống chi lúc Trường Sinh viết quyển sách

này, tinh thần hần đã không còn tỉnh táo. Chữ nghĩa trong sách nhìn có vẻ cao thâm ảo diệu, nhưng thật ra không phải là kiến thức chính thống, vẫn là cuồng ngôn loạn ngữ. Nhưng một khi trong đầu bắt được ý niệm, lại khiến người ta bị chấn động như sét đánh ngang tai.

Tử Trú không hiểu được hết những điều trong sách đã ghi, nhưng mỗi lần nghĩ đến Hoa Khai, hần lại cảm thấy nôn nóng. Cảm giác này gặm nhấm tinh thần hần ngày này sang ngày nọ, khiến hần lúc nào cũng lo lắng bất an. Trong sách có rất nhiều chỗ chữ nghĩa như của người trời viết, rất khó hiểu. Có đôi khi Tử Trú cảm thấy không chừng mình đã hóa điên. Những lúc thế này, Liễu Thanh đều mang một chén nước trong vắt tới cho hần. Uống xong cũng bình tĩnh được đôi chút.

Mặt trời ngả về tây, trong núi sập tối rất nhanh. Liễu Thanh châm ngọn đèn dầu. Ngọn lửa to như hạt đậu lắt lư trong gió lạnh. Trong ánh đèn lập lờ, Tử Trú vẫn cầm sách cần mẫn đọc tiếp, mãi cho đến khi hai mắt mờ đi mới thôi. Liễu Thanh lấy một cái áo lông cáo choàng lên người Tử Trú. Nàng nói: “Đừng đọc nữa, nghỉ một lát đi. Hôm nay trời lạnh lắm, lát nữa sẽ có tuyết rơi.”

Lúc này Tử Trú mới nhớ tới mình đến ngọn núi này đã được hơn nửa năm, không biết Hoa Khai sao rồi.

Khoác áo choàng, Tử Trú bước ra cửa. Bên ngoài gió lạnh thấu xương, gào rít khoan thủng núi rừng, u u như tiếng vô số oan hồn buồn bã khóc than. Chân trời đen như mực, sao trên đầu cũng không tỏa sáng. Những ngày ở trong núi, ngoại trừ quyển cổ thư về trường sinh bất tử kia, Liễu Thanh đều mang tất cả những gì mình biết truyền lại cho Tử Trú, bao gồm cả xem thiên tượng đoán thiên mệnh. Về phương diện này, Tử Trú lĩnh ngộ rất nhanh, bây giờ còn giỏi hơn nàng. Cho dù trời không trong, sao không sáng cũng có thể nhìn được rõ ràng.

Liễu Thanh từ trong nhà đi ra, đứng bên cạnh Tử Trú. Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, sau đó nói: “Trên trời có khí lạnh mờ ảo, xem ra không bao lâu nữa sẽ có thủy thú (*) giáng phàm. Ta nhớ ba trăm năm trước là kỳ lân hạ giới, không biết lần này sẽ là con gì đây.”

*Thủy thú: thú mang lại điềm lành.

Tử Trú cũng nhìn thấy, nhưng đây không phải điều hần quan tâm. Hần cố tìm cho được ngôi sao chiếu mệnh của Hoa Khai, ánh sáng mỏng manh yếu ớt. Xung quanh sắc trời hỗn độn, mây đen dày đặc, là điềm đại hung. Điều an ủi duy nhất chính là ngôi sao này vẫn tiếp tục tiến về phương Bắc, chứng tỏ Hoa Khai còn sống, tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng.

Tử Trú thở dài một hơi, lấy từ trong lòng ra lọn tóc đen nhánh được buộc bằng vải đỏ. Nó lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay Tử Trú. Ngực như bị ai bóp nghẹt, hần không kềm được thăm gọi tên: “Hoa Khai.” Thanh âm khê khàng.

Mấy ngày sau, thiên tượng không còn trầm trọng như hôm đó, nhưng bầu trời như cái miệng rộng điên cuồng thổi ra gió tuyết, lẫn cả băng sương rét buốt, chỉ hận không thể chôn vùi tất cả. Trời lạnh thấu xương.

Tử Trú ngã bệnh. Nói cho cùng hần cũng chỉ là một người phàm. Phong hàn đã thấm vào xương cốt, muốn khỏi hần dĩ nhiên không dễ. Nhưng Tử Trú lại không chịu nằm trên giường dưỡng bệnh mà đêm nào cũng bò ra ngoài xem thiên tượng, trời chưa sáng là không chịu vào nhà. Trong cơn mưa tuyết mù mịt, ngay cả sự vật trước mắt còn không nhìn rõ được, huống chi là xem thiên tượng?

Liễu Thanh vài lần khuyên Tử Trú vào nhà, nhưng hần vẫn cứng đầu không nghe. Nàng hỏi vì sao, Tử Trú nhìn Liễu Thanh, gương mặt trắng bệch, yếu ớt nói: “Ta cảm thấy nàng đã xảy ra chuyện.” Nói xong câu đó, Tử Trú liền ngất đi.

Tuyết lớn rơi suốt ba ngày ba đêm, vùi lấp thiên địa trong biển trắng mênh mông, cuối cùng cũng dừng lại.

Tuyết ngừng rơi một ngày một đêm sau, Tử Trú mới tỉnh lại. Vừa tỉnh, câu đầu tiên hần hỏi chính là: “Tuyết ngừng rơi rồi sao?” Giọng nói khàn khàn, chậm chạp.

Liễu Thanh không nói gì, chỉ đỡ hần ngồi dậy. Nàng bưng chén nước ấm kê lên miệng Tử Trú, giúp hần uống hết.

Tử Trú lại hỏi lần nữa: “Tuyết ngừng rơi chưa?”

Liều Thanh do dự một hồi, mới gật đầu.

“Dìu ta ra ngoài.”

Liều Thanh khuyên nhủ: “Trên trời không có lấy nửa ngôi sao, hôm nay không xem được đâu. Người lo dưỡng bệnh trước tốt hơn.”

“Dìu ta ra ngoài.” Tử Trúc khẳng khái.

Liều Thanh đành thở dài, giúp Tử Trúc đi từng bước một ra ngoài nhà. Nhìn thần thể gầy còm vừa qua cơn trọng bệnh của Tử Trúc, đến mức gió lớn một chút dường như cũng có thể thổi bay, Liều Thanh lại không đành lòng.

Bên ngoài, không giống như Liều Thanh nói không có ngôi sao nào, bầu trời vô cùng trong trẻo. Hàng ngàn vì sao lấp lánh, ánh trăng cũng đặc biệt sáng ngời, trải dài trên nền tuyết trắng. Đây chính là lúc tốt nhất để xem thiên tượng.

Nhưng toàn thân Tử Trúc cứng đờ, gương mặt càng lúc càng trắng bệch, hồi lâu sau vẫn không thốt nên lời. Hắn gom hết khí lực toàn thân mới đủ sức quay đầu, nhìn Liều Thanh, mắt một lúc mới tìm được giọng nói của chính mình: “Sao chiếu mệnh của Hoa Khai đâu? Sao lại không thấy?” Biểu cảm đó, dường như chỉ cần Liều Thanh lên tiếng, hắn sẽ cứ thế mà chết đi.

Đây chính là nguyên nhân Liều Thanh không muốn Tử Trúc ra khỏi nhà. Trăng vừa lên cao, Liều Thanh đã ra ngoài xem thiên tượng. Nàng cũng không nhìn thấy sao chiếu mệnh của Hoa Khai. Thậm chí Liều Thanh vẫn không thể nào tin, trong lòng nàng, vận mệnh Hoa Khai không phải như vậy.

Mỗi người đều có ngôi sao chiếu mạng của mình. Ngôi sao của Hoa Khai biến mất, chứng minh nàng đã chết. Liều Thanh không dám nói ra miệng, chỉ trầm mặc lắc đầu. Nhưng nàng vẫn muốn an ủi cái người đang đau đến chết đi sống lại trước mặt mình: “Ta đã xem qua tướng mệnh của Hoa Khai, ba năm này là kiếp số của nàng. Tương lai là tốt hay xấu cũng đều được định sẵn rồi. Bây giờ còn chưa đến một năm, chắc không có việc gì đâu.”

Tử Trúc vẫn không động đậy, thân thể dường như đã đông cứng, mặt mày vàng vọt như tờ giấy.

Liều Thanh không đành lòng nhìn dáng vẻ hắn như vậy, lên tiếng thúc giục: “Vào trong trước đi. Bây giờ cần nhất là người tịnh dưỡng cho tốt, đổ bệnh lần nữa là không chống đỡ được đâu.”

Trong lúc Liều Thanh còn chưa nói hết câu, cả người Tử Trúc đột nhiên giật giật, sau đó nôn ra rất nhiều máu, dính đầy trên quần áo và tuyết trắng, đỏ tươi vô cùng. Hai mắt hắn nhắm nghiền, không còn hơi thở.

Đêm đó, Liều Thanh dùng hết sức bình sinh mới có thể cứu sống hắn, vớt được một hơi thở mỏng manh. Hôm sau Liều Thanh lại xem thiên tượng, bất ngờ phát hiện một chuyện không thể tin được. Nàng vội vàng vào nhà, nói với Tử Trúc đang hôn mê bất tỉnh: “Người còn bất tỉnh nữa, nhất định sẽ hối hận cả đời!” Nhưng sau đó, cho dù bao nhiêu thuốc đổ vào miệng hắn cũng giống như đá chìm đáy biển. Mà hơi thở Tử Trúc lại như ngọn đèn cây sắp tàn, bất cứ lúc nào cũng có khả năng tắt phụt, vĩnh viễn không tỉnh lại nữa.

Lúc đó Liều Thanh cũng chú ý thấy có một con bướm trắng cứ bay tới bay lui quanh người Tử Trúc, lâu lâu lại đậu lên trán hắn, thật lâu cũng không chịu bay đi.

Liều Thanh nhìn gương mặt tái nhợt của Tử Trúc, nói với con bướm trắng: “Hắn là hoài niệm của người, nhưng người lại không phải của hắn.”

Con bướm không bay đi.

Đêm khuya, vạn vật chìm trong yên tĩnh. Thân thể nó phát ra ánh sáng lấp lánh, như đang rót thứ gì đó vào cơ thể Tử Trúc, một lúc sau mới bay đi. Nhưng hình như nó yếu hơn hẳn.

Khi Tử Trúc tỉnh lại đã là một tháng sau. Khoảnh khắc hắn vừa hé mắt, Liều Thanh đã lật đật kéo hắn ra ngoài, chỉ tay lên trời nói: “Xem kìa, nàng đã trở lại rồi.”

Tử Trúc không dám ngẩng đầu. Hắn chỉ sợ nhìn rồi sẽ khiến mình càng thêm đau khổ.

Nhưng dưới sự thúc giục liên tục của Liễu Thanh, cuối cùng Tử Trúc cũng từ từ ngẩng đầu lên. Bầu trời trong vắt, ngôi sao chiếu mệnh của Hoa Khai thật sự ở trên đó, nhàn nhạt tỏa sáng. Tuy không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng đó chính là sự thật.

Nàng còn sống, nàng còn sống. Nước mắt không ngăn được trào ra. Tử Trúc không muốn khóc, ủy mị như nữ tử, nhưng tình cảm sâu sắc như thế, làm sao có thể không chế?

Bệnh của Tử Trúc cuối cùng cũng khỏi, hần như sống lại lần nữa. Chuyện lần này càng củng cố chấp niệm của hần, dù bất cứ giá nào cũng không thể để Hoa Khai xảy ra chuyện. Hần không thể nào chịu nổi cảm giác so với chết còn đau đớn hơn lần nữa.

Tử Trúc nhìn lộn tóc trong lòng bàn tay, nhanh chóng nắm lại, siết thật chặt.

Còn hai năm, hần có thể đi tìm nàng.

“Chờ ta.” Tử Trúc thầm niệm trong lòng.

39. Q.5 - Chương 39

Truyền thuyết kể rằng, thời thượng cổ có một con thần thú tên là Bạch Trạch. Toàn thân nó trắng như tuyết, thông hiểu tiếng người và ngôn ngữ của vạn vật, là thủy thú đem lại may mắn, gặp dữ hóa lành. Bạch Trạch sống trên núi Côn Luân, rất ít khi xuất hiện.

Nhưng đây chỉ là truyền thuyết, chưa từng có ai thật sự gặp được nó.

Cơn bão tuyết vừa ngừng không lâu, mặt trời đỏ rực hiện ra nơi chân trời. Chỉ khoảng nửa khắc sau, một nam tử khôi ngô, tuấn tú đột nhiên xuất hiện giữa núi rừng. Nam tử đó có đôi mắt màu vàng, trong vắt, phẳng lặng. Mái tóc dài trắng như tuyết, người mặc một bộ áo rộng, cũng thuần một màu trắng. Cổ áo và ống tay áo thêu hoa văn mây vàng, hết lớp này đến lớp khác, nhìn rất đẹp. Gió lạnh thổi vù vù, xoay vòng quanh người hần, dường như mơ hồ thấy cả được bông tuyết bay loạn xung quanh. Mái tóc và vạt áo hần không ngừng bay phấp phới trong luồng khí lạnh buốt. Không biết hần là người, hay là thần tiên.

Hiện tại, chân mày hần nhíu chặt, môi mím lại. Hần vung tay lên, một vùng băng tuyết trước mặt hần lập tức tan đi, lộ ra một thi thể tàn tạ. Thi thể kia đã đông cứng, trên người còn đọng lại máu đen, miệng vết thương thâm lại do giá rét, làn da trắng nhợt. Nàng đã chết lâu rồi.

Ánh mắt nam tử vô cùng đau khổ, bi thương. Hần quỳ một chân, chậm rãi giơ tay ra xoa lên gương mặt đã đông cứng của người nọ, tự trách nói: “Rốt cuộc ta vẫn đến chậm.” Dứt lời liền dùng tay còn lại ấn lên bụng mình. Điều kỳ diệu là tuy bàn tay hần xuyên qua quần áo, xương thịt nhưng lại không có vết rách, cũng không thấy giọt máu nào. Lúc nam tử rút tay ra, trên tay là một hạt châu trong suốt. Hạt châu tỏa ánh sáng mờ ảo, bên trong như có gì đó không ngừng chuyển động, như nước chảy, như mây bay.

Sau khi lấy hạt châu ra khỏi cơ thể, sắc mặt nam tử hơi tái nhợt một chút. Hần cẩn thận ôm thi thể vào trong lòng, đặt hạt châu vào miệng cái xác. Hạt châu vừa vào trong miệng, vết thương trên người xác chết lập tức khép lại, ngoại trừ xiêm y rách rưới, dính đầy máu đen, thật sự không nhận ra người này đã bị thương. Dần dần, nữ tử vốn đã chết từ lâu kia dường như thật sự sống lại. Ngực nàng hơi phập phồng, thân thể không còn lạnh cứng như băng mà đã có chút hơi ấm. Có điều hai mắt vẫn nhắm nghiền.

“Nha, ra đây.” Nam tử đột nhiên lên tiếng với khoảng không trước mặt.

Một con quạ đen nãy giờ vẫn đậu trên ngọn cây vô cánh bay xuống. Vừa chạm đất, nó đã biến thành hình người. Diện mạo tuấn tú, có điều gương mặt lạnh lùng, không có biểu tình gì. Hần cung kính quỳ gối bên cạnh nam tử khôi ngô, chờ đợi phân phó.

“Mang nàng về, ta muốn đi địa phủ.” Nam tử nói, ánh mắt vẫn không rời người trong lòng.

“Vâng.” Người tên “Nha” cung kính trả lời, cẩn thận đỡ lấy nữ tử vẫn không hề động đậy. Sau lưng hắn mở ra một đôi cánh lớn, bay về phía xa.

Hắn vừa bay đi không bao lâu, nam tử áo trắng vốn đang đứng giữa trời tuyết cũng đột nhiên biến mất, chỉ còn sót lại chút ít bông tuyết xoáy tròn dưới mặt đất. Bông tuyết rơi xuống, vạn vật đều trở về trạng thái yên tĩnh, như chưa từng có ai tới đây.

Sau đó, địa phủ nổi lên một trận phong ba, náo loạn đến mức thần phật đều biết. Ngọc Đế thở dài: “Đi bắt nó về đây. Lần trước Thanh Nữ tự ý thả nó, vốn tưởng rằng nó sẽ trở về Côn Luân, không thể ngờ nó lại đến địa phủ làm loạn, chỉ vì hồn phách của Thanh Nữ. Thật đúng là nghiệt duyên.” Theo chân Ngọc Đế, Vương Mẫu Nương Nương cũng đến, không lên tiếng nhưng cũng ngầm đồng tình với Ngọc Đế. Phật Tổ chỉ nhắm hai mắt, nói: “Tất cả đều do số phận an bài.” Cuối cùng, việc này vẫn chưa được giải quyết.

Hoa Khai mơ một giấc mơ. Giấc mơ rất dài, như phải sống lại một đời. Nàng mơ thấy hết thấy những chuyện xưa cũ, gương mặt từng người, từng ánh mắt đều nhìn thấy rõ ràng, nên càng thêm đau khổ đến tận cùng. Mãi đến lúc nàng giết được con Si trong giấc mơ, bản thân mình cũng bị tuyết trắng vùi lấp, đoạn đường đau khổ này mới tạm chấm dứt.

Không hiểu sao những ký ức đau khổ kia vừa chấm dứt, nàng lại mơ tiếp một giấc mơ khác. Nhưng lần này cũng tốt, ở trong mơ, nàng và Bạch Thảo lại gặp con Si trong núi, nhưng Bạch Thảo chỉ bị thương, hắn không chết. Bọn họ chạy trốn ra khỏi ngọn núi, đi rất lâu về phía nam. Đi xa rất xa, nhất định phải tìm cho được cái nơi xinh đẹp kia. Hai người cùng khóc, cùng cười, cùng trải qua đau khổ, cùng thương tích đầy mình. Nhưng họ có tự do, họ rất vui vẻ. Cả đoạn đường không có Tử Trúc, không có vị đạo sĩ, chỉ có hai người bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, không ai thiếu ai được, thật sự không được. Vài năm sau đó, hai người tìm được một ngọn núi. Ngọn núi này cũng tên là Bạch Phách, nhưng không có yêu quái ăn thịt người, mà có rất nhiều đào. Mùa xuân vừa đến, hoa nở rộ trời. Biển hoa vô biên không có tận cùng, thật sự rất đẹp. Trong núi còn có rất nhiều chim chóc và muông thú, sống tự do tự tại. Bọn họ dựng một căn nhà tranh, sống cách biệt với thế giới bên ngoài. Năm tháng lặng lẽ trôi đi, mấy mùa hoa đào nở. Trong giấc mơ, hai người đã lớn lên. Hắn quan tâm chăm sóc nàng, còn nàng chưa bao giờ tắt nụ cười trên môi.

Tóm lại, tất cả đều không giống với thực tại. Tất cả đều đẹp đến mức làm người ta rơi lệ. Trong giấc mơ, nàng thật sự đã khóc.

Nhưng sau đó, giấc mộng đẹp này lại chuyển biến lần nữa, quay về những cảnh đau khổ lúc trước. Vì đã nếm qua ngọt ngào, đau khổ này lại càng xé tim gan. Đau khổ kết thúc, mộng đẹp lại tiếp diễn. Chỉ có một giấc mơ mà hết đau khổ lại đến ngọt ngào cứ lặp đi lặp lại, dường như mãi mãi không thể kết thúc.

Hoa Khai gần như phát điên, mà cho dù là ai thì cũng phát điên thôi.

Nhưng đó là mơ, mơ thì sẽ có lúc... tỉnh lại.

Lúc Hoa Khai mở mắt ra, chiếu vào đáy mắt là dáng vẻ trưởng thành của Bạch Thảo trong giấc mơ. Dù đôi mắt hắn không giấy được vẽ mỗi một nhưng vẫn như trước, ấm áp sáng ngời, phản chiếu hình ảnh của Hoa Khai. Bạch Thảo vô cùng vui mừng, hắn nói: “Cuối cùng thì nàng cũng tỉnh lại.” Thanh âm hơi nghẹn ngào, hốc mắt cũng đỏ ửng.

Bầu trời trong xanh, trải dài mênh mông, điểm xuyết vài đám mây mỏng mảnh lững lờ trôi. Gió nhẹ nhàng mơn man, khẽ vuốt ve rừng hoa đào trong núi. Từng cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống, sáng rực cả không gian. Chợt có chú sóc dừng lại nghỉ chân trên cành cây. Rõ ràng nó là sóc, nhưng bộ dáng lại giống hệt như “người”, chớp mắt một cái, rồi lại vui vẻ nhảy nhót trong rừng. Mấy kẻ kỳ lạ này không dính líu gì đến nó, nó cũng chẳng thèm nghĩ vì sao hình dáng họ lại không giống với mình, tự tìm phiền não làm gì.

Chắc nàng vẫn đang nằm mơ. Hoa Khai ngẩn người, nước mắt lưng tròng, nàng khẽ khàng gọi: “Bạch Thảo.” Thanh âm kia nhẹ đến mức dường như chỉ cần một cơn gió cũng có thể thổi tan.

Bạch Thảo trả lời.

“Bạch Thảo.” Hoa Khai lại gọi một lần.

Bạch Thảo lại trả lời lần nữa.

Hoa Khai không ngừng gọi đi gọi lại tên hân, mà Bạch Thảo cũng không cảm thấy phiền phức, tiếp tục trả lời, phẳng phất trong trời đất này chỉ còn hai người bọn họ, không cần để tâm đến bất cứ chuyện gì nữa.

Thật lâu, thật lâu sau, Hoa Khai mới từ từ vươn tay ra, chạm lên khuôn mặt người kia. Cảm giác ấm áp truyền qua lòng bàn tay, rồi cuộc nàng cũng bật khóc. Hoa Khai nghẹn ngào nói: “Bạch Thảo, tha thứ... tha thứ cho ta...”

Tay Bạch Thảo dịu dàng vuốt ve khuôn mặt Hoa Khai, nhẹ giọng đáp: “Ta chưa bao giờ trách nàng.”

Hoa Khai nghe xong câu này, không kìm được khóc nức lên, như xả hết nỗi bi thương trong lòng, không có điểm dừng. Một câu này, cuối cùng cũng tháo hết áy náy và chấp niệm thất gút cả đời trong lòng nàng. Bây giờ tất cả đều tan thành mây khói, cuối cùng cũng có thể tha thứ cho chính mình.

Bạch Thảo không nói gì, chỉ vỗ nhẹ lưng nàng, mặc cho Hoa Khai gào khóc. Nước mắt tuột ngược vào lòng lâu rồi, nên để nó chảy ra từ sớm. Chảy ra hết, sẽ không còn phiền não nữa.

Một lúc lâu sau, ráng chiều đỏ rực nơi chân trời, Hoa Khai khóc mệt rồi thiếp đi trong lòng Bạch Thảo. Nàng nên ngủ một giấc thật sâu.

Hoa Khai lại mơ một giấc mơ. Nàng mơ thấy thiếu niên Bạch Thảo đang vẫy tay với nàng, nhưng lúc nàng đuổi theo, hân đã đi mất. Đến khi Hoa Khai tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày thứ hai. Nàng vẫn ngủ trên chiếc giường gỗ trong gian nhà tranh, Bạch Thảo đang ngồi trên mép giường.

“Nàng tỉnh rồi?” Bạch Thảo vắt một cái khăn ướt, cẩn thận lau mặt cho Hoa Khai.

“Đây là đâu?” Hôm qua khóc quá nhiều, nên cổ họng cũng bị khàn.

“Núi Bạch Phách.”

Hoa Khai xuống giường, đứng cạnh cửa sổ nhìn ra phong cảnh bên ngoài. Có cánh hoa đào nhẹ rơi, bay vào đậu trên vai nàng. Xa ngút tầm mắt đều là biển hoa mênh mông, Hoa Khai mơ màng nhìn cảnh vật trước mặt. “Bạch Phách sơn, là như thế này sao?” Đây không phải cảnh chỉ trong mộng mới có sao?

“Nó vẫn luôn như vậy.” Bạch Thảo tới sau lưng Hoa Khai, ôm nàng vào lòng, tựa cằm lên vai nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, ôn tồn nói: “Hoa Khai, nàng không nên hỏi, cũng không cần nghĩ. Thế này không tốt sao? Quên hết mọi thứ trước kia đi, việc chúng ta cần làm bây giờ là sống đến bạch đầu giai lão.”

“Không nên hỏi, cũng không cần nghĩ...” Hoa Khai lẩm bẩm, dường như bị mất hồn.

“Đúng, không nên hỏi, cũng không cần nghĩ.”

“Người không phải Bạch Thảo.” Hoa Khai lạnh lùng nói, hai mắt trống rỗng lại tràn ra nước mắt lần nữa.

“Ta phải hay không phải, có quan trọng không? Nàng muốn có hân, hân đã ở đây. Cuộc sống bây giờ, chính là cuộc sống nàng luôn mong muốn.” Bạch Thảo nhẹ giọng nói: “Không cần nhớ lại những việc trước đây, hiện tại mới là quan trọng nhất.”

Gió nổi lên, cuốn theo cánh hoa bay lả tả. Hoa Khai mờ mịt nhìn phong cảnh như tranh vẽ ngoài cửa sổ, lại quay đầu nhìn Bạch Thảo. Ánh mắt nàng dừng thật lâu trên người hân, càng lúc càng bi thương. Cuối cùng, Hoa Khai ôm hân, vừa khóc vừa nói: “Bạch Thảo, ta rất nhớ huynh, thật sự rất nhớ huynh...”

Bạch Thảo dịu dàng vỗ về mái tóc dài của nàng, từng chút, nhẹ nhàng từng chút một.

Khi xưa có người, hân nằm mơ thấy mình biến thành một con bướm, vô cùng vui vẻ. Thế nhưng sau khi tỉnh lại, lại không biết rõ cuối cùng là người nằm mộng hóa thành bướm, hay bướm nằm mộng hóa thành người.

Cho đến cùng thì người và bướm, ai mới là thật?

Thật ra, có gì quan trọng đâu? Nếu người ở trong mộng là bướm, lại vô cùng vui vẻ, không còn phiền não thì cứ tiếp tục mơ. Thỉnh thoảng tự lừa bản thân cũng tốt, đời người vốn ngắn ngủi.

Chính là vậy, Hoa Khai bây giờ cũng lựa chọn làm một con bướm vui vẻ. Dù nàng biết rất rõ, mình vẫn đang nằm mộng, bản thân vẫn là con người.

Haizz... Tạm thời đừng đánh thức nàng, cứ để nàng tiếp tục giấc mơ này.

40. Q.5 - Chương 40

Bọn họ ở lại trong núi, nhưng cũng không thật sự cách biệt với bên ngoài, dưới chân núi vẫn có nhiều người sinh sống. Lựa chọn ở lại nơi này ngày càng thích hợp, vì thời tiết trong núi rất hay thay đổi, không thể đoán trước. Có khi mưa tầm tã, liên miên suốt nửa tháng khiến đường đi trở nên lầy lội, cho dù là lên núi hay xuống núi thì cũng vô cùng khó khăn. Bạch Thảo và nàng chọn ở lại trong núi, có thể xa rời phố thị ồn ào. Một năm họ chỉ xuống núi khoảng mười lần.

Mặc dù vậy, người dân dưới chân núi rất quý mến Hoa Khai và Bạch Thảo, thường khuyên bọn họ dời xuống chân núi ở. Lần nào Bạch Thảo cũng chỉ mỉm cười lắc đầu, sau đó tiếp tục mang hàng hóa đi về phía chợ. Hẳn một năm phải xuống núi hơn mười lần chính là để đi chợ. Cách ngọn núi lớn vài dặm có cái trấn nhỏ, hàng tháng vào ngày rằm vô cùng náo nhiệt, bởi vì đó là ngày họp chợ. Trong giấc mộng của nàng, cũng có cảnh tượng náo nhiệt vui vẻ như thế này. Hàng hà sa số vật phẩm, rực rỡ muôn màu, về mặt ai cũng hài lòng, tươi cười rạng rỡ. Đôi khi cũng có chút ít cãi vã, nhưng không ảnh hưởng chi đến tâm trạng vui vẻ của mọi người.

Tất cả những điều này, là mộng hay là thực thì có gì quan trọng đâu?

Nàng đang tự lừa dối bản thân? Cứ cho là vậy đi.

Sau khi Hoa Khai tỉnh lại được nửa tháng, chính là rằm tháng tư, đúng mùa hoa đào nở rộ trời, cũng tới ngày họp chợ. Thân thể nàng chưa thật sự khỏe hẳn, nhưng không còn gì đáng ngại, chỉ có điều rất dễ bị mỏi mệt. Tuy nhiên, nàng vẫn giấu không cho Bạch Thảo biết. Vì vậy, lúc nàng yêu cầu Bạch Thảo mang nàng cùng xuống núi, hẳn không từ chối.

Từ lúc trời còn tờ mờ sáng, họ đã thức dậy lên đường. Cũng có mấy người đang trên đường xuống núi, còn mang theo hàng hóa nên rủ bọn họ đi cùng. Ai nấy đều cười nói rất vui vẻ. Họp chợ tuy không phải chuyện gì quá mới mẻ với Hoa Khai, nhưng bây giờ tâm tình nàng không như trước kia. Bây giờ nàng đã có thể sống một cuộc đời bình thường như bao người. Hàng ngày, Bạch Thảo đi săn thú rừng, mang ra chợ bán, đổi lấy nhu yếu phẩm cần thiết cho hai người, thường đủ dùng hai tháng.

Có thể người ta thấy Bạch Thảo thân thiện dễ gần, cũng có thể vì dáng vẻ xinh đẹp của Hoa Khai, hàng hóa bọn họ đem xuống núi bán được rất nhanh, kiếm được không ít bạc vụn, cũng đủ để mua mấy thứ họ cần.

Bạch Thảo nắm chặt tay Hoa Khai, sợ nàng đi lạc. Phía xa xa có một lão bà bà bán son phấn, không ngừng cất tiếng rao mời mọi người đến xem, có không ít cô nương trẻ trung đang vây quanh. Bà lão thấy Bạch Thảo đang đi cùng Hoa Khai, liền cười nói: “Chàng trai trẻ, mua son cho cô nương xinh đẹp này đi, nhất định nàng sẽ rất vui.”

Bạch Thảo nhìn Hoa Khai, nụ cười càng thêm dịu dàng, ánh mắt ấm áp. Hoa Khai thấy Bạch Thảo nhìn mình, tự nhiên đỏ mặt, hai má nóng bừng, so với cầu vồng nơi chân trời còn mê hoặc hơn. Tay nắm tay, tình ý dạt dào, đầu đó có cơn gió mát mơn man thổi qua.

Nụ cười của Bạch Thảo càng sâu. Hắn lấy tiền mua một hộp son, đưa cho Hoa Khai, nhẹ nhàng nói: “Thật ra ta thấy nàng rất đẹp, không cần mấy thứ này đâu.”

Hoa Khai đỏ mặt đón lấy, cầm trên tay, không nói gì. Hộp son nhỏ phẳng phất hương thơm ngọt ngào, làm cho lòng nàng rung động. Cảm giác này, thật là xa lạ.

Cuối cùng hai người cũng mua đầy đủ đồ dùng, chuẩn bị trở về. Hoa Khai ngẩng đầu nhìn đám mây phía chân trời, ánh mặt trời đỏ rực nhuộm lên biển mây như họa lên bức màn sân khấu màu lửa. Nàng cong khóe môi, nở một nụ cười thỏa mãn. Đây chính là cuộc sống nàng mong muốn.

Ở trong núi không biết ngày tháng, bên ngoài đã qua ngàn năm. Hoa đào tàn, lá cây rơi rụng, cả mấy chú sóc cũng bắt đầu tích trữ thức ăn ủa đông. Ngày tháng trong núi thấm thoát trôi, lặng lẽ lụi xa không tiếng động. Cũng có thể vì quá hạnh phúc mà đã quên mất sự tồn tại của thời gian.

Sáng sớm, lúc Hoa Khai vừa mở cửa, một cơn gió lạnh lùa vào khiến nàng phải rung mình, mới biết mùa đông đã đến rồi. Nàng mỉm cười, thì ra đã ở đây hơn nửa năm. Hoa Khai lấy áo bông trong hòm gỗ ra, phỉu phỉu ít bụi dính bên trên. Nàng quyết định đi giặt áo.

Nhân lúc Bạch Thảo vẫn còn ngủ say, Hoa Khai bỏ quần áo vào giỏ trúc, mang lên lưng đi về phía khe núi cách nhà không xa. Chân bước nhẹ lên lớp lá khô tạo ra âm thanh giòn tan, lạo xạo.

Sáng sớm trong núi, vạn vật vô cùng yên tĩnh. Chỉ có tiếng chim chóc tìm mồi, riu ra riu rít báo hiệu ngày mới đã bắt đầu. Nước từ khe núi chảy ra, trong vắt thấy cả đáy.

Hoa Khai ngồi xuống cạnh dòng suối, bắt đầu giặt quần áo, như một người phụ nữ bình thường. Nước suối buổi sáng rất lạnh làm hai tay Hoa Khai tê cứng, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt. Áo bông ngấm nước nặng trĩu, cồng kềnh. Hoa Khai trải chúng trên tảng đá gần đó, đợi nước nhỏ hết mới đem về phơi nắng.

Trời đã sáng rõ, ánh mặt trời xuyên qua màn sương vàng óng, xuyên qua cả tán lá loang lổ chiếu khắp ngọn núi. Nước suối cũng bắt đầu ấm hơn. Hoa Khai ngồi bên dòng suối nhìn bóng mình trong nước. Có lẽ vì ánh mặt trời quá chói chang, nên bóng người trong nước kia mới tái nhợt như vậy. Hoa Khai bần thần nhìn một lúc lâu mới gơ tay khua vào làn nước, bóng hình kia lập tức vỡ tan.

Hoa Khai đứng lên, cầm lấy giỏ trúc bên cạnh định trở về. Nàng vừa xoay người, đột nhiên trước mắt tối sầm, ngã người trên đồng lá khô. Giỏ trúc trong tay cũng rơi xuống suối, bị dòng nước cuốn đi xa.

Một con quạ đen trên cành cây đột nhiên kêu “Nha... Nha” giữa khoảng rừng trống trải. Không biết nó từ đâu đến, cũng không biết đã đậu trên cành cây kia bao lâu. Chỉ trong chốc lát, nó đã vỗ cánh bay về phía xa.

Sau khi con quạ đen biến mất không lâu, Bạch Thảo liền xuất hiện bên cạnh Hoa Khai. Hắn cẩn thận bế nàng về căn nhà gỗ. Hàng chân mày nhíu chặt, ánh mắt vô cùng lo lắng, thậm chí còn tự trách bản thân.

Nhẹ nhàng đặt Hoa Khai lên giường xong, Bạch Thảo mới ngồi xuống, lẳng lặng nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng. Hắn đặt tay lên giữa trán nàng, một chùm sáng mỏng như sợi tóc không ngừng tuôn vào trán nàng, lại giống như đá chìm đáy biển, không có chút động tĩnh. Bạch Thảo cau mày, hần lẩm bẩm: “Vì sao lại như vậy...” Giọng nói của hắn không giấu được sự nghi hoặc, nhưng nghĩ mãi cũng không tìm được đáp án.

Một lúc sau Bạch Thảo mới đứng dậy, đi ra cửa. Trong khoảnh khắc hắn vừa xoay người, tuy dáng vẻ không hề thay đổi nhưng cảm xúc dao động trong mắt vừa rồi đã hoàn toàn biến mất. Đôi mắt hắn sâu thẳm, như có dòng ánh sáng lẳng lặng chảy bên trong, ầm ầm nhưng lại xa xôi không thể chạm đến, cao cao tại thượng khiến người ta không dám khinh thường. Một tầng ánh sáng nhàn nhạt vây quanh thân thể hắn, dù người đang mặc áo vải thô tầm thường nhưng đột nhiên trở nên cao quý. Vừa nhìn, cứ ngỡ là thần tiên.

Ngoài cửa có một nam tử tuấn tú đang đứng. Mái tóc đen bóng dài đến tận lưng, ánh mắt thâm trầm, đen như nước sông Vong Xuyên, sâu không thấy đáy. Dù hắn mang hình người, nhưng không có cảm giác “người”. Dáng vẻ của hắn giống như tinh linh, yếu quái trong núi, hơn nữa cũng không phải loại tôm tép yếu ớt. Thế nhưng, thái độ của hắn với Bạch Thảo vô cùng trung thành, cung kính.

Bạch Thảo không nhìn nam tử mà hướng ánh mắt về phía xa xôi nơi chân trời, dường như chỉ có trên đó mới có thứ có thể giúp hắn. Hắn nói: “Ta không thể đi nơi đó.” Rồi quay đầu lại, nói với nam tử: “Nha, ngươi có biện pháp gì không?”

Nam tử nhẹ nhàng lắc đầu: “Thuộc hạ thật sự không hiểu vì sao. Theo lý thuyết là không thể như vậy.”

“Ta cũng biết theo lý mà nói thì không thể như vậy, nhưng càng ngày nàng càng suy yếu chính là sự thật. Cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa, nàng sẽ chết.” Bạch Thảo cúi đầu, ánh mắt hơi dao động. Ngoại trừ trước mặt Hoa Khai, chưa bao giờ thấy hắn có biểu cảm này.

Nam tử không nói gì, vẻ mặt hơi do dự. Một lát sau, hắn vẫn mở miệng: “Thứ cho thuộc hạ nói thẳng. Thật ra nếu có chết đi thì chỉ là thân thể tiêu tan, nhưng hồn phách vẫn còn. Chỉ cần đến địa phủ mang nàng về, tìm một thân thể thích hợp thì không có vấn đề gì nữa.”

“Người khác có thể, nhưng nàng không được.” Bạch Thảo lắc đầu, rồi thở dài nói: “Ta phải biết được chuyện gì đang xảy ra. Người cứ đi đi, tiếp tục bí mật trông chừng nàng, có chuyện gì thì lập tức báo cho ta biết.”

Nam tử cung kính đáp ứng. Sau lưng đột nhiên mọc ra đôi cánh thật lớn, lông vũ đen bóng dưới ánh mặt trời vẫn chói lọi như trước. Nam tử lùi về phía sau hai bước rồi xoay người, giang rộng đôi cánh bay về phía xa, mất hút trong rừng.

Lúc Hoa Khai tỉnh lại, Bạch Thảo đang ngồi cạnh nàng, vắt một cái khăn ướt. Thấy thân ảnh Bạch Thảo, tự nhiên nàng thấy an tâm rất nhiều. Hoa Khai nhẹ giọng hỏi: “Ta làm sao vậy?”

Bạch Thảo cau mày nói: “Nàng quá mệt mỏi, té xỉu trong rừng.”

Hoa Khai muốn ngồi dậy, nhưng phát hiện ra cả người không còn chút sức lực nào.

Bạch Thảo đỡ nàng ngồi dậy xong, mới trách cứ: “Mới sáng sớm tinh mơ đã đi giặt quần áo, lại không chịu ăn gì. Bây giờ đã trưa rồi, chắc nàng rất mệt mỏi.”

Hoa Khai vô lực mỉm cười: “Ta quên. Đang định đi về, không ngờ lại bị ngất.”

Bạch Thảo lấy cái chén trên bàn. “Nàng ăn ít cháo đi, rồi ngủ tiếp.”

Nàng đưa tay định cầm lấy, Bạch Thảo lại né đi. “Để ta đút cho nàng.”

Hoa Khai không từ chối. Từng muỗng, từng muỗng một ăn hết chén cháo. Động tác thong thả, lặp đi lặp lại. Cứ như thế này cũng rất tốt, không phải sao?

Ăn hết cháo, Bạch Thảo đặt cái chén không trở lại trên bàn, đưa tay vuốt mái tóc nàng. Trên tóc nàng dính mấy mảnh lá khô, Bạch Thảo nhẹ nhàng gỡ chúng xuống. Nhưng động tác hắn đột nhiên dừng lại.

“Sao vậy?” Hoa Khai hỏi.

Bạch Thảo cúi đầu, cười ảm áp với nàng. Hắn nhìn gương mặt Hoa Khai, ngón tay vuốt qua khóe mắt nàng, không có biểu lộ gì lạ. Hắn nói: “Không có gì, nàng nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Dứt lời liền đỡ Hoa Khai nằm xuống.

Lần nằm xuống này, thật ra rất lâu.

41. Q.5 - Chương 41

Trong núi tuyết rơi sớm. Lá trên cành còn chưa rụng hết, mùa đông đã tới. Không giống phương Bắc, bông tuyết trắng như lông ngỗng, hỗn độn xoáy tròn theo gió lạnh, mà lá tả rơi như mưa bay, từng chút, từng chút một. Nhưng cái lạnh vô thanh vô tức này lại âm thầm thấm sâu vào da thịt. Không biết sóc đã tìm được nơi trú ẩn chưa.

Một chậu than đã được chuẩn bị trong căn nhà gỗ. Tiếng than cháy “lép lép” thỉnh thoảng vang lên, không khí cũng ấm hơn một chút. Lúc Hoa Khai tỉnh lại, Bạch Thảo không có ở đó. Nàng chống tay ngồi dậy, gọi mấy tiếng nhưng không có ai trả lời, không hiểu vì sao Hoa Khai cảm thấy rất lo lắng. Nàng cố gắng lê bước đến cạnh cửa sổ, nhìn ra đã thấy tuyết rơi thành từng mảng. Thật ra nàng đã ngủ bao lâu?

Hoa Khai đi đến trước nhà, đẩy cửa ra, mưa và tuyết trộn lẫn nhẹ nhàng ủa vào phòng. Nàng hướng về phía núi rừng gọi tên Bạch Thảo, nhưng vẫn không có ai trả lời. Lúc dư âm bị núi rừng tĩnh mịch nuốt mất, không còn chút tiếng vang nào. Yên tĩnh đến mức khiến người ta cảm thấy thật cô độc, sợ hãi. Ngoại trừ bông tuyết lất phất rơi, vạn vật đều chìm trong yên ắng. Giờ phút này Hoa Khai bất chợt cảm thấy, giữa

trời đất mênh mông, mờ mịt chỉ còn lại một mình mình. Còn Bạch Thảo, chẳng qua chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Đứng ở cạnh cửa một lúc lâu, Hoa Khai mới xoay người đi vào nhà. Trong phòng mọi thứ vẫn đơn giản và sạch sẽ như trước, chỉ là không có hơi người. Ngay cả chậu than đang cháy cũng không sưởi ấm được lòng người. Hoa Khai đến cạnh giá gỗ, trên giá gỗ là một cái chậu. Trong chậu chứa khoảng phân nửa nước. Nàng vừa định đưa tay vốc nước, chợt nhìn thấy hình bóng mình trong đó, khiến nàng sững sờ.

Hoa Khai như bị trúng ma chướng, cứ thất thần nhìn hình ảnh mình phản chiếu lên mặt nước. Bàn tay nàng chậm chạp xoa lên khóe mắt và hai bên tóc mai, người ở trong nước kia cũng làm động tác y như vậy.

Một giọt nước rơi tòm vào trong chậu, tạo nên gợn sóng, bóng người cũng tan ra. Hoa Khai ngồi bệt xuống mép giường, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt trống rỗng vô thần.

Lúc Bạch Thảo trở về, Hoa Khai vẫn như vậy. Hắn bước qua, ngồi xuống cạnh Hoa Khai, không nói gì. Theo lý mà nói, ngoài phòng tuyết đang rơi, nhưng Bạch Thảo từ bên ngoài trở về mà trên người không hề dính bông tuyết nào, ngay cả một chút hơi lạnh cũng không có.

Hồi lâu sau Bạch Thảo mới cầm lấy tay nàng, siết thật chặt. Còn Hoa Khai, dường như đến bây giờ nàng mới chú ý đến sự tồn tại của Bạch Thảo. Nàng chậm rãi quay đầu nhìn hắn. Trên gương mặt hắn là vẻ đau khổ, tuyệt vọng không hề che giấu.

Lời nói Bạch Vô Thường lại quanh quẩn bên tai. Cuối cùng cái gì đến vẫn phải đến, không tài nào thoát được. Mộng vẫn là mộng.

Sẽ chết. Hoa Khai thê lương nghĩ. Không ngờ chính mình cuối cùng cũng sợ hãi cái chết, vẫn là sợ chết đến thế. Nàng sợ mình chết rồi, sẽ đánh mất cuộc sống hiện tại, đánh mất người đang ở trước mặt nàng, chỉ sợ tất cả đều là giả.

“Sẽ không sao đâu.” Ngón tay Bạch Thảo nhẹ nhàng xoa hai bên khóe mắt nàng, vuốt ve hai bên tóc mai. Vô cùng âu yếm, dịu dàng như thể không nhìn thấy nếp nhăn hai bên khóe mắt, mái tóc râm bạc của nàng. Hoa Khai đang già đi nhanh chóng.

“Ta không sống được bao lâu nữa, đúng không?” Hoa Khai thản nhiên hỏi, bình tĩnh như đang nói một sự kiện bình thường.

Bạch Thảo điềm đạm khẳng định với Hoa Khai: “Nàng nhất định sẽ sống đến trăm tuổi.”

Hoa Khai cười nhạt: “Bạch Vô Thường nói ta sống không quá hai mươi tuổi.”

“Ta nói nàng có thể.”

“Thật ra... ta rất rõ ràng. Ngay từ đầu ta đã biết, mình không phải là bướm. Ta chỉ cố giữ giấc mơ mình hóa thành bướm. Ta tự gạt bản thân, gạt mình rằng Bạch Thảo không chết, gạt mình rằng tất cả những đau khổ này chưa bao giờ xảy ra.”

“Đừng nói nữa. Sẽ không sao đâu. Nàng đừng suy nghĩ lung tung nữa, được không?”

Hoa Khai như không nghe thấy lời Bạch Thảo, vẫn nhìn vào mắt hắn tiếp tục nói: “Trước giờ ta không tin vào số mệnh, ta cảm thấy cái gì cũng có thể thay đổi được. Nhưng bây giờ ta đã biết, số mệnh chính là số mệnh, không ai có thể thoát được. Mệnh trời khó cãi. Người nhìn xem bộ dáng ta bây giờ, không bao lâu nữa ta sẽ già mà chết. Bây giờ ta mới biết, thì ra ta sợ chết như vậy.”

Bạch Thảo ôm chặt nàng trong lòng, không ngừng nói: “Nàng sẽ không chết, tuyệt đối không. Tin tưởng ta, được không?”

Hoa Khai không lên tiếng, cũng không có phản ứng, cứ để Bạch Thảo ôm trong ngực. Nàng đau khổ nhắm mắt lại, cắn nát môi mình. Nội tâm giằng xé dữ dội, vô cùng đau đớn. Một hồi lâu sau, Hoa Khai mới mở mắt ra. Hốc mắt đỏ ửng, nhưng ánh mắt sáng trong, dường như đã nghĩ thông tất cả.

“Người tên là gì?” Hoa Khai đột nhiên nói: “Ta đang hỏi, tên người là gì.”

Bạch Thảo hơi sững người, không lên tiếng.

“Ta là Mạnh Hoa Khai. Nhưng ta biết, người không phải Bạch Thảo. Cho dù hình dáng người giống huynh ấy, nhưng người không phải huynh ấy.”

Thật lâu sau, Hoa Khai mới nghe một tiếng thở dài nặng nề, rồi nghe hần nhẹ giọng nói: “Sao nàng nhất định phải nói ra?”

“Lúc con Si bị ta giết chết, ta đã thấy rất nhiều linh hồn không trọn vẹn trong núi này hóa thành từng đốm sáng bay lên trời, trong đó có cả Bạch Thảo. Ta thấy huynh ấy, huynh ấy cũng thấy ta, còn cười với ta. Có điều những lời ta muốn nói, vẫn chưa kịp nói với huynh ấy. Huynh ấy đã đi... đã thật sự ra đi... Bạch Thảo từng nói, phong cảnh ngoài núi rất đẹp. Nhưng lúc ta ra khỏi núi này mới biết, bên ngoài không đẹp như chúng ta nghĩ. Trời đất lạnh lẽo, khắp nơi đều có người chết. Điều đáng mừng duy nhất chính là Bạch Thảo không thấy những việc này. Ta biết rõ, trên đời này làm gì có chốn đào nguyên. Nhưng người thật sự để ta được sống trong chốn đào nguyên...” Hoa Khai nhìn người trước mắt, vẻ mặt bi thương, nàng nói: “Ta không nở tỉnh lại, thật sự không nở.”

Bạch Thảo hôn lên trán nàng, dịu dàng nói: “Vậy thì đừng tỉnh lại. Có ta ở đây, tất cả sẽ ổn thôi.”

“Vài năm trước, ta cùng với sư phụ trốn ở Long Nham trấn. Lúc đó ta quá tuyệt vọng, muốn tự chấm dứt sinh mệnh, Bạch Thảo xuất hiện trước mặt ta, nói với ta: ‘Ta sống rất ổn, nàng cũng phải sống cho tốt’. Nếu không phải sau khi tỉnh lại, trên người ta có một cái áo choàng, quả thật ta sẽ nghĩ đó chỉ là ảo giác của mình mà thôi.” Hoa Khai nhìn Bạch Thảo: “Người đó, cũng là người sao?”

Bạch Thảo lắc đầu. “Không phải, là ta bảo Nha biến ra. Khi đó vết thương trên người ta còn rất nghiêm trọng, không thể nào rời núi. Biết nàng gặp nạn, ta chỉ có thể sai Nha biến thành hình dáng của Bạch Thảo, nói những lời này.”

“Nha? Là con quạ đen lúc nào cũng đậu trên cây kia sao?”

“Nàng biết nó?”

“Nó còn tự cho là mình trốn rất kỹ.”

Bạch Thảo khẽ cười. Hoa Khai cũng cười, nhưng nụ cười của nàng nhanh chóng biến mất, trên gương mặt chỉ còn vẻ cô đơn. Nàng nói: “Cho đến hôm nay ta mới biết được, thì ra mình lại sợ chết như vậy.”

Bạch Thảo dừng một chút, kiên quyết nói với Hoa Khai: “Nàng sẽ không chết, tin tưởng ta.”

“Mệnh trời khó cãi. Diêm Vương muốn canh ba ta chết, ai dám giữ ta đến canh năm?”

Bạch Thảo đột nhiên ôm chặt lấy nàng: “Ta chính là mệnh trời. Ta không cho phép, ai cũng không được bắt nàng đi!” Nam tử này vốn trước mặt nàng luôn tỏ ra bình thản, dịu dàng, bây giờ lại có phần luống cuống. Có lẽ vì hần luống cuống, nên càng lộ rõ vẻ lo lắng, bất an.

Hoa Khai cười khổ. Nàng không trả lời hần mà hỏi: “Cuối cùng thì người có quan hệ gì với ta? Vì sao người phải làm những việc này? Chắc chắn người tốn không ít công sức để cứu ta. Ta nhớ rõ, lúc đó ta đã chết.”

“Trước kia, nàng tên là Thanh Nữ, là thiên thần tuyệt.” Bạch Thảo vừa nói, một tay vừa chạm rãnh gờ lên làm động tác như lau bụi trên gương. Bàn tay Bạch Thảo di chuyển, vẽ ra khung cảnh rõ ràng như bức tranh. Một thế giới khác hiển thị vô cùng sống động.

Trong bức tranh, một nữ tử đưa lưng về phía bọn họ. Nàng có mái tóc dài, mềm mại như tơ, người mặc xiêm y một màu trắng tinh khiết. Gió cuốn góc váy nàng bay bay, thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện như thần tiên. Nàng chậm rãi xoay người lại, dáng vẻ giống hệt như Hoa Khai, nhưng hơn Hoa Khai ở khí chất thần tiên thoát tục, không nhiễm khói lửa bụi trần chốn nhân gian. Gương mặt nàng lạnh đạm, vô cảm. Hai mắt đen như nước sông Vong Xuyên, không một chút gợn sóng, như thể vạn vật trong trời đất này, không có gì nàng nhìn không thấu, không vui, cũng không buồn. Nhưng lúc này, ánh mắt nàng đang nhìn về một nơi, không hề di chuyển, không biết nàng đang nhìn cái gì.

Theo ánh mắt của nàng, Hoa Khai thấy một con thú rất lớn, người dính đầy máu. Vết thương khắp người, bốn chân bị gông cùm, xích sắt khóa chặt. Cái đầu ngẩng cao cũng bị ép xuống mặt đất. Đôi mắt nó màu vàng, tràn ngập lửa giận, cũng toát ra ý chí dữ dội, vĩnh viễn sẽ không khuất phục. Tuy bây giờ nó bị giam cầm, đành phải phủ phục dưới đất, nhưng ẩn sâu trong máu thịt vẫn là linh hồn tự do, cao cao tại thượng.

Ánh lửa trong mắt nó cháy ngùn ngụt, phần nộ gầm rú, chính là nói ọi người biết dù có tan xương nát thịt, nó sẽ không bao giờ cúi đầu trước bất cứ ai, kể cả thần phật!

Hoa Khai nhìn hình ảnh diễn ra trước mắt, tim đột nhiên đau như bị ai đâm thủng. Nước mắt không tự chủ được lăn chã tuôn tràn trong khi nàng vẫn không biết chính mình đang khóc.

Bạch Thảo ở bên cạnh kể tiếp câu chuyện. “Ta vốn là một con linh thú, sống ở núi Côn Luân, tự do đi lại khắp nơi trong trời đất, được người đời xưng tụng là Bạch Trạch. Nhưng những kẻ được gọi là thần phật lại nhân lúc ta tu luyện sắp thành đánh ta trọng thương, bắt ta lên Thiên đình, muốn ta phải khuất phục. Trong mắt bọn họ ngoài bản thân mình, sẽ không chứa chấp được bất cứ ai, bất cứ việc gì. Quãng thời gian đó thật sự rất đau khổ, đau đến giày xéo tim gan. Tứ chi ta bị xích sắt giam cầm, da lông ta nhuộm đầy máu, đầu của ta cũng bị gông xiềng, buộc phải phủ phục trên mặt đất, chỉ có thể ngẩng mặt ngược nhìn bọn họ trên cao. Nhưng cái bọn họ muốn, không phải là khuất phục cơ thể ta, mà là linh hồn ta.”

Hoa Khai không biết kiếp trước nàng có cảm giác gì khi nhìn những cảnh này, nhưng nàng biết, bây giờ nàng rất đau...

“Đó là lần đầu tiên ta gặp nàng. Nàng không giống những thần tiên khác. Bọn họ nghĩ đủ biện pháp, bắt ta đau đớn giày dụa đến lúc mỗi mết mới thôi. Lúc đó ta nghĩ nàng cũng giống như bọn họ. Ta điên cuồng gầm rú với nàng, mà nàng chỉ nhìn ta một lúc, rồi bỏ đi.”

Lời kể của Bạch Thảo dần dần biến thành những hình ảnh rõ ràng, hiện ra trước mặt Hoa Khai.

Bạch Trạch toàn thân đầy máu, không ngừng ra sức giết đứt xích sắt. Nhưng xích đó vốn được làm từ huyền thiết vạn năm, cho dù có là đại la thần tiên cũng không thể chặt đứt, huống chi nó chỉ vừa mới tu luyện thành Bạch Trạch. Có thể bản thân nó cũng biết mình phí sức vô ích, nhưng nó vẫn không giừng giây dụa, gào thét điên cuồng, ai cũng không ngăn cản được. Thanh Nữ nhìn nó, Bạch Trạch cũng phát hiện ra nàng. Trong ánh mắt vàng vẫn là linh hồn ngạo nghễ như trước. Nó và Thanh Nữ mắt đối mắt nhìn nhau, như muốn nói: Ta có chết cũng không khuất phục các ngươi! Nhưng Thanh Nữ chỉ nhìn nó một lúc, rồi bỏ đi.

42. Q.5 - Chương 42

Một thời gian rất lâu sau đó, Bạch Trạch không biết đã qua bao nhiêu ngày. Ở chốn này, hoàn toàn không cảm giác được thời gian trôi qua. Mặt trời chói chang, nóng như lửa trên đầu không ngừng thiêu đốt thân thể và ý chí nó. Máu bết trên da, trên lông đã khô từ lâu. Nhưng nó biết, không lâu nữa vết thương trên người nó sẽ lại vỡ ra, máu tiếp tục chảy. Sau đó bị phơi nắng đến khô, lặp đi lặp lại mãi như vậy. Thật ra những vết thương này đối với nó không là gì cả, cho dù không chăm sóc thì chúng cũng tự lành. Nhưng những thần tiên này sử dụng tiên pháp khiến chúng vỡ ra sau khi đã khép lại, không ngừng tra tấn nó. Bộ lông vốn trắng như tuyết, nay đã không thể nhận ra. Đầu của nó bị khóa trên đất nhưng nó không muốn phủ phục nên bốn chân không ngừng giãy dụa, hòng thoát khỏi gông cùm. Da thịt trên gáy bị khóa sắt cọ vào rách tả tơi, lộ cả xương.

Đôi mắt nó đã toát ra vẻ mỗi mết.

Thanh Nữ lại xuất hiện trước mặt Bạch Trạch một lần nữa, nhìn thân thể nó ngày càng tàn tạ. Nàng chậm rãi đi về phía nó.

Bạch Trạch lập tức gồng mình đề phòng, hướng về phía nàng rống to. Nó nhe hàm răng nanh bén nhọn, dường như sẽ lập tức giết đứt xiềng xích, xông tới cắn nát cổ họng người đang đứng trước mặt.

Thế nhưng Thanh Nữ không để ý tới răng nanh bén nhọn của Bạch Trạch, cũng không nghe nó gào rống. Nàng chậm rãi tới gần, chỉ cách nó vài bước, đứng im lặng lẽ nhìn nó. Giống như nàng tới đây, chỉ vì muốn nhìn Bạch Trạch mà thôi. Thân hình nó dần dần thả lỏng, nhưng trong mắt vẫn đề cao cảnh giác.

Cứ như vậy, nàng đứng nhìn nó rất lâu. Trước khi đi, Thanh Nữ còn giáng xuống sương tuyết, cản bớt ánh mặt trời chói chang đang thiêu đốt nó. Bông tuyết lạnh như băng bao trùm lên vết thương lở loét trên người Bạch Trạch, làm nó dễ chịu hơn rất nhiều. Nó vốn sống trên núi Côn Luân quanh năm tuyết phủ, băng

tuyệt lạnh giá mới chính là môi trường yêu thích của nó. Nhưng những thần tiên tàn nhẫn này lại dùng mặt trời như lò lửa thiêu đốt nó, làm cho nó đau đớn đến tột cùng.

Thế nhưng Bạch Trạch không vì cơn mưa tuyết này mà hạ thấp cảnh giác. Nó nghi hoặc nhìn bóng dáng Thanh Nữ rời đi. Cho đến lúc này, nàng vẫn không nói với nó lời nào.

Lần thứ ba, không biết là cách lần trước bao lâu. Đôi mắt Bạch Trạch đã nhuộm đầy vẻ mệt mỏi, không còn sức lực để giãy dụa, nhưng vẫn như trước cố gắng đứng vững trên bốn chân run rẩy. Nó không muốn ngã xuống, miệng rộng không thành tiếng. Ánh mặt trời chói chang đã biến mất, thay vào đó là bóng đêm vô tận. Trong bóng tối mịt mù không có âm thanh nào khác, chỉ có tiếng xích sắt bị nó giật kêu leng xeng. Không biết nó đã ở trong bóng đêm bao nhiêu lâu, chỉ có cảm giác cô độc lúc thì chậm rãi gặm nhấm, lúc lại như thủy triều ập tới, đánh nó vỡ tan. Ý chí kiên cường ban đầu, dần dần bị bào mòn không còn gì.

Lúc Thanh Nữ xuất hiện trước mặt nó lần nữa, trong lòng Bạch Trạch dễ chịu đi nhiều. Ít nhất cảm giác cô độc không còn mãnh liệt như vậy nữa. Nếu cứ tiếp tục như vậy, Bạch Trạch không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu. Có lẽ một thời gian ngắn nữa thôi, bốn chân nó không còn đủ sức đứng vững, đầu sẽ ngoan ngoãn nằm bẹp xuống mặt đất. Ngay cả linh hồn cũng cầu xin thần phạt tha thứ.

Lúc này, Thanh Nữ đang đứng trước mặt nó, chỉ cần tiến lên một bước là chạm được nàng. Nhưng nó không chủ động tấn công mà chỉ ngẩng đầu, đề phòng nhìn nàng. Dường như Thanh Nữ biết nó ngẩng đầu với tư thế như vậy sẽ rất khó chịu, liền tự mình ngồi xuống. Nàng nhẹ nhàng đặt tay lên người Bạch Trạch, chậm rãi, cẩn thận vuốt ve. Cảm giác lạnh lẽo từ bàn tay nàng không ngừng thấm vào thân thể của Bạch Trạch. Vết thương trên người nó từ từ khép lại.

Tuy rằng miệng vết thương đã khép, nhưng Bạch Trạch bị nội thương rất nghiêm trọng. Nàng không có cách chữa hết nội thương cho nó. Có lẽ vì gần nhau như thế, ý chí đã tan rã của nó khôi phục lần nữa, cảm giác cô độc cũng bởi vì sự xuất hiện của nàng mà tan thành mây khói. Cảnh giác trong mắt nó đã bớt đi vài phần.

Sau đó, Thanh Nữ mở hết xiềng xích giam cầm tứ chi và gông cùm trên đầu Bạch Trạch. Không chỉ thân thể, mà cả linh hồn nó cũng được tự do.

Bạch Trạch nghi hoặc nhìn thần nữ vừa làm sương giáng trước mặt mình, nó không sao đoán ra được mục đích của nàng. Còn Thanh Nữ, trước sau nàng vẫn im lặng, không nói lời nào. Ngay cả sắc mặt cũng không hề thay đổi, dường như những việc vừa xảy ra không liên quan gì đến nàng. Tuy nhiên, Thanh Nữ thả nó đi chính là vi phạm luật trời. Không ai biết được tận cùng suy nghĩ của nàng, rốt cuộc là vì điều gì.

Bạch Trạch là linh thú thông hiểu vạn vật, đương nhiên nó cũng biết thiên giới phạt nàng thế nào sau khi thả nó đi. Nàng bị giáng xuống trần gian, ném trải đau khổ. Bạch Trạch thấy hồn phách của nàng luân hồi hết kiếp này đến kiếp khác, kiếp nào cũng bị ác quỷ làm hại, cuối cùng cô độc, đau thương mà chết. Mãi mãi trầm kha trong vòng luân hồi, không có kết thúc. Tất cả, đều vì nó.

Bạch Trạch nhìn thần nữ vô cảm trước mặt, trong lòng nó biết nàng không giống các thần tiên khác. Nàng không đáng bị trách phạt như vậy. Nó đi đến trước mặt Thanh Nữ, đột nhiên cắn một cái lên cánh tay nàng.

Chân mày Thanh Nữ hơi nhíu lại, nhưng nàng không giãy ra. Cảm giác răng nanh cắm vào da thịt cũng không đau lắm, vì nó không dùng lực. Nàng cảm nhận được có thứ gì đó lạnh như băng chảy vào người mình. Thanh Nữ không nói gì, chỉ nghi hoặc nhìn Bạch Trạch.

“Có máu của ta, cho dù nàng có biến thành người phạm, yêu ma quỷ quái cũng không dám tiếp cận.” Đây là lần đầu tiên nó mở miệng nói chuyện. Đôi mắt vàng đã khôi phục thần thái ngày xưa, còn có cả một tia mềm mại rất khó phát hiện. “Ta đã truyền máu của ta cho nàng, chứng tỏ ta sẽ vĩnh viễn bảo hộ nàng. Nàng hãy cho ta một cái tên.”

Thanh Nữ ngẫm nghĩ, nhàn nhạt nói: “Bạch Hoa.” Giọng nói như phiêu bồng ở tận chân trời. Đây chính là lần đầu tiên nàng mở miệng nói chuyện với hắn.

Bạch Trạch nhìn nàng thật sâu, rồi nói: “Nhất định ta sẽ tìm được nàng.” Nói xong liền vội vàng chạy về hướng Côn Luân.

Bạch Thảo đóng hình ảnh lại, quay đầu nói với Hoa Khai: “Đó chính là toàn bộ câu chuyện của chúng ta.”

Hoa Khai chăm chú nhìn hấn, những tình cảm không nói lên lời cuộn trào trong đáy mắt. Ngực như bị một sức mạnh rất lớn chèn ép, tắc nghẽn nói không nên lời, vô cùng khó chịu.

“Vì sao nàng khóc?” Bạch Thảo, không, phải là Bạch Hoa, hấn dùng tay áo nhẹ nhàng lau đi hai hàng nước mắt lăn chã rơi trên mặt nàng.

Hoa Khai cũng không biết vì sao mình rơi lệ. Nàng lau khô hai mắt xong mới nói: “Thì ra kiếp trước của chúng ta là như vậy.”

Bạch Hoa cười cười. “Chính là như thế. Tuy không dài, nhưng chỉ một hai câu nói như vậy đã đủ rồi.”

“Vì sao chàng phải cần ta?” Hoa Khai hỏi.

Bạch Hoa vòng tay ôm nàng. “Nàng vì ta mới bị giáng xuống nhân gian, chịu mọi khổ cực đời đời kiếp kiếp. Ta thấy được mỗi một kiếp nàng trải qua đều bị yêu ma quỷ quái làm hại, đau đớn, cô độc mà chết. Vì vậy lúc đó ta cần nàng, thật ra là truyền máu mình cho nàng, như vậy bọn ma quỷ sẽ không dám tiếp cận nàng. Nhưng không thể ngờ...”

“Cuối cùng ta cũng không thể chết già, còn hại Bạch Thảo một mạng.” Hoa Khai dừng một chút, sờ hai bên tóc mai đã chớm bạc: “Quả nhiên, mệnh trời không thể trái.”

“Ta không tin bọn thần tiên giả dối đó! Ta cũng không tin mệnh trời! Ta nhất định sẽ tìm được phương pháp chữa cho nàng!”

Hoa Khai cười khổ: “Vì sao chàng phải biến thành hình dáng của Bạch Thảo?”

“Cả kiếp này nàng đều vì hấn mà đau khổ. Mong muốn hấn sống lại và cùng nhau sống một đời bình an là tâm nguyện của nàng. Ta không muốn nàng mang tiếc nuối này chuyển thế luân hồi nên ta biến thành hình dạng của hấn, hoàn thành tâm nguyện cho nàng.”

“Thiên đình phạt ta luân hồi bao nhiêu kiếp?”

“Đến khi ngộ đạo, đến khi buông tay. Nếu không ngộ đạo được, cũng không buông được chấp niệm thì vĩnh viễn ở trong luân hồi.”

Hoa Khai cười khổ: “Kiếp nào ta cũng phải đau khổ như vậy sao?”

Bạch Hoa hôn nhẹ lên trán nàng: “Đừng sợ, về sau đều có ta ở đây.”

Dừng một chút, Hoa Khai mới hỏi Bạch Hoa: “Chàng yêu ta?”

Mặc dù Hoa Khai đột ngột hỏi câu này, nhưng Bạch Hoa vẫn cười, lại có chút đau lòng. Hấn dùng tay vuốt mấy sợi tóc hai bên trán nàng ra sau tai, nhẹ nhàng nói: “Sao có thể không yêu? Động lòng trần, ta sẽ không thể tu thành chính quả, nhưng ta tuyệt đối không hối hận. Tuyệt đối không.”

“Vậy chàng đồng ý với ta, đừng cứu ta, cứ để ta thuận theo tự nhiên chết đi. Đừng tiếp tục cải lại mệnh trời, tội chồng thêm tội.”

Bạch Hoa ngẩn người, rồi chỉ cúi đầu trầm mặc, không đáp lời nàng.

“Đồng ý với ta.”

Bạch Hoa do dự thật lâu, mới nhẹ giọng nói: “Được. Đời này ta không thể giữ nàng bên cạnh, kiếp sau ta lại tìm nàng, kiếp sau, rồi kiếp sau nữa. Nàng còn ở trong luân hồi, ta còn ở cạnh nàng, không để nàng chịu đau khổ, đến khi nào nàng có thể thoát khỏi luân hồi mới thôi.”

“Nếu ta vĩnh viễn bị đày trong luân hồi thì sao?”

Bạch Hoa nở nụ cười ôn hòa. “Vậy cũng tốt, ta sẽ vĩnh viễn ở cạnh nàng, đến lúc thương hải tang điền, bãi biển hóa nương dâu.”

Hoa Khai cũng cười, nàng nói: “Ta muốn nhìn chàng, hình dáng thật của chàng.”

“Nếu trở lại hình thú, ta chỉ sợ căn phòng này không chứa nổi ta.”

“Thế còn đáng vẻ lúc chàng hóa thành hình người thì sao?”

Bạch Hoa mỉm cười, đặt Hoa Khai xuống rồi lùi về sau mấy bước. Chỉ trong chớp mắt đã thay đổi thành hình dạng khác.

Nam nhân trước mặt nàng, mái tóc trắng như tuyết, trên người mặc một bộ y phục cũng thuần một màu trắng. Viên cổ áo và tay áo thêu hoa văn mây vàng, tầng tầng lớp lớp đẹp vô cùng. Hắn có đôi mắt vàng trong suốt, như có ánh sáng âm áp lưu động, lại nhu hòa như nước chảy, còn cả vẻ phóng khoáng cao cao tại tại thượng, ngạo nghễ không dễ gì cúi đầu. Giống hệt như đôi mắt của Bạch Trạch, ẩn chứa trong đó là linh hồn sẽ không bao giờ bị khuất phục. Chỉ có một điểm khác duy nhất là hiện giờ khóe miệng hắn hơi cong, mỉm cười dịu dàng. Âm áp này, chỉ có ở trước mặt nàng mới có. Một tầng gió tuyết mờ ảo không ngừng xoáy tròn quanh người hắn, cuốn theo góc áo phiêu phiêu.

Khiến ai cũng muốn ngắm nhìn.

“Bạch Hoa...” Hoa Khai gọi một tiếng. Hai mắt nàng đột nhiên ướt đẫm. Ngày đó ở thiên giới hắn động tâm yêu nàng, còn nàng thì sao? Tâm can của nàng rốt cuộc thế nào?

43. Q.5 - Chương 43

Những ngày tiếp theo, Bạch Hoa vẫn không tìm được cách chữa trị cho Hoa Khai. Tóc bạc trên đầu nàng mỗi ngày một nhiều, khóe mắt cũng đầy nếp nhăn, làn da không còn mịn màng. Không một lời thông báo, nàng nhanh chóng già đi, nhanh hơn so với người thường nhiều lắm.

Thế nhưng biểu hiện của Hoa Khai không còn hoảng loạn như lúc trước, dường như nàng đã chấp nhận số phận.

Tuyết cứ rơi rồi lại ngừng trong vài ngày, cuối cùng cũng dừng hẳn. Mười mấy ngày trôi qua, tiết trời đã ấm lên được một chút. Bất giác trên cành cây đã thấp thoáng chồi non xanh xanh. Thời điểm đó, Hoa Khai lại ngất lần nữa. Đến khi nàng tỉnh lại, mở mắt ra chính là gương mặt của Bạch Hoa. Hai chân mày hắn nhíu chặt, vẻ mặt mỗi mảy may, trong đôi mắt vàng chỉ còn lại bất lực và tuyệt vọng. Vậy mà bên ngoài căn nhà gỗ, hoa nở khắp nơi. Xuân đã về.

Thấy gương mặt suy sụp của Bạch Hoa, Hoa Khai tự nhiên hiểu rằng mình không còn sống được bao lâu nữa. Nàng cười với Bạch Hoa, nhẹ nhàng hỏi: “Hoa đào nở rồi sao?” Tựa như người sắp chết kia không phải nàng.

“Uh, nở được một ít rồi.”

“Chắc không bao lâu nữa sẽ đồng loạt nở rộ khắp núi, đúng không? Giống như lần đầu tiên ta gặp chàng?”

Bạch Hoa chậm rãi gật đầu.

Hoa Khai nâng tay xoa hai bên gương mặt anh tuấn, phẳng phất như thần tiên của Bạch Hoa, đối lập hẳn với bàn tay nhợt nhạt, đầy nếp nhăn của nàng. Nàng cười nói: “Sao vẻ mặt chàng lại thế này?”

Bạch Hoa đột nhiên nắm chặt lấy tay Hoa Khai. Cổ họng phát ra tiếng gào như dã thú bị thương, đau khổ đến tột cùng.

Tay nàng bị nắm đến phát đau, nhưng Hoa Khai không muốn rút lại. Nàng để mặc Bạch Hoa cầm lấy, chỉ dịu dàng nhìn hắn.

Một hồi lâu sau, Bạch Hoa mới nói: “Xin lỗi nàng... thật xin lỗi nàng...”

Hoa Khai nhẹ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Là ta hại nàng...”

“Chàng làm sao có thể hại ta?”

Bàn tay Bạch Hoa run rẩy vuốt tóc Hoa Khai, đáng vẻ như đứa trẻ làm sai chuyện gì. “Là ta hại nàng, nhưng bây giờ không còn biện pháp nào có thể cứu vãn... Không ngờ ta một lòng muốn cứu nàng, lại làm ọi chuyện càng thêm...”

“Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Bạch Hoa đau khổ, nghẹn ngào nói: “Lúc ta tìm được nàng, nàng đã chết lâu rồi. Thân thể bị thối rữa, không thể chứa nổi hồn phách. Ta dùng nội đan của mình khôi phục thân thể cho nàng, sau đó xuống địa phủ đoạt hồn phách nàng về. Ta ngàn tính vạn tính, nhưng lại quên mất thân thể nàng hiện giờ chỉ là một người phàm, làm sao chịu nổi nội đan ta đã tu luyện trăm ngàn năm nay? Bây giờ không chỉ thân thể nàng ngày càng già đi, mà hồn phách cũng sắp...” Bạch Hoa tựa đầu, vùi thật sâu vào lòng Hoa Khai, tự trách mình: “Là ta hại nàng... Ta nên làm gì bây giờ!? Ta nên làm gì bây giờ!?”

Hoa Khai nhẹ vuốt mái tóc dài của Bạch Hoa: “Không sao đâu, kiếp này không thể sống tiếp, thì chờ kiếp sau ta lại đầu thai chuyển thế.”

Bạch Hoa lắc đầu: “Không còn kịp nữa, không còn kịp nữa rồi. Hồn phách của nàng đã sắp tan thành từng mảnh, còn trụ được đến bây giờ chỉ nhờ vào nội đan của ta mà miễn cưỡng chống đỡ. Ta đã nghĩ phải lấy nội đan của ta ra. Nhưng không có nó, thân thể nàng sẽ lập tức mục rữa. Hơn nữa, cho dù chúng ta có bảo toàn được thân thể cho nàng, cũng không còn kịp nữa... Trên sổ sinh tử... đã không còn tìm thấy tên nàng.”

Hoa Khai ngẩn người. Nàng biết rõ chỉ cần người còn sống, tên họ nhất định sẽ có trong sổ sinh tử. Ngoại trừ người được trường sinh bất lão, thoát khỏi luân hồi, bằng không chỉ còn một loại duy nhất, chính là...

“Có phải ta sẽ bị hồn phi phách tán không?” Hoa Khai bình tĩnh hỏi Bạch Thảo. Nàng hiểu rất rõ hồn phi phách tán có nghĩa là gì. Đừng nói đầu thai chuyển thế, ngay cả một chút hồn phách nhỏ nhoi cũng hoàn toàn tan biến dưới gầm trời này.

Bạch Hoa không lên tiếng, chỉ có điều càng lúc càng siết chặt tay Hoa Khai, mấy đầu ngón tay đã trở nên trắng bệch.

Ánh mắt Hoa Khai có chút buồn bã, nhưng nàng nhanh chóng nở nụ cười: “Chàng đừng tự trách. Cả ta và chàng không ai có thể khống chế những chuyện này. Cho dù không phải vì chàng, ta cũng sẽ vì đủ thứ nguyên do khác mà đi tới kết quả này. Cho nên, chuyện này không liên quan đến chàng. Huống chi, không phải hiện tại ta vẫn còn sống đây sao? Thật ra là đủ rồi. Với ta, đã thật sự đủ rồi.”

Đột nhiên Bạch Hoa gào to, ánh mắt vàng trong suốt giờ đã hơi ửng đỏ. “Không đủ! Ta sẽ tìm ra cách, nhất định sẽ có cách khác!”

Hoa Khai nhẹ nhàng an ủi, vuốt ve mái tóc dài của Bạch Hoa. Sóng tình không nói thành lời không ngừng cuộn trào trong mắt. Một lúc sau, nàng mới nói: “Chúng ta thành thân, được không?”

Thân thể Bạch Hoa bỗng chốc khựng lại, ngay cả cánh tay đang ôm nàng cũng thông xuống. Hắn nhìn nàng, hỏi: “Trong lòng nàng, người nàng muốn thành thân là ai? Bạch Thảo? Hay là ta? Nếu là Bạch Thảo, ta sẽ lập tức biến thành dáng vẻ của hắn, hoàn thành tâm nguyện cho nàng.”

Hoa Khai thản nhiên nở nụ cười, nói rõ ràng từng tiếng một: “Ta muốn thành thân với nam tử tên là Bạch Hoa.”

Bạch Hoa ngẩn ngơ nhìn Hoa Khai, trong nhất thời không dám tin vào tai mình, vẻ mặt ngỡ ngàng đã che lấp nỗi đau vừa qua.

“Vì sao?” Bạch Hoa hỏi.

“Chàng không phải Bạch Thảo. Tình cảm của ta với Bạch Thảo là áy náy. Nếu quá khứ chỉ có ta và Bạch Thảo, giống như trong giấc mơ chàng đã cho ta, có lẽ ta sẽ tình nguyện sống cùng Bạch Thảo cả đời. Cho dù có chuyện gì xảy ra cũng không tách rời. Nhưng quá khứ không chỉ như thế. Ta hại huynh ấy, nên cả đời này ta không thôi áy náy, tự trách bản thân. Nhưng với chàng không như thế. Khi ta nhìn thấy hình ảnh kiếp trước của chúng ta, tim của ta nói cho ta biết, ta yêu chàng. Nếu thời gian của ta đã không còn nhiều, ta không muốn tự mình gặt mình. Ta mong chúng ta có thể đi hết những ngày còn lại mà không có gì tiếc nuối.”

Bạch Hoa kinh ngạc nhìn Hoa Khai, lập tức ôm chặt nàng vào trong ngực. Sức lực kia dường như muốn đem nàng hòa tan vào thân thể mình, vào tận xương tủy, không thể tách rời. Hai mắt hắn đỏ hồng, khẽ nói: “Được, chúng ta thành thân.”

Hoa Khai cho rằng, cuối cùng thì mọi chuyện cũng có thể kết thúc. Nhưng Bạch Hoa làm sao cam lòng để mất nàng? Làm sao có thể bỏ mặc, nhìn nàng hồn phi phách tán? Hơn nữa Bạch Hoa đã biết tâm tình của Hoa Khai, như vậy càng không thể buông bỏ chấp niệm, yêu càng thêm sâu. Bạch Hoa ôm Hoa Khai, nàng không nhìn thấy hai mắt hắn đã đỏ bừng, một lòng đã quyết.

***

Ngày đó, Hoa Khai đầu đội mũ phượng, vai quàng khăn, mặc giá y(*) đỏ thắm. Sắc đỏ tươi tắn, so với màu rắng chiều nơi chân trời còn rực rỡ hơn. Tuy sắc mặt có hơi tái nhợt, nhưng không sao cả, điểm phấn tô son một chút là có thể dấu đi, không ai nhận ra.

*Giá y: áo cưới.

Bạch Hoa đứng dưới tàng cây trùng điệp, bên trên là biển hoa mênh mông. Gió nhẹ mơn man mái tóc trắng như tuyết của hắn bay bay. Trong đôi mắt vàng có dòng ánh sáng ôn hòa, lẳng lặng chảy xuôi. Hắn dịu dàng nhìn Hoa Khai trong giá y đỏ như lửa từ xa xa, khóe miệng không kềm được cong lên. Nếu có một ngày hắn phải quên hết mọi chuyện, thì hôm nay chính là ngày hắn sẽ không bao giờ quên.

Bạch Hoa chậm rãi đi về phía Hoa Khai, trường bào màu trắng cũng theo bước chân của hắn dần dần biến thành hỉ phục màu lửa, mà so với lửa đỏ còn đẹp hơn nhiều. Lúc đứng trước mặt Hoa Khai, Bạch Hoa đã hoàn hảo là một chú rể khôi ngô, tuấn tú.

“Nàng đẹp quá.” Bạch Hoa nói, ngón tay lưu luyến không rời trên hai má Hoa Khai.

Hoa Khai đưa mắt nhìn biển hoa ngập trời, vài cánh đào hồng nhạt dính lên đuôi tóc của nàng, sau đó bị gió thổi đi mất. Nàng nói: “Nơi này đẹp quá, ta muốn được chết ở đây.”

Đồng tử trong mắt Bạch Hoa vụt trở nên ảm đạm, hắn ôm Hoa Khai vào lòng: “Hôm nay là ngày vui của chúng ta, nàng đừng nói những lời này, được không?”

Hoa Khai gật đầu. “Được, không nói.”

Xung quanh là núi non trùng điệp, muôn hoa nở nộ, bao phủ khắp núi đồi. Về phần dưới chân núi có mấy hộ gia đình chỉ là giả, do Bạch Hoa sai bảo một ít tiểu yêu tiểu quái biến thành. Bây giờ cũng không cần che dấu nữa, bọn chúng đều khôi phục nguyên hình. Có rắn, chồn, xuyên sơn giáp, còn có hồ ly và nhiều loài khác. Chúng nó núp sau gốc cây, ngó trộm cảnh tượng vui mừng này. Còn chú sóc đang ôm quả ở trên cành kia, thật ra chỉ là một con sóc mà thôi.

“Giờ lành đến rồi, chúng ta bái thiên địa.”

Hoa Khai mỉm cười. Nàng nói: “Không có chủ hôn, ai sẽ xướng gọi giúp chúng ta?”

Đúng lúc này, một con hồ ly nhỏ vui vẻ chạy ra, mở miệng nói chuyện bằng tiếng người: “Để ta để ta.” Vừa nói xong, con hồ ly đã biến thành một thiếu niên tuấn tú. Để hợp với hoàn cảnh, nó còn biến bộ lông đen thui thành xiêm y đỏ thắm.

Từ lúc Bạch Hoa trở lại thành hình dáng thật của mình, đám tiểu yêu tiểu quái không che dấu thân phận, mà nhao nhao biến trở về nguyên hình. Thỉnh thoảng còn vụng trộm chạy đến cạnh Hoa Khai, lén lút nhìn nàng. Ai bảo nàng là người trong lòng của vị đại nhân kia. Hơn nữa, nàng không ngại bọn chúng, thậm chí lúc phát hiện chúng nó rình mình, nàng còn nhoẻn miệng cười. Cho dù bọn chúng chỉ là tiểu yêu, tiểu quái cũng nhìn ra nàng không còn sống được bao lâu. Thật là đáng tiếc, sinh mệnh con người thật quá ngắn ngủi, so ra còn ngắn hơn cả thời gian bọn chúng ngủ một giấc. Mặc dù vậy, chúng vẫn rất yêu mến Hoa Khai. Hiếm có con người nào không sợ chúng nó, còn cười với bọn chúng.

Lúc hồ ly đứng trước mặt Hoa Khai và Bạch Hoa rồi, nó mới sực nhớ ra mình đã quá tự tiện, vội vàng vừa cung kính, vừa sợ hãi, len lén nhìn Bạch Hoa, hỏi: “Đại nhân... ta có thể không?”

Bạch Hoa cười cười: “Đương nhiên là được.”

Hồ ly vô cùng vui mừng, nhất thời trống ngực đập rộn rã. Nó nhớ lại cảnh tượng người ta thường hay bái đường, sau đó vung tay biến ra một cái bàn gỗ. Mặt bàn trải khăn đỏ, trên khăn trải bàn dán một chữ ‘Hỷ’ thật to, cùng rất nhiều đồ vật chúc phúc. Nó lại tiếp tục vung tay lên, trên mỗi thân cây đều được dán chữ ‘Hỷ’. Thậm chí cả đám yêu quái đang tránh một bên nó cũng không tha, đầu con nào cũng bị dán một chữ ‘Hỷ’ đỏ chói. Có mấy nàng yêu tinh xinh đẹp giận dữ nhe răng, trợn mắt, nhưng không ai tháo xuống.

Làm xong một lượt, hồ ly mới phát giác ra mình lại tự tiện, vội vàng vụng trộm liếc mắt nhìn vị đại nhân một cái, thấy hắn không có vẻ tức giận mới tạm yên tâm.

Thật ra Bạch Hoa và Hoa Khai đều rất thích.

“Mau bắt đầu đi, bằng không qua giờ lành là lỗi của ngươi.” Bạch Hoa cười, giả bộ giận nói.

Hồ ly nhận được mệnh lệnh, nhanh chóng hắng giọng, vừa định hô to thì Bạch Hoa lại bảo nó đợi một chút, hại nó thiếu chút nữa bị sặc nước miếng của chính mình.

Bạch Hoa nhìn Hoa Khai: “Bái thiên địa sao có thể không có khăn hồng che đầu?” Nói xong liền rút từ trong tay áo ra một cái khăn lụa đỏ, nhẹ nhàng phủ lên đầu nàng. Tầm khăn che tầm nhìn của Hoa Khai, nàng chỉ thấy trước mắt mình toàn một màu đỏ. Sau đó Bạch Hoa giúp Hoa Khai cầm một đầu đoạn vải đỏ, đầu còn lại hắn tự mình cầm lấy. Ở giữa cột một đóa hoa thật to, là hoa hỉ.

“Được rồi. Bắt đầu đi.” Bạch Hoa nói với hồ ly.

Lúc này hồ ly mới nhanh chóng cất cao giọng: “Nhất bái thiên địa.”

Bạch Hoa và Hoa Khai cùng hướng về phía đông quỳ xuống, khấu đầu.

Một cô xuyên sơn giáp đứng xem bên cạnh, cắn góc chiếc khăn tay không biết trộm được ở đâu, rưng rưng nói: “Sau này ta cũng muốn mặc xiêm y như thế, nhất định cũng rất đẹp.”

Một chàng xà tinh đứng kế bên nhìn xuyên sơn giáp từ trên xuống dưới, lạnh lùng nói: “Vậy phải xem ngươi có kéo được áo xuống không đã.”

“...”

Bên này hồ ly lại cất giọng hô tiếp: “Nhị bái...” Nhưng nó nghĩ ngay đến ở đây không có cao đường, cũng không thể để bọn họ bái mình, nếu vậy không phải nó sẽ chết chắc sao, nên nhanh chóng sửa lời: “Nhị bái núi sông.” Nghe không hay lắm nhưng miễn cưỡng thì cũng xong.

Bạch Hoa và Hoa Khai cùng xoay người, hướng về phía tây quỳ xuống, khấu đầu một lần nữa.

Cuối cùng hồ ly mới cao giọng hô lên: “Phu thê giao...” Nhưng âm thanh đến đây đột nhiên im bặt. Yêu quái xung quanh đều nhón nha nhón nháo. Chỉ mình Bạch Hoa không lên tiếng.

Khăn voan cô dâu chắn tầm nhìn của Hoa Khai nên nàng không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, nghi hoặc hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Trầm mặc một lúc, Bạch Hoa mới nhẹ giọng nói với Hoa Khai: “Có khách đến.”

Trái tim Hoa Khai dừng mất một nhịp, trong đầu lập tức hiện ra một bóng người. Nàng vươn tay, chậm rãi xốc khăn voan đỏ ra. Ngược mắt lên nhìn, là một nam tử trẻ tuổi, sắc mặt trắng bệch đang đứng cách đó không xa. Cả người run rẩy như chỉ chực ngã xuống.

Hoa Khai cúi đầu, gọi một tiếng: “Tử Trúc.”

44. Q.5 - Chương 44

Ngày nào Tử Trúc cũng xem thiên tượng, thấy ngôi sao của Hoa Khai bình yên vô sự, hắn vui biết bao nhiêu. Nhưng một năm sau, ánh sáng sao chiếu mệnh nàng ngày càng ảm đạm, mỗi lúc một nhạt nhòa, gần như không còn thấy gì. Mặc dù hắn chỉ mới lĩnh hội được bảy phần thuật trường sinh bất tử, có khả năng bảy phần cũng chưa tới, nhưng thời hạn ba năm không còn bao xa, Tử Trúc nhất quyết đi tìm nàng, bỏ ngoài tai lời khuyên của Liễu Thanh. Cả đoạn đường lúc nào hắn cũng cắt lọn tóc của Hoa Khai trong ngực

áo, theo sau hạc giấy treo dèo lọi suối. Lặn lội mấy tháng trời, cả người xác xơ, chịu không biết bao nhiêu khổ sở.

Tử Trú tưởng tượng ra nhiều tình huống lúc gặp lại Hoa Khai, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ nhìn thấy nàng như bây giờ. Nàng mặc giá y đỏ thắm về làm vợ người ta? Nếu không thấy gương mặt nàng, có lẽ Tử Trú có thể đánh lừa bản thân rằng người kia không phải nàng. Nhưng lúc nàng nâng tấm khăn đỏ lên, dung mạo mà hân ngày nhớ đêm mong đó, sao có thể không phải nàng? Hân không thể nào tin được, tim như bị ai bóp nghẹt, đau còn hơn lúc ở trong núi nghĩ nàng đã chết.

Tử Trú đau đớn, nghĩ mình cứ như thế mà chết đi, nhưng không ngờ vẫn có thể bước từng bước đến trước mặt nàng: “Hoa Khai, huynh đến tìm muội.” Hân run run nói, mỗi lời thốt ra, ngực lại đau thêm một phần.

Hoa Khai ghen giọng. Nàng không biết nên nói gì, do dự một lúc, cuối cùng chỉ cúi đầu.

Tử Trú hy vọng Hoa Khai có thể nói gì đó, hoặc giả sẽ giải thích với hân, nhưng nàng hoàn toàn không nói lời nào.

Bạch Hoa ở bên cạnh đã lên tiếng trước: “Người đến chính là khách. Hôm nay là ngày vui của ta và Hoa Khai, mời huynh đài ở lại uống chén rượu nhạt. Thứ cho ta tiếp đãi không chu toàn.” Nói xong, Bạch Hoa lồng tay mình vào tay Hoa Khai, mười ngón tay đan xen.

Tử Trú nhìn bọn họ tay trong tay, lại ngẩng đầu nhìn Hoa Khai, dường như muốn nhìn thấu tâm nàng, muốn biết rốt cuộc nàng nghĩ gì. Nhưng hân không nhìn thấy gì cả. “Hay cho cái gọi là ngày vui. Ta ở trong núi không ngừng tu hành chỉ vì kiếp nạn ba năm của muội. Nay ba năm đã sắp đến, vậy mà gặp muội, muội lại mặc áo cưới thành thân với người khác... Hoa Khai, sao muội có thể? Sao muội có thể nhẫn tâm như vậy?” Tử Trú nói hết câu, thân thể lão đảo lui mấy bước về phía sau.

Hoa Khai ngẩng đầu nhìn Tử Trú, lại quay sang nhìn Bạch Hoa. Dường như cuối cùng nàng cũng hạ quyết tâm, cất tiếng nói với Tử Trú: “Tử Trú, ta đổi ý rồi. Ta yêu chàng, nên ta muốn cùng chàng kết thành vợ chồng, không thể theo người trở về. Uống xong chén rượu này, người quay về đi.”

Tử Trú không thể tin vào tai mình, không thể tin nàng có thể nói những lời này. Sắc mặt hân trở nên trắng bệch. Tử Trú vươn tay, muốn chạm vào nàng, muốn xem xem có phải thật sự là nàng đang đứng trước mặt mình hay không. Vì sao nàng đang ở gần hân như vậy mà hân cảm thấy còn xa xôi hơn so với trước kia. Xa xôi đến mức hân không thể chạm đến.

Bạch Hoa bước lên chắn trước mặt Hoa Khai, nói: “Xin hãy tự trọng.”

“Tự Trọng? Người là ai? Người có tư cách gì mà bảo ta phải tự trọng!”

Bạch Hoa nghiêm giọng: “Hôm nay ta thành thân với Hoa Khai, nàng chính là thê tử của ta. Còn người, người là gì của nàng? Chẳng lẽ ta nói tự trọng là dùng sai từ sao?”

Người là gì của nàng? Câu hỏi này khiến Tử Trú á khẩu, không thể trả lời. Hân cười khổ, quả thật hân không biết mình là gì của nàng. “Muội nói, ta nên là gì của muội đây?” Tử Trú nhìn Hoa Khai, nhẹ nhàng hỏi.

Sắc mặt Hoa Khai đột nhiên tái nhợt, ngay cả son phấn dường như cũng không che hết được. Nàng cắn chặt môi, một lúc sau mới trả lời: “Ân nhân cứu mạng. Nhưng ân tình này, ta đã không còn cách nào báo đáp người.”

Gương mặt Tử Trú vàng vọt như tờ giấy, ảo giác chỉ mong mình có thể chết đi. Hân trân trối nhìn Hoa Khai, không thể tin được lắc lắc đầu: “Hoa Khai... Sao muội có thể... Sao muội có thể nói như vậy?”

Hoa Khai nhìn Tử Trú, đột ngột quỳ xuống. “Tử Trú, ta xin người, người đi đi.”

Có gì đó trong mắt tràn ra, Tử Trú nở nụ cười. Hân chậm rãi quỳ xuống trước mặt Hoa Khai. “Hoa Khai, muội chưa từng xin ta điều gì, mà nay, muội quỳ xuống cầu xin ta đi? Muội lại có thể quỳ xuống cầu xin ta đi?” Tử Trú càng cười càng lớn, thứ gì đó trong mắt tràn ra cũng mỗi lúc một nhiều. Dáng vẻ vừa khốc vừa cười này, trông thật thảm hại. Tay hân nhẹ nhàng vuốt mủ phượng xinh đẹp Hoa Khai đang đội, thấp giọng hỏi: “Hoa Khai, muội có từng yêu ta? Dù chỉ một chút thôi?”

Hoa Khai chậm rãi lắc đầu. Châu ngọc trên mũi phượng cũng rung rinh theo.

Tử Trúc như hóa điên, gào lên: “Ta không tin! ta không tin!” Sau đó đột ngột đẩy rớt mũi phượng trên đầu nàng, mái tóc dài nửa đen nửa trắng xỏa tung.

Tử Trúc sững sờ, tạm quên nỗi đau vô biên. Hắn ôm lấy đầu Hoa Khai, không dám tin hỏi: “Sao lại thế này? Hoa Khai... Vì sao tóc muội... bạc trắng thế này?” Rồi lập tức cầm tay nàng lên, mới hay tay nàng cũng có rất nhiều nếp nhăn. “Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Vì sao... vì sao muội đột nhiên già đi như vậy?”

Hoa Khai cúi đầu nói: “Tử Trúc, ta xin người hãy đi đi, nhanh lên!” Giọng nói cơ hồ run rẩy.

“Ta không đi! Muội không nói chuyện gì đang xảy ra, có chết ta cũng không đi!”

Hoa Khai ngẩng đầu nhìn Tử Trúc, cười thê lương, miệng đột nhiên trào ra máu đỏ. Nàng ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự. Máu thấm vào giá y, tan vào màu áo đỏ tươi trong ngày đại hỉ.

Tử Trúc còn chưa kịp phản ứng, Bạch Hoa đã ôm lấy nàng, sắc mặt tái nhợt, tuyệt vọng liếc Tử Trúc một cái. “Nàng là thê tử của ta, cho dù chết cũng là thê tử của ta. Người không được đụng vào nàng.” Dứt lời liền ôm Hoa Khai biến mất.

Tử Trúc bần thần ngồi trên đất, một lúc sau mới điên cuồng bật dậy, vô phương hướng cầm đầu chạy đi. Giờ phút này, đầu óc hắn hoàn toàn mê muội, thậm chí đã quên trên người mình còn có lợn tóc của Hoa Khai, muốn biết nàng đi hướng nào cũng không phải việc khó. Nhưng tâm trí hắn hoàn toàn rối loạn, không thể nghĩ được gì nữa.

Điên cuồng chạy một lúc lâu, Tử Trúc mới nhìn thấy một căn nhà gỗ trên sườn núi. Trực giác nói cho hắn biết, Hoa Khai đang ở đây. Quả nhiên, lúc Tử Trúc mở cửa, liền thấy Hoa Khai đang nằm trên giường. Y phục đỏ thắm phủ kín giường, gấu váy rũ xuống chạm đất. Nam tử kia cũng mặc áo cưới như nàng ngồi yên ở mép giường, giữ chặt bàn tay vô lực của Hoa Khai, bất lực nhìn nàng.

Tử Trúc vội vàng bước qua, thấy dáng vẻ của Hoa Khai thì kinh hãi đến mức không nói nên lời. Mái tóc xỏa dài, hai bên đã bạc trắng. Ngoại trừ đôi mắt, ngũ khiếu (*) đều dính máu. Máu vẫn còn ứ đọng, cho thấy chỉ vừa ngừng chảy. Nam nhân kia đang dùng tay áo mình chậm rãi lau đi huyết đỏ, son phấn cũng trôi theo, lộ ra dung mạo tiều tụy. Không còn phấn son, Tử Trúc thấy rất rõ nếp nhăn trên mặt nàng, còn già hơn lúc này. Tử Trúc đỡ đầu nhìn Hoa Khai, cả buổi không nói được tiếng nào, chỉ chực té ngã.

*Ngũ khiếu: hai tai, hai lỗ mũi, miệng. Thất khiếu bao gồm cả hai mắt.

Đúng lúc này, mi mắt Hoa Khai hơi động dậy, sau đó lặng lẽ mở ra. Nàng chậm rãi di chuyển ánh mắt, nhìn Bạch Hoa, rồi nhìn về phía Tử Trúc.

Hoa Khai mấp máy môi nói gì đó. Âm thanh vô cùng mỏng manh, dường như chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi tan.

Nhưng Tử Trúc nghe rất rõ. Nàng nói: “Vì sao người còn chưa đi?”

Lúc này Tử Trúc mới tỉnh táo được một chút, tìm lại giọng nói của mình, hắng giọng: “Muội cố ý nói những lời vừa nãy.” Thanh âm tự nhiên nghẹn ngào: “Muội vốn biết muội không thể nào thực hiện được lời hứa của mình, đúng không?”

Hoa Khai không nói gì.

Tử Trúc vô lực quỳ xuống, cầm lấy lợn tóc của nàng trong tay, hai mắt đỏ lên: “Vì sao... Vì sao muội trở nên thế này?”

“Đây là số mệnh...” Hoa Khai yếu ớt nói. “Là số mệnh.”

Tử Trúc bắt lấy ngọn tóc nàng, đau khổ kêu lên. Hắn lập tức quay đầu, hai mắt đỏ quạch, dữ tợn nhìn Bạch Hoa: “Là người! Chính là người đã hại Hoa Khai!”

Bạch Hoa không phủ nhận, ánh mắt hắn vẫn như cũ, chỉ nhìn Hoa Khai, tự trách nói: “Nếu ta biết sự tình trở nên như vậy, lúc ấy dù có thế nào ta cũng không cứu nàng. Ít ra, hôn phách của nàng vẫn còn...”

“Người nói vậy là ý gì? Cái gì hồn phách của nàng vẫn còn? Chẳng lẽ hồn phách nàng sẽ tan sao?”

Bạch Hoa không lên tiếng, trên gương mặt chỉ còn tuyệt vọng.

Tử Trúc đứng lên, nắm lấy cổ áo Bạch Hoa. “Người nói đi! Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì!?”

Bạch Hoa không phản ứng, chỉ chằm rãi chuyển ánh mắt về phía Tử Trúc. Tử Trúc đột nhiên bị một luồng sức mạnh đánh văng ra xa hơn mười thước. Hoa Khai hít sâu một hơi, muốn ngồi dậy ngăn cản nhưng không có chút sức lực nào.

Bạch Hoa nhẹ nhàng giữ Hoa Khai nằm yên. “Đừng lộn xộn, ta không làm hấn bị thương.” Nói xong liền lạnh lùng quay sang Tử Trúc: “Ta nhẹ nhàng với Hoa Khai, không có nghĩa là với ai ta cũng đối xử như vậy. Một kẻ phạm nhân như ngươi, ta há có thể để người làm loạn.”

Quả nhiên Bạch Hoa không làm Tử Trúc bị thương, chỉ đẩy hấn bay ra ngoài, chịu đau đớn ngoài da một chút mà thôi. Tử Trúc quỳ rạp trên đất, đã thảm hại nay còn thảm hại hơn, trong miệng không ngừng lặp đi lặp lại: “Chính là người hại nàng ra như vậy... Chính là người hại nàng ra như vậy...” Dáng vẻ quân tử nho nhã khi xưa, bây giờ nơi đâu?

“Tử Trúc.” Hoa Khai khẽ gọi một tiếng.

Nghe Hoa Khai gọi mình, Tử Trúc lập tức lao đảo đến bên giường nàng.

“Tử Trúc, ngươi trở về đi.”

“Ta không về! Muội nói những lời này, đều chỉ vì ép ta đi mà thôi. Ta làm sao có thể trở về? Làm sao có thể?”

“Nhưng ta hoàn toàn không có lừa ngươi.” Hoa Khai lặng lẽ nhìn Tử Trúc, bàn tay nàng run rẩy nắm lấy tay Bạch Hoa. Thật ra Hoa Khai muốn nắm chặt tay Bạch Hoa, nhưng chỉ cử động một chút thế này thôi cũng đã dùng hết khí lực của nàng. “Ta chưa bao giờ yêu ngươi... Ta yêu chàng, ta muốn được chết bên cạnh chàng...” Hoa Khai chậm rãi gần từng tiếng một. Từng chữ, từng chữ đâm thật sâu vào lòng Tử Trúc, đồng thời cũng làm cho Bạch Hoa càng thêm đau khổ. Dù vậy, hấn chỉ có thể trở mắt nhìn tất cả, không sao tìm được giải pháp. Tuy hấn là linh thú do trời đất biến ảo mà thành, nhưng hấn không biết cải tử hồi sinh, chứ đừng nói đến hồn phách sắp hồi yên phi diệt kia. Cho dù hấn giết Diêm Vương, đoạt được sổ sinh tử cũng không thể thay đổi được gì. Trên sổ sinh tử đã không còn tên của nàng. Không còn kịp nữa rồi, tất cả đều không còn kịp nữa rồi.

Cả người Tử Trúc lao đảo, vẫn không thể tin, kích động gào thét: “Là hấn ép muội, đúng không!?” Ngón tay chỉ vào Bạch Hoa.

“Tử Trúc, ngoại trừ bản thân ta, trên đời này còn ai có thể ép ta?”

Đương nhiên Tử Trúc hiểu, nhưng hấn vẫn nguyện lừa dối chính mình.

“Trở về đi, về lại đạo quan trên núi.” Hoa Khai thở hổn hển, nói đứt quãng: “Sư phụ từng nói tài năng thiên phú của ngươi rất cao, chăm chỉ tu luyện nhất định có thể tu thành chính quả. Hãy quên đi người tên Mạnh Hoa Khai này, nàng vốn không nên sống lâu như vậy...”

“Muội bảo ta làm sao quên? Ta làm nhiều điều như vậy, đều là vì muội, nay muội lại bảo ta quên. Điều đó là không thể, không thể muội có biết không!?” Tử Trúc nói xong lời cuối cùng, bật khóc.

Hoa Khai kéo khóe miệng, gian nan gượng cười: “Nếu ngày đó ngươi không gặp ta trong ngôi miếu đổ nát, chắc mọi việc sẽ không như bây giờ. Có điều ta rất vui, ít nhất ta không hại chết ngươi, không cần mang theo áy náy mà chết đi. Thì ra Bạch Vô Thường cũng có lúc tính sai...”

“Nàng lại nói chuyện ngốc nghếch gì thế!”

“Ta hơi mệt.” Hoa Khai quay sang nói với Bạch Hoa: “Để ta dựa vào chàng một lúc, được không?”

Bạch Hoa mím môi, nhắm mắt lại gật đầu, một lúc sau mới lặng lẽ mở ra, ánh mắt trống rỗng. Hấn đỡ Hoa Khai ngồi dậy, để nàng tựa vào người mình, hai tay vòng qua ôm chặt lấy nàng. Hai mắt Hoa Khai nhắm nghiền, nặng nề chìm vào giấc ngủ, chỉ còn một chút hơi thở mỏng manh chứng minh nàng chưa chết. Thế

nhưng ngày đó không còn bao xa. Hai người người mặc hỷ phục, lại không có cảm giác vui mừng, chỉ có cảm giác tuyệt vọng không lối thoát.

Tử Trúc ngã ngồi dưới đất chứng kiến cảnh tượng trước mặt, dần dần tỉnh táo. Hắn cuộn chặt hai tay thành nắm đấm, rồi lại thả ra, tính toán, suy nghĩ rất lung. Hồi lâu sau Tử Trúc mới đứng lên, bình tĩnh nói với Bạch Hoa: “Nói cho ta biết, ngươi là ai. Còn nữa, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Hoa dường như không nghe thấy câu hỏi của Tử Trúc, im lặng ôm Hoa Khai, giống như không ai có thể chen vào giữa hai người.

“Ta có thể cứu nàng.”

Thân thể Bạch Hoa cứng đờ. Hắn ngẩng đầu nhìn Tử Trúc: “Ta còn chưa tìm được biện pháp, chỉ một kẻ phàm nhân như ngươi thì có sao?”

“Ta có thể cứu nàng.” Tử Trúc nói lại một lần, ngữ khí vô cùng chân thành.

Bạch Hoa nhìn người trong lòng, lại nhìn Tử Trúc, do dự một lúc mới nhẹ nhàng đặt Hoa Khai lên giường, áp một tay lên trán nàng. Một dòng ánh sáng trắng lấp lánh không ngừng tiến vào cơ thể Hoa Khai. Tuy Bạch Hoa truyền hơn phân nửa chân khí cho nàng, nhưng cũng giống như đá chìm đáy biển, nhiều lắm cũng chỉ có thể giữ được mạng nàng thêm một lúc nữa. Dù chỉ một lúc, hắn vẫn cứ tiếp tục, đến khi trán toát mồ hôi lạnh mới dừng tay. Sau đó quay sang nói với Tử Trúc: “Ra ngoài đi.” Dứt lời liền đi ra ngoài trước, Tử Trúc cũng theo sát phía sau.

Không lâu sau, Bạch Hoa từ ngoài nhà đi vào, đứng ở cạnh giường. Đôi mắt vàng vốn trong suốt lại như nước sông Vong Xuyên, sâu không thấy đáy. Hắn thâm tình nhìn Hoa Khai, rồi bỏ đi.

Sau đó Tử Trúc cũng vào nhà, trái ngược với Bạch Hoa, hắn rất bình tĩnh. Tử Trúc nở nụ cười, nhìn Hoa Khai đang ngủ say, nhẹ nhàng nói: “Hoa Khai, muội phải tuân thủ lời giao hẹn ba năm của chúng ta.”

Còn Bạch Hoa, không biết đã đi đâu.

45. Q.6 - Chương 45

Lúc Mạnh Bà ngừng chìm sâu trong hồi tưởng, thì nàng đã tới thiên đình. Bên cạnh nàng là Thanh Đăng và Diêm Vương, nhưng họ không tiếp tục đi cùng Mạnh Bà, họ còn có bổn phận riêng phải thực hiện.

Mạnh Bà chào từ biệt Diêm Vương và Thanh Đăng, một mình đến điện Lãng Tiêu. Trước khi đi, Thanh Đăng còn nói với nàng một câu: “Nếu lần này thần phật chấp nhận cho cô gặp hắn, cô phải chuẩn bị tâm lý.” Giọng điệu hơi trầm ngâm, nhưng chung quy không nói thêm gì nữa.

Bấy giờ, dường như tất cả linh thú quý hiếm đều tập hợp ngoài Lãng Tiêu điện. Rất nhiều tiên hạc bị tiên khí hấp dẫn, dừng cánh nghỉ tạm, khí lạnh tỏa sáng, mây bay đầy trời. Lầu gác trùng điệp, tường vân vạn dặm(*). Thỉnh thoảng có vài thần thú lớn như quả núi bay liệng qua lại, nhưng dù nó có lớn bao nhiêu đi nữa, đứng trước Lãng Tiêu điện chỉ như con chuồn chuồn nhỏ bé mà thôi.

*Tường vân: mây lành

Trong điện, mỹ tửu nồng hương, ca múa thanh bình. Hôm nay chính là hội Bàn Đào năm trăm năm mới có một lần, thần tiên từ khắp nơi tụ về. Hội Bàn Đào lần trước bị con khỉ kia náo loạn, nay nó đã thỉnh được kinh từ phương Tây, được phong làm Đẩu Chiến Thắng phật, đang hớn hỏ đạp một chân trên mặt bàn, muốn cùng bọn họ không say không ngừng. Thế nhưng trải qua bao nhiêu cực khổ thỉnh được kinh về, liệu có bao nhiêu người đọc đây? Ngược lại con khỉ kia đã không còn khí thế năm đó đại náo thiên cung, phá tan địa phủ, bắt phân thắng bại với trời đất, duy ngã độc tôn (*) nữa. Bấy giờ nó chỉ là một con khỉ.

*Duy ngã độc tôn: cả thế giới chỉ có một người là nhất, không ai sánh bằng.

Lúc Mạnh Bà xuất hiện trong điện Lăng Tiêu, đa số tiên nhân đều dừng chén rượu đang cầm trong tay, tò mò nhìn vị tiên xa lạ vừa tới. Một lúc sau mới nhớ ra, đây không phải là sương giáng thần nữ năm đó, vì tự ý thả linh thú mà bị giáng xuống phàm trần – Thanh Nữ sao? Sau này nàng trở thành Mạnh Bà ở địa phủ, vì vong hồn nấu canh. Tất cả mọi chuyện dường như là ý tứ của Phật Tổ. Phật Tổ an bài như thế tất có thâm ý của người.

Con khỉ kia nhìn thấy Mạnh Bà, sức nhớ lại chuyện lúc xưa nó từng đại náo địa phủ, vui vẻ nhảy đến trước mặt nàng, gãi gãi: “Đây không phải là Mạnh Bà ở địa phủ sao? Năm đó đắc tội nhiều, đắc tội nhiều. Cô cũng tới dự hội Bàn Đào? Uống rượu không? Mau đến đây, đến đây!”

Mạnh Bà nhìn Tôn Ngộ Không, người mặc áo mao lụa là, hỏi: “Người là Tôn Ngộ Không?”

Con khỉ không rõ ràng lắm nên reo lên: “Đương nhiên chính là Lão Tôn! Con Lục Nhĩ Mi Hầu(*) cải trang thành Lão Tôn đã bị ta đánh chết từ lâu. Ta không phải Tôn Ngộ Không, thì ai còn ai vào đây!?”

*Lục Nhĩ Mi Hầu: con khỉ sáu tai

Mạnh Bà không lên tiếng. Tôn Ngộ Không nắm đó đầu đội mao tử kim lông chim phượng, người mặc tảo tử hoàng kim giáp, chân mang ngải ti bộ vân lý, tay cầm như ý Kim Cô bổng, không xem thần phật trong trời đất này ra gì, nay đã chết.

Đúng lúc này, Tây Vương Mẫu và Ngọc Đế vừa an tọa, nhìn thấy Mạnh Bà thì sửng sốt. Tây Vương Mẫu phản ứng rất nhanh, thân thiết nói: “Mạnh Bà cũng đến đây? Nhanh vào ghế ngồi đi, đứng đó làm chi?”

Mạnh Bà lắc đầu, rồi lập tức quỳ xuống khiến thần tiên trong điện Lăng Tiêu cùng ồ lên.

“Người làm gì vậy?”

Vương Mẫu nương nương, hôm nay thần đến không phải để dự hội Bàn Đào, mà là muốn tìm người.”

Tây Vương Mẫu và Ngọc Đế trao đổi ánh mắt, đều ngầm hiểu. Ngọc Đế hỏi: “Mạnh Bà muốn tìm ai? Trong chư thần đang ngồi đây có người người muốn tìm không?”

Mạnh Bà ngẩng đầu: “Không có, người thần muốn tìm không ở đây.”

“Vậy người muốn tìm ai?”

“Linh thú ở núi Côn Luân do trời đất biến ảo mà thành — Bạch Trạch. Mấy ngàn năm trước vì đoạt tiên đan của thiên đình mà cùng chư thần giao chiến, cuối cùng trọng thương, bị bắt giữ.” Mạnh Bà vừa nói xong, nội điện chìm trong im lặng, chúng thần tiên đều biết người nàng muốn tìm là ai. Trận chiến năm đó khá ác liệt, tuy không thể so với Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung sau này, nhưng khi đó vì hấn vốn đã bị trọng thương, nếu không chưa chắc bắt được hấn. Có điều đại đa số thần tiên, không phải ai cũng rõ linh thú phát diện kia và tiên tử trước mắt này có quan hệ thế nào.

Mạnh Bà ngẩng đầu nhìn Tây Vương Mẫu, ánh mắt sáng quắc: “Nhưng chàng không ở thiên lao, chàng ở đâu? Chàng ở đâu?”

Tây Vương Mẫu trầm ngâm một chút, khẽ nói: “Xem ra người đã nhớ lại tất cả?”

“Vâng.”

Tây Vương Mẫu cau mày: “Vậy người nên hiểu rõ hấn phạm phải tội gì.”

“Tôn Ngộ Không nắm đó đại náo thiên đình, đả thương thần tiên còn ít sao? Hấn bị giam dưới Ngũ Hành sơn năm trăm năm, thế nhưng Bạch Hoa bị các người nhốt mấy ngàn năm nay! Chẳng lẽ còn chưa đủ?”

Tôn Ngộ Không nghe Mạnh Bà chỉ đích danh mình, rất không vui: “Liên quan gì tới Lão Tôn.”

Tây Vương Mẫu đáp lời: “Không đủ. Tôn Ngộ Không biết phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật. Còn tên súc sinh Bạch Trạch này đến giờ vẫn mê muội không tỉnh. Người nói mấy ngàn năm thì sao, như thế nào mới đủ?”

“Tất cả những gì chàng đang chịu đều do thần mà ra. Thần nguyện một mình gánh vác, cho dù bị hủy nguyên thần, thần cũng không oán không hối, đổi lấy tự do của chàng.” Nói xong, Mạnh Bà nhắm hai mắt, lạy sấp người trên đất.

Chúng thần tiên lập tức xôn xao.

“Thanh Nữ, người phải biết, mọi việc hôm nay đều là nhân quả tuần hoàn của hai người các người mà ra. Các người đi một bước là nhân, mà cũng là quả. Nay hẳn bị giam giữ mấy ngàn năm, người ở địa phủ làm Mạnh Bà, đều là ý tứ của Phật Tổ. Phật Tổ đã an bài như thế, đương nhiên là vì cứu chuộc các người, cứu chuộc chúng sinh, sao có thể dễ dàng thay đổi?”

Mạnh Bà ngẩng đầu: “Hôm nay thần đến đây, cũng chính là ý của Phật Tổ.”

“Sao? Người nói vậy là ý gì?”

“Vốn thần đã quên hết mọi chuyện như Phật Tổ muốn, ở cầu Nại Hà làm một người hầm canh giữ lửa. Trăm ngàn năm sau có khi có thể về thiên đình, đứng vào hàng tiên ban thật. Nhưng năm đó lúc Phật Tổ thành Phật, vì chặt đứt tất cả phàm niệm đã đem đại bi đại hỷ của mình hóa thành một đóa mạn đà la hoa màu trắng, tự tay đặt xuống đường Hoàng Tuyền. Vì sao ngàn ngàn vạn vạn năm sau lại làm cho nó xuất hiện lần nữa trên đường Hoàng Tuyền, vì sao để cho thần bắt gặp, để thần nhớ lại hết mọi chuyện kiếp trước, nhớ lại chàng? Tất cả, đều không phải là ý của Phật Tổ sao? Thần chỉ muốn gặp chàng, chỉ một lần được gặp chàng, cầu xin Vương Mẫu nương nương thành toàn...” Dứt lời, Mạnh Bà nặng nề dập đầu trên đất.

Tiếng vang đó, ngay cả Tôn Ngộ Không nghe xong cũng thấy đầu mình ê ẩm.

Tây Vương Mẫu cau mày, trao đổi ánh mắt với Ngọc Đế. Vương Mẫu nói nhỏ gì đó bên tai Ngọc Đế, Ngọc Đế gật đầu, liền nói với Mạnh Bà: “Người có thể gặp hẳn, nhưng không dễ dàng như vậy.”

“Chỉ cần thần có thể gặp chàng, bất luận điều kiện gì thần đều chấp nhận.”

“Người không sợ bị phạt muôn đời làm súc vật, vĩnh viễn không thể thành tiên?”

“Phải.”

Chúng thần tiên lại huyên não một hồi.

“Chỉ để gặp hẳn một lần, có đáng không?”

Mạnh Bà nhẹ nhàng nói: “Có đáng hay không, chỉ có người trong cuộc mới biết, người ở ngoài làm sao có thể hiểu thấu? Năm đó Phật Tổ cắt thịt cho chim ưng ăn, Địa Tạng Vương Bồ Tát đã thề: ‘Lục đạo độ tận, thủy chứng Bồ Đề, địa ngục bất không, thệ bất thành Phật.’ Có ai hỏi họ có đáng giá bao giờ chưa?”

* Lục đạo độ tận, thủy chứng bồ đề, địa ngục bất không, thệ bất thành Phật: Bao giờ phổ độ tất thấy chúng sanh trong lục đạo mới chứng quả Bồ Đề, địa ngục còn chưa trống, thề không thành Phật.

Tây Vương Mẫu lắc đầu: “Thanh Nữ, vốn phạt người hạ phàm luân hồi, chính là để người thấy rõ sinh tử, nhìn thấu thất tình lục dục. Người ở Hoàng Tuyền nhiều năm như vậy, cũng nên nhìn thấu luân hồi rồi. Tất cả mọi sự trên đời này chỉ là vô thường mà thôi. Không thể ngờ mấy ngàn năm qua người vẫn không hiểu được đạo lý trong đó, ngược lại càng lún càng sâu. Thật là làm chúng ta đau lòng biết bao nhiêu!”

Mạnh Bà quỳ trên mặt đất, duy trì im lặng. Chẳng qua cố chấp trong mắt không hề giảm đi.

Tây Vương Mẫu thở dài, nói: “Nếu người có thể lên núi Côn Luân tìm được Hồng Liên đã tuyệt tích ngàn năm, chúng ta coi như mở một đường để người gặp hẳn. Nhưng nếu trong một tháng người không tìm được, thì cũng đừng vọng tưởng nữa, hãy trở về địa phủ tu tâm dưỡng tính, sớm ngày trở lại thiên đình.”

Mạnh Bà ngẩng người. “Hồng Liên?”

“Đúng vậy, rất lâu trước đây có một tiên nhân, cũng động phàm tâm, bị tước hết tiên pháp, giam cầm trên đỉnh Côn Luân. Người hẳn yêu sau khi chết, hồn phách không muốn luân hồi chuyển thế, ở trong địa ngục chịu đủ khổ đau. Còn tiên nhân trên đỉnh Côn Luân kia mỗi ngày dùng máu mình tưới lên tuyết liên. Ngày qua ngày, năm lại năm. Cuối cùng tuyết liên trên núi nở ra một màu đỏ như lửa, ở địa ngục đồng thời xuất hiện rất nhiều Hồng Liên, ngay cả trời xanh cũng phải cảm động. Đáng tiếc, lúc Hồng Liên nở hoa, tiên

nhân kia hoàn toàn hôi yên phi diệt, nguyên thần tan biến. Hồn phách ở địa phủ xoay người tiến vào luân hồi, Hồng Liên cũng biến mất. Từ đó về sau trên Côn Luân quanh năm tuyết phủ không nở đóa Hồng Liên nào, nhưng tương truyền nếu có tiên nhân thâm tình như người kia, Hồng Liên sẽ lại xuất hiện. Nếu người có thể tìm được, chứng minh quả thật người một lòng vì hắn. Nếu người không tìm được, chứng minh cái người gọi là yêu cũng không đủ sâu. Thấu rõ tâm mình rồi, quay đầu là bờ.”

Mạnh Bà nghe xong, tự mình lẩm bẩm: “Hồng Liên trên đỉnh Côn Luân?” Sau đó dập đầu một cái thật mạnh: “Đa tạ Vương Mẫu nương nương, thần nhất định sẽ tìm được.” Dứt lời, lập tức đi khỏi Lăng Tiêu điện. Bên ngoài Lăng Tiêu điện có rất nhiều kỳ trân dị thú, đều do trời đất biến ảo mà thành, cũng là vật cưỡi của các tiên nhân trong điện. Chúng nó vô cùng to lớn, nhưng giống như có thứ gì đó trói buộc khiến chúng quy củ ngồi ngoài Lăng Tiêu điện. Mạnh Bà cảm thông nhìn chúng, rồi xoay người tiến về hướng núi Côn Luân.

Đợi Mạnh Bà đi rồi, Ngọc Đế mới hỏi Tây Vương Mẫu: “Ta chưa bao giờ nghe nói trên núi Côn Luân có Hồng Liên gì đó, cũng chưa từng nghe qua truyền thuyết này, có thật thế không?”

Ánh mắt Tây Vương Mẫu mơ hồ, phảng phất nhìn về hướng Mạnh Bà rời đi. “Đó chẳng qua chỉ là một lời nói dối, lừa nàng mà thôi. Hồng Liên như hỏa, phong cảnh chỉ có địa ngục Hoàng Tuyền mới có. Núi tuyết Côn Luân sao có thể có dục hỏa đậm đặc như vậy? Chờ một tháng sau, nàng không tìm thấy tự nhiên sẽ nghĩ tình cảm của mình vốn không sâu, tự nhiên sẽ nghĩ ngờ hết thấy đều do mình tự huỷ hoại, tự nhiên sẽ buông tay. Tuy thần tiên không thể nói dối, nhưng đó đều là để nàng sớm buông chấp niệm, thoát ly khổ ải, tránh có một ngày ngay cả nguyên thần cũng tiêu tan. Huống chi trên đường tới đỉnh Côn Luân có rất nhiều kỳ trân dị thú, nguy hiểm trùng trùng, nàng có đến nơi không còn chưa biết được.”

Ngọc Đế lập tức tươi cười rạng rỡ, gật đầu nói: “Chủ ý này hay, rất hay!”

“Có điều trên đường Hoàng Tuyền lại nở một đóa mạn đà la hoa màu trắng, nếu đúng như lời nàng nói, chính là ý của Phật Tổ. Văn tiệp nên cho người đến chỗ Phật Tổ tìm hiểu xem.”

Ngọc Đế gật đầu nói phải.

Sau đó Tây Vương Mẫu nói với thần tiên đang dự tiệc: “Vừa rồi coi như một khúc nhạc đệm cho tiệc Bàn Đào, chúng tiên gia dừng để ý, tiếp tục thưởng thức bàn đào vừa hái thôi.”

Chỉ trong chốc lát, trên Lăng Tiêu điện lại là rượu thơm nồng đậm, ca múa rộn ràng, hoa bay khắp trời.

Dường như chẳng ai để tâm đến chuyện vừa rồi.

46. Q.6 - Chương 46

Núi tiên Côn Luân, chính là nơi muôn vàn linh thú và độc vật tập hợp. Lâu lắm rồi Tây Vương Mẫu không còn lui tới chốn này. Rất nhiều thổ lâu hình dáng như dê núi cực lớn, và hàng chục loài tiên thú mạnh yếu đều tử thủ ở đây. Đa phần bọn chúng đều tụ tập ở sườn núi hoặc thấp hơn. Càng lên cao, thời tiết càng giá rét. Xung quanh chỉ có băng tuyết ngàn năm, ngoại trừ gió tuyết không ngừng gào thét thì không còn bất cứ thứ gì khác. Nhưng mấy ai biết được, ẩn dưới màn tuyết trắng xóa là hàng loạt thần thú hung mãnh từ thời thượng cổ. Anh Chiêu cai quản thổ lâu, Giao Nhân sở trường mai phục đột kích, sơn thần Lục Ngộ... Bọn họ lặng lẽ ẩn náu đâu đó, không dễ dàng để bất cứ ai đặt chân lên vùng đất này.

*Thổ lâu: một loài dê núi ăn thịt người trong truyền thuyết, được ghi chép trong tập hai Tây Sơn Kinh, thuộc bộ Sơn Hải Kinh – Thiên Hạ Kỳ Thư – bộ cổ tịch thời Tiên Tần của Trung Quốc.

Kiếp trước Mạnh Bà là Giáng sương thần nữ — Thanh Nữ, muốn lên núi Côn Luân không có gì khó. Nhưng bây giờ nàng chỉ là Mạnh Bà, một tiểu thần bé nhỏ dưới âm ti, pháp lực không cao, trên người còn nhuốm mùi địa ngục Hoàng Tuyền. Tuy là thần thú, nhưng bọn chúng chưa có linh tính. Mặc kệ người tới đây kiếp trước là ai, chúng chỉ tin những gì mình cảm giác được.

Mạnh Bà đến Côn Luân đã năm ngày, vẫn còn cách đỉnh núi rất xa trong khi nàng đã vô cùng mệt mỏi, vết thương chẳng chít khấp người. Ngược mắt nhìn, thế giới chỉ một màu băng tuyết. Nếu muốn đặt chân đến vùng đất bên kia, chỉ có con đường duy nhất là xông qua bầy thổ lâu đông đúc.

Thổ lâu trông như sơn dương được khổng lồ, bờm dài, râu trên trán che đi cặp mắt to như chuông đồng. Điểm lợi hại nhất của bọn chúng chính là bốn chiếc sừng cực lớn trên đầu, sắc nhọn và cứng như đá. Tệ hơn, động tác của chúng rất mau lẹ, tính tình lại hung hổ như trâu.

Bị tấn công đột ngột, Mạnh Bà chật vật né tránh. Chưa kịp đứng vững, hơn mười con thổ lâu đã tụ tập thành đàn, bao vây xung quanh nàng. Chân hung hăng cào cào trên đất chuẩn bị lao tới. Có lẽ vì Mạnh Bà ở Hoàng Tuyền đã lâu, trên người toàn hương vị của vong hồn, kích thích khứu giác linh mẫn của chúng.

Bầy thổ lâu dùng tốc độ như tên bắn lao về phía Mạnh Bà. Thân hình to lớn cũng không làm chúng chậm lại, chân dẫm lên mặt băng rầm rập như tiếng sấm. Mạnh Bà lập tức dùng kiếm xúc tuyết, vẩy vào đàn thổ lâu. Chỉ che mắt chúng được một tích tắc nhưng cũng đủ làm động tác chúng chậm lại. Nàng mới nhân cơ hội phi thân ra sau một tảng đá lớn cách đó không xa.

Mạnh Bà không dám sử dụng nhiều tiên pháp. Nàng chỉ sợ Hồng Liên còn chưa tìm thấy, mình đã không còn đủ sức leo lên. Huống chi không biết phía trước còn bao nhiêu hiểm nguy, nhất định không thể bị giam chân ở chỗ này.

Cả đàn thổ lâu không kịp dừng lại, ùn vào một chỗ. Hàng trăm cái sừng cứng như đá va chạm vào nhau tạo ra tiếng vang rất lớn. Không ít thổ lâu bị thương khiến những con còn trụ vững càng thêm giận dữ. Chúng nó gầm lên mấy tiếng thật lớn, nhanh chóng xoay người tấn công về phía tảng đá nơi Mạnh Bà đang đứng. Tốc độ càng nhanh hơn, sức càng mạnh hơn so với vừa rồi. Tiếng vó giẫm lên băng gần như rung động cả ngọn núi. Khối đá bị hàng chục cặp sừng sắc nhọn húc vào liền vỡ vụn. Nàng không kịp né tránh, bị một mảnh đá sắc văng ra cắt trúng cánh tay, máu chảy ròng ròng, vẩy bắn y phục.

Mạnh Bà ôm cánh tay ngã xuống, chân mảy nhú chặt. Thổ lâu cũng không định để kẻ xâm nhập kịp thở. Đá vụn còn chưa rơi hết xuống đất, chúng đã vòng lại lao về hướng Mạnh Bà. Tới trước mặt nàng, chúng dựng đứng hai chân trước lên như ngựa hoang, định dùng sức dẫm bẹp.

Mạnh Bà thấy thế, cổ nén đau, dùng hai tay chập lại kết thành thủ ấn, tạo ra kết giới che chắn phía trước, vừa đúng lúc chân trước của bọn thổ lâu đập vào, phát ra âm thanh trầm đục. Hai bên giằng co một lúc, thổ lâu không hề lưu tình, liên tục dùng chân trước đập vào kết giới. Số lượng thổ lâu xông vào càng đông, sắc mặt Mạnh Bà càng lúc càng nhợt nhạt. Không bao lâu sau, khoe miệng đột nhiên rỉ máu. Kết giới rạn nứt như mặt băng vỡ, sắp bị đâm vỡ sắt dẫm lên người.

Đúng lúc này, một tiếng huýt du dương truyền đến từ phía chân trời. Mấy chục con thổ lâu lập tức lùi về phía sau, ngoan ngoãn đứng tại chỗ, một bước cũng không dịch chuyển. Cảm xúc phần nộ hoàn toàn biến mất. Bây giờ chúng giống hệt một bầy sơn dương hiền lành.

Mạnh Bà còn chưa kịp suy xét xem chuyện gì đang xảy ra, trên trời đột nhiên xuất hiện đôi cánh thật lớn, bay xẹt qua đầu nàng. Cái bóng xám rất to lớn nhanh như tia chớp, không tiếng động, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Một con quái vật an tĩnh đứng trước mặt nàng.

Chính là Anh Chiêu.

Thân trên nam nhân để trần, lưng đeo một cái cung to nặng. Nếu chỉ nhìn phía trên, hẳn là một thanh niên tuấn tú. Nhưng thân thể hắn từ phần eo trở xuống lại giống như mình ngựa, bốn chân chắc khỏe đứng vững trên đất. Vẫn ngựa trên thân lại có chút giống hổ, còn có cả một đôi cánh rất to. Vì có đôi cánh này, hắn mới có thể tự do bay lượn.

Mạnh Bà biết hắn. Tên hắn là Anh Chiêu, phụ trách quản lý tiên thú và thực vật cấp thấp trên núi Côn Luân, bao gồm cả đám thổ lâu.

Anh Chiêu đề phòng nhìn Mạnh Bà, tay đã giương cung nhắm thẳng vào nàng, lạnh lùng hỏi: “Người là ai?”

Mạnh Bà ôm cánh tay vẫn còn chảy máu, đứng lên, bình tĩnh đáp lời hắn: “Ta tên là Mạnh Bà, là người hầm canh bên cầu Nại Hà, dưới đường Hoàng Tuyền.”

Anh Chiêu nhíu mày: “Người hằm canh?” Cung tiễn trong tay hắn vẫn chưa hạ xuống. “Cô đến Côn Luân làm gì?”

“Tìm một thứ.”

“Thứ gì?”

“Hong Liên.”

“Hong Liên?”

“Đúng, hoa đỏ như lửa.”

Anh Chiêu cười nhạt. “Ta ở Côn Luân ngàn vạn năm nay, mỗi tấc đất nơi này ta đều quen thuộc, mỗi loài cây ta đều biết qua, chỉ là chưa bao giờ thấy, cũng chưa từng nghe đến Hong Liên mà cô nói.”

“Nó ở trên đỉnh Côn Luân, ta nhất định phải tìm được nó!”

“Trên đỉnh Côn Luân? Vậy càng không thể có, trên đỉnh Côn Luân chỉ có tuyết liên. Huống chi càng lên cao, gió tuyết càng lớn. Mất có thể nhìn thấy chỉ có tuyết trắng bạt ngàn. Nếu thật sự có Hong Liên đỏ như lửa, làm sao ta lại không biết?”

“Cô tìm nó làm gì?” Anh Chiêu lại hỏi.

Mạnh Bà quay đầu, buồn bã nhìn hắn. “Người biết Bạch Hoa không?”

“Không biết.”

“À không, Bạch Hoa là tên của chàng. Chàng vốn là Bạch Trạch.”

Anh Chiêu ngẩn người, cung tiễn trên tay hơi hạ xuống. “Biết, nhưng hắn đã không còn ở Côn Luân lâu lắm rồi.”

“Người biết hắn ở đâu không?”

Anh Chiêu lắc đầu: “Rất lâu trước kia thiên đình cử rất nhiều người đến đây bắt hắn đi. Sau đó nghe nói hắn đã thương rất nhiều thiên binh thiên tướng. Bây giờ ta cũng không biết hắn ở đâu.”

“Người không biết, ta cũng không biết, nhưng có vài người biết. Chỉ cần ta tìm được Hong Liên, bọn họ sẽ nói cho ta biết. Đây chính là lý do ta nhất định phải tìm cho được Hong Liên.”

Anh Chiêu chăm chú nhìn Mạnh Bà, dường như muốn suy đoán xem lời nàng nói là thật hay giả. Cuối cùng, Anh Chiêu tin là vì ánh mắt bi thương kia, trong đó có cả tín niệm kiên cường. Có lẽ đây chính là hy vọng duy nhất của nàng.

Anh Chiêu xếp lại cung tiễn, xua đi đám thổ lâu ở phía sau, rồi nói với Mạnh Bà: “Ta tin lời cô, nhưng Côn Luân tiên sơn, không phải nơi một tiểu thần hằm canh nhỏ nhoi ở địa phủ có thể đến. Rất tiếc ta không thể để cô đi tiếp.”

“Vì sao?” Ánh mắt Mạnh Bà tối lại, cùng lúc đó, vẻ cổ chấp lại đồng thời tăng lên. Trong tích tắc, ý nghĩ phải liều mạng xông lên chột lóe trong đầu.

“Trách nhiệm của ta là bảo vệ Côn Luân.” Anh Chiêu ngập ngừng một thoáng, nói thêm: “Trừ phi cô có lý do tốt hơn, ví dụ như ai bảo cô đến đây.”

Mạnh Bà vừa nghe liền hiểu hắn muốn mở đường ình đi qua. Trong lòng không khỏi cảm kích. Nàng nói: “Kiếp trước ta là Giáng sương thần nữ, nay đến Côn Luân tìm Hong Liên, chính là đáp ứng yêu cầu của Vương Mẫu nương nương.”

Anh Chiêu nghe Mạnh Bà nói như vậy, cảm thấy hơi kinh ngạc. Hắn vốn tưởng nàng chỉ là một tiểu thần nhỏ bé, không ngờ nàng lại là Giáng sương thần nữ trên thiên đình. Tính theo cấp bậc tiên giai, nàng còn cao hơn hắn một chút. Huống hồ chính Vương Mẫu nương nương bảo nàng tới. Núi Côn Luân vốn là của Vương Mẫu nương nương, có sự đồng ý của ngài, vậy thì dễ dàng rồi.

“Nếu Vương Mẫu nương nương đã đồng ý, Anh Chiêu không ngăn cản làm chi. Hơn nữa, ta còn có thể tiến cô một đoạn.”

“Thật sao?” Mạnh Bà vô cùng vui mừng. Chỉ cần tiến gần đỉnh Côn Luân thêm một bước, cũng giống như gần người kia thêm một bước.

“Tất nhiên ta không nói dối.”

“Không thể báo đáp.”

Anh Chiêu mỉm cười: “Ngồi lên đây đi, ta chỉ tiện đường mà thôi.”

Mạnh Bà không nói thêm, nghiêng người leo lên lưng hắn. Vó ngựa dậm vài cái trên đất liền tăng tốc chạy đi, nhanh như tên bắn. Được một lúc, đôi cánh lớn trên lưng xòe ra, đón gió bay xuyên qua tầng mây.

Càng lên cao, gió tuyết càng dữ dội. Chưa thấy đỉnh núi đâu, mà tuyết thổi lạnh thấu xương, gió rét rít vù vù qua tai. Phóng mắt nhìn ra xa, ngoài băng tuyết cũng chỉ có băng tuyết. Tựa như cả trời đất đều bị đóng băng trắng xóa, hoàn toàn không có điểm cuối.

Dù được Anh Chiêu che chắn phần lớn, Mạnh Bà vẫn cảm thấy gió tuyết quất vào da thịt vô cùng đau đớn. Giống như dùi mạt không phải gió tuyết, mà là dao sắc bén nhọn.

Bay được một lúc lâu, Anh Chiêu mới dừng lại. Mạnh Bà tự giác nhảy xuống từ trên lưng hắn.

“Nơi này chưa phải đỉnh Côn Luân, nhưng ta không thể đi tiếp, nhiều nhất chỉ có thể đưa cô đến đây thôi.” Tiếng gió quá lớn khiến Anh Chiêu gần như gào lên nhưng âm thanh vẫn bị nuốt chửng. Tuy vậy Mạnh Bà vẫn nghe rất rõ.

“Thế này ta đã vô cùng cảm kích. Đoạn đường còn lại, tự ta sẽ đi tiếp.”

“Thời tiết trên đó thật sự rất khắc nghiệt, ta nghĩ cô không đi được đâu. Nếu bây giờ cô đổi ý, ta có thể đưa cô về.”

Mạnh Bà nhìn hắn, ánh mắt kiên định. “Ta tuyệt đối không hối hận.”

Anh Chiêu cũng nhìn nàng, trả lời: “Vậy tiên tử nhớ bảo trọng!”

“Bảo trọng.”

Anh Chiêu xoay người định rời đi, đột nhiên nhớ tới một việc, vội vàng gọi lại người đang đón gió tuyết đi về phía trước.

“Thần thú trên Côn Luân tuy đông, nhưng có thể xuất hiện từ đoạn này không có bao nhiêu. Sơn thần Lục Ngô có thể nhìn thấu tâm tư mọi người, chắc sẽ không gây khó khăn cho cô. Nhưng cô nhất định phải cẩn thận Giao Nhân. Hắn anh dũng thiện chiến, không cần biết người đến là ai, chỉ cần có người bước vào lãnh địa của hắn, hắn sẽ lập tức giết chết. Cô phải chú ý một chút.”

Những chuyện này Mạnh Bà đều biết, nhưng trong lòng vẫn vô cùng cảm kích. Nàng từ biệt Anh Chiêu lần nữa: “Bảo trọng.”

Anh Chiêu xoay người, vỗ cánh bay xuống núi, nhanh hơn nhiều so với lúc đến đây.

Mạnh Bà cũng quay lại, tiếp tục tiến bước về phía trước. Trong gió tuyết không ngừng gào thét, bước đi vô cùng gian nan, nhưng mỗi một bước đều kiên định như núi. Không lâu sau, bóng dáng Mạnh Bà hoàn toàn biến mất trong màn băng tuyết mù mịt.

47. Q.6 - Chương 47

Càng lên cao, gió tuyết càng hung hãn, như hàng ngàn lưỡi dao bằng băng ngưng tụ, che lấp con đường phía trước. Côn Luân hoàn toàn là một thế giới băng tuyết. Gió tuyết thét gào năm này sang năm khác, vùi lấp đại địa dưới tầng băng ngàn ngàn vạn vạn năm. Mắt nhìn chỉ thấy một màu tuyết trắng xóa, tai nghe chỉ có tiếng gió bi thương rít gào, trong tâm chỉ có tuyệt vọng, cô độc giữa trời đất mênh mông một màu.

Mạnh Bà tự hỏi, rốt cuộc thì tiên nhân bị nhốt ở Côn Luân kia phải yêu sâu đến bao nhiêu mới có thể chịu đựng được cảm giác cô độc, lạnh lẽo cắt da cắt thịt này? Thần tiên có thể thuận gió mà bay, trường sinh bất tử, nhưng thế thì sao? Giữa chốn lẻ loi vô biên vô hạn, có lẽ hoàn toàn tan biết, nguyên thần tuyệt diệt mới là sự giải thoát tốt nhất.

Mạnh Bà không biết mình đã đi bao lâu, nơi này hoàn toàn không có ngày đêm. Nàng chỉ biết mình rất mệt mỏi, mệt đến sắp chết, nhưng không thể dừng lại. Nàng sợ mình chưa tới được đỉnh núi, kỳ hạn một tháng đã đến. Lúc đầu Mạnh Bà còn lập kết giới quanh người, ngăn cản gió tuyết. Thế nhưng thân thể ngày một rã rời, kết giới cũng mỏng theo, sẽ nhanh chóng bị băng sương đánh vỡ. Mạnh Bà không dám dùng nhiều pháp lực, cuối cùng đành phải bỏ kết giới, cúi người đón gió lạnh, tiếp tục bước đi. Tuyết phủ lên tóc nặng trĩu, mỗi bước chân đều lún thật sâu trên nền tuyết. Gió thổi quá nhanh, chân nàng chưa kịp nhấc ra, đã bị tuyết phủ thêm một lớp. Nhưng khát vọng tìm cho được Hồng Liên không ngừng thôi thúc, giục nàng cứ đi mãi, đi mãi về phía trước.

Mãi đến lúc Mạnh Bà mệt đến mức thật sự không nhấc nổi chân, mới trốn sau một tảng đá hơi nhô lên. Nàng co người né gió lạnh, nhắm mắt dưỡng thần, nhưng không dám ngủ. Anh Chiêu đã nói rất hiểm thận thú có thể đến nơi này, không dễ gì chạm mặt nhưng Mạnh Bà không dám lơ lỏng. Hơn nữa nàng cũng sợ mình ngủ rồi sẽ không thể tỉnh lại.

Đợi thân thể khỏe hơn một chút, Mạnh Bà mới lắc mình giữ tuyết bám đầy trên người. Mỗi lần rung người là một lần khảo nghiệm ý chí, hai chân đã run lẩy bẩy vì lạnh. Thân thể mỗi mệt không làm nàng khổ sở, khổ sở nhất chính là tâm trạng bất lực và tuyệt vọng.

Phía trước vẫn một màu tuyết trắng xóa. Mạnh Bà biết mình đi nhiều ngày lắm rồi, nhưng chưa thấy đỉnh núi đâu. Đường như trên đời này chỉ còn mình nàng cô độc đi trên con đường bất tận không có điểm dừng. Mạnh Bà bắt đầu cảm thấy sợ, nàng sợ thật ra núi Côn Luân không có đỉnh cao nhất, sợ không tìm thấy Hồng Liên, sợ không được gặp chàng.

Nội tâm bị dày vò đến cực điểm. Lúc nàng tưởng như không chịu đựng được nữa, Mạnh Bà thấy một vị thần. Đó là sơn thần núi Côn Luân — Lục Ngô.

Thân người hần tựa như mảnh hổ, nhưng lớn hơn mảnh hổ nhiều, phía sau là chín cái đuôi dài. Hần ở rất xa, hình dáng ẩn hiện trong làn mưa tuyết nhưng Mạnh Bà vẫn phát hiện được.

Không đúng, thay vì nói Mạnh Bà phát hiện ra hần, phải nói là hần phát hiện Mạnh Bà trước. Bởi vì nàng không nhìn rõ hình dáng hần nhưng cảm nhận được ánh mắt sắc bén, cảnh giác và đầy sát khí đang nhìn mình. Tuy vậy, thần sắc hung ác đang nhìn theo cái người tự tiện xâm nhập Côn Luân nhanh chóng biến mất, chỉ còn ngiên ngẫm đánh giá. Cuối cùng ngay cả ánh mắt đánh giá cũng không còn. Vị sơn thần này lặng lẽ quay người bỏ đi, biến mất trong gió tuyết mù mịt.

Mạnh Bà thở phào nhẹ nhõm. Vừa nãy nàng chỉ sợ Lục Ngô sẽ chủ động tấn công. Có thể gặp được Lục Ngô ở đây, nhất định là đỉnh núi không còn xa nữa. Cảm giác cô độc, bất lực, và tuyệt vọng nhiều ngày qua tan thành mây khói trong nháy mắt. Khát vọng giúp chân nàng bước nhanh hơn, cảm giác mệt mỏi cũng nhạt đi. Do quá vội vã mà Mạnh Bà bị vấp ngã mấy lần, nhưng nàng lập tức ngồi dậy đi tiếp. Trên gương mặt là niềm vui sướng không thể tả xiết.

Leo được một đoạn dốc gần như thẳng đứng, quang cảnh phía trước cũng dần rõ ràng. Trên đỉnh cái dốc là mặt bằng rộng bao la, phẳng như gương, cứng hơn đá. Băng tuyết tích tụ năm này sang năm nọ, không biết đã dày đến mấy ngàn thước. Một tầng sương mù dày đặc lững lờ bao phủ, khí lạnh không ngừng thấm vào xương cốt.

Trên mặt bằng bằng phẳng, từng đóa từng đóa tuyết liên trong suốt nở rộ, phủ kín địa vực vô ngần. Nơi này, chính là đỉnh Côn Luân.

Cuối cùng cũng đến. Cuối cùng cũng đến rồi.

Vui sướng chưa được một khắc, thất vọng lại như sóng lớn cuộn cuộn tràn tới. Đúng như lời Anh Chiêu nói, ở một nơi chỉ có tuyết trắng thế này, nếu thật sự có Hồng Liên đỏ lửa thì sao có thể không thấy. Nhưng trên đỉnh Côn Luân, ngoại trừ tuyết liên trong suốt trước mắt, không còn bất cứ màu sắc nào khác.

Tuyết liên là cảnh sắc hiếm hoi của Côn Luân. Rẽ của chúng cắm sâu vào tầng băng ngàn thước, vững vàng bám trụ. Từng cánh hoa lay động trong gió lạnh, ngược lại có chút giống biển hoa Bỉ Ngạn bên đường Hoàng Tuyền.

Gió tuyết không ngừng rít gào, bám đầy lên người Mạnh Bà. Xa xa trông lại, Mạnh Bà giống như tuyết nữ bước ra từ giữa biển trắng. Nàng nhắm đôi mắt cay xè, sau đó lặng lẽ mở ra. Trong mắt chứa đầy hy vọng. Nàng sửa sang y phục, một lần nữa cất bước. Mạnh Bà tin, Hồng Liên nhất định ở đâu đó không xa.

Mạnh Bà không phát hiện, bên dưới mặt băng dưới chân nàng, có một bóng đen lớn lặng lẽ bơi qua, rồi biến mất.

Đi rồi dừng, dừng rồi đi, lâu đến mức cả thể xác và tinh thần Mạnh Bà đều rã rời. Càng đi về phía trước, tâm trạng nàng càng nặng nề. Đừng nói Hồng Liên, ngay cả bất kỳ vật gì màu đỏ cũng không có. Hiện tại thứ duy nhất có thể giúp nàng gắng gượng chính là hơi thở nhẹ, quen thuộc trên Côn Luân sơn. Đây là nơi Bạch Hoa được sinh ra. Không biết phải trải qua mấy ngàn mấy vạn năm, tu luyện bao lâu mới có thể trưởng thành ở cái nơi lạnh lẽo này. Vì sao thiên đình nhất định không buông tha cho chàng?

Lại thêm bảy ngày nữa trôi qua. Hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ hạn một tháng. Nàng đã đi khắp đỉnh Côn Luân, nhưng ngoại trừ tuyết liên thì không còn loài hoa nào khác. Mạnh Bà cứ miệt mài, cẩn thận tìm kiếm, không sót một tấc đất. Vậy mà bây giờ chỉ có thể đứng trên đỉnh chót vót, hoang mang nhìn quang cảnh trước mặt. Vách núi đen đùng đứng như bị búa nện vỡ, bên dưới là vực sâu vạn trượng. Mạnh Bà hiểu rõ hơn bất cứ người nào khác, dưới kia không có gì cả. Vùng đất dưới đó đều là nơi nàng đã từng đi qua.

Hai mắt ngậm nước, lệ nhanh chóng bị đóng băng. Mắt đau, cả tim cũng đau. Nàng khe khẽ gọi thầm hết lần này đến lần khác: “Bạch Hoa...” Sau đó đột nhiên ngửa mặt lên trời, bất lực và tuyệt vọng gào lên: “Cuối cùng thì chàng ở đâu!” Tiếng vọng khắc khoải, đau đến xé lòng.

Trả lời nàng, ngoại trừ tiếng gió, chỉ có thỉnh thoảng không tĩnh mịch.

Mạnh Bà quỳ sụp bên bờ vực, gương mặt đắm nước mắt. Lòng nàng không thể thừa nhận vì tình mình không đủ sâu mới không tìm thấy Hồng Liên. Nàng tình nguyện dùng nguyên thần chỉ để đổi lấy cơ hội gặp mặt Bạch Hoa một lần, sao có thể nói tình nàng không sâu? Làm sao có thể!

Lặng người ngồi tại chỗ một hồi, dường như Mạnh Bà đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó. Nàng bò dậy, lão đảo chạy thật nhanh đến chỗ đóa tuyết liên gần nhất. Tiên nhân kia có thể dùng máu nhuộm đỏ tuyết liên, vậy nàng cũng có thể!

Mạnh Bà tự cắt một nhát trên lòng bàn tay, vết thương sâu đến tận xương. Máu chảy xuống phủ lên cánh hoa, nhưng sắc đỏ nhanh chóng bị tuyết liên hút mất. Đóa hoa vẫn trắng ngần như cũ. Nàng ấn vào vết thương để máu chảy ra nhiều hơn, nhưng máu vừa chảy xuống lại bị đóa hoa hút hết, không còn chút dấu vết.

Mạnh Bà ngồi xổm trên mặt băng, giữ lấy đóa tuyết liên. Băng tuyết giá rét có thể làm nàng đông cứng, nhưng nàng mặc kệ, kiên trì ngồi đó. Máu trên tay không ngừng nhỏ xuống đóa tuyết liên. Giá lạnh làm vết thương của nàng nhanh chóng bị đông lại, máu ngưng tụ. Mạnh Bà lại cắt lên vết thương đã đông đá, không hề nương tay, như không còn biết đau đớn là gì. Chỉ có thân thể không ngừng run rẩy, vết thương này chồng lên vết thương khác.

Không biết bao lâu sau, môi nàng trắng bệch, lòng bàn tay không còn tiết ra máu được nữa, cho dù dùng lực ấn xuống cũng vậy. Nàng điên cuồng rạch thêm mấy đường cũng không có gì chảy ra. Cả cánh tay tả tới, thâm đen vì hoại tử, máu thịt nhầy nhụa, lộ cả xương trắng. Thật ra cánh tay Mạnh Bà đã mất cảm giác từ lâu. Nó như khối băng lạnh buốt, tê cứng. Đến mức như vậy, mà đóa tuyết liên trước mắt vẫn trắng ngần như lúc đầu, như vô vàn bông hoa khác. Cánh hoa lay động chấp chờn theo gió lạnh, dường như đang cười nhạo sự bất lực của nàng.

Thời gian không ngừng trôi, qua ngày hôm nay sẽ không còn cơ hội nào nữa. Nghĩ thế, Mạnh Bà lại dùng tay kia tìm lấy thanh kiếm, ra sức cứa lên cánh tay còn lại, đến mức xương bàn tay sắp gãy lìa. Máu chảy xuống, lại bị tuyết liên hấp thụ hết. Chỉ là thấy có máu chảy ra, lòng nàng mới nhẹ nhõm được một chút.

Đôi môi tái nhợt, cả người gần như bị băng tuyết bao trùm, tứ chi lạnh ngắt, đông cứng, đồng loạt tuyên

bổ thân thể nàng đã đến cực hạn. Nếu còn tiếp tục như thế, dù nàng có tế sống nguyên thần của mình thì có lẽ đóa tuyết liên kia vẫn là tuyết liên, sẽ không bao giờ biến thành Hồng Liên như lửa.

Trong không khí tràn ngập hơi thở nhẹ nhẹ, mỏng manh của Bạch Hoa, lại càng làm cho Mạnh Bà đau đớn không thôi, máu từ bàn tay rỏ xuống cũng sắp hết.

Đúng lúc này, một bóng ma to lớn từ dưới lớp băng ngàn thước, lặng im đến gần sau lưng nàng. Nó đột nhiên phá băng xông ra, khí thể rung chuyển đất trời. Trong tiếng gầm dài, hàng vạn viên đá xoay tròn bắn ra theo con sóng lớn, đánh vào Mạnh Bà làm nàng văng ra xa hơn mười trượng, đập vào một tảng đá khổng lồ. Nàng phun ra một ngụm máu, không còn chút sức lực nào để phản kích.

Cùng với tiếng gầm như rồng ngâm, một con giao long màu xanh vọt lên, lượn vòng mấy lần trên không rồi lao xuống mặt băng lạnh giá, lại khơi dậy sóng to gió lớn. Lúc nó đập xuống, một vầng sáng đỏ tỏa ra. Trong nháy mắt, một bóng người đi tới trước mặt Mạnh Bà đang hấp hối.

*Giao long: một loài thủy quái trong truyền thuyết, trông giống rồng nhưng không phải rồng, chuyên gây phong ba trên biển cả và sông ngòi. Có sách dịch là thường luồng.

Hắn mặc áo giáp, phủ kín bằng vảy và vảy đỏ như vảy cá. Tay cầm trường thương xương cá, ánh mắt sắc bén, băng lãnh. Không còn nghi ngờ gì, hắn chính là một chiến sĩ trời sinh.

48. Q.6 - Chương 48

Giao Nhân lạnh lùng nhìn người tự tiện xâm nhập trước mặt hắn. Tuy toàn thân nàng tản ra tử khí, không có chút cảm giác nguy hiểm, nhưng Giao Nhân không vì thế mà lơ đãng. Bản tính cảnh giác trời sinh giúp Giao Nhân trăm trăn trăm thẳng. Sở trường ưu tú nhất của hắn chính là ẩn nấp mai phục. Xét về lực công kích, Giao Nhân không phải là mạnh nhất, nhưng một khi có người xâm nhập, hắn sẽ nấp ở một nơi bí mật gần đó, lặng lẽ quan sát tìm cho ra nhược điểm của đối thủ, đợi đến khi ý thức phòng ngự của kẻ địch rơi xuống mức thấp nhất. Quá trình có thể mất vài ngày, hoặc vài tháng. Giao Nhân là thần thú có tính nhẫn nại cao nhất trên đời. Thậm chí có khi phải ẩn nấp vài năm liền, hắn cũng không tiếc. Một khi đã công kích, hắn sẽ nhanh chóng đạt thắng lợi.

Nguyên thần Mạnh Bà bị con sóng đánh vào, xuất hiện vết nứt. Đau đớn cuộn trào trong lồng ngực làm nàng gần như không gượng dậy nổi. Nàng chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, một thân ảnh đã đứng trước mặt nàng, là Giao Nhân. Chỉ trong một thời gian ngắn, vậy mà nàng đã quên đi sự tồn tại của hắn.

Đóa tuyết liên nàng bảo vệ không biết đã bị thổi bay đi đâu. Có lẽ cả hoa, cả thân cây đều bị hủy rồi. Mạnh Bà cười khổ, vừa cười mà nước mắt vừa rơi, vô cùng bi thương.

Nàng ngẩng đầu nhìn Giao Nhân, đột ngột hỏi một câu: “Ồ Côn Luân, có hay không có Hồng Liên?”

Thật là kẻ xâm nhập kỳ lạ, Giao Nhân nghĩ. Thế nhưng hắn vẫn trả lời nàng: “Không có.”

Mạnh Bà nhìn hắn, xong lại ngược lên nhìn trời, hỏi: “Người muốn giết ta phải không?”

Giao Nhân giơ trường thương lên, nhắm thẳng vào đầu nàng: “Phải.”

“Vậy phiền ngươi hãy đâm ngay chỗ này. Đây là vị trí nguyên thần của ta.” Mạnh Bà chỉ vào tim mình, “Nơi này rất đau, thật sự rất đau... Ta không thể tiếp tục chịu đựng được nữa. Mấy ngàn năm qua, đã đủ lắm rồi...” Nếu không bao giờ có thể gặp chàng, thì giữ ý niệm muốn sống khiến người ta không thể chịu nổi này để làm gì?

“Đừng để ta có cơ hội sống sót, làm phiền ngươi...” Mạnh Bà nói xong, một mối cúi người xuống. Kiên trì và tín niệm giờ phút này toàn bộ đều tiêu tán, đôi mắt trống rỗng.

Thật là một kẻ địch kỳ quái, Giao Nhân lại thầm nghĩ.

Cho dù như thế, Giao Nhân vẫn không muốn khinh địch. Lúc trước chỉ một lần chủ quan đã khiến hắn nếm đủ. Hắn đã thề vĩnh viễn sẽ không khinh địch lần nữa.

Giao Nhân nhìn cái người khẳng khẳng tìm lấy cái chết. Hắn ném ra dải lụa đỏ tươi, trói chặt thân thể Mạnh Bà trong nháy mắt, khiến nàng không cách nào nhúc nhích. Giao Nhân lao xuống dưới mặt băng, dải lụa chắc chắn kia cũng kéo nàng xuống nước.

Vừa vào trong nước, hai chân Giao Nhân lập tức biến thành đuôi cá linh hoạt, bơi thoăn thoắt xuống đáy hồ.

Dòng nước băng giá, lạnh thấu xương bao trùm lấy Mạnh Bà trong tích tắc. Cảm giác nghẹt thở ùn ùn kéo đến, cả người lại không thể động đậy. Thế nhưng, nàng không muốn phản kháng.

Giao Nhân nhanh nhẹn bơi về phía Mạnh Bà. Một tay giơ lên bóp chặt lấy cổ nàng, tay còn lại dùng trường thương xuyên cá cắm phập vào ngực Mạnh Bà, xuyên qua thân thể hư nhược.

Trường thương vừa rút ra, máu chảy lênh láng, nhuộm đỏ băng đá xung quanh. Giao Nhân cũng thu lại dải lụa đỏ. Chắc chắn sau đợt tấn công này, nàng không thể sống nổi. Vậy thì hắn cần gì phải trói.

Nguyên thần bị đâm vỡ vò cùng đau đớn, thân thể Mạnh Bà không ngừng gãy dựa kịch liệt. Máu trào ra nhanh hơn, thống khổ không nói nên lời. Cái đau này sẽ kéo dài đến khi nào máu trong người nàng cạn hết mới thôi. Kim quang trong lồng ngực Mạnh Bà tản ra, lấp lánh như ánh sao. Đó là nguyên thần của nàng. Giọt máu cuối cùng chảy hết, chính là lúc nguyên thần tiêu tan.

Mạnh Bà không ngờ trong người mình còn nhiều máu đến vậy, như thể sẽ chảy mãi không ngừng. Nàng chịu đựng cơn đau giày xéo, nhìn ngực mình đầm máu. Thân thể ngày càng lả đi, chìm xuống đáy hồ. Tất cả đã chấm dứt. Không ai biết được, thì ra kết cục chính là thế này.

Mạnh Bà vô lực nhìn ra xa, trong tầm mắt mông lung chỉ có làn nước xanh xanh. Mặt nước bao phủ bởi một tầng băng trong suốt. Nàng nhìn thấy rễ tuyết liên cắm sâu vào mặt băng, dài gấp ngàn lần chiều cao thân hoa. Chỉ có xuyên qua mặt băng, cắm rễ vào trong nước mới mong hấp thụ được chút dinh dưỡng hiếm hoi. Mạnh Bà còn thấy máu và nguyên thần của mình như có sinh mệnh, trôi bồng bềnh về phía trước, bị rễ tuyết liên hút hết. Máu nhuộm đỏ rễ tuyết liên, từ từ lan lên trên. Qua tầng băng trong suốt như một sợi tơ máu, cuối cùng nhuộm đỏ một đóa tuyết liên.

Đóa hoa như lửa không ngừng lay động, rực rỡ sáng chói trong gió tuyết.

Nước mắt lại chảy ra, lẫn vào băng đá xung quanh.

Hồng Liên như hỏa, thì ra chính là hấp thụ nguyên thần tiên nhân mà thành.

Thân thể Mạnh Bà từ từ chìm xuống đáy nước. Nàng đau đớn vươn tay về phía đóa Hồng Liên càng lúc càng xa xôi kia, nhưng không bắt được gì cả. Một mối mệnh hơn cả sóng trào, nhanh chóng bao phủ ý thức Mạnh Bà, chỉ một khắc nữa, nàng sẽ vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại.

Mạnh Bà mấp máy môi, nhưng dòng nước băng giá xung quanh khiến nàng không phát ra được âm thanh nào. Nếu cẩn thận quan sát, sẽ dễ dàng nhận ra chính là hai chữ: “Bạch Hoa...”

Lúc ý thức nàng sắp sụp đổ, đột nhiên trên đỉnh Côn Luân Phật quang tỏa sáng muôn trượng, xuyên qua tầng băng ngàn thước, như hàng vạn sợi tơ vàng óng ánh bao lấy Mạnh Bà. Bên tai như có thanh âm phạn xướng (*), băng đá xung quanh trở nên ấm áp như mùa xuân.

*Thanh âm phạn xướng: bài ca Phật hát bằng tiếng Phạn.

Phật quang càng lúc càng sáng ngời, Mạnh Bà nhắm mắt theo bản năng, lúc mở mắt ra, mới nhận ra mình đã ở Tây phương cực lạc.

Tây phương cực lạc, còn gọi là Sa Bà thế giới, là vùng đất của hơn mười triệu đức Phật. Ngay cả tiên nhân muốn đến nơi này cũng phải được Tây phương Tam thánh dẫn đường, sao mình có thể ở đây? Chỉ thấy vạn dặm mây trời lững lờ, hồng quang khắp trời, nghìn Phật nhắm mắt, bất luận dáng vẻ. Tu cho tâm tĩnh, về với bản chất, hướng thiện thành chính quả. Không sinh không tử, không tăng không giảm. Sông dài mờ mịt, đến đi tùy thời. Linh xà tiên lộ, lui tới không dứt. Nóng lạnh bất xâm, không có ngày tháng.

Như Lai Phật Tổ ngồi trên đài sen, hào quang tỏa sáng vạn trượng.

Mạnh Bà đứng dậy, quỳ xuống mới phát hiện ra thương thể trên người đã khỏi hẳn, nguyên thần cũng bình yên vô sự.

Phật Tổ mở mắt, hỏi nàng: “Chắc ngươi vẫn còn nhớ, ngươi là ai?” Thanh âm xa xăm vang vọng, như truyền đến từ nơi chân trời.

Mạnh Bà không biết vì sao Phật Tổ lại hỏi vậy. Trên đời này còn có chuyện gì mà Như Lai Phật Tổ không biết sao? Nhưng Mạnh Bà vẫn cúi đầu đáp: “Hồi Phật Tổ, tiểu thần vốn là Thanh Nữ trên thiên đình, sau bị phạt hạ phàm. Cha mẹ ở trần gian đặt tên cho thần là ‘Mạnh Hoa Khai’. Nay thần là một người hầm canh bên cầu Nại Hà.”

Phật Tổ lại hỏi: “Vậy trước khi thành tiên, ngươi còn nhớ không?”

Mạnh Bà cố nhớ lại, mới phát hiện nàng không còn chút ấn tượng nào về quãng thời gian trước khi mình thành tiên, liền lắc đầu: “Lúc tiểu thần là Thanh Nữ, đã ở thiên đình ngàn vạn năm. Sự tình lúc còn ở thế gian thật sự thần đã quên, chỉ còn nhớ khi đó mình một lòng thành tiên.”

Phật Tổ lại hỏi: “Thành tiên rồi thì sao?”

Mạnh Bà ngẩng đầu nhìn Như Lai Phật Tổ, đáp: “Thành tiên rồi, thần được thăng làm Giảng sương thần nữ. Vì nhân gian, vì thiên giới giảng xuống sương tuyết. Nhưng ngàn ngàn vạn vạn năm qua đi, tâm lại trống rỗng. Thần không biết vì sao mình phải thành tiên, thành tiên xong lại không biết nên làm gì. Cho đến ngày thần nhìn thấy Bạch Trạch, lại cảm thấy chàng có thể giải đáp khúc mắc trong lòng, bỗng nhiên tiên niệm tiêu tán, lòng phàm rung động. Không nhẫn tâm để chàng chịu tra tấn như thế, mới tự ý thả chàng đi.”

Phật Tổ nói: “Trong cõi vô thường, không sinh không tử, không đục không trong, không tăng không giảm. Hết thấy đã có phát pháp, như ảo ảnh, như bọt nước, như bóng mây, nên nhìn nhận như vậy. Nhân ngày trước tất thành quả của hôm nay, tất cả đều có định số.”

Mạnh Bà ngây ngốc: “Không biết vì sao Phật Tổ lại nói với thần những Phật thuyết này?”

Phật Tổ niệm một câu kinh, sau đó nói với Mạnh Bà: “Rồi ngươi sẽ rõ, nhưng không phải bây giờ. Trong lòng ngươi có chấp niệm, Phật ngôn ngươi nghe tất sẽ không hiểu. Ngươi đã tìm ra Hồng Liên, vậy ta đáp ứng yêu cầu của ngươi, nói cho ngươi biết tung tích của Bạch Trạch kia.”

Mạnh Bà nghe xong, khước mắt ướt ướt, vội vàng cung kính bái lạy: “Tạ Phật Tổ.”

Tuy nhiên Phật Tổ không nói chính xác Bạch Trạch đang bị giam giữ ở đâu, chỉ nói: “Nơi đó không có khởi đầu, cũng không có kết thúc. Cách ngươi gần, nhưng cũng cách ngươi xa. Bước một bước hay chia cách vạn dặm, chỉ trong một ý niệm của ngươi mà thôi.”

Phật Tổ nói xong, Mạnh Bà nghe như tiếng sấm vang bên tai. Nàng đột nhiên nhớ đến thanh âm đáng thương ở chốn địa ngục, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Mạnh Bà run run hỏi Phật Tổ: “Bạch Hoa... cho tới bây giờ, có phải chưa từng rời xa thần?”

Phật Tổ lại niệm một câu kinh Phật. “Xem ra lòng ngươi đã tỏ.”

Mạnh Bà đứng lên, hai mắt mông lung đăm lẹ. Ngay cả một câu xin phép lui ra cũng không thể nói, xoay người bước đi.

Đợi nàng đi rồi, Quan Âm Đại Sĩ tay cầm thủy bình, đứng cạnh hỏi Phật Tổ: “Như vậy có được không? Tình căn nàng còn chưa dứt, vẫn chấp mê bất ngộ.”

*Tình căn chưa dứt, chấp mê bất ngộ: rẽ tình chưa dứt, u mê không tỉnh ngộ.

Phật Tổ trả lời: “Tất cả đều có duyên pháp.”

Hoa bên đường Hoàng Tuyền vẫn nở rực rỡ. Biển hoa lay động chập chờn theo gió, huyết sắc như lửa đỏ, mê hoặc lòng người. Dưới cầu Nại Hà vẫn là nước sông Vong Xuyên đen kịt. Trăm quỷ giữa sông than khóc không thể lên bờ. Lúc trước cuồng đại bao nhiêu, bây giờ cũng đã quên hết, đã quên phải đợi người kia. Qua phủ Phán Quan, qua Diêm Vương điện, Mạnh Bà đi đến đâu, quỷ soa đều đứng dậy tiếp đón đến đó.

Nhưng nàng không hề nghe thấy, bước chân càng lúc càng nhanh, cuối cùng tắt tả chạy đi, ngay cả Bạch Vô Thường cũng không ngăn được nàng.

Đến nơi sâu nhất trong địa phủ, trước mặt là bóng đen mù mịt như một bức màn. Bên trong phẳng phất truyền ra âm thanh nỉ non, chỉ chực bị gió thổi tan, vô cùng đáng thương. Thanh âm chỉ có nàng mới có thể nghe thấy. Âm thanh này, nàng đã nghe mấy nghìn năm. Vì sao lúc ấy mình không nhớ ra? Vì sao lại không nhớ ra!?

Bao nhiêu năm trước, bản thân đã từng đưa một tay vào trong, muốn xem cuối cùng trong đó có gì, lại sợ hãi rút tay về. Nếu lúc đó mình không sợ hãi, không do dự, có phải bây giờ mọi chuyện đã khác? Nhưng liệu lúc đó mình có thể nhớ ra chàng không?

Bạch Hoa, hóa ra chàng ở đây. Chàng luôn luôn ở đây, chưa bao giờ rời xa...

Mạnh Bà đưa tay về phía trước, cánh tay lập tức biến mất trong bóng tối. Bên trong là thứ gì đang đợi? Nàng không biết, chỉ là lần này, nàng sẽ không sợ hãi, không do dự, mặc kệ bên trong là núi đao biển lửa, hay A Tỳ luyện ngục.

Mạnh Bà nhắm hai mắt, nhẹ nhàng gọi: “Bạch Hoa, ta tới tìm chàng.” Chân bước về phía trước, cả người liền bị bóng đêm nuốt chửng.

49. Q.6 - Chương 49

Ngày ấy, hoa đào tung bay khắp trời. Nàng mặc giá y đỏ thẫm, vẫn chưa bái đường xong. Bạch Hoa đi rồi, chỉ còn Tử Trúc ở cạnh Hoa Khai.

Nàng yếu ớt mở mắt. Đôi mắt vốn sáng ngời nay đã trở nên mờ mịt. Hoa Khai nhìn cảnh vật quen thuộc xung quanh, không thấy bóng dáng Bạch Hoa đâu. Nàng lo lắng, vô lực hỏi Tử Trúc: “Bạch Hoa đâu? Chàng đâu rồi...”

Tử Trúc nhìn Hoa Khai, không trả lời mà nắm lấy bàn tay nhăn nheo của nàng, đặt vào tay mình, ầm ập nói: “Hoa Khai, huynh sẽ cứu muội. Nhất định sẽ không để muội xảy ra chuyện.”

Hoa Khai không để ý đến lời Tử Trúc, tiếp tục hỏi: “Chàng đâu?”

“Hoa Khai, đừng để ý hấn nữa được không?”

“Chàng ở đâu?”

Tử Trúc không khỏi đau lòng, kích động đứng dậy: “Hấn hại muội như thế, vì sao muội nhớ hấn mãi không quên? Muội cũng biết, muội rõ ràng biết hồn phách muội sắp hồi yên phi diệt!”

Mi mắt Hoa Khai giật giật. Nàng nhìn Tử Trúc, nhẹ giọng nói: “Ta không quan tâm!”

“Nhưng huynh quan tâm! Vì sao trong mắt muội mãi mãi không có huynh!?” Tử Trúc càng siết chặt tay Hoa Khai. “Huynh không nên! Sớm biết như thế huynh đã không để muội đi! Dù có phải nhốt muội lại huynh cũng không thể để muội đến nơi này! Muội cũng sẽ không trở nên như bây giờ!”

“Vận mệnh đã như vậy... Cho dù biết trước thì kết quả cũng thế thôi...” Nàng cất tiếng yếu ớt, giọng nói đứt quãng: “Tử Trúc... Không có chàng... Ta và người cũng không có kết quả... Người đi đi.”

Lẽ ra Tử Trúc phải nổi cơn thịnh nộ, lẽ ra phải vô cùng khó chịu, nhưng hấn chỉ nở nụ cười, dịu dàng nói: “Hoa Khai, huynh và muội, nhất định sẽ có kết quả tốt.”

Hoa Khai sững sờ, chợt cảm thấy bất an: “Người... muốn làm gì?”

“Làm chuyện ta nên làm.”

“Chàng đâu... Chàng đâu rồi...” Lòng nàng vô cùng lo lắng, nhưng chỉ có thể yếu ớt gọi.

“Hấn lên thiên đình.” Tử Trúc nói.

Hoa Khai ngẩn người, chậm chậm lắc đầu. “Chàng không thể đến đó... Vết thương chàng còn chưa lành hẳn, làm sao địch lại thiên binh thiên tướng? Bảo chàng trở về... Trở về...”

“Hắn sẽ về. Vì cứu muội, hắn nhất định sẽ về. Hoa Khai, bất luận huynh làm gì, chỉ mong muội tha thứ cho huynh. Thật sự huynh không thể trơ mắt nhìn muội...”

Hoa Khai mở to hai mắt, dường như đã đoán ra: “Người... muốn để ta... trường sinh bất tử?”

“Có lẽ như vậy rất tàn nhẫn, nhưng huynh thật sự không thể đứng nhìn muội hồn phi phách tán. Năm đó sau khi muội đi, huynh đi tìm Liễu Thanh. Cô ấy dạy huynh thuật trường sinh. Huynh học cấm thuật để một ngày nào đó, huynh có thể cứu muội một mạng. Chỉ là không thể ngờ, ngày đó lại đến nhanh như vậy. Huynh vẫn chưa nắm chắc.”

“Không... không...” Hoa Khai khóc. “Người sẽ chết...” Nàng vẫn nhớ Liễu Thanh trong núi kia, vẫn nhớ Trường Sinh bị thiên lôi đánh kia.

“Dù có ra sao, huynh cũng phải thử. Nếu thành công, muội không thể quên lời hứa ba năm của chúng ta. Nếu thất bại, huynh và muội có thể chết chung một chỗ! Nếu muội hồn phi phách tán, huynh còn sống trên đời này làm gì.”

Hoa Khai nhìn thần sắc quyết tâm của Tử Trúc, lòng càng buồn bã mất mát. “Cho dù thành công... Ta cũng không quên được chàng...”

Ai ngờ, Tử Trúc vô cùng khẳng định nói: “Muội sẽ.”

Hoa Khai đột nhiên bị hoa mắt, đành phải nhắm lại, lòng tràn đầy bất an.

Đến khi nàng tỉnh lại, Bạch Hoa đã trở về. Hắn ngồi cạnh giường, người đầy thương tích.

Hoa Khai lo lắng nắm ống tay áo của hắn. “Chàng...” Chưa kịp nói hết câu, Bạch Hoa đã cúi người hôn nhẹ lên môi nàng, chỉ phớt một chút.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve mặt Hoa Khai, đầu ngón tay run run. Trong đôi mắt vàng lấp lánh ánh lệ, hắn nói: “Hoa Khai, sau này, nàng nhất định phải sống tốt.”

Hoa Khai bắt lấy tay hắn, nắm thật chặt. “Chàng muốn làm gì?”

Bạch Hoa nghiêng người, áp trán mình lên trán Hoa Khai. “Hãy quên ta đi.”

“Ta không quên... Bất luận thế nào, ta cũng không thể quên chàng. Chàng bảo ta làm sao quên chàng...” Nàng lắc lắc đầu, tay lại càng níu chặt hơn.

Bạch Hoa lấy từ trong áo ra một viên đan dược. Viên thuốc tỏa ánh sáng đỏ nhàn nhạt.

Hoa Khai mở to hai mắt, không ngừng lắc đầu. “Không muốn... Ta không muốn...”

Bạch Hoa nâng thân thể già nua của Hoa Khai dậy, để nàng vô lực dựa vào lòng hắn, nhẹ giọng nói: “Hoa Khai, là ta hại nàng. Ngoại trừ thế này, ta không còn cách nào khác. Ta thà để nàng quên ta, chứ không thể để nàng hồn phi phách tán. Ta trộm tiên đan, đả thương tiên nhân. Bọn họ sẽ không bỏ qua cho ta, nhưng ít ra nàng sẽ sống. Ta có thể chờ, chờ đến lúc bọn họ buông tha ta, ta sẽ đến tìm nàng.”

“Sao chàng có thể nhẫn tâm như vậy, nhẫn tâm như vậy...”

Bạch Hoa nhắm mắt, đau đớn nói: “Tha thứ cho ta.”

Bầu trời vốn trong vắt, không một gợn mây đột nhiên biến đổi. Mây đen ùn ùn kéo tới, bao trùm núi Bạch Phách. Sấm chớp dữ dội, cuồng phong thét gào, cuốn bay hoa đào đang nở. Tiểu yêu tiểu quái khắp núi chạy thục mạng, nháo nhào tìm chỗ trốn.

Dường như Bạch Hoa không hề để ý tới mây đen ngoài kia, cúi đầu nói với Hoa Khai: “Ta phải đi rồi. Nàng nhớ bảo trọng.” Dứt lời liền bỏ đan dược vào miệng mình, mạnh mẽ áp môi mình lên môi Hoa Khai.

Nàng không còn sức phản kháng. Đan dược trôi qua yết hầu xuống bụng. Cảm giác nó đi ngang qua ngực khiến nàng đau đớn không thôi.

Bạch Hoa cẩn thận đặt nàng nằm xuống, đắp chăn, nhẹ nhàng vén tóc nàng xong mới xoay người rời đi. Đôi mắt Hoa Khai đầm lệ, một tay dùng hết khí lực cả đời nắm lấy tay áo hắn, không chịu buông ra. Thân thể Bạch Hoa hơi sững lại, nhưng hắn không dám xoay người. Hắn chỉ sợ mình không đủ quyết tâm đi khỏi. Bạch Hoa chụp lên tay nàng, nhẹ nhàng đẩy ra, bước đi không ngoảnh lại.

Ra khỏi nhà, Bạch Hoa nhìn Tử Trúc đang đứng cạnh cửa, mặt không biểu cảm nói: “Đừng quên những gì người đã hứa. Nếu người không cứu được nàng, ta nhất định sẽ không tha.” Nói xong liền đi mất.

Tử Trúc im lặng nhìn hắn đi về hướng thiên binh thiên tướng, không hề chống cự để mặc bọn họ lôi đi. Mây đen nhanh chóng kéo đi, bầu trời lại trở nên sáng sủa. Giống như sấm chớp mây đen kia chưa từng xuất hiện bao giờ.

Đợi Bạch Hoa và thiên binh thiên tướng đi rồi, Tử Trúc mới vào nhà. Hắn nhìn Hoa Khai nằm trên giường, nước mắt không ngừng chảy ra từ hai mắt trống rỗng vô hồn, thấm ướt hai bên tóc, ướt cả gối đầu.

Tử Trúc ngồi xuống cạnh Hoa Khai, dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng. Vừa lau hết đợt này thì đợt khác lại tràn ra, dường như mãi không chấm dứt. Tử Trúc đau lòng nói: “Hoa Khai, nhắm mắt lại. Lúc muội tỉnh dậy, tất cả sẽ ổn thôi.”

Hoa Khai đột nhiên quay đầu nhìn Tử Trúc, nhẹ giọng nói: “Tử Trúc, tất cả đều sẽ không tốt.”

“Nhất định sẽ. Chỉ cần muội quên hết là có thể bắt đầu lại từ đầu. Cho dù trường sinh bất tử, muội cũng sẽ không đau khổ.”

“Ta không cần trường sinh bất tử. Ta không quên được chàng, không quên được...” Hoa Khai không muốn nhắm mắt.

“Muội sẽ.”

“Tử Trúc, ta xin người, đừng cứu ta.”

“Không được.”

Hoa Khai nhìn Tử Trúc, đau khổ nói: “Nếu quên chàng, ta sẽ chết. Thật sự sẽ chết.”

“Huynh không để muội chết.” Tử Trúc không ngừng dùng tay áo lau đi nước mắt nàng: “Hoa Khai, cứ khóc như vậy muội sẽ mù đấy.”

Hoa Khai không nghe, lại hỏi: “Chàng đâu?”

“Bị thiên binh thiên tướng giải đi rồi.”

“Bị giải đi rồi?”

“Chính mắt huynh thấy hắn bị thiên binh thiên tướng mang đi. Hắn không phản kháng.”

Nước mắt đang rơi trên mặt nàng đột nhiên trộn lẫn sắc đỏ, chảy xuống thấm vào mái tóc.

“Hoa Khai!” Nhìn thấy cảnh này, Tử Trúc sợ hãi kêu lớn: “Mau nhắm mắt lại đi. Huynh xin muội, đừng tra tấn mình nữa! Hắn đi rồi! Hắn đã đi rồi!”

Hoa Khai nghe xong câu này, miệng lại khẽ nói: “Ta không muốn cái gì trường sinh bất tử, ta chỉ muốn Bạch Hoa. Ta sống, còn chàng thì sao? Nếu cả ta cũng quên chàng, thì còn ai nhớ chàng đây? Ai có thể lo cho chàng đây...” Dứt lời, hai mắt từ từ khép lại.

Tử Trúc ôm chặt lấy Hoa Khai đã mê man. Hắn khổ sở khóc: “Sao muội lại yêu hắn đến như thế? Vì sao muội không thể yêu huynh, dù chỉ một chút thôi? Vì sao? Muội yêu hắn, dù hắn có ở xa cuối chân trời, trên đời này vẫn còn muội nhớ đến hắn. Còn huynh thì sao? Cho dù huynh chết, muội cũng sẽ không nhớ huynh, đúng không?”

Nhưng Tử Trúc không biết, có một con bướm trắng ở cách đó không xa, cũng đang khóc.

Lúc Hoa Khai tỉnh lại, đã là ba ngày sau. Nàng mở to mắt, bối rối nhìn xung quanh. Đầu óc trống rỗng. Trong ngực có một nỗi đau không tên. Nước mắt không kiềm được đột nhiên rơi xuống. Nàng đưa tay xoa

lên mặt mình, mờ mịt nhìn lòng bàn tay ướt ướt. Không biết vì sao, trong lòng thấy vô cùng xót xa. Một lát sau, có một nam tử lạ mặt bưng chậu nước đi vào.

Nam tử kia thấy nàng tỉnh lại, mừng rỡ đặt chậu nước sang một bên. Hắn ngồi xuống cạnh nàng, nhìn thấy nước mắt trên mặt nàng lại cau chặt lông mày: “Hoa Khai, muội tỉnh rồi sao? Sao muội lại khóc? Có phải muội khó chịu ở đâu không?”

Hoa Khai nhìn người trước mắt, cố gắng nghiêng ngẫm. Nhưng thật kỳ lạ, càng cố lại càng nghĩ không ra. Đầu óc trống rỗng, ngay cả họ tên mình là gì cũng không nhớ nổi. Nàng lắc đầu nhẹ nhẹ, nói: “Ta không nhớ, ta không nhớ gì cả.”

Tử Trúc thấy dáng vẻ mất trí của nàng, trong lòng như bị ai kéo căng. Hắn ôm chặt lấy Hoa Khai, nói: “Không nhớ cũng không sao. Quá khứ không quan trọng, quan trọng là hiện tại chúng ta được ở cùng nhau.”

Đôi mắt Hoa Khai trống rỗng. “Ta rất khó chịu.”

“Khó chịu ở đâu?”

Hoa Khai chậm rãi đặt tay lên ngực, mắt không có tiêu cự nhìn Tử Trúc: “Nơi này, thật sự rất đau.”

Tử Trúc gỡ tay nàng ra. “Đừng để ý nó. Nhanh thôi sẽ không sao đâu, không có việc gì đâu.”

“Ta... cảm giác ta đã quên một chuyện rất quan trọng...” Nước mắt lại không tự chủ rơi xuống. “Nhưng mà ta không nhớ được là chuyện gì...”

Tử Trúc vắt khăn ướt trong chậu nước, nhẹ nhàng lau mặt cho Hoa Khai. “Không nhớ được thì đừng nghĩ nữa.”

Hoa Khai đột nhiên nhìn Tử Trúc, hỏi: “Người là ai?”

Tử Trúc ngẩn người, đáp: “Huynh là Tử Trúc, là phu quân của muội.”

“Vậy... ta là ai?”

Tử Trúc nhíu mày, hơi lo lắng trả lời: “Mạnh Hoa Khai, là thê tử của huynh.”

“Vậy à...”

Hoa Khai mờ mịt nhìn xung quanh, lại hỏi: “Còn đây là đâu?”

“Bạch Phách sơn. Nếu muội không thích ở đây, huynh dẫn muội đi. Chúng ta đến nơi khác, chỉ có hai chúng ta.”

“Vậy người là ai? Còn ta là ai? Sao ta lại ở đây?”

Tử Trúc thấy bộ dáng của Hoa Khai như vậy, lòng vô cùng xót xa, nhưng vẫn tiếp tục trả lời: “Tên muội là Mạnh Hoa Khai, huynh là Tần Tử Trúc. Muội là thê tử của huynh. Nơi này là Bạch Phách sơn, huynh với muội sống ở đây.”

Hoa Khai lại ôm ngực nói: “Ta rất khó chịu. Nơi này cứ như bị tắc nghẽn, đến cả thở cũng đau, còn hơn là bị xé làm hai nửa. Ta sắp chết rồi.”

“Đừng nói gở. Muội sẽ không sao đâu! Ngủ một lát nữa sẽ hết.”

Đúng lúc này, vài cánh đào theo gió nghiêng nghiêng bay vào cửa sổ, rơi trên mặt đất. Hoa Khai nhìn chúng, hỏi: “Bên ngoài có phải hoa đào nở rồi không?”

“Phải, cả ngọn núi đều là hoa đào.”

“Vậy chắc sẽ rất đẹp. Nhưng bây giờ ta đứng dậy không nổi. Người có thể đi hái cho ta một cành không?”

“Được! Đương nhiên là được!” Tử Trúc gật đầu liên tục. “Muội chờ huynh một chút. Huynh sẽ về nhanh thôi.” Dứt lời liền lập tức chạy ra ngoài.

Hoa Khai nhìn bóng dáng hần rời đi, lại nhìn cánh hoa rơi lả tả ngoài cửa sổ, trong mắt không chút gợn sóng, như người đã chết. Thế nhưng gương mặt vẫn ướt đầm nước mắt. Nàng chậm rãi sờ lên tóc, rút ra cây trâm, nhắm ngay tim đâm vào. Nơi này, thật sự rất đau.

Biển hoa đầy trời. Gió thổi cánh hoa bay đi đâu? Nàng là ai? Vì sao nàng ở đây?

50. Q.6 - Chương 50

Tử Trúc ra cửa không lâu, không hiểu sao có linh cảm chẳng lành. Hần quay người nhìn căn nhà gỗ, đứng lặng một hồi, rồi chạy như điên trở về. Vừa vào cửa, đã thấy Hoa Khai nằm trong vũng máu. Máu từ ngực nàng tràn ra róc rách, cả khoe miệng cũng chảy máu. Cây trâm cắm thẳng vào ngực Hoa Khai. Hai mắt nàng mở to, trống rỗng vô thần. Thấy Tử Trúc đứng ở cạnh cửa, nàng thều thào hỏi: “Người là ai...” Sau đó nằm im bất động.

Mãi đến khi đầu Hoa Khai vô lực gục xuống, Tử Trúc mới hồi phục tinh thần. Hần chậm chạp bước về phía nàng. Cẩn thận từng bước một, không dám tin những gì trước mắt mình. Tới cạnh nàng, Tử Trúc quỳ sụp xuống. Hai tay ôm lấy người Hoa Khai, lại giống như sợ nàng bị tổn thương mà không dám đụng vào. Không khí tràn ngập mùi máu. Hần run rẩy chạm vào Hoa Khai, hai bên má, trên ngực đầy máu. Cuối cùng hần khóc rống lên.

Nàng nói nàng sẽ chết.

Đây là lựa chọn của nàng. Dù nàng có quên hết cũng không ngăn nàng lựa chọn cái chết, ai cũng không ngăn được.

Khóc lóc một hồi, dường như đã hạ quyết tâm, Tử Trúc nắm bàn tay còn chưa lạnh hần của Hoa Khai, dứt khoát nói: “Sao ta có thể để muội ra đi như vậy?” Dứt lời, hần bế thi thể nàng đi ra ngoài.

Ở nơi chân trời xa xôi, Bạch Hoa bị nhốt trong Tòa Yêu tháp. Tay chân hần bị xiềng bởi bốn sợi xích rất to. Lửa Tam Muội Chân Hỏa thường xuyên nổi lên thiêu đốt, đau đớn tận cốt tủy. Dù vô cùng khổ sở, nhưng Bạch Hoa vẫn cam tâm tình nguyện, không hề chống cự. Hần biết, chỉ có còn sống, hần mới có cơ hội gặp lại nàng.

Trong khoảnh khắc Hoa Khai dùng trâm cài tóc đâm vào ngực, trái tim Bạch Hoa như bị ai bóp nghẹt, đau đến mức không thể đứng thẳng, mặt mày trắng bệch.

“Hoa Khai...” Hần thầm gọi tên nàng, kích động giật mạnh xiềng xích, rống lên: “Thả ta ra! Mau thả ta ra! Ta muốn gặp nàng!”

Có lẽ vì từ đầu đến giờ Bạch Hoa chưa từng phản kháng, cũng có lẽ vì những thần tiên này quá tự tin, bốn phía Tòa Yêu tháp ngoại trừ sương mù dày đặc, không có ai canh giữ. Không ai nghe thấy tiếng gầm rú của hần.

Không ngờ chỉ một lúc sau, mây đen dày đặc ùn ùn kéo đến, ẩn giấu hàng vạn tia chớp dữ dội, bất kỳ ai cũng không cản nổi. Một con hắc long khổng lồ bay giữa đám mây, cất đầu hí vang. Con rồng mang theo sấm sét, từ trên trời lao xuống thế gian.

*Hắc long: rồng đen

Đương nhiên Bạch Hoa biết con hắc long đó đi đâu. Hần càng giãy dụa mạnh hơn. Tiếng gầm gần như áp đảo cả mây đen sấm chớp cuộn cuộn. Bạch Hoa càng giãy, Tam Muội Chân Hỏa từ bốn phương tám hướng càng bùng cháy càng mãnh liệt.

Đôi mắt vàng trong suốt sẫm lại như màu hổ phách. Bạch Hoa điên cuồng gào thét, thân thể không ngừng ghì về phía trước. Sợi xích bị kéo căng sắp đứt, còn tứ chi của hần cũng chảy máu đầm đìa từ lâu.

Cùng với một tiếng gầm như dã thú, sợi xích khóa tay trái thật sự bị giật đứt, ba sợi còn lại cũng lần lượt đứt theo. Giây tiếp theo, Bạch Hoa lao người qua biển lửa, từ trong biển lửa hóa thành hình thú, thoát khỏi tháp Tòa Yêu, bốn ba chạy về nhân gian.

Khoảnh khắc Bạch Hoa thành công thoát khỏi tháp Tỏa Yêu, thần phạt tự nhiên cũng cảm nhận được. Ngọc Đế nổi giận dưng dưng, lập tức hạ lệnh truy bắt. Ở Tây phương cực lạc xa xôi, Phật Tổ nhắm hai mắt, miệng niệm một câu kinh.

Cả người Bạch Hoa toàn là vết thương. Bộ lông vốn trắng như tuyết đã bị lửa trời thiêu trụi. Hắn ra sức chạy nhanh khiến máu càng chảy nhiều hơn. Mỗi một bước chân đều vô cùng đau đớn. Càng đến gần thế gian, lồng ngực càng đau nhức. Nhưng hắn không dám giảm tốc độ, cố gắng bám theo con rồng kia.

Mây đen che kín chân trời, hắc long cuồng nộ rít gào.

Cùng với mây đen dày đặc, cuồng phong đột ngột kéo tới. Dường như phải phá hủy hết mọi thứ trên mặt đất mới có thể rời đi. Mặt trời bị che khuất khiến trời đất tối sầm, bóng đêm xâm chiếm. Hắc long ẩn hiện trong tầng mây khiến dân chúng dưới trần gian không khỏi kinh hãi. Người người quỳ rạp xuống đất cầu xin thần linh phù hộ.

Lúc Bạch Hoa chạy tới Bạch Phách sơn, rừng núi đang rung chuyển dữ dội. Hắn trông thấy căn nhà gỗ, cùng lúc thấy Tần Tử Trúc ôm Hoa Khai chống lại ý trời mà đi. Người nàng nhuộm đầy máu. Thiên lôi tụ tập dày đặc trên đỉnh đầu Tử Trúc, cuồng phong nổi lên tứ phía.

Bạch Hoa nhìn gương mặt tái nhợt, im lìm của Hoa Khai, thống khổ ngửa mặt lên trời rú một tiếng dài. Hắn do dự một chút, lập tức xoay người phóng thẳng về phía con hắc long trên cao. Thân hình Bạch Hoa nhanh chóng vọt vào tầng mây, nghe răng tấn công như vũ bão.

Hắc long đang chuẩn bị giáng sét, lại đột nhiên bị tập kích. Nó giận dữ hí một tiếng dài, hai mắt tóe lửa. Hình thể Bạch Trạch tuy lớn, nhưng con hắc long kia đã trải vạn thế kiếp nạn, tồn tại sánh ngang trời đất, so với Bạch Trạch vừa tu thành hình mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Huống hồ nguyên thần Bạch Trạch không còn trong người, mình đầy thương tích.

Hắc long vùng vẫy, cổ gãy thân khỏi hàm răng sắc nhọn của Bạch Trạch. Lốp vảy cứng rắn bị thủng mấy lỗ, lộ ra máu thịt bên trong. Cho dù vết thương nhanh chóng khép lại, không có chút dấu vết nào cho thấy nó đã từng bị thương, nhưng hắc long vẫn nổi cơn thịnh nộ. Trên đời này chưa có ai dám bắt kính với nó như thế! Bạch Trạch còn chưa kịp đứng vững, nó đã quật đuôi đánh Bạch Trạch văng ra xa hơn mười dặm.

Bạch Hoa cảm giác như bị cả ngọn núi trực tiếp tông vào người. Thân thể còn chưa dừng lại, miệng đã hộc máu ngum máu.

Tử Trúc không hề để ý đến hai kẻ một đen một trắng đang quần chiến ác liệt trên trời. Hắn toàn tâm toàn ý làm chuyện của mình, giành giật từng giây một. Có thành công hay không, hắn cũng không thể xác định. Hai mắt đỏ ngầu nhìn thân thể càng lúc càng lạnh lẽo trong lòng mình, tay không dừng động tác. Hắn chỉ cần thêm một chút thời gian. Trước khi thiên lôi đánh xuống, hắn nhất định có thể cứu nàng, để nàng được trường sinh bất tử. Nhưng bây giờ thiên lôi đã kéo tới, dù hắn có cứu được nàng hay không, chắc chắn hắn vẫn phải chết. Vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng hắn không hối hận.

Thân thể Bạch Hoa lộn mấy vòng trong không trung. Hắn dùng móng vuốt sắc bén cố trụ mới có thể dừng lại, run rẩy đứng lên, lại phun ra một ngụm máu.

Hắc long thấy Bạch Trạch đã đuối sức, nó không đuổi theo nữa. Nhiệm vụ của nó hôm nay không phải là đánh nhau với con linh thú Bạch Trạch. Tên phạm nhân không muốn sống kia đã sắp thi triển xong cấm thuật. Sao có thể để loại thuật pháp đi ngược ý trời này thành công!

Bạch Hoa đưa mắt nhìn về phía người con gái mỏng manh, lòng đau vô vàn. Ở bên kia, Hắc long đã giáng thiên lôi xuống.

Hắn gào một tiếng xé phổi, sau đó lấy tốc độ mắt thường không thể nhìn được phóng như bay về phía người kia, vừa chạy vừa biến thành hình người. Bạch Hoa chưa kịp tới chỗ Tử Trúc và Hoa Khai, chín đạo thiên lôi màu đen từ trên trời đã rầm rầm đánh xuống, không hề thiên vị nện lên đỉnh đầu Tử Trúc, trách phạt kẻ phạm nhân dám chống lại ý trời.

Với tốc độ đó, chắc chắn Tử Trúc sẽ không kịp cảm giác đau đớn.

Cây cối trên núi Bạch Phách đều cháy thành than, mặt đất sạm một màu đen kịt. Hắc long từ trên không trung quan sát, thấy nhiệm vụ đã xong, nó lập tức bay đi, biến mất ở cuối chân trời.

Khoảnh khắc thân thể cháy đen kia ngã xuống, gió cũng ngừng thổi, mây đen tan đi, vạn vật trở lại yên tĩnh như lúc đầu. Một cơn mưa không to không nhỏ rắc xuống, dập tắt tàn lửa còn sót lại. Chỉ còn mặt đất cháy khét, mệnh mông tro bụi là còn chứng minh nơi đây có người vừa bị trời phạt.

Thật ra, không thể nói Tử Trúc hoàn toàn thất bại. Ít nhất hắn đã bảo vệ được hồn phách Hoa Khai, dù phải đổi bằng chính sinh mạng hắn. Hoặc giả hậu quả còn nghiêm trọng hơn.

Nhưng Bạch Hoa không biết. Hắn nghĩ nàng đã chết, đã vĩnh viễn hồn phi phách tán. Từ nay về sau, trên cõi đời này không còn nàng, không còn nàng nữa. Gương mặt trắng ngần của nàng trong khoảnh khắc Tử Trúc bị thiên lôi đánh xuống, đã hóa thành than, bị gió thổi đi từng chút, từng chút một. Thứ gì đó tỏa ánh hào quang nhàn nhạt từ từ trôi ra khỏi cơ thể đã cháy đen, nhập vào người Bạch Hoa. Đó là nguyên thần của hắn, vốn để bảo vệ thân thể nàng. Nay thân xác nàng sắp tan hết, nguyên thần tự nhiên cũng quay về.

Hắn đi tới cạnh Hoa Khai, ôm lấy thân thể cháy đen vào lòng. Nhưng bụi than vỡ vụn, rơi rớt theo kẽ ngón tay, bị nước mưa chậm rãi cuốn trôi. Nước mắt Bạch Hoa rơi xuống, từng giọt, từng giọt thấm vào than đen. Hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời rống một tiếng thật dài, giống như dã thú bị thương, đau đến xé tim xé phổi. Mưa xối lên người hắn, mang theo rất nhiều máu tươi.

Lúc này, mấy vạn thiên binh thiên tướng vừa tới nơi, quát to với Bạch Hoa: “Yêu nghiệt! Còn không mau bó tay chịu trời!”

Hai mắt Bạch Hoa đỏ ngầu, không còn lý trí. Trong đầu hắn chỉ có giết chóc. Nếu không phải tại đám thần phạt ở tít trên cao này, sao nàng có thể có kết cục như vậy! Làm sao có thể!

Nguyên thần trở lại cơ thể, vết thương trên người nhanh chóng khép lại. Hắn chậm rãi đứng lên, hai mắt chỉ có màu máu căm thù nhìn bọn họ, lạnh lùng nói: “Tất cả các người... Đều phải chết!”

“Yêu nghiệt to gan! Còn dám nói càn!”

Hắn hạ thấp tứ chi, vươn ra móng vuốt, nhe răng nanh sắc nhọn, dùng tốc độ nhanh như tia chớp lao về phía thiên binh thiên tướng. Một trận gió tanh mưa máu.

Thời gian đó, bầu trời nhân gian đỏ ối suốt mấy tháng, như nhuộm bằng máu tươi.

Cho đến rất nhiều năm sau, thần tiên trên thiên đình không ai muốn nhắc đến chuyện này. Về sau có một tiểu tiên mới đến thiên đình nghe lỏm được, trong trận ác chiến đó, yêu thú nọ giết vô số thần nhân. Mãi đến lúc nó dùng hết sức lực toàn thân, trút hơi thở cuối cùng ngã xuống, hình như đã chết. Vốn Ngọc Hoàng Thượng Đế muốn thiêu toàn bộ xương cốt nó thành tro bụi, nhưng Phật Tổ lại bảo hãy nhốt nó ở vô ngần địa ngục, cùng tồn tại với bóng đêm vô tận, chịu đựng đau đớn dày vò.

Thật ra còn rất nhiều chuyện, tiểu tiên kia chưa từng nghe nói.

Ví như lúc chín đạo thiên lôi kia giáng xuống, một chú bướm trắng trong nháy mắt hóa thành hình người, ôm chặt lấy phạm nhân chống lại ý trời kia, đỡ cho hắn phần lớn đau đớn, hồn phách không bị hơi yên phi diệt. Chỉ là ngay cả thời khắc cuối cùng, lúc giọt lệ của bướm trắng hóa thành một làn khói nhẹ, cũng không một ai biết nàng đã từng xuất hiện.

Lại ví như ở một ngọn núi hoang vu, có một người trường sinh bất tử cuối cùng cũng chết đi. Lúc đó nàng nhìn chân trời cuộn cuộn mây đen, cười trong nước mắt. Nàng thấy được tương lai người kia phải chết thế nào, nhưng vẫn dạy hắn cấm thuật nghịch thiên. Ngày đó nàng cho hắn uống máu hai người hòa vào nhau, chính là vì để mạng mình và mạng hắn gắn cùng một chỗ. Chỉ có chín đạo thiên lôi không gì không hủy diệt được mới có thể làm nàng biến mất vĩnh viễn. Cũng chỉ có người đó mới có năng lực này, mới có liều lĩnh y hệt như Trường Sinh năm đó. Nói nàng ích kỷ cũng tốt, chỉ là nàng sống lâu quá rồi, nhớ thương một người quá lâu. Nàng không thể chịu đựng thêm nữa. Thôi thì cứ chấm dứt như vậy đi.

Còn nữa, có một hồn phách nữ tử đi vào điện Diêm Vương. Nàng thất thần nhìn địa phủ trống rỗng, mê man chuyển ánh mắt, thật lâu sau mới bình tĩnh hỏi: “Nơi này là địa phủ sao?”

“Phải.” Diêm Vương trả lời nàng.

“Ta đây đã chết sao?”

“Đã chết.”

Nữ tử đột nhiên cười cười, trong mắt không có ánh sáng. “Đã chết à, đã chết thật tốt.” Kỳ thật, nàng cũng không biết vì sao mình muốn cười, chỉ là cảm thấy, chết, thật ra cũng rất tốt.

Năm nàng chết, mới có hai thập niên, nhưng giữa mái tóc đen đã sớm có sợi bạc, khóe mắt đầy nếp nhăn, chẳng may may nhớ chuyện kiếp trước.

51. Q.6 - Chương 51

Mấy ngàn năm sau... Cây cối trên núi Bạch Phách chen nhau mọc xanh um. Nhóm tiểu yêu tiểu quái vẫn còn ở đó. Liễu Thanh – người được trường sinh bất tử đã chết. Trang sổ sinh tử có tên Tần Tử Trúc, muôn đời muôn kiếp phải đầu thai làm súc sinh đã bị xé đi. Người hãm canh không một chút ký ức bên cầu Nại Hà – Mạnh Bà, cũng đã nhớ lại tất cả.

Trên thế gian này, còn có bao nhiêu tình yêu khiến người ta mù quáng, khiến người ta trở nên liều lĩnh như thế?

Mạnh Bà tiến vào địa ngục vô ngần. Nàng mở mắt ra, những gì có thể cảm nhận được chỉ là bóng đêm vô tận, thậm chí giờ tay không thấy ngón. Tất cả đều chìm trong màn đêm sâu thẳm. Xung quanh không tiếng động, yên ắng tựa như toàn bộ thế giới chỉ còn một mình nàng. Gió lạnh từ bốn phương tám hướng tràn tới, còn lạnh hơn so với gió ở cầu Nại Hà, lặng lẽ thấm vào từng thớ thịt, kể lại nỗi cô độc hàng trăm ngàn năm.

Phía trước có bao nhiêu nguy hiểm, Mạnh Bà không biết. Nàng chỉ biết, phía trước có người đó. Mạnh Bà tiếp tục tiến bước, đi về nơi hần bị giam giữ. Bóng đêm thăm thẳm như không có điểm cuối, như thể nàng sẽ vĩnh viễn đi không đến nơi.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng nàng cũng nghe được âm thanh mỏng manh, vô cùng đau thương kia. Cả người Mạnh Bà sững sờ mất một lúc. Âm thanh kia thật sự rất quen thuộc, từ mấy ngàn năm trước đã ăn sâu vào lòng nàng. Quen thuộc đến mức nàng không kiềm được mà run rẩy, trong mắt ngấn lệ. Mạnh Bà bắt đầu chạy thật nhanh về hướng âm thanh kia. Ngã rồi lại chạy, chạy rồi lại ngã, người đầy vết thương nhưng vẫn không dừng chân. Trước mặt le lói một chút ánh sáng nhàn nhạt, nhưng cũng đủ rồi. Đối với nàng, ánh sáng đó chính là hy vọng, đủ để nàng phấn đấu quên mình.

Màn đêm hai bên chợt xuất hiện một ít hình ảnh. Đó là từng mảnh ghép trong câu chuyện của nàng và Bạch Hoa. Khi nàng vẫn còn là Giáng sương thần nữ, hần vẫn là linh thú Côn Luân. Giây phút chạm mặt, thẳng thốt mất đối mặt, từ đó về sau vạn kiếp bất phục. Sau đó là thời gian hạnh phúc trên núi Bạch Phách. Nàng đầu đội mũ phượng, vai quàng khăn đỏ, dưới rừng đào vạn dặm cùng hần bá thiên địa. Thế nhưng, bước lễ phu thê giao bối vẫn chưa thực hiện xong. Cuối cùng hần đi mất, nàng trút hơi tàn xuống địa ngục Hoàng Tuyền. Thử hỏi đó có phải nhân quả tuần hoàn? Mấy ngàn năm đã qua, cảnh cũ người xưa lần lượt tái hiện, để đánh thức ai, làm thương tâm ai?

*Vạn kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Ánh sáng trước mặt càng lúc càng chói lọi, đến khi thân ảnh quen thuộc hoàn toàn hiện ra trước mắt nàng, vô cùng rõ ràng, khiến nàng chết lặng...

Nàng vẫn đứng đó nhìn. Tim như bị dao cắt. Nước mắt lũ lượt tràn ra.

Mạnh Bà không dám tin. Toàn thân nàng run rẩy, dùng hết khí lực mới có thể đứng vững. Một lúc sau, nàng chậm chạp đi về phía hần. Tới cạnh người hần, cuối cùng cũng không thể kìm nén mà gào to. Âm thanh đau đớn, xé tim xé phổi vang vọng trong từng góc ngách địa ngục vô ngần, quanh quẩn mãi không tan.

Nàng tiến lên ôm lấy thân thể hần mà gào khóc. Chưa bao giờ nàng nghĩ, lúc gặp lại sẽ nhìn thấy hần trong tình trạng như bây giờ.

Bộ lông trắng như tuyết, mượt mà ngày xưa nay còn đâu. Máu và bùn đất bết lại thành từng mảng. Da thịt rách tả tơi, đôi chỗ lộ cả xương cốt. Vết thương hoàn toàn thối rữa xong lại tự động lành lại với tốc độ thật chậm. Sau đó lại vỡ ra, tiếp tục thối rữa. Tứ chi hẳn bị bốn cây cột sáng đóng chặt xuống đất. Trong cột sáng là vô số trường thương sắc bén, cây nào cũng xuyên qua xương thịt, cắm chặt hẳn xuống bùn đen. Không còn máu để chảy nữa, dường như cũng không còn cảm nhận được đau đớn.

Đầu hẳn không bị gông cùm, nhưng không còn sức để nâng lên. Nửa gương mặt chôn chặt dưới bùn lầy. Thân hình to lớn rúm ró nằm trên đất, không còn chút tôn nghiêm. So với năm đó bị nhốt ở thiên đình, bây giờ hẳn đã hoàn toàn khuất phục. Trong đôi mắt vàng không còn thần thái ngày xưa, trống rỗng mờ mịt. Cho dù Mạnh Bà đang ở trước mặt hẳn, gào khóc gọi hẳn, hẳn vẫn không hề phản ứng. Linh hồn bất khuất năm đó, giờ đã tan rã.

Nàng quỳ trên mặt bùn đen, ôm chặt lấy thân thể đầy máu của hẳn. Miệng gào khóc nhưng không thể phát ra âm thanh. Dường như tiếng nàng bị tắc nghẹn trong cổ họng, không thể cất thành lời. Đây không phải Bạch Hoa nàng biết. Đây không phải kết quả nàng mong muốn! Một người đầy tự tôn, không cúi đầu trước bất cứ ai như Bạch Hoa, sao lại trở thành thế này!? Làm sao có thể!?

“Vì sao!? Vì sao!?” Nàng ngẩng đầu, thét với trời cao. Sau đó lại ôm chặt lấy hẳn, nức nở khóc: “Các người không thể đối xử với chàng như vậy...”

“A di đà phật...” Một tiếng thở dài từ xa xôi truyền tới. Phật Tổ hỏi Mạnh Bà: “Người đã hiểu ra chưa?”

Mạnh Bà không ngừng lắc đầu, hai mắt mờ mịt. “Ta không hiểu... ta không hiểu...”

“Tần Tử Trúc vốn là một dây tiên thảo trên thiên đình, vì yêu mến người mà cùng người rơi vào thế gian. Cuối cùng hẳn vì người mà chết, luân hồi vạn đời vạn kiếp phải làm súc sinh, tiên duyên đứt đoạn. Năm đó người không đành lòng nhìn linh thú Bạch Trạch bị tra tấn mà tự ý thả nó đi. Nay nó vì người mà ở vô ngần địa ngục nhận hết mọi đau khổ. Chẳng qua chỉ là một lần nhân quả mà thôi. Mọi khổ ải trên đời đều bắt nguồn từ một chữ “Tình”. Người tu tiên, nhưng lòng trần chưa dứt, rẽ tình chưa đoạn, những đau khổ, khó khăn phải trải qua là tất nhiên. Qua hết khổ đau, về sau đại triệt đại ngộ, tất thành chính quả. Nếu cố chấp không buông, càng lúc càng lún sâu trong bùn, vạn kiếp thành ma.”

Mạnh Bà vẫn lắc đầu, nước mắt tuôn như mưa.

Phật Tổ nói: “Vô, khổ, tập, diệt đạo. Thế gian có tám cái khổ: sinh, lão, bệnh, tử, oán ghét gặp nhau, thân ái biệt li, cầu không được. Tóm lại năm uẩn hợp lại là khổ. Tất cả đều là khổ ải, cho dù vui vẻ chỉ là vô thường. Đáng tiếc chúng sinh không biết khổ. Mỗi người đều có tham lam, sân hận, si mê mà thành phiền não. Từ ba phiền não sinh ra làm ác, dâm ô, ngông cuồng thành nghiệp. Do nghiệp mà khổ, nghiệp là nhân, cũng là quả. Một người nghèo khó thì hy vọng được giàu có. Giàu có rồi lại mong được quyền thế. Có quyền có thế rồi lại ước có sắc đẹp bầu bạn. Dục vọng không cùng, chấp niệm vô tận, làm sao có thể vui vẻ? Chỉ có bỏ xuống chấp niệm trong lòng, mới có thể đắc đạo thành Phật.” (*)

Mạnh Bà quay đầu, ngậy người nhìn đáng vẻ bi thảm của Bạch Hoa. Hẳn là ý niệm cố chấp của nàng, là chấp niệm mấy ngàn năm rồi nàng không bỏ xuống được. Nhưng để hẳn chịu khổ sở như bây giờ, nàng không làm được.

Sai rồi. Tất cả đều sai rồi.

Chấp niệm kéo dài mấy ngàn năm, một khắc này hoàn toàn tan rã.

Mạnh Bà ôm chặt lấy Bạch Hoa, vùi đầu vào bộ lông hẳn. Mùi máu trên người hẳn khiến nàng càng thêm cô quạnh. Hai mắt nhắm lại, nước mắt rơi xuống, dường như đây là giọt lệ cuối cùng có thể rơi. Sau đó Mạnh Bà buông tay, cúi đầu, thấp giọng nói: “Phật Tổ... Thần nghĩ thần đã rõ rồi. Xin hỏi Phật Tổ, nếu năm đó thần không thả chàng đi, chàng sẽ thế nào?”

Phật Tổ trả lời: “Tính ác tiêu trừ, cứu chuộc thể xác và tinh thần, hết khổ tất được Niết Bàn.”

Mạnh Bà quỳ sụp xuống, dập đầu với bóng đêm vô tận: “Cầu xin Phật Tổ hãy để tất cả chấm dứt. Mọi chuyện đều ột mình thần gây nên. Sai lầm này phải do thần gánh vác, chứ không phải chàng. Thần nguyện thay chàng ở lại địa ngục vô ngần, đến lúc nguyên thần hoàn toàn tan biến, trả hết mọi tội nghiệt.”

“Không cần phải vậy. Người ở đường Hoàng Tuyền nấu canh cho vong hồn mấy ngàn năm, coi như một công đức. Sau này người hãy ở lại địa phủ ngày ngày hầm canh, trả hết tội nghiệt cho hân. Tất cả vì người mà ra, người phải là người chấm dứt. Nếu không, sao người có thể nhớ lại tất cả? Ngọn nguồn sâu xa bên trong, đều đã được định trước. Người có bằng lòng không?”

Mạnh Bà nhớ đến đóa Mạn Đà La Hoa ven đường Hoàng Tuyền, nàng quỳ xuống, dập đầu sát mặt bùn đen: “Tạ ơn Phật Tổ. Xin Phật Tổ hãy thả chàng, để chàng trở lại Côn Luân. Từ nay về sau thần toàn tâm toàn ý nguyện ở cạnh cầu Nại Hà, tuyệt đối không rời đi.”

Phật Tổ thở dài: “Người đã buông chấp niệm, còn nó thì sao? Nếu không phải vì nó cố chấp yêu người, sao nó lại ở nơi này? Trong mắt nó chỉ có hình ảnh lúc người chết đi, ngàn năm không mất. Người buông được, nhưng nó không buông thì đau khổ là vô tận.”

Người mình yêu thương chết trước mặt mình đã là chuyện vô cùng đau đớn tàn nhẫn. Huống chi mấy ngàn năm qua, ngày ngày đêm đêm đều lặp lại trước mặt mình, làm sao có thể chịu đựng được? Nàng nắm chặt bùn đất trong tay, giọng nói nhẹ tênh, không chút gợn sóng. “Vậy hãy để chàng quên đi, quên hết tất cả.”

“Điều này chỉ e không dễ.”

“Vì sao?”

“Năm đó nó vì người mà náo loạn thiên đình, đả thương thần phật. Cướp tiên đan, còn hủy rất nhiều đan dược khác, đốt đi nhiều rừng cây thuốc. Muốn bào chế tiên đan đó lần nữa là chuyện vô cùng khó khăn.” Sau khi Bạch Trạch hóa điên, đại chiến với hơn mười vạn thiên binh thiên tướng. Hấn phá nát Toả Yêu tháp khiến tam vị chân hỏa lan tràn ra ngoài, thiêu cháy một vùng hơn mười dặm tiên thổ. Cả bầu trời chìm trong lửa đỏ. Ánh lửa ngút trời càng làm nổi bật ánh mắt vằn đỏ ngập tràn sát khí của hân. Thân hình nhuốm đầy máu, như một yêu quái bách chiến bách thắng.

Mạnh Bà phảng phất thấy được tình cảnh hỗn loạn mấy ngàn năm trước. Người kia đứng ở chân trời, đánh đầu thẳng đó, không gì cản nổi. Nàng càng cúi thấp người. “Xin Phật Tổ chỉ dạy, làm sao mới có thể khiến chàng quên hết mọi chuyện, thoát khỏi bể khổ?”

“Mạn Đà La Hoa cạnh đường hoàng tuyền, nước sông Vong Xuyên dưới cầu Nại Hà, Hồng Liên như lửa trên núi Côn Luân. Dùng tất cả những thứ này nấu một chén canh bằng ngọn lửa bất diệt dưới Mười tám tầng địa ngục. Tự tay cho nó uống xong, từ nay về sau nó sẽ quên tất cả mọi chuyện về người, không thể nhớ nổi trên đời còn có một người là người.” Phật Tổ vừa nói xong, Hồng Liên nàng dùng chính máu và nguyên thần đánh đổi xuất hiện trước mặt.

Dùng tính mạng mình đổi lấy Hồng Liên, thì ra là có công dụng thế này. Mạnh Bà bắt lấy, nắm chặt trong tay. “Chuyện đó... cũng không khó.”

“Còn cần một giọt nước mắt cuối cùng của cả đời người nữa. Người có làm được không?”

Mạnh Bà trầm mặc một lúc, mới đáp: “Thần làm được.” Sau đó nàng lại nói với Phật Tổ: “Số sinh tử có ghi, dương thọ của thần là tám mươi bảy năm. Nếu đã như vậy, Phật Tổ có thể để thần ở cạnh chàng vài chục năm cuối cùng này không?”

“Để làm gì?”

Mạnh Bà đứng thẳng người, nhìn bóng tối vô tận. Ánh mắt bình lặng, ngữ điệu nhàn nhạt: “Mười năm ở nhân gian, chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt trên thiên giới. Chàng trước sau vẫn cố chấp sinh mạng thần ở nhân gian, thần lại không thể buông bỏ chuyện chúng thần chưa bái xong thiên địa. Đã như vậy, xin Phật Tổ để thần ở cạnh chàng chút thời gian cuối cùng ấy, hoàn thành tâm nguyện của chúng thần. Từ nay về sau không ai thiếu nợ ai nữa.”

Trong bóng tối thật lâu không có tiếng trả lời. Hồi lâu sau, chỉ nghe Phật Tổ thở dài một tiếng, niệm một câu kinh.

Địa ngục vô ngần vốn hoang vắng, trống rỗng đột nhiên nổi cuồng phong, đất cát thổi cuộn cuộn. Cát sỏi bay loạn đập vào mặt. Mạnh Bà nhắm hai mắt lại, để mặc chúng quất vào người. Đến khi gió ngừng thổi,

mở mắt ra là một phong cảnh hoàn toàn khác. Thiên không trong xanh vạm vỡ, hoa đào tung bay khắp trời.

52. Q.6 - Chương 52

Giữa biển hoa tung bay khắp trời, người đó đứng ở phía xa, Đôi mắt vàng trong suốt tĩnh lặng như hồ nước ngàn năm. Một trận gió lơ đãng thổi qua khiến mặt hồ gợn sóng. Khóe miệng nhẹ nhàng mỉm cười, chứa đựng biết bao ảm áp.

Mạnh Bà nhìn hần chậm rãi đi về phía mình. Theo bước chân của hần, y phục màu trắng trên người từ từ biến thành hỷ phục đỏ rực, so với màu hoàng hôn đỏ lửa nơi chân trời còn đẹp hơn nhiều.

Nàng lặng yên ngắm hần càng lúc càng tới gần. Cảnh vật chân thực, như vừa xảy ra hôm qua. Núi kia, hoa kia, người kia, tất cả đều hiện ra rõ ràng trước mắt. Mấy ngàn năm chìm trong quên lãng, dường như chỉ vì thời khắc này mà trôi qua. Gian nan bước qua đoạn đường đau khổ, cô độc, dài đằng đẵng đó cũng chỉ vì một ngày hôm nay. Khi nào mới là thời điểm cuối cùng? Khi nào thì mới không có cuối cùng?

Người nọ chạy tới trước mặt nàng.

Hần khẽ cau mày: “Hôm nay là ngày vui của chúng ta, sao nàng lại khóc?” Ngón tay hần lau hai bên má nàng, lạnh lạnh man mát.

Mạnh Bà nhìn y phục đỏ thắm trên người, tương tự như màu áo hần. Nàng nhẹ nhàng nở nụ cười: “Phải, thiếp không khóc.” Dứt lời liền dùng tay lau nước mắt.

Nàng cầm lấy tay hần, cảm nhận được hơi ấm quen thuộc. Cái gì địa ngục Hoàng Tuyền, cái gì tiên cảnh Côn Luân, cái gì Như Lai Phật Tổ, thời khắc này tạm thời hãy quên đi, hãy quên đi.

Bàn gỗ bày ra. Khăn trải bàn vải đỏ, một mâm dưa và trái cây, một chữ hỷ, còn có một con hồ ly nói tiếng người, miệng không ngừng liến thoắng. Một tấm khăn trùm đầu đỏ thắm, che đi núi kia, hoa kia, người kia. Gió nhẹ nhàng thổi bên tai, đến rồi lại đi. Trong tay cầm băng vải đỏ dính hoa hỷ, cảm giác được chàng vẫn ở cạnh bên, vẫn ôn hòa cười. Thật tốt.

Hồ ly nọ hô vang: “Phu thê giao bái.”

Mạnh Bà xoay người về hướng người nọ, chậm rãi cúi người. Hai đỉnh đầu nhẹ nhàng chạm vào nhau. Nàng nắm chặt vải đỏ trong tay, một giọt nước mắt rơi xuống mặt đất, vỡ thành ngàn giọt li ti.

Mấy tháng sau, Bạch Hoa phát hiện tên Mạnh Bà đã trở lại trên sổ sinh tử. Không rõ xảy ra chuyện gì, hần vẫn vô cùng vui mừng. Lúc hần nói cho Hoa Khai nghe, nàng chỉ mỉm cười, nhàn nhạt nói: “Chắc trên trời trách phạt, muốn chàng chứng kiến thiếp hoàn toàn biến thành một bà lão tóc bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn, để xem chàng làm sao thích thiếp.”

Bạch Hoa nắm lấy tay nàng, ánh mắt ảm áp, cười nói: “Trách phạt như vậy ta nguyện vui vẻ chịu đựng. Làm sao có lấy nửa câu oán hận?”

Mạnh Bà nắm lại tay hần, mỉm cười.

Năm tháng nhân gian, vội vã chóng già. Vừa quay đầu nhìn lại, thắm thoát đã hơn mười năm. Cuộc sống bình bình an an, không nhiều biến động, nhưng còn gì hơn được ‘cùng nắm tay, bạch đầu giai lão’?

Có điều, nàng thì từ từ già đi, còn dung mạo hần không hề thay đổi. Nhưng mặc cho tóc nàng đã bạc trắng, gương mặt đã đầy nếp nhăn, Bạch Hoa vẫn chân tình như trước. Hần nói: “Mặc kệ nàng trở nên thế nào, trong mắt ta, nàng vẫn vô cùng xinh đẹp.”

Mạnh Bà nhìn dung nhan ngày càng già đi của mình, chỉ tiếc năm tháng trôi quá mau, ngày chia ly tới quá nhanh. Không giữ được, cuối cùng cũng không giữ được.

Lại một vài năm trôi qua, Hoa Khai gặp được người quen dưới chân núi.

Khi đó, mùa đông giá rét đã đến, chỉ là tuyết chưa rơi. Nàng đang đi trên một con đường dưới chân núi, một cơn gió lạnh vô tình phát màn xe của một cỗ xe ngựa bay lên. Màn xe rũ xuống, che đi khuôn mặt

người kia. Xe ngựa nhanh chóng vượt qua mặt nàng, càng lúc càng xa. Hoa Khai giật mình tỉnh táo, nhanh chân rảo bước đuổi theo cái xe ngựa kia. Thật ra xe ngựa đó cũng không đi xa, mà dừng lại ở gian nhà phía trước. Người ngồi trên xe vén màn bước xuống, kéo lại cổ áo cho ấm, cúi đầu bước qua cửa. Không phát hiện Mạnh Bà đang đứng cách đó không xa.

Nàng hít một hơi, quay về trên núi. Sau đó Mạnh Bà tìm thứ gì đó, rồi mỗi ngày đều xuống núi đứng chờ gần gian nhà kia. Mãi đến khi hoàng hôn nhuộm đỏ chân trời mới trở về, liên tục hơn mười ngày.

Người đi đường qua lại, ngẫu nhiên thấy có một bà lão kỳ lạ ngồi ven đường. Bà không làm gì cả, chỉ ngồi ở đó.

Mấy lần nàng thấy người nọ từ trong nhà đi ra. Nhưng người đó luôn vội vàng cúi đầu vào xe ngựa, vội vàng rời đi. Ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có.

Một ngày nọ, trời đầy mây xám nặng trĩu, đủ thứ hình dáng. Gió thổi lồng lộng, có lẽ tuyết sắp rơi.

Mạnh Bà ngồi trên bậc thềm hồi lâu, gió lạnh làm rối mái tóc bạc phơ của nàng. Quả nhiên sau đó không lâu, tuyết bắt đầu rơi, nhẹ nhàng dừng trên vai, khiến nàng bất giác rung mình. Một tiếng “Két” vang lên, cánh cửa mở ra, người nọ rảo bước ra ngoài. Mạnh Bà vừa định tiến lên, hần đã lên xe ngựa đi mất.

Nàng hít một hơi, trở lại chỗ cũ ngồi xuống nhìn tuyết rơi, hai tay lạnh cóng. Nàng nghĩ, chắc hôm nay lại không đợi được rồi.

Nhưng không lâu sau, xe ngựa đi đâu một hồi lại vòng về. Người trong xe cầm một cây dù hồng bằng giấy dầu, chậm rãi đi về phía nàng. Mạnh Bà đột nhiên nhớ đến rất nhiều, rất nhiều năm trước, thiếu niên kia cũng nhặt được một cây dù hồng rách nát. Tám phiến giấy chỉ còn ba phiến lành lặn, nghiêng nghiêng ngả ngả. Phần nguyên vẹn đều che trên đầu nàng. Trên vai thiếu niên kia lại dính đầy bông tuyết.

Nam tử tuần tú, trẻ tuổi đi đến trước mặt Mạnh Bà. Hần giơ tay che dù cho nàng, chắn đi khoảng trời lạnh như băng. Đường như đã mấy đời mấy kiếp.

“Lão nhân gia, mấy ngày nay người vẫn ngồi ở đây? Trời lạnh như vậy, người không về nhà sao?” Nam tử nhẹ giọng hỏi.

“Tuyết rơi.” Mạnh Bà buột miệng nói. Tâm trí vẫn còn đắm chìm trong ký ức nhiều năm trước.

“Đúng vậy. Tuyết rơi rồi, trời càng lạnh hơn. Nhà lão nhân gia ở đâu? Ta có xe ngựa, sẽ đưa người về.”

Mạnh Bà ngẩng đầu, hỏi hần: “Sao lại che dù cho ta? Người nhìn người xem, bông tuyết dính đầy trên vai.”

Hần chỉ mỉm cười, nói: “Ta cũng không biết.” Sau đó lại hỏi: “Sao mấy ngày nay người vẫn ngồi ở đây?”

“Ta đang đợi người.”

“Người chờ ai? Nói cho ta biết, có lẽ ta có thể giúp người đi tìm.”

Mạnh Bà lấy ra một cây trâm bằng bạch ngọc từ trong áo, đuôi trâm có khắc một đoá hoa đơn giản. Nàng đặt cây trâm vào tay không cầm ô của hần. “Ta đang đợi người có thể mua nó.”

Nam tử xuất thần nhìn cây trâm trong tay, rồi lại nhìn gương mặt bà lão. Nàng cất cây trâm trong áo nên nó vẫn còn ấm, nhưng lại làm lòng hần dấy lên cảm giác lạnh lẽo không tên, rất quen thuộc, lại vô cùng bất an. Đường như chỉ cần nhận lấy cây trâm này, hần sẽ mất đi thứ gì đó rất quan trọng. Một nỗi đau mơ hồ chạm vào lòng hần. Nam tử kích động trả lại cây trâm cho nàng. “Lão nhân gia, ta không mua. Ta có thể cho người bạc, nhưng cây trâm này ta không cần, đừng đưa nó cho ta.” Dứt lời liền lấy ra một ít bạc vụn, nhét vào tay bà lão. Đặt cây dù xuống, còn mình thì vội vàng chạy đi.

Nam tử lên xe ngựa, bảo người đánh xe giục ngựa đi nhanh. Mãi đến khi xe đi được một đoạn khá xa, tâm trạng hần mới dần dần bình tĩnh. Hần xốc màn xe lên, vươn đầu nhìn ra, muốn nhìn xem bà lão đã đi chưa. Dù xa nhưng hần thấy nàng vẫn còn ngồi đó, lưng cong đơn bạc. Chiếc dù cô độc nằm bên chân nàng. Đầu nàng trắng xóa, không biết là tóc bạc, hay là tuyết rơi. Có lẽ là cả hai. Hần nhìn đến xuất thần, trong mắt đột nhiên có vẻ tịch liêu. Hình như hần đã quên một chuyện. Chuyện kiếp trước.

Sau ngày hôm đó, hần phát hiện bà lão vẫn ngồi ở kia. Ngày nào nàng cũng đến, ngày nào cũng ngồi đó. Mặc kệ thời tiết lạnh giá, mãi đến hoàng hôn mới rời đi. Cứ thế mười mấy ngày trôi qua, hần lo lắng, sợ bà lão chết cứng, lại không dám ra ngoài. Bà lão đem lại cho hần một cảm giác rất quen thuộc, nhưng cảm giác này không vui vẻ, cũng không hạnh phúc.

Hôm đó, trời đổ tuyết rất lớn. Nhà nào cũng cửa đóng then cài, đốt một lò lửa, ôm chăn nằm trên giường. Nàng lại ngồi ngoài đó. Không dù, cái gì cũng không, để mặc tuyết rơi gió thổi, lặng im không nhúc nhích. Trên đầu, trên quần áo đều là tuyết trắng. Nếu vẫn tiếp tục ngồi đó, có lẽ sẽ nhanh chóng bị tuyết vùi lấp.

Cuối cùng, hần thở dài, miễn cưỡng đi ra ngoài.

Hần ngồi xuống trước mặt bà lão, phủ tuyết bám trên người nàng, lại khoác cho nàng một chiếc áo bông.

Nàng ngẩng đầu nhìn hần, hỏi: “Người chịu mua rồi sao?”

Hần không trả lời mà hỏi lại: “Lão nhân gia, có phải trước kia chúng ta đã từng gặp nhau?”

Mạnh Bà lắc đầu.

“Vậy vì sao người nhất định phải bán cây trâm này cho ta?”

Mạnh Bà vẫn lắc đầu. Nàng cầm cây trâm vươn tay về phía hần.

Nam tử nhìn cây trâm kia, trong lòng lại có cảm giác đau đớn không biết tên. “Nếu ta không mua thì sao?”

“Ta sẽ chờ ở đây.”

Nam tử cười khổ, nhẹ giọng nói: “Vậy ta mua là được.” Dứt lời liền lấy cây trâm từ trong tay nàng, cài vào trong áo. “Ta mua. Sau này người đừng như vậy nữa. Trời lạnh như thế, thân thể người làm sao chịu nổi? Dù và áo bông người cứ giữ lấy. Tuyết lớn như thế, trên đường về nhà tất phải dùng đến.” Nói xong liền xoay người vào cửa.

Khoảnh khắc cánh cổng khép lại, hần cảm giác có gì đó trong lòng lặng lẽ biến mất, vĩnh viễn không còn tồn tại. Sau đó hần lại cười cười tự giễu. Đó chẳng qua chỉ là một cây trâm, một bà lão mà thôi.

Dựa vào cạnh cửa hồi lâu, nam tử đột nhiên đẩy cửa ra, đuổi theo.

Không còn thấy bóng dáng bà lão, chỉ có hai cái dù và áo bông của hần nằm trước cửa, bên trên bị một ít tuyết phủ lên. Hần nhặt lên, ôm vào trong ngực, chạy theo hướng bà lão đã đi.

Cuối cùng ở một cái giao lộ, hần thấy bóng lưng khòm của bà. Trên đường không còn ai khác, bóng dáng nàng mờ nhạt sau làn mưa tuyết. Hần muốn đuổi theo, phủ thêm áo ấm cho nàng, che dù cho nàng. Ít nhất để hần đưa nàng về nhà. Nhưng hần nhanh chóng dừng bước, đơn giản vì từ trong lối rẽ xuất hiện một nam nhân. Nam nhân kia dịu dàng phủ đi bông tuyết trên người nàng, lại phủ thêm áo choàng thật dày. Một chiếc ô, một vòng tay ôm, che chắn tất cả gió tuyết rét lạnh bên ngoài.

Hần thấy nàng nở nụ cười ấm áp với nam nhân kia. Trong nháy mắt dường như trẻ lại rất nhiều. Dù bóng dáng nàng mơ hồ trong gió tuyết dày đặc, nhưng nụ cười đó, hần nhìn thấy rất rõ.

Hần không đi tiếp, nhìn bà lão, rồi đem một ít bạc vụn ột người hành khất đáng thương trên đường. Sau đó lại dõi theo hai thân ảnh dựa vào nhau, bóng dáng càng lúc càng xa.

Đột nhiên hần cảm thấy rất khó chịu, giống như tất cả đều đã kết thúc, không còn cơ hội nhớ tới. Một đời kia, cuối cùng đã quên điều gì?

53. Q.6 - Chương 53

Tháng ba năm sau, đúng vào hội đập thanh, mùa yến oanh, dưới núi có hai gia đình giàu có kết thành thân gia. Tiếng khu chiêng gõ trống rộn ràng khắp đường phố, ngõ hẻm. Người phát kẹo cưới, kẻ xem náo nhiệt, không khí sôi nổi, tưng bừng. (*)

(*Tháng ba là mùa xuân, có tiết Thanh Minh, người xưa thường tổ chức lễ tảo mộ, hội đập thanh (giã lên cỏ), là mùa chim yến, chim oanh nô nức bay về. Trong Truyện Kiều, đại thi hào Nguyễn Du có miêu tả:

“...Thanh Minh trong tiết tháng ba

Lễ là tảo mộ, hội là đạp thanh

Gần xa nô nức yến anh

Chị em sắm sửa bộ hành chơi xuân...”)

Chín năm nữa lại trôi qua, Bạch Hoa dìu Mạnh Bà đi chậm chậm trên con đường đá xanh. Không biết còn có thể đi trên con đường này bao nhiêu lần nữa. Nàng đã già yếu lắm rồi, mái tóc bạc trắng. Ngay cả tự mình đi đường cũng không đi nổi, chỉ có ánh mắt là còn linh hoạt, sáng rõ. Cạnh người lão bà bà có một nam tử trẻ tuổi tuấn tú. Nhìn theo tuổi tác có lẽ là con cháu của nàng. Nhưng biểu hiện trên gương mặt vị nam tử lại không giống như với trường bối. Ánh mắt ấm áp đó như đang nhìn người vợ mới cưới của mình. Tóm lại, rất là kỳ quái.

Mạnh Bà vừa đi, thỉnh thoảng quay sang nhìn người bên cạnh, mỉm cười. Sau đó ánh mắt nàng đột nhiên dừng lại ở một nơi cách đó không xa. Có một người phụ nữ trẻ trung, xinh đẹp, tay dắt một đứa bé tám chín tuổi. Đôi mắt đứa trẻ sáng ngời, như có ánh sáng lấp lánh chảy bên trong.

Nàng chợt nhớ tới năm đó, cũng có một thiếu niên tên Bạch Thảo xuất hiện giữa đám cỏ lau. Một tay cầm thức ăn, một tay bám lên bờ tường, cố gắng leo qua đi vào. Thỉnh thoảng hắn còn bị té chống vó, nhưng hết đau lại ngoác miệng cười. Nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, làm người ta cảm thấy vô cùng ấm áp.

Người phụ nữ trẻ tuổi nắm tay đứa bé chậm rãi đi ngược về phía Mạnh Bà. Nàng dịu dàng nói với đứa trẻ: “Lúc về không được nói với cha là mẹ mua bánh đậu ngọt cho con, tối con lại không chịu ăn cơm làm cha con tức giận, biết không?”

“Dạ con biết rồi ạ. Nhất định con sẽ không nói.” Đứa bé ngoan ngoãn trả lời.

Lúc người phụ nữ đi tới trước mặt Mạnh Bà, thấy bà lão này vẫn đang nhìn mình thì hiền lành mỉm cười với nàng, sau đó đi lướt qua.

“Mẹ, sao lão bà bà kia lại nhìn chúng ta chằm chằm vậy?”

“Mẹ cũng không biết.”

Tiếng trò chuyện của mẹ con họ càng lúc càng xa.

Gió nhẹ thổi, cuốn mấy sợi tóc của người phụ nữ trẻ tuổi bay bay. Một cây trám nghiêng nghiêng cài vào mái tóc đen mượt. Đuôi trám có khắc một đóa hoa đơn giản, nhưng trông rất đẹp.

Rất nhiều năm trước, cũng trong gió xuân hây hây, nàng thấy một cô gái ngồi trên cây. Người mặc áo trắng, tóc dài bồng bênh. Làn da trắng bệch như chưa từng được tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, ngay cả tròng mắt cũng hơi có màu trắng. Nhìn thoáng qua trong suốt, như có nước mắt tụ ở bên trong. Cô gái nắm lấy cánh hạc giấy, làm cho nó chậm rãi bay. Không ngờ đứa bé Tần Tử Trúc liền cười rất vui vẻ. Có điều hắn không nhìn thấy cô gái, hắn vui vẻ vì tưởng hạc giấy có thể tự mình bay được. Cô gái thấy hắn vui như thế, cũng hài lòng mỉm cười theo. Trong mắt tràn đầy tình cảm ấm áp, dịu dàng.

Hai câu chuyện xưa giờ đã có chút mơ hồ, theo gió chậm rãi tan đi.

Nàng ngẩng đầu, nhìn người bên cạnh nói: “Về nhà thôi.”

Bạch Hoa mỉm cười gật đầu, đỡ người nàng chậm chậm đi về hướng nhà của họ, phía sau là ánh nắng chiều xinh đẹp. Không biết bên ánh nắng chiều kia có những ai? Có những câu chuyện gì? Ai biết được?

Hai năm sau, dương thọ của nàng sắp hết. Gương mặt tiêu tụy, hơi thở mỏng manh.

Nàng biết, hôm nay chính là ngày cuối cùng của mình. Cái gì đến phải đến, không thể nào tránh khỏi. Tìm cách để Bạch Hoa ra ngoài, hôn phách già nua của nàng một mình đi xuống địa phủ. Ở địa phủ, ai thấy nàng cũng vô cùng ngạc nhiên. Chẳng qua Mạnh Bà chỉ rời đi hơn mười năm, sao có thể thay đổi thành dáng vẻ này? Không phải nàng đã chết từ lâu sao? Sao còn có thể già đi? Chúng quỷ soa không tài nào biết được. Chỉ thấy nàng lặng lẽ hái mấy đóa Mạn Đà La Hoa nở rộ bên đường Hoàng Tuyền, lại vào Mười tám tầng địa ngục lấy một ít Bất diệt minh hỏa. Sau đó nàng tới cầu Nại Hà gánh một thùng nước sông Vong

Xuân đen kịt, rồi bỏ một đóa Hồng Liên không biết đem từ đâu tới vào giữa Vong Xuân Đỉnh. Ngọn lửa đun dưới Vong Xuân Đỉnh, nước trên đỉnh dần dần bốc hơi. Sương khói đen ngòm chậm chạp tản ra. Sau đó sương khói màu đen kia lại biến thành màu đỏ, lượn lờ quanh đỉnh, như tình cảm sâu nặng dây dưa mấy kiếp người.

Sương khói màu đỏ bay lên trên địa phủ, cuối cùng lại hóa thành nhiều đóa Hồng Liên, nở ra ánh sáng đỏ thắm. Bầy vong hồn, quỷ soa đều há hốc ra nhìn, địa phủ bao giờ lại có cảnh sắc như vậy?

Mạnh Bà ngược gương mặt già nua, nhìn Hồng Liên nở rộ. Một cảm giác thân thuộc chợt thoáng qua, nhưng không nhớ nổi là gì. Bất chợt giật mình, bỗng nhiên nước mắt rơi đầy. Nước mắt chảy trên hai gò má nhăn nheo. Từng giọt, từng giọt rơi vào trong đỉnh. Mỗi một giọt nước mắt, đều là thất tình lục dục của nàng trong mấy kiếp. Vui, giận, buồn bã, sợ sệt, yêu thương, ác độc, dục vọng, còn có cả chấp niệm mấy ngàn năm gì đó, đều đi theo nước mắt chảy vào Vong Xuân Đỉnh, dần dần biến mất. Trái tim đau cùng cực cũng dần dần không còn cảm giác. Đến khi giọt lệ cuối cùng rơi xuống, trong mắt nàng không còn chút ánh sáng, trầm đục như nước sông Vong Xuân, hoàn toàn không còn vui buồn. Tâm đã đại triệt đại ngộ, làm sao có vui có buồn? Vô số âm thanh bi thương từ bốn phương tám hướng truyền tới. Không biết là ai đang khê thở dài?

Ánh sáng đỏ dần tắt. Mấy đóa Hồng Liên cũng dần biến thành sương khói tan vào địa phủ. Trong Vong Xuân đỉnh chỉ còn một chén nước trong vắt màu xanh lục.

Nàng cảm nó trở lại nhân gian.

Đợi Bạch Hoa trở về, Mạnh Bà đưa chén nước tới trước mặt hắn nói: “Chàng uống đi.”

“Nước gì thế?” Bạch Hoa hỏi.

“Thuốc độc, chàng dám uống không?” Nàng cười nói.

Bạch Hoa nở nụ cười, thâm tình nhìn nàng. “Bất kể nàng đưa cho ta thứ gì, ta đều uống hết.” Dứt lời liền đỡ lấy tay Mạnh Bà, cúi đầu uống hết không sót một giọt. “Đúng là vừa trong vừa mát.” Chỉ cần là nàng đưa, hắn sẽ không bao giờ nghi ngờ.

Mạnh Bà chăm chú nhìn gương mặt Bạch Hoa, giống như phải tạc sâu hình dáng hắn vào lòng. Thế nhưng, nàng phát hiện dù mình có cố gắng thế nào, gương mặt kia vẫn là mơ hồ. Cuối cùng vẫn không tìm được tình cảm sâu nặng khi xưa, không còn tìm được.

“Hôm nay, là ngày thiếp chết.” Nàng nói.

Hắn vuốt mái tóc bạc của nàng, ôn hòa nói: “Không cần sợ, ta sẽ đi theo hồn phách nàng. Cho dù nàng đầu thai đến đâu, ta đều có thể tìm được.”

Nghe xong câu nói của Bạch Hoa, đột nhiên Mạnh Bà hỏi sang chuyện khác: “Bạch Hoa, chàng biết đường đến Bạch Phách sơn không?”

“Nàng hỏi lung tung gì thế? Nơi này chính là Bạch Phách sơn.”

“Không, thiếp nói là nơi chàng gặp thiếp lần đầu tiên ở nhân gian. Nơi Bạch Thảo chết.”

“Sao vậy?”

“Chàng đến đó đi. Thiếp có để một thứ ở đó cho chàng.”

Bạch Hoa nhíu mày: “Sao nàng không trực tiếp đưa cho ta mà lại để ở đó? Nàng đến đó bao giờ? Sao ta lại không biết?”

“Chàng đừng hỏi nhiều như vậy. Cứ đi đi sẽ biết.”

“Ta không muốn rời khỏi nàng bây giờ. Ta muốn cùng nàng đi qua đường Hoàng Tuyền, nhìn nàng đầu thai chuyển kiếp.”

“Đừng lo. Thiếp không chết ngay được đâu. Chàng ngự gió mà đi, chỉ một chốc là đến nơi. Thiếp ở đây chờ chàng, đợi đến khi nào chàng về mới thôi.” Nàng cười.

Bạch Hoa hơi do dự. “Vậy được rồi. Nàng ở đây đợi ta. Ta sẽ về nhanh thôi.” Dứt lời, đã không còn bóng dáng.

“Chàng đừng quay đầu...” Nàng ở sau lưng hắn thì thầm. Có điều hắn đi quá nhanh, nên không nghe thấy. Là thứ gì ở đó? Chẳng qua chỉ là cái cố mà thôi.

Mạnh Bà nâng ánh mắt trầm đục, trống rỗng nhìn hoa nở khắp ngọn núi, một màu đỏ thắm. Chuyện cũ một lần, lại một lần lũ lượt tràn về trong đầu. Cuối cùng tất cả đều chìm vào yên tĩnh, không một chút gợn sóng, một chút cũng không.

Ngoài cửa sổ nổi lên trận gió, cuốn theo rất nhiều cánh hoa rơi vào phòng. Nàng nhìn chúng, lại nhìn trời, như nhớ lại ngày ấy trên thiên đình, nàng và hắn trầm mặc đối diện nhau. Chớp mắt một cái, giạt mình đã qua mấy ngàn năm. Kết quả, chỉ là hư không.

Nàng nhìn về phía chân trời, hơi thở dần dần yếu đi. Cuối cùng đến một chút hơi tàn cũng biến mất. Thân thể nàng duy trì tư thế cũ, ánh mắt nhìn lên trời, không nhắm lại.

Bạch Hoa nhanh chóng xuống núi. Nhân gian vẫn không ngớt huyên náo, ồn ào như trước. Hắn đi xuyên qua đám người, không quan tâm bất kỳ một ai. Tuy hắn có rất nhiều nghi hoặc trong lòng, nhưng bước chân không hề dừng lại. Hắn nghĩ, nhất định phải làm xong chuyện này cho nhanh rồi trở về cạnh nàng. Nhưng cách núi Bạch Phách hoa đào đầy trời càng xa, cảnh tượng trong đầu hắn càng trở nên mơ hồ. Hắn dần chậm bước, trong đầu chợt có rất nhiều thứ trở nên hỗn loạn, không thể phân biệt. Trong lòng có âm thanh thôi thúc hắn trở về, hãy quay về hướng đã đi!

Hắn đột ngột quay đầu. Âm thanh kia biến mất, mọi thứ trong đầu cũng trở nên trống rỗng. Chỉ thấy nhân gian phồn hoa trước mắt. Hắn... vì sao lại ở đây?

Một trận gió nhẹ thổi tới, thổi qua hốt hoảng rồi tung trong lòng hắn. Cơn gió còn cuốn theo thứ gì đó. Hắn nhẹ nhàng giơ tay chụp lấy, là một cánh hoa đào. Hắn mở mắt nhìn xung quanh, hoa đào ở đâu ra? Sau đó lại tự hỏi, mình ở đây làm gì? Thật kỳ lạ, không phải mình đang tu luyện trên núi Côn Luân sao? Sao đột nhiên lại đi vào nhân gian?

Hắn mở mắt đứng yên nhìn nhân gian sầm uất, ồn ào náo nhiệt. Từng gương mặt xa lạ đi qua trước mắt hắn. Vô số người nhìn hắn rồi lại đi tiếp. Hắn không nhận ra ai cả. Hắn nên nhận ra ai đó sao?

Vì sao cứ cảm thấy mình đã quên một chuyện rất quan trọng? Đã quên chuyện gì? Cuối cùng mình đã quên cái gì? Chưa bao giờ tâm trạng hắn lại bối rối không yên như vậy.

Ở nơi Tây phương cực lạc xa xôi, Phật Tổ lặng lẽ mở mắt, miệng niệm một câu kinh.

Không biết bao lâu sau, bầu trời trong xanh thăm thẳm bỗng kéo mây đen dày đặc. Chỉ trong một lúc, từng giọt mưa lớn rơi xối xả xuống nhân gian. Người người đi đường đều chạy tìm chỗ trú. Ngã tư to như vậy chỉ còn mình hắn đứng đó, cả người ướt đẫm. Hồi lâu sau, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Nhưng ngoại trừ cơn mưa, hắn vẫn không nhìn ra được cái gì khác.

Đột nhiên phía chân trời xuất hiện một ánh chớp, theo sau là tiếng nổ âm vang, đồng thời gọi về tâm trí hắn. Cuối cùng, hắn lắc lắc đầu, ném cánh hoa đào trong tay, đi về hướng núi Côn Luân.

Đóa hoa trôi theo dòng nước, không biết về nơi nào.

54. Q.6 - Chương 54: Ngoại Truyện 1

“Nói nhỏ cho người biết nha, thật ra chúng ta là màu đỏ!” Một gốc hoa tuyết liên nhỏ giọng nói với một bụi tuyết liên nho nhỏ, ngơ ngác bên cạnh. Thật ra nó không cần nhỏ tiếng cũng không ai hay vật nào có thể nghe thấy. Dù sao ở cánh đồng tuyết liên bất tận này chỉ có hai chúng nó thức tỉnh mà thôi.

Bông tuyết liên nhỏ bé, ngơ ngác nhìn bạn bè hoa trắng như tuyết bên cạnh nó, xong lại cúi đầu nhìn thân hoa của mình. “Nói bậy! Rõ ràng chúng ta là màu trắng! Người nhìn xem...” Nói xong liền vươn cánh hoa của mình ra.

“Bây giờ chúng ta màu trắng, nhưng trước kia chúng ta màu đỏ. Gốc tuyết liên kia giải thích, rồi lại cúi đầu nói: “Đó là ông nội của ông nội ta nói, người sẽ không gạt ta đâu.”

“Vậy ông của ông người đâu rồi?”

“Ta không biết. Có một ngày ta đang nói chuyện với ông, đột nhiên ông biến thành một luồng sáng trắng bay lên trời. Chắc là được thăng thành thần tiên rồi.”

“Thần tiên là cái gì vậy? Ăn được không?”

“Sao người lúc nào cũng nghĩ tới ăn hết vậy!?”

“Ta đang rất đói bụng mà. Ta vừa mở mắt không lâu, người đã kéo ta ra nói chuyện, đến giờ vẫn còn chưa ngừng...”

Gốc tuyết liên kia tủi thân sụt sịt: “Từ lúc ông của ông ta lên trời, đã mấy trăm năm rồi không có ai nói chuyện với ta.”

“Mấy trăm năm là bao lâu?”

“Đại khái khoảng từ lúc chúng ta còn là một mầm cây đến lúc chúng ta biến thành một đóa hoa.”

Tuyết liên nhỏ nghiêng ngẫm một chút, rồi lại nghiêm túc hỏi: “Đó là bao lâu?”

Tuyết liên hàng xóm suy nghĩ, rồi nghiêm túc trả lời: “Rất lâu!”

“Có lâu hơn so với lúc ta tỉnh ngủ đến giờ không?”

“Làm sao mà so sánh được! Người tỉnh lại chưa đến một ngày, còn một năm có đến mấy trăm ngày!”

“Vậy à...” Tuyết liên nhỏ ngơ ngác suy nghĩ thật lâu, nhất thời cũng cảm thấy hàng xóm nó nói đúng. “Như thế thì lâu thật... Vậy người nói tiếp đi.”

“Ta nói đến đâu rồi nhỉ? Ừ, đúng rồi. Ông nội của ông ta nói, rất nhiều năm về trước, chúng ta là màu đỏ, đỏ như lửa... Thật ra màu đỏ là màu thế nào ta cũng không rõ lắm, nhưng chắc là rất đẹp. Ông nội của ông ta nói, đó là ông của ông của ông nói cho ông biết, lâu lắm rồi...”

Tuyết liên nhỏ không nhịn được chen vào: “Nhiều ông quá nhỉ.”

“Người đừng ngắt lời ta! Hại ta không biết đang nói đến đâu rồi... Ừ, đúng rồi. Rất lâu, rất lâu trước kia...”

“Rất lâu là bao lâu?”

“Ai da, đã nói người đừng ngắt lời mà! Tóm lại là rất lâu, lâu đến mức ngay cả ông của ông ta còn chưa lớn lên.”

“Vậy người đã trưởng thành chưa?”

“Cũng chưa có ta.”

“Còn ta thì sao?”

“Người thì càng không có! Ngay cả một cái hạt giống người cũng chưa phải nữa là.”

“Vậy ta là gì?”

“Làm sao ta biết, khi đó ta cũng chưa là gì cả.”

“Vậy vì sao chúng ta ở đây?”

“Chúng ta vừa sinh ra thì đã ở đây.”

“Nơi này là chỗ nào?”

“Ông nội của ông ta nói, nơi này gọi là Côn Luân. Là một ngọn núi rất cao rất cao.”

“Vậy...”

“Người đừng hỏi ta núi cao bao nhiêu, ta cũng không biết, bởi vì ta chưa từng rời khỏi đây. Ta chỉ biết, nơi này là núi cao nhất trong các ngọn núi, cao đến mức không có ai tự nguyện đến đây.”

Tuyết liên nhỏ nói: “Không phải, ta muốn hỏi người có đói không?” Nó thở dài. “Ta rất đói.”

Bông tuyết liên kia thở dài theo. “Thật ra ta cũng rất đói. Nhưng ta không biết chúng ta nên ăn cái gì.”

“Có khi nào chúng ta cứ như vậy mà bị đói chết không?”

“Hẳn là không đâu. Ta chưa từng ăn qua thứ gì, cũng đâu có bị đói chết. Ta chưa từng thấy ông nội của ông ta ăn gì, nhưng ông cũng không bị đói chết, còn làm thần tiên nữa!”

“Ừm, vậy ta không lo lắng nữa... Nhưng rốt cuộc thần tiên là gì?”

“Ông nội của ông ta nói, làm thần tiên, là có thể trường sinh bất tử.”

“Trường sinh bất tử tốt lắm à?”

“Chắc là tốt lắm. Bằng không sao lại có nhiều người tranh nhau làm thần tiên như vậy.”

“Còn chúng ta sẽ chết sao?”

Tuyết liên suy nghĩ thật lâu. “Chắc là không.”

“Vậy chúng ta còn muốn trường sinh bất tử làm gì?”

“Nhưng làm thần tiên, chúng ta sẽ có tay có chân. Muốn chạm thứ gì có thể chạm thứ đấy, có thể đi khỏi nơi này.”

“Chúng ta có thể đi khỏi nơi này?” Tuyết liên nhỏ nhìn rõ mình cảm thật sâu trong tầng băng. “Ta cũng muốn làm thần tiên! Khi nào thì chúng ta có thể thành thần tiên?”

“Làm sao dễ dàng thành thần tiên như vậy! Ông nội của ông ta nói, muốn thành thần tiên phải trải qua rất nhiều đau khổ. Phải có ý chí rất mạnh, còn phải xem cơ hội và duyên phận. Quan trọng nhất chính là đầu óc phải thông suốt. Tóm lại là rất khó.”

“Đầu óc thông suốt là gì?”

“Chính là phải thông minh, rất thông minh!”

“Vậy à...” Tuyết liên nhỏ thất vọng. Nó cảm thấy mình không được thông minh lắm. Xem ra không làm thần tiên được rồi.

“Người đừng buồn, tuy ta biết người không làm được thần tiên, nhưng ta cũng như người! Người sẽ không cô đơn đâu!”

“Thật vậy sao?”

Tuyết liên gạt đầu thật mạnh. “Đương nhiên! Có điều nếu người muốn nghe ta kể chuyện xưa, thì không được phép ngắt lời nữa!”

Tuyết liên nhỏ vươn hai cái lá, che cái miệng vốn không tồn tại của nó, còn nói: “Ta không ngắt lời!”

Tuyết liên kia tiếp tục kể: “Ông của ông của ông nói cho ông nội của ông ta biết, rất nhiều, rất nhiều năm trước, có một vị thần tiên đến đây.”

Tuyết liên nhỏ lại ngắt lời: “Không phải người nói nơi chúng ta ở cao đến mức không có ai muốn đến đây sao?”

Có điều lần này tuyết liên kia không trách cứ tuyết liên nhỏ nữa. “Cho nên mới nói, vị thần tiên kia không phải tự nguyện đến, hẳn bị người ta giam ở đây.”

” M7 E) T” f4 x7 k: @” q3 g t\$ {’ w5 t- b) B5 n# F2 s9 s9 i5 B3 ?9 G@Copyright of Kites (Do

55. Q.6 - Chương 55: Ngoại Truyện 2

Một năm thật lâu thật lâu về trước, cũng không biết là khi nào. Chỉ biết khi đó hai bên đường Hoàng Tuyền còn chưa có từng mảng lớn Mạn Châu Sa Hoa, phong cảnh không giống như bây giờ. Có một người con gái tới địa phủ, cứ quanh quẩn trên đường Hoàng Tuyền mãi không chịu đi. Quỷ soa hỏi lý do, nàng chỉ đáp: “Ta đang đợi một thần tiên.” Quỷ soa cười lớn, mắng nàng nói chuyện viễn vông.

Nữ tử không thèm để ý, tiếp tục chờ đợi bên đường Hoàng Tuyền, đuổi cũng đuổi không đi.

Quỷ soa hỏi: “Cô còn muốn ở lại đây chờ bao lâu nữa?”

“Đợi đến khi nào chàng tới mới thôi.”

“Nếu hắn không đến thì sao?”

“Không đâu, chàng đã hứa với ta. Chàng nói sẽ mang ta lên thiên đình, đến Cửu Trọng Thiên xem một hồ nước trông toàn Hồng Liên.” Nữ tử quay đầu, nhìn quỷ soa hỏi: “Người đã từng thấy Hồng Liên chưa? Chàng nói nó rất đẹp đấy.”

Quỷ soa thấy dáng vẻ nghiêm túc của nàng, hắn rất ngạc nhiên, đành lắc đầu.

“Vậy à. Ta cũng chưa từng gặp bao giờ, cho nên nhất định phải nhìn xem.” Dứt lời, nữ tử lại đi tới đi lui trên đường Hoàng Tuyền.

Khi đó hai bên đường Hoàng Tuyền còn chưa có loài hoa tên là Bỉ Ngạn. Con đường Hoàng Tuyền trống rỗng, chỉ có một màu đất đen kịt, ngoài ra không còn thứ gì khác. Hồn phách nhột nhạt, lượn lờ đi qua.

“Nay! Hồn ma không được dừng lại ở đây đâu!” Quỷ soa gọi to về phía nàng.

Nữ tử quay đầu lại. “Vậy làm thế nào mới có thể ở lại đây? Ta không thể rời khỏi chỗ này. Nếu đi rồi, chàng sẽ không tìm thấy ta, chàng sẽ không tìm thấy ta được...”

“Chuyện này... nếu bị Diêm Vương biết được thì...”

“Người đừng nói với ông ấy. Ta van người, đừng nói với ông ấy. Ta van người, ta nhất định phải đợi chàng đến!” Nữ tử nhìn quỷ soa cầu khẩn. Hồn phách đơn bạc, nhột nhạt, nhìn qua còn có vẻ đáng thương hơn những người khác ít nhiều.

Biết rõ làm vậy là không đúng, nhưng quỷ soa vẫn gật đầu. Để mặc nàng quanh quẩn ở đường Hoàng Tuyền vô tận, đi tới đi lui.

Cứ thế một năm, hai năm, rồi mười năm... Thần tiên nàng đợi vẫn chưa xuất hiện. Nàng trước sau vẫn không chịu rời khỏi đường Hoàng Tuyền. Ngày qua ngày, năm lại năm.

Quỷ soa kia cũng không tin nàng nữa, dù ánh mắt nàng vẫn chân thật và cố chấp như trước. “Thật ra người đang tự mình gạt mình. Căn bản là không có thần tiên nào cả. Người cũng không biết cái gì là thần tiên. Tất cả đều do người tự nghĩ ra mà thôi.”

“Thật mà... Người phải tin ta... Chàng nhất định sẽ đến. Chuyện chàng đã hứa với ta, nhất định chàng sẽ làm được. Ta đợi chàng từ khi còn sống, đến lúc ta chết đi. Nếu bây giờ ta không ở đây đợi chàng, mà đầu thai chuyển kiếp rồi, chàng làm sao tìm thấy ta? Ta làm sao nhận ra chàng?”

Quỷ soa nhú mày. “Người không thể tiếp tục ngu muội như vậy. Diêm Vương đã biết chuyện này rồi. Ngài rất tức giận. Không lâu nữa đâu, Ngưu Đầu Mã Diện sẽ tới giải người đi.”

Nữ tử lắc đầu, gương mặt thất thần, tuyệt vọng: “Làm sao bây giờ... Ta không thể đi, thật sự ta không thể đi...”

Sau đó, quả thật Ngưu Đầu Mã Diện đến rất nhanh. Dù nàng trốn trong một góc âm u bên đường Hoàng Tuyền, họ vẫn tìm thấy. Nàng khóc to, dây giữa dữ dội, dù bất cứ giá nào cũng không chịu đi theo. Ngưu Đầu Mã Diện thấy thế, không hề nương tay dùng cái đinh ba bằng thép đập mạnh lên hồn phách đáng thương. Nhưng nàng vẫn ngoan cố bấu chặt bùn đất trên đường, khóc to gọi tên một người.

Đúng lúc này, trong bóng tối truyền đến một tiếng thở dài, theo sau là ánh phạt quang phổ chiếu.

“Là Địa Tạng Vương Bồ Tát.” Ngưu Đầu Mã Diện lật đật quỳ xuống.

Địa Tạng Vương Bồ Tát không hình không ảnh, trong địa ngục không nơi nào không có ngài. Phổ độ chúng sinh, địa ngục chưa trống, thể chưa thành Phật.

Chỉ nghe tiếng Bồ Tát nói với nữ tử: “Chúng sinh phạm điên, tự tìm đau khổ, không bằng sớm ngày trở lại...”

“Chúng sinh nếu không phạm điên, chúng sinh nếu không tìm khổ, chẳng phải đã thành tiên, thành Phật hết rồi? Địa ngục trống rỗng, không phải Bồ Tát cũng thành Phật rồi sao?” Nữ tử khóc. “Mọi người đều nói Bồ Tát từ bi hỉ xả, thỉnh cầu Bồ Tát để tiểu nữ ở lại đây. Thật sự tiểu nữ không thể đi...”

“Tuệ căn của người rất cao, lại vì tình mà khôn khổ, không bỏ xuống được. Người nên đi đi, tu hành thêm mấy kiếp, tạo thêm mấy sinh duyên, đợi đến ngày tâm trí đại triệt đại ngộ, tu thành chính quả.”

Quý soa và Ngưu Đầu Mã Diện nghe Bồ Tát nói xong, trong lòng có chút ngưỡng mộ. Bọn họ chỉ là mấy tiểu thần chức vị nhỏ nhỏ ở địa phủ, không biết bao nhiêu ngàn năm mới được lên thiên đình. Còn nữ quý này chỉ cần tu hành mấy kiếp là có thể thành chính quả, không hâm mộ sao được? Thế nhưng bọn họ tuyệt đối không thể tưởng tượng được, nữ quý này lại không chút cảm động.

Nàng chỉ nói: “Con người sợ dĩ là con người, chính là vì có thất tình lục dục, chính là vì có thứ không thể từ bỏ... không phải sao? Bồ Tát...”

Địa Tạng Vương Bồ Tát trầm mặc, một hồi sau mới khẽ thở dài. “Người người chờ đợi vĩnh viễn không thể đến đây. Hấn động lòng trần, đã bị nhốt trên núi Côn Luân, suốt đời không được ra ngoài. Người nên đi đi.”

“Vậy tiểu nữ ở đây chờ chàng cả đời... Một ngày nào đó chàng sẽ được thả, không phải sao?”

“Con đường Hoàng Tuyền, không phải là nơi người có thể ở lâu.”

“Tiểu nữ thật sự không thể đi... Cầu xin Bồ Tát chỉ điểm cho...” Dứt lời, nữ tử hướng về ánh Phật quang dập đầu lạy một lạy, trên trán dính đầy bùn đất.

“Chỉ có ác quỷ mới có thể vĩnh viễn ở lại địa ngục chịu khổ...”

Địa Tạng Vương Bồ Tát còn chưa nói hết lời, nữ tử đã dập đầu lạy thêm một lạy. “Tiểu nữ nguyện thành ác quỷ, nhận hết khổ sở.”

“Nỗi khổ trong mười tám tầng địa ngục, há một hồn phách nhỏ bé như người có thể chịu nổi? Một ngày trên trời bằng mấy năm ở nhân gian, huống chi là âm tào địa phủ? Người có biết khổ ải người phải chịu là bao lâu không?”

“Vĩnh viễn, đến khi hồn phi phách tán, nguyện không một câu oán hận.”

Địa Tạng Vương Bồ Tát nặng nề thở dài: “Chấp mê bất ngộ...”

Nữ tử vẫn cố chấp quỳ ở đó.

Phật quang dần dần tản đi, từ xa xa truyền đến một câu kinh: “Nhân hôm nay, là quả mai sau. Nhân quả tuần hoàn, tất cả đều có duyên pháp.”

Những lời này, đến mấy vạn năm sau, khi tất cả chấp niệm đều trôi theo dòng nước, mọi nhân quả đều thật sự kết thúc, mới có thể đại triệt đại ngộ. Còn hôm nay, nàng không hiểu điều này.

Nữ tử không chịu đi. Về sau cũng như ác quỷ, nàng ở Mười tám tầng địa ngục chịu hết mọi đau khổ, hồn phách gần như tan rã nhưng chấp niệm vẫn không thể buông. Năm nào tên quý soa kia cũng đến hỏi nàng một câu: “Người muốn đi chưa?” Nhưng nàng vẫn cố chấp lắc đầu như trước.

Cứ như thế một năm, hai năm, một trăm năm, một ngàn năm trôi qua... Không biết là năm thứ bao nhiêu, trên đỉnh Côn Luân kia cũng không biết đã qua bao lâu. Cho đến một ngày, bên trên địa ngục chợt xuất hiện rất nhiều Hồng Liên, đỏ rực như lửa.

Nữ tử ngẩng đầu nhìn, nước mắt không ngừng chảy ra, dù đã bao lâu rồi, nhận bao nhiêu hình phạt nàng cũng chưa từng nhỏ giọt nước mắt nào. Nàng lẩm bẩm: “Chàng đến rồi. Cuối cùng chàng đã đến...”

Quỷ soa hỏi: “Hắn đâu? Vì sao ta không thấy ai?”

Nữ tử nhìn Hồng Liên như lửa, cười nói: “Chàng từng nói muốn dẫn ta đi xem Hồng Liên. Chàng chưa bao giờ gạt ta... Nhất định chàng đã rời khỏi Côn Luân...”

Qua một lúc lâu, Hồng Liên bên trên địa ngục đột ngột bốc cháy. Cánh hoa chìm trong lửa rơi lả tả xuống hai bên đường Hoàng Tuyền, biến mất không còn dấu vết.

Nữ tử cúi đầu, cầu khẩn: “Thả ta xuống, ta phải đi.”

Quỷ soa hỏi: “Người muốn đi đâu?”

“Chàng không còn ở Côn Luân, nhưng không cách nào đến địa phủ tìm ta. Đã vậy ta lên thiên đình tìm chàng.” Nhưng nàng không biết, nguyên thần của hắn đã tan biến từ lâu.

“Chỉ dựa vào người làm sao tìm được? Thiên đình đâu phải nơi muốn đến là đến?”

“Trời chưa diệt, hồn chưa tiêu tan. Một ngày nào đó ta và chàng có thể bên nhau. Thành thần tiên, tự nhiên sẽ tìm thấy chàng.”

“Nhưng lúc đó người đã quên hết mọi chuyện.”

“Chỉ cần tâm vẫn còn, ta sẽ không quên.” Dứt lời, hồn phách tả tơi, đầy thương tích buông mình nhập vào luân hồi.

Sau khi nữ tử rời đi không lâu, hai bên đường Hoàng Tuyền vốn trống rỗng lại mọc lên một loài hoa kỳ lạ, đỏ rực như lửa. Chỉ có hoa, không có lá, cũng chỉ sinh trưởng trên bùn đất đen kịt hai bên đường Hoàng Tuyền. Biển hoa dập chờn theo từng cơn gió. Người đời sau gọi nó là hoa Bỉ Ngạn. Có lá không sinh hoa, hoa nở không thấy lá. Hoa và lá Bỉ Ngạn đời đời xa cách, đời đời nhớ thương. Đó chính là phong cảnh duy nhất trên đường Hoàng Tuyền.

Năm tháng trôi đi, quỷ soa kia ở địa phủ nhìn thấy nàng ra vào hơn mười lần. Nàng không còn nhớ hắn. Hắn lần nào cũng hỏi: “Lục đạo luân hồi, người muốn đi đâu nhất?”

Kỳ lạ là, lần nào nàng cũng đều trả lời: “Thành tiên.”

Mấy chục năm sau nữa, quỷ soa kia không còn thấy nàng vào địa phủ. Bằng mấy trăm năm, ngẫu nhiên nhớ đến, hắn sẽ ngẩng đầu nhìn lên trời. Chắc nàng đã thật sự thành tiên rồi. Không biết kết thúc của câu chuyện kia là thế nào.

* * *

Bầu trời Côn Luân, Hồng Liên như lửa. Một thân ảnh đơn bạc đón gió tuyết. Mái tóc cũng trắng như màu tuyết, người nhuộm đầy máu. Gương mặt tái nhợt như tờ giấy, khóe miệng mỉm cười nhìn về phía nhân gian.

“Chuyện đã hứa với nàng... Ta làm được rồi...”

Không bao lâu sau, nam tử kia ngã xuống thảm hoa Hồng Liên như lửa, hóa thành cát bụi, dần dần bị gió thổi phiêu tán. Nguyên thần vỡ vụn thành trăm ngàn mảnh cũng tan biến không còn dấu tích, chỉ để lại một tia tiên khí, lượn lờ, quanh quẩn trên núi Côn Luân mãi không đi.

Phật Tổ ở chân trời lặng lẽ mở mắt, thở dài một hơi.

Không biết mấy ngàn năm sau, trời đất biến ảo, sinh ra một thần thú trên núi Côn Luân, tên là Bạch Trạch. Nó không biết mình từ đâu đến, cũng không biết mình nên đi đâu. Mãi đến giây phút thoáng chạm mặt người kia ở thiên đình, thẳng thốt mất đối mặt, từ đó về sau vạn kiếp bất phục.

Cho đến hôm nay, tất cả đều đã kết thúc.

* * *

Nàng không nhớ câu Địa Tạng Vương Bồ Tát đã nói: “Nhân hôm nay, là quả mai sau. Nhân quả tuần hoàn, tất cả đều có duyên pháp.” Nếu như nhớ được, có phải sẽ được thoát khỏi biển khổ sớm hơn không?”

Nàng hôm nay, chỉ là một bà lão ở cạnh đường Hoàng Tuyền, vì vong hồn nấu canh. Mái tóc bạc trắng, dung mạo già nua. Quá khứ của nàng, có bao nhiêu người biết được? Có bao nhiêu người nhớ rõ?

Một năm nọ, là hội bàn đào mấy trăm năm mới có một lần. Nàng cũng đi. Bên ngoài điện Lăng Tiêu có vô số tiên hạc thần thú, trong đó có một con linh thú trắng như tuyết. Nó co người nằm trong một góc hẻo lánh nghỉ ngơi, mặc kệ xung quanh náo nhiệt thế nào, nó vẫn nhắm mắt dưỡng thần. Chỉ là lúc nàng đi ngang qua, đôi mắt nó lặng lẽ mở ra, tò mò nhìn bà lão kia.

Nàng cũng quay đầu nhìn nó, dường như mọi âm thanh ồn ào náo nhiệt đều biến mất. Có điều, không ai nhìn được trong mắt đối phương có một tia gợn sóng nào. Nàng không còn thất tình lục dục, trong trí nhớ hẳn cũng không còn hình bóng nàng. Sau đó chậm rãi lướt qua nhau.

Một con tiên hạc khoan thai bay qua đầu họ, càng lúc càng xa.

Tất cả ngọn nguồn sâu xa bên trong, đều đã được định trước. Từ mấy ngàn năm trước đã quyết định kết cuộc hôm nay. Mấy ngàn năm khổ ải, đổi lại hôm nay đại triệt đại ngộ. Cái gọi là phạm tâm trần niệm, hết thấy đã thành hư không.

Tất cả đều có duyên pháp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-ba-truyen>